

КАТРИН КАУЛЪР

БАРД

КОНСТАНТИН
1994

ДИВИЯ БАРОН

Роман за един мъж
и една жена,
стърчаващ старо като
земта вълшебство...

Катрин Каултър

Дивият барон

Маунтвейл Таунхаус, Кавендиш Скуеър Лондон, април 1811 година

Роухън Карингтън, пети барон Маунтвейл, кръстеше на портрета на брат си:

– Ако си направил това, Джордж, и ако вече не беше мъртъв, щях да ти дам да се разбереш! Копеленце такова! Нима наистина си бил способен на подобно нещо?

Усети буца в гърлото си. Брат му беше починал почти преди една година. Не, той не можеше да е сторил това. Джордж беше ученолюбив човек, учен, който не се интересуваше от плътски неща. Младият мъж си спомни как веднъж баща им ги заведе в дома на мадам Трила на „Клайвър стрийт“. При вида на една изключително пищна червеносока хубавица Джордж пребледня и измина тичешком половината път до Маунтвейл Таунхаус.

След този случай баща им го остави на мира. И брат му се залепи още по-страстно за своите географски карти и учението. Поне Роухън винаги бе мислил така.

– Не – промълви младият мъж, този път с тих и дълбок глас, все така вперил поглед в портрета насреща си, рисуван, когато Джордж бе на осемнайсет години. – Не вярвам на това проклето писмо. Сигурно някой младок е използвал името ти, нали? Нима наистина си стигнал дотам, че да насилиш една млада дама? По дяволите, знаеш ли изобщо какво означава „насилвам“? Какво иска от мен този човек, който се представя за неин баща? Глупав въпрос. Пари, разбира се. Дявол да те вземе, Джордж... по-скоро дявол да вземе онзи, който го е направил и се е представил за теб.

Портретът не отговори.

Последният Карингтън, обезчестил млада жена и понесъл заслужените последствия във вид на брачни окови, бе прадядо им, прочутият Лутър Моран Карингтън. Ако се вярваше на дядо им, старият Лутър само щеше да поклати глава и да измърмори, че вдигнал полите на Кора само един-единствен път, а на нея никак не й било зле, като й го начукал. Продължил да й го начуква още четиринайсет пъти и осем от децата им достигнали зрелост.

Роухън дръпна въженцето на звънца зад безупречно подреденото махагоново бюро. Секретарят му, Пулвър, трябва да бе стоял зад врата-та, притиснал буза в дървената ѝ повърхност, защото влезе в библиотеката само след секунда, без да е ни най-малко задъхан. Имаше блед, измъчен и потиснат вид и както казваше приятелят му Дейвид Плъми, заслугата за това беше на младия Карингтън. „Така ти се пада, щом се трепеш като роб за Дивия барон. Виж само в какви нецивилизовани часове те кара да работиш и то като вол. Нещо повече, спи с повече жени от теб, а всички изглежда го обичат заради това, така както обичат и майка му и баща му. Той е един донжуан. Не е справедливо, дявол да го вземе. Колкото до теб, Пулвър, напълно заслужаваши да изглеждаш така, сякаш всеки момент ще предадеш Богу дух.“

В такива случаи секретарят поклащаше мрачно глава; истината бе, че всъщност се забавляваше безкрайно. Работата при барон Маунтвейл му даваше определено предимство. Дори бе нападат от няколко дами, които се опитваха да го подкупят, за да им осигури достъп до спалнята на неговия работодател.

Пулвър спря пред Маунтвейл, очевидно ядосан и с разчорлени руси коси. Беше му любопитно да разбере какво бе оказало такъв ефект върху неговия господар. Не се случваше често да го чуе да си говори сам.

– Пулвър, повикай веднага моя адвокат, Симингтън. Не, почакай.

Баронът вдигна поглед към портрета на майка си, който висеше до този на брат му над камината. Беше рисуван, когато е била на двайсет и пет години – почти неговата настояща възраст. Тази жена очевидно е била възхитителна на младини, и дори сега, на четирийсет и петгодишна възраст, бе невероятна. В младостта си бе била по-бурна от ураган, и Роухън очевидно приличаше на нея, както и на гордия си татко, разбира се. Бяха му казвали, че е благословен с тяхната дива, необузdana кръв и бурна природа.

– Не – повтори младият мъж, като насочи отново вниманието си към настоящия проблем. – Сам ще се погрижа за това. Цялата работа е много странна и не вярвам нито дума. Освен това, щом няма незаконно дете, как може да се докаже прелюбодейството му? Изобщо не се споменава за незаконно дете. Със сигурност в проклетото писмо щеше да стане дума за него, ако имаше такова нещо, какво ще кажеш? Така е, трябва сам да свърша тази работа. Не искам, но трябва да го направя, дявол да го вземе. Ще отсъствам три дни, не повече.

– Но, милорд – възкликна почти отчаяно Пулвър, – оставете да свърша нещо и аз. Много сте развълнуван. На ръкава ви дори се е

образувала гънка. Вратовръзката ви се е изкривила. Косата ви има нужда от сресване. Камериерът ви няма да остане доволен. Може би не сте в състояние да разсъждавате трезво.

Баронът размаха писмото в лицето на секретаря.

– Разсъждавам достатъчно трезво за да знам, че ще пусна един куршум в мозъка на този пъзъл. Проклет лъжец... той или някой друг.

– А! – зяпна Пулвър.

Очевидно някоя жена бе успяла да го хване натясно. Дали не беше някоя бивша любовница, с която не желаше да се среща повече? Пари ли искаше от него?

– Много ме бива в преговорите – отвърна с привидна скромност секретарят; пред барона не смееше да помръдне. – Мога да се оправя почти с всеки изнудвач в Лондон. А онези, които не са от Лондон, ги смазвам само за минутка.

Едва сега Маунтвейл обърна внимание на думите му.

– Преговори ли? – повтори разсеяно той. – О, сигурно си мислиш, че става дума за Мелинда Корутърс. Тя никак не беше лесна, нали? А ти се справи блестящо. Успя да я убедиш, че е объркала пътя, тъй като аз наистина дори не бях чувал за нея. Е, случаят не е същият. Ще се заема лично с него, дължа го на брат си. Отказвай всички покани за идната седмица. – Спря за момент, намръщи се, вгледа се в изпитото лице на Пулвър. – Все пак трябва да ядеш нещо, човече. Изглеждаш по-слаб даже от вчера. Хората вече си мислят, че ти плащам толкова малко, та не можеш да си позволиш да изядеш дори една ряпа за вечеря. Дори майка ми мисли, че те мъча.

Секретарят не помръдна от мястото си, загледан в барона, който излезе от библиотеката, стиснал в ръка някаква хартия. Очевидно ставаше дума за някаква жена. За някаква жена и за брат му? Ей това пък бе най-странното от всичко. Кой брат? Никой от братята на Роухън не си приличаше с него. Пулвър подреди търпеливо в главата си малкото факти, с които разполагаше. Представяше си завистта върху лицето на Дейвид Плъми, когато чуеше за този нов подвиг.

Маунтвейл влезе в своята спалня и започна да крачи напред-назад, като си мърмореше под носа. Кой от гадните приятели бе използвал името на по-малкия му брат? Личният му камериер, Тинкър, приготвяше багажа му и, въпреки усилията си, не можеше да чуе какво си говори. Не му оставаше друго, освен да се пита какво бе породило лошото настроение на господаря. Това пътуване несъмнено бе свързано с жена. Почти всичките пътувания на барона бяха свързани с жени. Всеки го

знаеше. Маунтвейл беше прочут с пътуванията си до разни закътани местенца. Сега обаче като че ли имаше нещо повече от страст и плътско желание. Какво ли можеше да бъде то? Тинкър беше търпелив. Скоро щеше да разбере. Интересно дали Пулвър знаеше нещо повече от него самия.

* * *

Роухън се сети за Лили едва когато бе оставил Лондон на петнайсет мили зад гърба си. Въздъхна. Беше забравил да ѝ изпрати съобщение, че тази вечер нямаше да могат да се видят. Ах, имаше да свърши толкова неща. Е, нямаше да отсъства повече от три дни.

Кой, по дяволите, беше този Джон Холуърт от Мълбъри Хаус, Мортгън-ин-Марш, градче недалеч от Оксфорд, където Джордж бе живял и учил?

* * *

Сузана вдигна лице към небето. Усещането беше прекрасно. Два дни беше валяло непрекъснато и в резултат всички бяха станали раздразнителни, но днес слънцето блестеше така, сякаш сам Господ ѝ го бе изпратил. Потупа лекичко богатата черна пръст край корена на розовия храст. След това се премести до една леха с иберис, нейната гордост, изпратена от братовчед ѝ; той бе говорил с градинаря на градината в Челси и бе научил, че цветето било пренесено от Персия в Англия само преди няколко години. И не само, че бе успял да издейства това за нея, ами ѝ бе дал най-подробна информация за произхода на името му. Докато галеше нежно листенцата на вечнозеленото растение, младата жена се запита дали някога би могла да говори на тази тема с баща си. Вероятно не. Вероятно не би могла да я обсъжда с когото и да било друго.

Отскубна един особено нахален бурен и, след като се увери, че почвата е достатъчно влажна, се помоли наум слънцето да продължи да грее, тъй като иберисът обичаше много лъчите му.

В този момент чу, че отпред спря някакъв кабриолет. Баща ѝ бе казал, че отива в Шотландия, но тя знаеше, че в действителност ще проиграе на комар и ризата на гърба си в компанията на своите приятели в Блейсток. Въздъхна и се изправи. Дали не беше някой търговец? Не, това не беше възможно. Беше се постарала да изплатят всичко дължимо на търговците, преди да позволи на баща си да напусне Мълбъри Хаус, а той през цялото време бе мърморил под носа си в каква опърничава

жена се била превърнала дъщеря му.

Кой можеше да пристигне с двуколка? Заобиколи къщата и видя насреща си пръхтящ великолепен сив жребец. Човекът, който държеше юздите, му говореше нещо и този духовит разговор караше масивното животно да пръхти от време на време. В този момент мъжът вдигна поглед; вероятно очакваше появата на някое от момчетата от конюшните.

– Само момент да доведе Джейми – провикна се Сузана. – Той ще се погрижи за коня ви.

– Благодаря – отвърна непознатият.

След малко се върна с Джейми, когото бе намерила да дреме върху купчина сено в задния край на малката конюшня зад къщата. Завари мъжа да потупва коня по носа, отново потънал в разговор с него.

– О, да – възкликна конярят и се спусна към новодошлите. – О, ей сегичка шъ го нахраним, госине, ни съ безпокойти. Как му й имиту на тоз' красавец?

– Гъливер.

– Странно ими за таквоз мъжествено животно. Точно тъй, мъжествено, нищо, че са ти отрязали топките. Гъливер, да, нивгаж досегаш не съм чувал туй ими, но к'во от туй? Ей сегичка шъ го отведа, госине. Какъв си ми сивичък, и с таз прекрасна бяла звезда в средата на челото. Ела с мен, момчето ми.

Роухън никога досега не бе чувал толкова странен английски – едновременно неграмотен и интригуващ и почти изпят с дълбок баритонов тембър. Проследи с поглед младежа от конюшните, който бе повел Гъливер и двуколката към задната част на къщата. Конят танцуваше край него и поклащаше голямата си глава в отговор на думите му. На Маунтвейл му се стори, че животното правеше това доста по-ентузиазирано в компанията на този непознат, отколкото на собствения си господар, който плащаше за овеса му.

Докато той съзерцаваше коня си, Сузана също го наблюдаваше. Непознатият беше с елегантно сиво палто с не по-малко от шест пелерини. В този момент той свали шапка и прокара ръка през светлите си кестеняворуси коси. Беше млад, на не повече от двацет и пет-шест години, и много красив. Прекалено красив и вероятно съзнаваше този факт прекрасно. Тя се намръщи. Струваше й се познат, но не можеше да се сети откъде.

За това й бяха нужни още десет секунди. Дъхът й секна и тя отстъпи крачка назад с думите:

– Вие сте братът на Джордж – Дивия барон. Божичко, нямах

представа, че си приличате толкова.

Беше толкова бледа, че Роухан се притесни да не припадне в краката му.

– О? Много се лъжете. Джордж имаше черна коса и тъмнокафяви очи. Изобщо не си приличахме.

– Не разбирам – произнесе бавно тя. – Защо говорите така? Очите му бяха почти толкова зелени, колкото и вашите – той казваше, че неговите имали абсолютно същия цвят като на баща му – а косата му бе съвсем малко по-тъмноруса от вашата.

Дявол да го вземе. Хитрината му не бе успяла.

– Чудесно – отвърна младият мъж. – Значи наистина е бил Джордж. Наистина сте го познавали.

Може би това също значеше, че тя не участваше в плана да измъкнат колкото се може повече пари от него. Едно нещо обаче бе разбрал със сигурност. Наистина е бил Джордж, колкото и невероятно да му се струваше това.

– И така – заяви Маунтвейл без да се поклони, без да вземе ръката ѝ, изобщо без да прави нищо друго освен да стои, неподвижно загледан в запуснатата къща, в липсващите от единия ѝ комин тухли и в красивите градини, които я заобикаляха. – След като отгатнахте кой съм, след като описахте Джордж в най-големи подробности, тогава вие трябва да сте момичето, което брат ми е опозорил?

Сузана се взря в него. Черните ивици от пръстта по лицето ѝ се откриха още по-ясно на фона на призрачната му бледост. Беше изгубила способността си да говори.

– Значи не сте вие. Чудесно. Вие сте слугиня и то мръсна, на всичкото отгоре. Просто сте виждали Джордж по време на посещенията му тук, така ли? В тази къща ли работите? За онзи жалък мерзавец, който ми е написал обидното писмо? Ако наистина работите тук, очевидно не си изпълнявате особено добре задълженията. Къщата изглежда така, сякаш всеки момент ще се срути.

Младата жена се окопоти.

– Това е съвсем вярно, но искам да ви питам как една слугиня може да отговаря за външния вид на къщата?

Думите ѝ го изненадаха и това я накара да се усмихне. Даваше си сметка, разбира се, че повечето слугини биха я изгледали високомерно в този ѝ вид. Ръцете ѝ бяха мръсни, по бялата ѝ муселинена рокля и под ноктите имаше кал, косата висеше разрошена около лицето.

Реши да му помогне още малко и рече:

– Аз не само работя, ами и живея тук.

– Тогава значи не сте слугиня?

– Не, не съм.

Не каза нищо повече. В този момент непознатият измъкна някакви листи от джоба на сивото си палто и ги размаха.

– Щом живеете тук, тогава може би ще ми кажете защо този човек на име Джоузеф Холуърт ми е написал това безочливо писмо, за да ме уведоми, че Джордж ви бил обезчестил? Защото въпросната жертва сте вие, нали?

2

За да му отговори й трябваше повече време, отколкото обикновено беше нужно на неговия камериер, за да оправи шалчето на врата му. Роухън не се отличаваше с особено търпение, но този път успя да запази спокойствие. В него напирара хиляди въпроси, но засега успяваше да ги усмири. Щеше да чака колкото е нужно. Най-последе тя разпери мръсните си длани и рече:

– Аз не съм жертва. Никога не съм била жертва.

– Наистина ли познавахте брат ми Джордж? Вече разбрах, че знаете как е изглеждал, но действително ли бяхте близки?

– Да, бяхме, но той не ме е обезчестявал. Може ли да прочета писмото, което ви е написал баща ми?

Младият мъж й го подаде. Трябваше да пооправи гънките му. Гънки, направени в пристъп на гняв. Е, баща й го заслужаваше. „*Милорд Маунтвейл – зачете тя, – вашият брат, Джордж Карингтън съсипа бъдещето на дъщеря ми. Вие сте главата на семейство Карингтън и сега е ваш дълг...*“

Дъхът й секна. Намеренията на баща й бяха болезнено ясни. Много бавно, много внимателно сгъна писмото и го подаде обратно на собственика му.

– Баща ми е допуснал голяма грешка – заяви тя. – Джордж не ме е обезчестил.

Цялата ситуация й беше безкрайно омразна. Сега вече й стана ясно защо баща й бързаше толкова да напусне Мълбъри Хаус. Беше написал това позорно писмо до брата на Джордж, а след това се бе оттеглил от огневата позиция. Бе оставил нея да се оправя с последствията от плана му за изнудване, без да си дава сметка, че въпросният брат е развратен сатир, чиито апетити бяха дали нов смисъл на тази дума. Поне така беше обяснил Джордж, но после бе потрил ръце и, ухилен до уши, бе заявил, че брат му е най-добрият на света. Думите му я бяха озадачили, особено след предупреждението му да избягва срещата с Роухън, докато Джордж успее да уреди всичко както трябва, в това число и да му обясни ситуацията. Беше заявил искрено, че ако по-големият му брат видеше в нейно лице заплаха за Джордж, щеше да я унищожи, без дори да се замисли, каквото и да му кажеше той. Всичко това й се бе сторило доста объркано.

И ето, че сега стоеше срещу по-големия брат на Джордж. Той не беше тук, за да ѝ помогне. Не бе предполагала, че някога изобщо ще види барона, че ще говори с него. А определено никога не бе желала и той да узнае за нея.

Роухън пусна сгънатото писмо обратно в джоба на палтото си.

– Нямате представа колко се изумих, когато получих това нахално послание. Значи този Холуърт е ваш баща?

– Да, баща ми е. Той не е тук.

– И той ли е господарят на тази великолепна къща?

Гледаше право към големия комин, на който му липсваха половината тухли.

– Той е господарят. Аз съм дъщерята, но Джордж не ме е обезчестявал. Вече ви го казах. Говоря сериозно. Можете да си тръгнете с чиста съвест. Нито желая, нито ми е нужно нещо от вас. Съжалявам за постъпката на баща си. И бъдете сигурен, че ще трябва да се разправа с мен, задето е опитал да ви навреди.

Това беше неочаквано. Роухън не обичаше неочакваните ситуации. А цялата работа бе повече от неочаквана още от самото начало. И онова, което наистина го изумяваше беше фактът, че Джордж ученият, бъдещият картограф, ученолюбивият младеж, който сякаш така и не бе забелязал съществуването на нежната половинка на света, същият този Джордж бе успял да изпита достатъчно страст, за да люби тази прекрасна млада дама. А тя наистина бе дама, това личеше дори под калта по лицето и дрехите ѝ. Разбираше се по стойката и поведението ѝ, по ясният и точен начин, по който говореше.

– Защо сте толкова изцапана?

Непознатата вдигна глава и се усмихна. Наистина красива усмивка, не че това го интересуваше.

– Огледайте се около вас. Тук градинарят съм аз. Много съм добра. Цветята и дърветата ме обичат. Да ви покажа ли лилиите, ирисите и иберисите? Розите ми са най-красивите в околността.

Градинар ли била? Не, нямаше да ѝ позволи да го отклонява от намеренията му.

– Какво искате да кажете с думите, че Джордж не ви бил съсипал?

– Точно това, което казах. А сега може да си вървите, сър. Ще отида да повикам Джейми. Съжалявам, че го накарах да отведе коня и двуколката ви.

– Не, почакайте. – Хвана я лекичко за ръкава. – Слушайте, вие не сте това, което очаквах... поне не на пръв поглед. Искам да поговоря с

вас. Има вече почти година, откакто почина брат ми. Щом сте го познавали, бих желал да поговорим за него. Очевидно нямам представа за някои от интересите му, в това число и за вас самата.

– Джордж имаше много интереси по времето, когато го познавах – промълви тихо Сузана.

– Защо тогава не дойдохте на погребението му? Защо той не ми е казал за вас?

– Защото опитвахте да намери най-удобния момент, казвал ми го е няколко пъти. Струва ми се, че за него нищо дори не наподобяваше този най-удобен момент. – Повдигна рамене. – А после вече беше късно. Колкото до погребението, не можах да дойда.

– Защо?

– Бях нужна тук. Не можех да напусна къщата.

Тук се криеше нещо повече, отколкото казваха думите й. Значи Джордж се опитвал да намери най-подходящия момент? За да му каже какво? Че иска да се ожени за това толкова привлекателно момиче с изцапано лице, което беше градинарка?

– Вижте, може ли да влезем вътре? Горещо ми е и съм жаден.

– Ако ви е толкова горещо, тогава свалете това палто.

Роухън я погледна намръщено. Не беше свикнал жените да му правят забележки... е, това не беше точно забележка, но определено започваше да му става забавно. Майка му го правеше блестящо и винаги с усмивка, която можеше да накара всеки мъж да потръпне. Смъкна горната дреха от раменете си.

– Все още съм жаден и сгорещен. Сега ред на бричовите ми ли е?

Неприличните му думи очевидно нито я заинтригуваха, нито я шокираха. Определено не й се искаше да го кани вътре, но нямаше избор. Той нямаше да си тръгне, преди да е постигнал целта си. А тя трябваше да се отърве от него. Не желаше да поема и най-малък риск.

Младата жена застина за миг и се заслуша внимателно. Не чу нищо. Най-накрая сви рамене и рече:

– Добре тогава. С радост ще ви дам да пийнете нещо, може би дори и парче торта, но след това ще трябва да си вървите.

– Не искате ли пари от мен?

– Не. Влезте – заяви тя, поставила стиснатите си юмруци на хълбоците.

Разбира се, че бе очаквал това от нея. Сигурно и тя щеше да мисли така, ако бе на негово място. Потръпна при спомена за онова, което бе написал баща й. Още нямаше представа какво щеше да му каже, като се

върне в Мълбъри Хаус, но то определено ни най-малко нямаше да бъде мило.

Роухън я последва в тъмния вестибюл на Мълбъри Хаус. Вътре беше много студено, защото пердетата на прозорците бяха спуснати и не даваха възможност на слънчевата светлина да проникне. Влязоха в по-малко помещение, което обаче бе по-светло, тъй като нямаше завеси и бе съвсем оскъдно мебелирано. Единственият диван бе покрит със стара жълта кувертюра, но затова пък със съвсем нови крачета в египетски стил, двата стола изглеждаха доста неудобни, килимът очевидно бе съвсем евтин, но поне бе чист. Дъбовият под бе добре излъскан и по ъглите не се забелязваше никаква прах.

Тази къща очевидно се нуждаеше от средства. Младият мъж се оглеждаше, присвил устни. Защо, по дяволите, тази жена не искаше от него пари? Какво се криеше тук?

Неговата домакиня посочи към един стол и излезе от стаята без да произнесе нито звук или да се обърне.

Той остана сам в продължение на цели десет минути. И поне осем от тях се бе взирал в тези египетски крака. Най-после тя се върна с поднос в ръце.

– Донесох чай и лимонов кекс. Едва от вчера е, така че е достатъчно пресен.

– Вие и готвачка ли сте?

– Обикновено идва мисис Тимънс, но тази седмица дъщеря ѝ роди близнаци и тя трябва да се грижи за другите деца.

– О!

Погледна я, докато вземаше едно парче от кекса. Отхапа. Беше кисел и сух. Преглътна с мъка. Е, не беше по-зле от почти мухлясалите филии хляб, които сервираха в „Алмак“.

– На баща ми също не му харесва как готвя. Казва, че в моите ръце свинската рибица се превръща в подметка, достойна само за козата Лола. Колкото до бедния лимонов кекс, така и не разбрах точно колко лимонов сок да сипя в сместа. Освен това няхах достатъчно захар, а кексовете обичат повечко от нея.

– Не мога да ви помогна.

– Не е нужно. Предполагам, че никога в живота си не сте задоволил сам дори една своя нужда.

Това беше удар в слабините, който един мъж не можеше да понесе.

– Ако опитам да направя лимонов кекс, няма да оплескам така работата. И то защото мога да прочета рецептата, защото имам мозък в

главата и знам как да използвам мерки и теглилки. Този тук е по-сух от колелата на двуколката ми. Направо ми заседна в гърлото.

– Как тогава успявате да говорите толкова много?

Думите ѝ го накараха да се усмихне. Вдигна чашата и отпи от чая, като очакваше да вкуси някаква блудкава топла течност. Оказа се обаче великолепен индийски чай, неговия любим. Роухън кимна.

– А сега – облегна се на стария жълт брокат той, – разкажете ми как стана така, че се запознахте с Джордж и как така не ви е съсипал или пък съсипал, по думите на баща ви?

– Не – отвърна тя. – Единствената причина да дойдете е обвинение-то на баща ми. Той повече няма да ви безпокои, кълна се. Няма какво да научавате. Можете да си вървите с чиста съвест. – Младата жена се изправи. – Приятен ден, милорд. Карайте внимателно до Лондон.

Той махна в отговор с ръка, прекрасно оформена длан с лъскави нокти, силна длан.

– Казвате, че сте познавали добре брат ми. Как се запознахте с него?

Сузана въздъхна.

– Наистина ми се иска просто да станете и да се върнете в Лондон.

– Откъде знаете, че се връщам в Лондон?

– Нали ви наричат „Дивия барон“? Лондон определено е мястото за мъже от вашия сорт.

Понякога го наричаха така и този прякор обикновено го развеселяваше и определено допаднаше на майка му, но в устата на тази млада дама звучеше като обида. Изправи гръбнак като ръжена, оставен в ъгъла.

– Искате ми се онзи, който е измислил този глупав прякор, да излезне от лицето на земята. Джордж ли ви го каза?

– Винаги, когато ви наричаше така, го правеше с безкрайна обич. Обясни, че било в кръвта ви, очевидно белязана кръв. Казваше, че другият му брат, Тиболт, бил много сериозен, много свят човек, викарий, който не наследил белязаната кръв. Разказваше, че родителите ви били известни със своето развратничество и обичани заради пороците си. Всяка тяхна клоунада и ексцентризъм били посрещани с хвалебствия. Баща ви потривал ръце всеки път, когато чуел за вашите подвизи и заявявал, че сте грешен като самия дявол, че сте първият му плод, с който се гордеел извънредно много.

– Не забравяйте наследената от майка ми кръв в тази ваша рапсодия. – Дявол да го вземе, не искаше да каже това. Приведе се напред, стиснал ръце между коленете си. – Слушайте, няхах представа, че баща

ми е говорил подобни неща. Той почина преди две години. Майка ми обаче все още е напълно способна да продължава с безумните си лудории. Просто е самата себе си, нищо повече. А вие само ми повтаряте някакви си глупости. Това са само клюки.

– От време на време чета „Ландън таймс“ и „Газет“. Името ви се появява редовно и в двата вестника. Подвизите ви като че ли възбуждат приятно цялото общество. Трябва да сте доста зает човек. Ако се вярва на прочетеното сте имал връзки с повечето лондонски дами, хващал сте се на скандални басове с принца регент и сте ги печелил; напълнил сте ваната на една дама с шампанско и... е, онова, което последвало, по-добре да не се коментира.

– Шампанското не беше чак толкова скъпо. Колкото до броя на дамите, нима наистина вярвате на всички тези безсмислици? Не се занимавам с омъжени жени. Почти не се приближавам до тях, колкото и да им се иска да го направя. Не, прочетеното от вас във вестниците е абсурдно, нелепо преувеличение... е, поне по-голямата част.

Спря рязко напред изречението си. Ставаше смешен, идеше му да се скрие сам. Защо се опитваше да я убеди, че не е развратен сатир? Не можеше да отрече, че действително бе доволен от репутацията си. Трябваше да помисли върху това. Тази жена го караше да говори неща, които иначе не би казал. Повдигнала вежди, тя го гледаше като майка-игуменка, изпълнена с безкрайно търпение към блудната послушница.

– Това не е ваша работа – заяви Роухън, постави отсечено чашата си в чинийката, и се изправи. – Баща ви е писал съвсем ясно, че Джордж ви е обезчестил. Какво е имал предвид? Брат ми прелъстил ли ви е? Лишил ви е от безценната девственост? Изоставил ви е в деликатно положение? Какво точно ви е сторило бедното момче? Не може да се каже, че сте някоя неопитна седемнайсетгодишна девица. – Раздразнено разцепи въздуха с длан и продължи: – Поне сега сте по-чиста, отколкото в началото, когато ви видях. Но под ноктите ви е останала още от калта.

– Знам. Не можах да си намеря ръкавиците. Мислех, че искате да знаете как се запознах с брат ви. Е, няма значение. Срещнахме се и толкова. Джордж не е направил нищо, което не съм искала. Баща ми греши. А сега може да си вървите, милорд.

– На колко години сте, мис Холуърт? – попита безцеремонно барон Маунтвейл.

– Почти на двайсет и една.

– Джордж беше на двайсет и три, когато умря. Помислих, че сте много по-голяма, опитна жена, възползвала се от зеления младок.

– Джордж зелен? Да, може би беше такъв. Беше много стеснителен, мълчалив и обичаше да разчита географски карти, всякакви карти.

Замълча и се вгледа намръщено в лимоновия кекс.

Роухън се наведе напред.

– Не може да се каже, че беше светец, но беше самотник, обичаше учението, особено картите. Бях готов да се закълна, че беше девствен, когато умря, макар да знаех, че не е.

– Не, Джордж не беше светец. Нито девствен. Поне така ми каза. А аз самата няма как да разбера това, нали?

– Не. Така, на колко години бяхте, когато се запознахте с него?

– Не си спомням точно.

– Не извъртайте. Кажете ми скапаната истина.

– Няма почти нищо за казване. А и това няма да промени нищо.

И младата жена дори намери сили да свие рамене.

Баронът се разгневи, но нямаше намерение да ѝ покаже колко ядосан беше в същност. Значи тя вярваше, че мисията му в живота бе да легне с колкото се може повече жени. Според характерната за семейство Карингтън традиция? В проклетата му „белязана“ кръв? По дяволите, май точно така беше и в този момент тази мисъл му бе противна. Искаше му се да вдигне този диван със смешните египетски крачета и да го запокити през прозореца, само дето нямаше да може да мине през него. Пое си бавно и дълбоко въздух.

– В такъв случай кажете ми нещо повече за Джордж.

– Беше прекалено красив за собственото си добро, също като вас – отвърна тя с безразличие, което не оставяше в думите ѝ и сянка от комплимент. – Беше умен. Но понякога ми се струваше объркан, като че ли желаше да направи или да бъде нещо по-различно от онова, което представлява и просто не знаеше къде да отиде или какво да стори. Знам, че звучи странно, но често оставяше точно такава впечатление у мен. Беше лоялен по свой начин.

Точно такъв бе Джордж, когото познаваше Роухън. Тихият, ученолюбив Джордж.

– Лоялен по свой начин ли? Какво имате предвид?

– Не изоставяше онези, които му бяха скъпи, онези, към които бе поел някакво задължение.

– Естествено, че не би направил подобно нещо. Не можете ли да говорите малко по-ясно?

– Не. Ще ви кажа също, че пиеше прекалено много. Това страшно ме притесняваше.

– Никога не съм виждал брат си да пие каквото и да било. Джордж, когото описахте, е наистина моят Джордж, с изключение на онзи момент с пиенето. Сигурна ли сте, че това е бил Джордж, а не някой, използвал името му, някой, който прилича и на двама ни?

Сузана се изправи рязко.

– Един момент. Не мога да разбера какво точно искате да кажете.

Излезе от дневната. Барон Маунтвейл чу леките ѝ стъпки по стълбите. Когато се върна малко по-късно, носеше скици. Разлисти страниците и след това му го подаде. Приликата с брат му беше поразителна. Тази жена беше великолепна художничка. Лицето от рисунката го гледаше стеснително и замислено, но тя бе уловила и някакъв копнеж. Какъв беше той? Дали не беше добавен от авторката на портрета? Върна ѝ скичника миг преди да си даде сметка, че му се иска да разгледа и другите рисунки в него.

– Това е Джордж.

– Разбира се, че е той.

– Знаете, че е мъртъв, нали?

– Знам, че се е удавил. „Газет“ не даваше подробности. Нямах как да разбера нищо повече.

– Естествено, че е имало. Трябвало е само да ми пишете, но вие не го направихте. Чудесно, така силно присвихте устни, че устата ви почти изчезна. С неколцина приятели са правили състезание с яхти от Вентнър до Люси Пойнт. Никой не предполагал, че ще се разрази ураганна буря. Врълетяла ги с чудовищна сила и запратила яхтата на Джордж в скалите, където се разбила. Младежът, който бил с него, оживя. Джордж – не. Така и не откриха тялото му. Ако е бил пиан тогава, щях да го убия, при положение, че не беше умрял. Но той, разбира се, не е бил пиан. Брат ми не пиеше, казвам ви.

– Да, така ми казвате. – Това бе единственият ѝ отговор. Не плачеше, но бе плашещо бледа. Младият мъж не каза нищо и отпи мълчаливо от чая си. Най-сетне, след като изяде и последното парченце от лимоновия кекс, Сузана рече: – Прав сте, доста е кисел. Ще трябва да уточня тази рецепта.

– Помолете мисис Тимънс да ви научи.

– Да, може би така и ще направя. А сега, милорд, вече наистина трябва да си вървите.

Баронът сви рамене. Защо не? За него тук нямаше нищо повече. Може би частица от брат си, която не познаваше, но какво значение имаше това сега, след като той бе мъртъв? Момичето очевидно нямаше

да му каже нищо повече за Джордж, а и нямаше как да я накара. Но бащата... наистина му се щеше да чуе какво има да му каже баща ѝ.

– Къде е баща ви?

Тя изправи гръбнак като младо дъбово дърво.

– Не е тук.

– Виждам, че го няма. Къде мога да го открия? Крие се от мене, нали? И остави вас да се оправяте с мен.

Беше толкова близо до истината, че я накара да изгуби хладнокръвие за момент. Откъде можеше да знае това? Все пак успя да каже:

– Няма да ви кажа. Ами ако го предизвикате на дуел? Или му разбиете зъбите? Той се нуждае от всичките си зъби. И без това не са му останали много.

– Няма да разбия проклетите му зъби, макар да заслужава. Къде е той?

Сузана поклати глава. Устните ѝ отново се бяха превърнали в тънка линия. Смъртта на Джордж ѝ беше причинила мъка, Роухън вече не се съмняваше в това. Забеляза мръсна ивица на челото ѝ, току до косата – очевидно я бе пропуснала, когато се беше мила. Тя подходеше много добре на тъмнокафвия цвят на косата ѝ. Топло тъмнокафяво, което изглеждаше богато и меко. Да, но очите ѝ бяха студени и резервирани. Тези светли, синьосиви очи – не тъмни и загадъчни, а светли и загадъчни, подобни на странния сапфир, който бе купил преди няколко години и бе задържал за себе си. Майка му го бе избрала от „Ръндл и Бридж“. Не знаеше, че не го е дал на никоя от любовниците си.

Барон Маунтвейл не каза нищо повече. Просто си взе палтото и излезе от къщата, последван от нея. Защо? Да не би да мислеше, че щеше да открадне дивана със смешните египетски крака? Или че щеше да се скрие в конюшната? Двуколката стоеше в централната алея, но Гъливер не се виждаше. Щом заобиколи ъгъла на къщата обаче видя Джейми, който решише едрия кон и му пееше с цяло гърло. И макар и не поучителна, песента му се запомняше лесно.

Живял един млад мъж от Лайм
с три съпруги наведнъж.
Когато го попитали: „Защо пък с три?“,
той отвърнал: „С една е абсурдно!
А двуженството, сър, е престъпление.“

Роухън избухна в смях. Конярят използваше доста приличен

английски и пееше с богат баритон, достоен за музикалното соаре на някоя дама.

– Джейми – обади се Сузана, която се появи след барона, – е местният майстор на хумористичното петостишие. И наистина се справя прекрасно.

– Да, сам се убедих в това. – Маунтвейл наблюдаваше момъка, който поведе неохотно следващия го Гъливер. Собственият му кон не желаше да дойде при него? – Хайде, глупав дяволе – развика се Роухън, – неверник такъв. О, добре. Ще науча няколко петостишия и ще ти ги пея, щом толкова ти харесва.

Конят изцвили и удари по земята с предното си копито. Ушите му шръкнаха първо към Джейми, после към господаря му.

Младата жена отново го следваше по петите. Роухън пое юздите от коняря, отпрати го с кимване на глава, и поведе напред Гъливер.

Сузана го гледаше, докато привързваше животното към двуколката. Движенията му бяха пъргави и ефикасни. Баронът вдигна лице и видя, че се бе смръзила. Погледът ѝ бе насочен към втория етаж на къщата.

– Излъгахте ли ме? Баща ви горе ли се крие?

– Разбира се, че не. Не сте ли готов още? Трябваше да помолите Джейми да свърши това. Той има по-голяма практика в тази работа. И е по-бърз.

– Аз съм напълно способен да впрегна Гъливер – отвърна студено Маунтвейл.

Нима го мислеше за пълен нехранимайко? За абсолютно безполезен глупак? Е, да, предполагаше, че повечето хора го мислеха за такъв и именно заради това го харесваха още повече. Странен свят.

– Ето, пак погледнахте към втория етаж. Какво има там? Кой се крие горе? Някой луд чичо? Вижте се само. Дори сте кръстосали ръце пред гърдите като италианска примадона. Какво има?

В този момент проплака дете.

3

– Това – произнесе бавно Роухън, вперил поглед не в прозореца на горния етаж, а в лицето й, – не беше баща ви.

Детето проплака отново, този път по-силно.

Младата жена хукна като обезумяла.

– Джейми! – извика Маунтвейл.

Хвърли юздите на Гъливер на коняря и бежешком нареди:

– Изпей му още една хумореска. После я запиши, за да мога после да му я пея и аз.

Зърна я да изчезва по горните стълби. И спря като закован.

Дете?

Как трябваше да постъпи? Обърна се припряно към отворената входна врата. Трябваше да си върви. И точно това щеше да направи. Да, щеше да си тръгне на мига. Незабавно. Това дете нямаше нищо общо с него. То беше някое нейно братче или сестричка. Не, детето не го засягаше.

Чу Джейми да пее на фалцет.

Имало един старец от Блукхарт,
който седнал на изкуственото си чене.

Подскочил и рекъл:

– О, Боже, какво стана!

Ухапах се отдолу!

Чу и последвалото гръмко цвилене на своя кон. Какъв предател само!

Роухън се обърна бавно и погледна нагоре. Сега вече не се чуваше никакъв детски плач. Цареше пълна тишина. Не му се искаше, това не бе негова работа, но въпреки това заизкачва отново стълбите, една по една, докато се озова на върха. Зави надясно и тръгна по тесния коридор. Мина покрай две затворени врати. Спря пред третата, леко открехнатата. Не искаше и не трябваше да прави това, но въпреки това го направи. Тихичко побутна вратата, за да се отвори повече.

Тя седеше в люлеещ се стол, като го клатеше бавно напред-назад. В ръцете си държеше момиченце. Пееше му нежно и търкаше успокояващо гърба му с кръгови движения. Бе вперила поглед в детето и лекичко галеше бузката му с един пръст. Малкото се поуспокои постепенно и се

отпусна в обятията ѝ. Сега младата жена заговори тихо, като продължаваше да се люлее напред-назад.

– Всичко е наред, скъпичкото ми, всичко е наред. Просто си сънувала нещо лошо. Всичко е наред.

Роухън трябваше да бе издал някакъв звук. Той самият не бе усетил, но очевидно бе привлякъл по някакъв начин вниманието ѝ, защото тя се обърна. Лицето ѝ стана по-бяло от дантелата на якичката. Детето, усетило тревогата ѝ, се размърда.

– Шшт, шшт! – прошепна тя и го притисна към себе си. – Не, скъпичко, всичко е наред. Просто си лежи у мама. Всичко е наред.

„Мама?“ Тя беше майка на това момиченце! Не, невъзможно. Това със сигурност бе по-малката ѝ сестричка. Мама ли? Но нали се бе заклела, че Джордж не я е прелъстил?

Барон Маунтвейл се обърна и тръгна по коридора, заслиза бавно по стълбите. Искеше му се да се запъти право към входа, да скочи в двуколката и да пришпори Гъливер, да избяга колкото се може по-далеч от това място за колкото се може по-малко време.

Вместо това се върна в полуразната дневна. Наля си още чай. Задържа за миг погледа си върху лимоновия кекс, но не се осмели да си вземе от него.

Стоя дълго така.

Най-после тя се появи на вратата, безмълвна и неподвижна; само го наблюдаваше с безизразно лице.

– Каза на детето, че си му майка. Вярно ли е това?

– Не. Това просто ѝ действа успокояващо.

Младият мъж се изправи бавно.

– На колко години е момиченцето?

Видя по лицето ѝ, че се готви да излъже, затова побърза да добави:

– Както знаеш вече я видях. И не съм пълен глупак. Не започвай да мислиш, че ще можеш да ме мамиш вечно.

– Чудесно. Тя на три години и пет месеца.

– Тогава не може да бъде дете на Джордж. Нито твое. Каза ми, че си на двацет и една години. Ако тя е на три, трябва да си я родила на осемнайсет, което означава, че си забременяла на седемнайсет. А Джордж пък ще да е бил едва на деветнайсет. Това не може да е дете на Джордж. Той щеше да ми каже, за Бога. Не е като да беше умрял непосредствено след твоето забременяване. Не, тук не става дума за бебе, това е дете, малко момиченце. Не е негово дете, нали?

– Не – отвърна Сузана. – Разбира се, че не. Тя е малката ми

сестричка.

– Много добре.

Роухън се запъти към изхода на дневната.

Неговата домакиня скочи припряно.

– Къде мислиш, че отиваш?

Той вече се качваше отново по стълбите, премина тесния коридор и този пъти отвори внимателно всички врати подред.

– Престани, по дяволите, просто престани. Върви си, моля те, върви си.

Баронът се обърна към нея. Тя беше задъхана.

– Къде е детето?

– Няма ли просто да си тръгнеш? Знаеш, че сам желаяш това.

– Точно така. Но кой знае защо, не мога да го направя.

Знаеше, че щеше да го стори ако реши, ако си наложи да се обърне и да слезе по тесните стръмни стъпала, да отиде при пеещия коняр и Гъливер. Детето на Джордж. Копелето на Джордж. Не можеше да повярва. Нямахше да повярва.

Продължи да крачи напред.

Сузана отпусна рамене.

– Е, добре, натам.

Момиченцето спеше по корем върху едно тясно легло, обгърнала с ръка някаква кукла, останала почти без коса. Беше увито в леко одеялце. Лицето му беше обърнато на другата страна. Главичката му беше покрита с руса коса.

– Как се казва?

– Мариан.

Ударите на сърцето му се учестиха. Мариан, дъщеричката на скауър Бетъни, която бе умряла едва на пет години, като хрочеше кръв. Тя беше най-добрата приятелка на Джордж. Той не бе проговорил в продължение на почти осем месеца след нейната смърт.

– Има ли второ име?

– Да, Линдзи. Казва се Мариан Линдзи. Това е името на майка ми.

Болката в сърцето му бе много силна. Обърна се бавно към нея.

– Знаеш откъде идва първото й име, нали?

– Да, знам.

Детето се размърда, засмука показалеца си.

– Все още ли продължаваш да твърдиш, че ти е сестричка?

– Струва ми се, че вече няма да има смисъл.

– Никакъв. Моля те, събуди я. Искам да видя детето на Джордж.

Искам да видя племенницата си.

Сузана се наведе и започна да разтрива леко гърба на дъщеря си. Смучещите звуци се учестиха.

– Събуди се, Мариан. Хайде, сладка моя, събуди се. Дошъл е да те види един добър господин. Хайде, любов моя.

Вдигна момиченцето, уви го в одеялцето, целуна го по ушенцето и после го обърна към него. Детето отвори бавно очи. Роухън се взря в тях, в очите на брат си – светли, нежнозелени, цветът на очите на почти всички мъже от рода Карингтън от три поколения насам.

Преглътна с усилие. Бавно, внимателно докосна с върха на пръсти си лицето на Мариан. Тя се отдръпна и се намръщи.

– Всичко е наред, скъпа.

– Да – додаде Маунтвейл тихо; гласът му галеше като пролетен дъжд. – Аз съм твоят чичо.

Малката отдели пръсти от устата си. Взря се в него с дълбоките си, подобни на смарагди очи.

– Какво е чичо?

– Аз съм брат на твоя татко.

Ръчичката с два влажни пръста докосна трапчинката на брадичката му.

– Имаш дупка на брадичката си също като татко.

– Да – отвърна Роухън и преглътна отново.

– Аз нямам. Мама ми каза, че Господ не ги давал на всеки.

– Така е. Но Господ ги дава на повечето синове от рода Карингтън.

– Мама ми каза, че татко викал, като се бръснел, защото винаги се порязвал на това място.

– Трудно е.

Баронът не си спомняше да е виждал някога брат си да се бръсне. Просто нямаше кой знае какво за бръснене. Но той очевидно бе стоял в тази къща, бе се къпал в нея, бе се бръснал.

– Искам Господ да ми даде такава дупка. Знаеш ли, че моят татко отиде на небето?

Всичко това бе изречено по детски наивно. След това Мариан напъха отново пръсти в устата си и ги засмука буйно.

– Нямам нищо от Джордж, освен скеча с въглен, който направих преди две години. Мариан скоро ще забрави как е изглеждал.

– Не е вярно. Скечът е прекрасен. Няма да забрави.

Младата жена сви рамене.

– Аз съм само аматьор. Той не е достатъчно добър. Няма надежда.

Ще забрави как изглеждаше баща ѝ.

– Не, няма.

Думите, излезли като че ли сами от устата му, увиснаха във въздуха помежду им.

Като поллюляваше детето в ръце, Сузана заяви спокойно, сдържано.

– За вас тук няма нищо повече, сър. Да, вярно, тя е дъщеря на Джордж. Вече го отгатнахте. Приликата ѝ с него е явно изразена, но това сигурно не означава нищо или почти нищо за вас. Тя не е момче. Не може да е от някакво значение за вас.

– Кога ще навърши четири години?

– През ноември, четвърти ноември.

– Не ми казахте защо не дойдохте на погребението на Джордж, само изрекохте някаква глупост във вид на обяснение. Можехте да дойдете. Никой нямаше да разбере коя сте.

Той значи искаше истината. Така да бъде.

– Нямах достатъчно пари, за да дойда. Не ми се усмихвайте така надменно. Нито ви моля за нещо, нито се опитвам да ви накарам да изпитате съжаление към нас. Ние се справяме превъзходно. Само дете баща ми от време на време губи разума си и в резултат – и парите си. Той е комарджия и вероятно точно с това се занимава и в този момент. Комар. Просто тогава нямахме достатъчно пари. Викарият... бе достатъчно добър да дойде тук, за да се помолим заедно за Джордж.

Спря да говори и притисна по-силно момиченцето към гърдите си, свела поглед.

Роухън внимателно повдигна брадичката ѝ с пръсти. По лицето ѝ течаха сълзи.

– Джордж поне е познавал дъщеря си в продължение на повече от две години.

– Да. Но не можеше да стои дълго тук. Учеше усилено в Оксфорд.

Но нима той нямаше да бъде доволен да изучава своите карти, своя латински и книгите си тук? Очевидно не. И защо не му беше казал за нея и за дъщеря си? Всичко това нямаше смисъл.

И тогава изведнъж разбра.

– Какво е фамилното ѝ име?

Сълзите пресъхнаха и Сузана изправи гръб. Детето се размърда, усетило тревогата на майка си.

Наблюдаваше я как успокоява Мариан, като я повдигна върху рамото си и започна да я потупва лекичко по гърба. Тя изхлипа два-три пъти, след което въздъхна тежко. Младият мъж се усмихна; беше

невъзможно да не го стори.

Най-накрая Сузана сложи отново детето на леглото, зави го, изчака малко, за да се увери, че спи и му даде знак да излезат.

На стълбищната площадка Роухън попита отново:

– Какво е фамилното й име?

– Карингтън – отвърна тя и заслиза пред него. Щом стигна на първия етаж се обърна и додаде: – С Джордж се оженихме през октомври 1806 година в Оксфорд. Баща ми трябваше да даде съгласието си, тъй като тогава бях само на седемнайсет години.

– Джордж обаче не е имал моето разрешение. Никой не би му решил да се ожени без моето съгласие. Не ви виня, че сте поддържали тази лъжа; трябвало е да се справите с местните хора. Момиченцето на Джордж е незаконно, но аз ще се погрижа да не страда от това. Ще направя всичко възможно, за да...

Двамата стояха един срещу друг в тъмния вестибюл. Младата жена вдигна ръка и го зашлеви силно през лицето.

– Как смеете? Не, въпросът не е там, че обидихте мен, а че помислихте брат си способен на подобно безчестие!

Вдигна отново длан, но този път Роухън успя да я хване за китката. Все още му се виеше свят от първия удар.

– Много сте силна – заяви най-сетне той, но не я пусна.

Сузана беше задъхана, вбесена, и се опитваше безуспешно да се освободи от него.

– Джордж ми повтаряше непрекъснато, че ще му се изсмеете, ако ви каже за нас, ако ви каже за Мариан. Казваше, че него ще изпратите в Австралия и ще ми вземете Мариан. Казваше, че вероятно ще ме продадете като робиня в Колониите.

Баронът я съзерцаваше безмълвно. Нима Джордж беше изрекъл всичко това? Не, не беше възможно, наистина не беше.

– И че после ще се изсмеете и ще заявите, че сте най-добрият от братята, въпреки вашите тайни и флиртове. Тогава не разбирах какво искаше да каже. Но вие не знаете нищо, милорд. И тъй като очевидно не ми вярвате, ще ви покажа документите за сключването на нашия брак. Защото ме интересува не какво мислите за мен или Мариан, а за Джордж. А после искам да си вървите. Вие никога не сте бил част от нашия живот. Отдавна разбрах, че Джордж никога нямаше да ви позволи да бъдете част от нашия живот. И определено не желая това да стане сега.

Роухън беше напълно объркан. Всичко това нямаше никакъв смисъл.

Имаше племенница на име Мариан. А дори не знаеше името на майката.

* * *

Сузана се върна във вестибула, където я очакваше Маунтвейл и му подаде някакъв плик. Документът в него имаше доста официален вид. Това разбира се бе брачното свидетелство. Позна подписа на брат си. Разчете подписа и на свещеника – Блай Макноли. Нямаше нужда да чете повече.

Върна ѝ листа с бавен жест.

– Баща ви ми е написал онова писмо, защото е искал пари. Очевидно те не са в изобилие в Мълбъри Хаус. Вие обаче не поискахте пари от мен, следователно или нямате нужда от такива, или, ако имате, използвате напълно непозната за мен стратегия.

– Не ви искам парите. Никога не съм ги искала. Джордж се надяваше да наследи част от парите на баща си, когато навърши двайсет и пет години. За нещастие той така и не достигна тази възраст.

Младият мъж погледна в далечината само за миг, после се усмихна и се хвърли с главата напред.

– Да, но вие се лъжете. Не ви ли е казал? Не, разбира се, че не. Леля Мариан умря след него. Той нямаше и представа, че тя ще му остави пари, някъде около двайсет хиляди лири. Тези пари останаха за мен, тъй като Джордж беше мъртъв. – Пое си дъх с чувството, че навлиза във все по-дълбоки води и то не в коя да е река, а в Стикс. – Сега те трябва да отидат за неговата дъщеря.

„Пари“ – мислеше си Сузана, загледана в своя гост. В крайна сметка се оказваше, че, без сам да подозира, Джордж ѝ бе оставил пари. Е, не точно; всъщност баронът ѝ предлагаше тези пари, макар да не беше длъжен да го прави. И то не някаква дребна сума, а истински пари – двайсет хиляди лири. Съмняваше се, че някога през целия си двайсет и едногодишен живот бе виждала наведнъж повече от двайсет лири.

Това бе повече от предостатъчно, за да живеят винаги съвсем сносно. Добрият Бог знаеше, че тя имаше богат опит за това как да се преживява с жълти монети. Тези двайсет хиляди лири слагаха край на усилията ѝ. Двете с Мариан бяха осигурени. Тоби също. И тримата бяха осигурени.

Погледна го право в очите.

– С тази сума с Мариан ще можем да живеем до края на дните си. Наистина ли бихте ни дали наследството на Джордж?

– Съществува само един проблем – отвърна бавно Маунтвейл, като същевременно се чудеше как изобщо подобни думи можеха да излизат от устата му и усещаше, че потъва все по-дълбоко и по-дълбоко.

Но в този момент си спомни лицето на момиченцето, усмивката ѝ, идентична с тази на Джордж, и сърцето му се сви. Детето на Джордж. Не можеше да го остави тук. И нямаше да го направи.

„Сега вече бравата ще падне“ – мислеше си Сузана, докато го наблюдаваше. Да не би да искаше да я закара в леглото си? Джордж бе въздишал по нея – не можеше да го изрази по друг начин – но тя го обичаше и искаше да се омъжи за него. Следователно той нямаше избор, ако желаше да легне с нея. Беше се оженил за нея и тя бе забременяла почти веднага.

Не го обвини особено много, когато я остави веднага след започването на сутрешните неразположения. Не е особено привлекателно да наблюдаваш някого, който повръща. А тя беше така уморена и досадна. Дори се зарадва, когато той си тръгна. Чувстваше се окаяна и виновна и тези две емоции ѝ действаха убийствено. Но тогава той се бе върнал. Джордж винаги се връщаше при нея.

Баронът обаче продължаваше да мълчи; само я гледаше напрегнато.

– Искате да легна с вас – заяви тъжно тя и се загледа през отворената врата по посока на Джейми, който все още пееше на Гъливер и в отговор големият сив кон кимаше с глава. Интересно дали отмерваше с копито ритъма. – Това е единственото ви условие.

– О, не – отвърна младият мъж. – Разбира се, че не е това. Прекалено сте слаба, имате кал под ноктите и се съмнявам, че сте способна да разговаряте за нещо, което надминава кой знае колко интересите на едно тригодишно дете.

– Не, преценката ви не е вярна. Не ме разбирайте погрешно, причината не е там, че сте грозна или дори непривлекателна. Просто не сте мой тип. Не, проблемът не е в това.

Приемаше онова, което вършеше и причината, която го бе породила. Просто никога досега не бе правил подобно нещо. И то определено щеше да смути скъпата му майка. От друга страна бе сигурен, че лицето ѝ щеше да блесне като звезда при вида на дъщерята на Джордж.

– Какъв е проблемът тогава?

Беше я обидил безкрайно. Нали уж беше сатир? Нали пожелавал всяка жена, която види? Дори такава с кал под ноктите? А и тя не беше чак толкова слаба.

Роухън се взираше в собствените си нокти. Бяха чисти и лъскави.

– За да наследи парите на Джордж – заговори той, без да вдига поглед, – трябва, така да се каже, да излезете на сцената. Не може да останете тук в Мълбъри Хаус. Трябва да заемете мястото си като вдовицата на покойния Джордж Карингтън. С две думи, трябва да дойдете у нас и да заживеете живота, който бихте водили, ако Джордж не бе умрял.

Той беше луд, безнадеждно и неопровержимо луд. В това нямаше съмнение, но не можеше да остави момиченцето да живее тук с дядо си, който най-вероятно освен комарджия беше и пианица. Желанието му бе да вземе само Мариан, но знаеше, че майка ѝ няма да се съгласи на подобно нещо.

– Лондон?

– Там имам къща. И не гледайте така ужасено, това не е свърталище на адски изчадия.

Младата жена поклати глава.

– Не, не, наистина всичко е такова, каквото го искам. Желая да остана тук. Вярно е, че баща ми се намира в особено лош период и аз никога не съм сигурна колко дълго ще продължи това. Единственото, което искам, е защита за Мариан. Моля ви...

– Няма да се молите повече. Не ви подхожда. Мариан ми е племенница, моя плът и кръв. И ще живее както подобава на една Карингтън. Ако Лондон не ви допада, тогава ще отидем в моето имение в Съсекс, докато свикнете с новото положение. Но тя няма да остане тук.

– Ако ви слуша някой, ще помисли, че Мълбъри е истинска кочина. Но не е така. Просто татко е в един от лошите си периоди и...

– Татко ви може да изпадне в какъвто си ще период. Добруването или недоимъкът, в които расте моята племенница, няма да зависят от неговия късмет. Нима искате един ден да разбере, че скъпият ѝ дядо се е опитал да изнуди чичо ѝ?

Това бе възмутително, но събитията се развиваха прекалено бързо едно след друго.

– Къде живеете в Съсекс?

– Близо до Ийстбърн, само на две мили от морето. Местността е много красива, хълмиста, тук-там се издигат високи скали, което изглежда много изненадващо. Недалеч се е състояла битката при Хейстингс. Когато се разхожда там, човек сякаш чува бойните викове на нормани и саксонци. Времето е толкова приятно, колкото изобщо може да бъде някъде в Англия.

– А баща ми?

В отговор баронът вдигна рамене. Все още му се искаше да ступа

автора на писмото, но все пак, чрез своята дъщеря, той го бе дарил с племенница – детето на Джордж – и затова вече не бе настроен чак толкова войнствено.

– Няма да има проблеми. Баща ви може да ви посещава. Рядко. Нека да кажем – много рядко. Ще му плащам издръжка, която да му позволи да продължи да живее тук, в Мълбъри Хаус.

Сузана не знаеше как да постъпи. Не познаваше този човек. Но знаеше доста за него. Той беше женкар, известен с разюздания си нрав, какъвто бе баща му и каквато продължаваше да бъде майка му. Не можеше да си представи да има развратна свекърва. Според Джордж обществото направо обожаваше барон и баронеса Маунтвейл. Колкото по-непристойно се държаха те, толкова по-голямо ставаше възхищението на тяхното обкръжение. Очевидно същата извратена зависимост бе в сила и за настоящия барон, наречен Дивия.

– Защо ми предлагате това?

Младият мъж я погледна, но в действителност видя лицето на брат си такова, каквото бе при последната им среща, само два дена преди неговата смърт. Джордж бе поруменял заради нещо, на което се бе натъкнал. Отказа да каже на Роухън за какво става дума, само обясни, че това нямало да го заинтригува.

Сега се питаше дали Джордж изобщо някога бе възнамерявал да му каже за...

– Не знам как се казват – рече той.

4

Неговата събеседница се усмихна при вида на обърканото изражение на лицето му. Искаше ѝ се да се разсмее, но не го направи.

– Казвам се Сузана. Така се казваше майка ми.

– Ще дойдете ли с мен в Маунтвейл Хаус?

Младата жена се сети за малката порция овнешко в кухнята. Разполагаше всичко на всичко с шест лири, които бе събирала шилинг по шилинг в продължение на година и половина. Беше кърпила дрехите на Мариан толкова пъти, че нямаше да изкарат още дълго. Но най-много я измъчваше мисълта, че дъщеря ѝ щеше да израсне с представата, че мъжът представлява нещо подобно на дядо ѝ, че семейството трябва да бъде такова, каквото бе нейното. Погледна към барона, опита се да открие в лицето му следи на коварство. Осъзна, че ѝ предлага начин да се измъкне от тази задънена ситуация. Той самият не си даваше сметка за това, но това не променяше резултата. Дали обаче наистина щеше да бъде в безопасност с него?

– Много мило от ваша страна, сър. Но тук не става дума само за нас с Мариан.

– Ако имате предвид баща си, отговорът е не. Той няма да живее в Маунтвейл. Среброто ми е прекалено ценно, за да си позволя подобно нещо.

– Баща ми не е крадец.

– Ако се съди по писмото, което ми е написал, не е много далеч от това състояние.

– Той просто беше загрижен. Способността му да преценява трезво се е замъглила за момент, това е всичко. Той е наполовина ирландец. Много е добър с конете.

– Може и така да е, но той няма да живее в Маунтвейл.

– Не говорех за него.

– Какво има пък сега? Джейми ли искате да вземете с вас? Чудесно, вземам го на работа при мен. Освен това се съмнявам, че Гъливер ще го изпусне доброволно от поглед. Той е първият след мен, успял да прелъсти коня ми.

– Не, не става дума за Джейми, а за Тоби.

– Кой, по дяволите, е Тоби? Любимият ви котарак? Ако е добър ловец на мишки, нямам нищо против да го вземем.

– Тоби е братчето ми.

В първия момент Роухън не бе способен на нищо друго, освен да а съзерцава безмълвно.

– Братчето ви ли? – повтори бавно той, като опитваше да събере мислите си. – Имате дете и братче?

– Да. Тобаяс Холуърт. На осем години е и аз съм му по-скоро майка, отколкото сестра. Майка му – нашата майка – умря при неговото раждане.

Ах, каква болка ѝ бе причинило това. Когато забременя с Мариан, Сузана бе ужасена да не умре на свой ред, но раждането, слава Богу, бе сравнително лесно.

– Но баща ви няма да му позволи да замине. Този Тоби несъмнено е неговият наследник и...

– Разбирам, сър – отвърна тя; в спокойния ѝ тон се усещаше примирение. – Но аз не мога да оставя Тоби, така както не мога да оставя и Мариан. Благодаря ви, че дойдохте. Радвам се, че се запознахте с племенницата си. Довиждане.

Очевидно се опитваше да го изхвърли. Тъй като тази маневра не успя, тя излезе сама и му махна да я последва. Гъливер погледна към нея и изцвили. Джейми го потупа по бялата звезда на носа.

– Довиждане – повтори тя.

– Сузана! Къде си? Сузана?

Към тях тичаше някакво момче. Беше високо и слабо като дирек, а косата му – черна като сънищата на грешник. Спря рязко пред нея. Ухилен до уши, пъкна някаква тетрадка в ръцете ѝ.

– Ето, виж само това, Сузана. Преводът ми от латински. Викарият Хоркл рече, че не е виждал по-добър от него. Виж, дори е написал „прекрасно“ на първата страница. Какво ще кажеш?

Младата жена отвори мълчаливо тетрадката, прочете написаното от викария. После се усмихна на момчето, прегърна го и го целуна по ухото.

– Вие сте едно чудо, господарю Тоби, истинско чудо. Но я виж ризата си, пак си я скъсал. Погледни си обувките, целите са надраскани и прашни. Какво са правил? О, не, Тоби, пак си се бил с онова момче Финли, нали?

Роухън вече бе забелязал повече доказателства за размяна на юмруци. Кокалчетата на ръцете на момчето бяха разкъравени, коленете на панталоните му – скъсани, на зачервената му буза започваше да се образува синина. Баронът се изкашля.

– Спечели ли?

Момчето засия.

– Да, сър. Ударих го така, че от очите му изскочиха искри, вдигнах го във въздуха и го повалих върху един дънер. Той, разбира се, направи опит да се съпротивлява, но аз го държах здраво и натъпках малко листа в устата му. Мисля, че един от тях беше дори с гъсеница.

Този разказ не можеше да не върне куп спомени у младия мъж. Той се усмихна неволно. После се разсмя.

Колкото до Сузана, тя замръзна като чешма през януари. А след това заобяснява изключително бавно:

– Тоби, това е лорд Маунтвейл. Той е чичо на Мариан и е дошъл да ни види за малко. Поздрави го с добре дошъл и си вземи довиждане, тъй като той си тръгва.

– Здравейте, сър – възкликна момчето и се поклони.

Последва дълбок, силен звук на късач се плат. Тоби ококори очи, заотстъпва заднишком, най-накрая се обърна и побягна.

– О, Боже – проплака младата жена, – изглежда си скъса панталоните. Моля ви, сър, вървете си вече. Трябва да се погрижа за брат си.

– Не – възпротиви се Роухън. – Това ще направя аз.

– Той се крие в източния край на конюшната, милорд – провикна се Джейми и Гъливер побърза да изцвили, за да не остане назад.

Сузана го сграбчи ръкава.

– Но вие сте непознат, а аз съм неговата сестра. Редно е аз да се грижа за него, това е...

– Не мърдайте. Връщам се веднага.

Едва след като се озова на входа на тъмната конюшня, се запита какво всъщност правеше. Не познаваше това момче. Какво го интересуваше дали се е притеснило заради скъсаните си бричове?

– Тоби? – извика той. – Не бягай, това съм аз, Роухън, тъ, лорд Маунтвейл.

Чу шумолене в сламата и тръгна към далечния край на помещението. Детето беше клекнало до стената, притиснато така силно в нея, сякаш искаше да премине от другата ѝ страна. Беше скрило лице в дланите си.

– Конят ми е много капризен. Не искам да го карам да чака, това го прави нервен. Ако петостишията на Джейми свършат и той няма какво да му пее повече, нямам представа какво ще стане. Може да се изправи дори на задните си крака. А на мен ще ми се наложи да вървя пеш до най-близкия град, а това няма да бъде особено приятно преживяване.

Тоби не вярваше на очите и ушите си. Гледаше ококорено джентълмена пред себе си, най-красивия и безупречно изглеждащ джентълмен, когото някога бе виждал. На всичкото отгоре той му се струваше някак си познат, но това беше невъзможно.

На момчето му се искаше да потъне сред сламата и да изчезне, но все пак се изправи на крака.

– Целият ти задник ли се вижда или само се е разпорило малко? – попита Роухън.

– Мисля, че целият, сър. Или поне дясната половина.

– Имаш късмет, че съм тук и съм с палто. – Свали дългия жакет за езда от раменете си и го подаде на детето. – Веднъж, когато панталонът ми се съдра така, че задникът ми се виждаше и отляво, и отдясно, се наложи да извървя целия път до и през дома на родителите си, докато имам с какво да се прикрия. Това означаваше да мина покрай три мои лели – стари моми, безчет слугини и камериерката на майка ми, която се развика до небесата, като ме видя. Доколкото си спомням, по-голямата ми сестра ме помъкна нагоре по стълбите, като се хилеше през цялото време и ме сочеше с пръст. Исках да ѝ ударя един, но тя бе много по-голяма от мен.

– Колко голям бяхте, сър?

– На осем или девет години.

– Аз съм на осем. Моята сестра също е по-голяма от мен.

– А, значи си на съвсем същата възраст. Обърни се. Да, палтото скрива всичко. Не мисля, че твоята сестра ще ти се присмее.

– Не, тя ще се държи като майка. Ще започне да нарежда и да мърмори и ще се опита да ме прегърне толкова силно, че може да ми счупи ребрата. Ще погледне кокалчетата на пръстите ми, ще се завайка и ще завъздиша още по-силно. Ще се опита да ми се скара, задето съм се счепкал с онова момче и съм пострадал, само че аз изобщо не съм пострадал, е, само малко.

– Да, прав си. Също като майка. Може би присмехът би бил за предпочитане. Смея да кажа, че тъй като сега носиш моето палто, тя няма да посмее да те прегърне от страх да не го измачка.

Тоби тръгна редом с него и двамата заедно излязоха от конюшната.

– Наистина ли сте чичо на Мариан?

– Да, и ви вземам с Мариан и твоята сестра в Маунтвейл Хаус. Това е моят дом в Съсекс. Близо е до Ламанша. Обичаш ли да ловиш риба?

Очите на детето светнаха.

– Да ловя риба? И да плувам? Може би ще се науча и да карам

платноходка?

– Да, ще можеш да правиш всички тези неща.

– О, сър, ще бъде страхотно. – Лицето му помръкна. – Но татко, сър? Какво ще правим двамата със Сузана с татко?

– Татко ти ще остане тук, в Мълбъри Хаус. Ще намерим някоя добра жена, която да идва да се грижи за него. А ти ще можеш да го навестваш всеки път, когато пожелаеш.

Роухън се притесни, че бузите на Тоби може да се спукат от широката му усмивка. Синината вляво придобиваше жълтеникавозеленикав нюанс. Палтото на барона се мяташе между коленете му, кръвта от кокалчетата на ръцете му вече бе изцапала единия маншет. Младият мъж си представи как лицето на Тинкър щеше да почервене при вида на маншетите. Запита се дали съществува някакъв таен начин за премахване на петна от кръв.

* * *

Сузана въздъхна, сломена от атаката.

– Изглежда не сте ми оставили никакъв избор. Е, добре. Мисля, че няма повече надежда за съпротива от моя страна. Идвам в Маунтвейл Хаус.

– Ентусиазмът ви ме смазва. Имате ли нужда от помощ за приготвяне на багажа?

– Не, това няма да бъде проблем.

– В такъв случай аз тръгвам. Не мога да остана тук, тъй като нямате придружителка. Има ли странноприемница някъде наблизо?

– На главния път, точно преди да влезете в Моргън-ин-Марш. „Кратуната и стафидата“. Чувала съм, че чаршафите са чисти, а мисис Дули сервира вкусни неща. Трябва да опитате ябълковото й вино. Тя се гордее много с него.

– Да я попитам ли за рецептата, за да можете да го развалите?

– Тя се пази в тайна. Няма да я каже на никого, докато не настъпи предсмъртният й час. И дори тогава щяла да я повери само на най-голямата си дъщеря, Мод.

– Жалко. Е, добре, в такъв случай ще се видим утре. А, не се притеснявайте за кръвта върху маншетите. Моят камериер ще има честта да се поглавоболи с нея. Той най-вероятно ще претендира, че е получил удар при вида й.

При тези думи Роухън помахна на своята домакиня, скочи в двуколката и пое юздите от Джейми.

Той вече започваше да взема нещата в свои ръце, мислеше си младата жена, докато го наблюдаваше как разговаря с Джейми. Монетата, която му даде, накара коняря да подскочи от радост, докато се връщаше към конюшната.

Сузана се вира след двуколката, докато се изгуби от погледа ѝ.

След това се качи горе, за да напише писмо на баща си. Да го уведоми, че вече нямаше да има кой да му мърмори и да го поучава и че нямаше да се налага да търпи натякванията на дъщеря си, която се била оказала по-опърничава дори от майка си. Поне така си бе нареждал под носа той.

Младата жена се усмихна, когато си представи жената, на която щеше да плаща, за да го гледа. Мисис Херън беше истински ужас. И невероятна късметлийка. Сузана бе чувала, че печелела абсолютно всеки бас, на който се хващала, в това число и последния си залог с викария, само преди месец. Той така и не бе разбрал как така мисис Херън бе научила, че през въпросната неделя Роб Лонгмън ще пусне две лири в чинийката с помощите, след като винаги дотогава бе давал по един шилинг. Освен това беше истинска акула с картите. Мистър Холуърт нямаше никакъв шанс. Усмихна се, когато чу Тоби да пее с цяло гърло.

Какво толкова му бе казал Маунтвейл? Очевидно братчето ѝ бе готово да се просне на земята пред него и да му целуне обувките.

* * *

Когато Роухън пристигна минути след седем часа на следващата сутрин, Сузана бе напълно объркана. Мариан пицеше, защото Тоби настъпил куклата ѝ Гуен, и лявата ѝ ръка се бе откъснала. Момчето стоеше насред малката кухня и държеше пострадалата играчка, като се опитваше да измисли как да прикрепи отново ръката ѝ. Момиченцето удряше с юмручета по дървения под, а Сузана точно разливаше топло мляко върху роклята си.

Баронът влезе в кухнята, огледа настъпилия хаос и излезе отново. Ушите му пищяха. Не беше свикнал да има деца край себе си, а точно това дете пък имаше превъзходни дробове.

– Сър?

Пред него стоеше Тоби и държеше в едната си ръка проклетата кукла, а в другата – откъснатата ръка.

– Сър, знаете ли как да оправите Гуен?

– Гуен ли? – Май че Чарлс II имаше любовница на име Гуен. Младият мъж поклати глава. – О, куклата.

Нямаше ни най-малка представа. Появи се Сузана с Мариан на ръце. Малката се опитваше да се измъкне от обятията ѝ и да се нахвърли върху момчето.

– Ето, вземи Мариан. Аз ще оправя Гуен. Тоби, ти ще свалиш куфариците и ще ги сложиш в двуколката. Да, тръгвай веднага. Всичко ще се оправя.

Роухън се озова, за първи път в живота си, сам с дете на ръце, с доста малко дете, което се извиваше, съпротивляваше се и пицеше „Гуен“ с цяло гърло.

Стисна я здраво и последва майка ѝ в кухнята. Там тя откри някаква кошница и седна с нея в скута си. Вдяна конец и започна да пришива обратно ръката на куклата.

– Не ѝ причинявай болка, мамо, не ѝ причинявай болка.

– Моля те, дай ѝ чаша топло мляко – рече младата жена, без да вдига глава. – Не успях да го разлея всичкото.

Без да изпуска въртящото се момиченце, Маунтвейл започна да налива със свободната си ръка мляко в поставената там чаша. Знаеше, че идеята му не е добра, знаеше го добре, но въпреки това приближи чашата до устата на Мариан. Тя извика и замахна. Млякото се разсипа – по пода и върху него самия.

Хвана детето под мишниците и го отдалечи от себе си. А след това го погледна право в очите.

– Млъкни веднага, Мариан!

Момиченцето не бе чувало никога досега да ѝ говорят с такъв глас – строг, нисък и сериозен. За изумление и на двамата възрастни, тя изпълни нареждането.

Сузана вдигна глава, изненадана от внезапно настъпилата тишина. И се усмихна на барона.

– Почти свърших.

Когато подаде Гуен на дъщеря си, тя я пое, подръпна няколко пъти ръката ѝ, после въздъхна дълбоко, напъха пръсти в устата си и се отпусна върху рамото на Роухън.

– Тя не е трудно дете – рече той. – Никак не е трудно.

– Понякога. В редки случаи. След като получи онова, което иска. Сам ще се убедиш.

Маунтвейл наблюдаваше младата жена, която почистваше разлятото мляко. Тя му подаде парче плат, за да се избърше. След като излязоха от кухнята, тя си сложи бонето и палтото и най-накрая закопча жакета на Тоби. Взе дъщеря си от ръцете на своя девер и се обърна към

братчето си.

– Оставих писмо на татко, така че не се притеснявай. Мисис Херън ще идва да се грижи за него. Обеща ми снощи.

– Мисис Херън – едва не се задави момчето. После се ухили до уши. Усмивката му разкри прави бели зъби и дори успя да освети мрачния вестибюл. – Тя може да бие татко в басовете – обясни на Роухън то. – Тя винаги побеждава. И злорадства. Мъчно ми е за него.

– Може би тя ще успее да го накара да се промени – отвърна баронът.

– О, не – обади се Сузана и се запъти към главния вход. В това време Мариан, облегнала глава на рамото ѝ, започна да хълца. – Предполагам, че ще го обере до шушка и ще го остави да ѝ дължи повече пари, отколкото би могъл някога да ѝ плати.

Младият мъж се взря в двуколката. Те бяха четирима, а в нея можеха да се настанят удобно само двама.

– Добре – заяви провлечено той. – Тоби, ще ми бъдеш ли дясната ръка?

– Дясната ръка ли? Какво е това, сър?

– Ти ще пътуваш отзад и ще застрелваш всеки бандит, който ни атакува. А когато минаваме по платени пътища, ти ще слизаш да плащаш таксата.

Момчето се развълнува толкова, че изказа заеквайки благодарността си.

– От ентузиазма му няма да остане и следа, като постои там два часа – рече Роухън. – Но е напълно безопасно. Не се притеснявай. Така, а ти дръж здраво Мариан.

Внезапно откъм къщата се появи Джейми, яхнал кобила с хлътнал гръбнак, която очевидно вече не си знаеше годините.

– Да, Джейми вече е на работа при мен. Той ми каза, че в конюшнята била само Хера, твоят кон. Той ще я язди, а после ще се редува с Тоби като моя дясна ръка.

– Ти пое напълно контрола върху живота ми – произнесе бавно Сузана, докато се настаняваше до него върху тясната, облечена с кожа седалка на двуколката.

„По-точно – помисли си баронът, – ти и останалите обитатели на Мълбъри Хаус променихте напълно моя живот.“ Вместо това се усмихна криво.

– Е, някой трябваше да го стори. Ако не се бях появил, баща ти щеше да ви закара всичките в затвора за длъжници. Или калпавият покрив

щеше да ви падне на главите. Мариан щеше да стане комарджийка. Не, не, не го казвай повече. Бедният човек просто претърпява по-големи или по-малки неуспехи.

– Повече или по-малко – отвърна младата жена и уви дъщеря си в своя шал.

– Ще ни бъдат нужни три дни, докато стигнем до Маунтвейл Хаус. В Оксфорд ще наема карета. Дотам няма много път.

– Знам – беше единственият ѝ отговор.

Сузана изгледа продължително Мълбъри Хаус. Не видя никого. След това се облегна и започна да се наслаждава на вятъра, който развяваше панделите на бонето ѝ. Баронът караше добре.

Около час по-късно Роухън дръпна юздите на Гъливер, за да го накара да забави ход на един рязък завой. Неговата спътница се бе облегнала на ръката му, потънала в непробуден сън. Както и Мариан в скута ѝ.

Маунтвейл само поклати глава.

Едва вчера не го свързваха никакви особени връзки, нито пък на раменете му тежаха някакви големи товари. Човек в неговото положение естествено имаше задължения, отговорности, но с тях беше свикнал. Освен това съществуваша задължения, които човек можеше да разбере. Но със сигурност никой не можеше да бъде научен да проумее тези тук.

Зад тях яздеше Джейми и си подсвиркуваше. Тоби се разкрещя с цяло гърло от мястото си:

– Не виждам никакви бандити, сър!

Не, и Роухън не забелязваше нищо такова. Затова пък тъмните облаци, които внезапно се появиха на хоризонта, му направиха впечатление.

Когато първата дъждовна капка падна върху нослето на Мариан, тя се стресна и се събуди. Подскочи, когато друга капка улучи бузата ѝ, обърна се към барона и зарева.

– О, Боже – възкликна Сузана, събудена от разтревоженото дете в скута си. Впери сънено очи в небето, а след това рече: – Това не съм предвиждала. Заваля. О, Боже.

Младият мъж въздъхна. Какво щеше да прави сега?

Една дъждовна капка попадна право в окото му. Тя обаче не предвещава нищо хубаво за бъдещето му, помисли си той.

5

Трийсетина минути по-късно петимата пътници пристигнаха в Оксфорд мокри до кости. Роухън спря Гъливер в двора на „Пурпурната гъска“, на ъгъла на „Хай стрийт“. В този момент дъждът спря така неочаквано, както бе заваял, и над главите им се появи ослепително слънце. След пет минути небето бе съвсем чисто.

Като англичанин, барон Маунтвейл бе свикнал с местното време, но тази буря го бе сварила неподготвен. Вдигна поглед, изруга и размаха юмрук към непостоянното слънце.

Следващата изненада дойде от Сузана. Щом се показа изпод палто то му с увиснало покрай лицето перо на бонето и залепена за гърба мокра коса, тя го погледна и се засмя.

– Виж само, скъпичка – потупа дъщеря си по бузата тя, – отново е прекрасен ден.

Мариан кимна бавно, вдигна очи към Роухън, мокър като удавник и се присъедини към смеха на майка си. След това се засмя и Тоби, последван почти веднага и от Джейми. Гъливер, невярното създание, изцвили и Хера побърза да му отвърне.

Младият мъж не споделяше радостта им. Дори костите му бяха подгизнали. Краката му жвакаха в прекрасните испански ботуши. Разпознал двуколката на барона, съдържателят на странноприемницата изскочи отвътре. Макар и да се чудеше какво правеше неговият гост с една жена, две деца и коняр, той имаше благоразумието да запази въпросите за себе си.

След десет минути Сузана бе преоблякла Мариан и собствената си особа. Молеше се Роухън да е сторил същото и с Тоби.

И той наистина го бе направил или по-скоро се опитваше да го направи. Момчето обаче се стесняваше. Не искаше да се съблича пред барона, нито пък желаше помощ. Младият мъж постоя известно време объркан, но тогава се сети за собствената си стеснителност по времето, когато сам бе момче. Спомни си срамежливостта и на Джордж. Странно, но подобни емоции бяха напълно непознати за Тиболт, викария.

– Ще отида да кажа да донесат топла вода за теб, Тоби – заяви спокойно той. – След като съблечеш мокрите си дрехи, загърни се в халата ми, онзи синия, метнат върху леглото. Връщам се след пет минути. Ти стой на топло.

Така щеше да даде възможност на детето да остане само достатъчно дълго време.

Поръча гореща вода и за Сузана, и Мариан.

Тъй като Тоби очевидно нямаше да се къпе в негово присъствие, Маунтвейл отиде да види какво става с Джейми и с конете. Конярят беше в конюшната, вече със сухи дрехи, решише Гъливер и му пееше. Дори Хера, която дъвчеше морков, изглеждаше заинтригувана. Джейми повтори толкова пъти петостишието, че най-сетне Роухън започна да тръпне в очакване дали конят му няма да удари с огромните си копита по сламата. Кобилата пък цвилеше, но не се знаеше дали заради Гъливер или заради песента.

– Трябва да ги запиша – заяви баронът, като тупна коняря по рамото.

– Шъ ви ги дам, милорд – отвърна с готовност младежът, като премина веднага на своя ужасен английски, който обаче звучеше много приятно за ухото.

– След около час ела в салона на странноприемницата за вечерята си.

Това наистина бе изключение, тъй като дори в хановете господарите не вечеряха заедно със своите коняри. Роухън обаче възнамеряваше да направи всичко възможно, за да не допусне Джейми да се разболее от проклетия дъжд, тъй като тогава на всички им се пишеше лошо.

Слава на добрия Господ, никой не се разболя. Колкото до Джейми, най-накрая баронът се предаде и го остави да се храни в кухнята. Самата вечеря премина тихо и спокойно, но не защото Мариан заспа по средата на яденето. Тоби бе така впечатлен от сервитюрката, че не можеше да говори за нищо друго, освен за прелестите, които заплашваха да прелеят от деколтето ѝ.

– Един джентълмен – заяви най-сетне Сузана, след като безуспешно му се бе мръщила в продължение на няколко минути, – не говори за подобни неща.

Роухън едва не се задави със супата от костенурка. Гърдите на момичето не бяха големи, те бяха направо огромни. Ако беше на възрастта на Тоби, той също щеше да се взира в нея дотогава, докато очите му паднат в чинията.

– Но, Сузана, как побира всичко това в роклята си?

– Роклите са направени така, че да побират всичко, за което са предназначени. Повярвай ми. А сега си яж супата, Тоби, и когато тя се върне с овнешкото, няма да вдигаш поглед, или, ако се наложи да кажеш какво искаш, можеш да гледаш лявото ѝ ухо.

Момчето не удостои дори с един поглед въпросното ухо на сервиторката, но и не бе чак толкова глупаво, че да направи на глас друг коментар по повод нейната надареност.

– Чудесно се съдържа – каза му баронът по-късно, след като двамата се озоваха в стаята си.

– Нямах представа, че съществува такова нещо – изрече със страхопочитание момчето.

Роухън не отговори. По-късно се обърна с гръб и стоя така, докато Тоби се преоблече и легна. Малкият щеше да спи в ниското легло на колелца за слугите, което денем се пъхаше под голямото легло на господаря. Така поне нямаше да спят заедно, нещо, което младият мъж нямаше никакво желание да допусне, тъй като децата обикновено спят доста буйно.

– О, да – рече Маунтвейл, след като духна единствената свещ. – Ще има да научиш още доста работи. Това ще стане малко по малко. А когато отидем в Лондон ще ти покажа неща, от които ще изгубиш ума и думата. Ами да, ще отидем дори при Астли.

Не можеше да повярва на ушите си. Сам мъмреше онези, които посещават това вулгарно място. Децата обаче обожаваха изпълненията на животните, освен това там продаваха портокали и захаросани бадеми, а момичета с оскъдно облекло язدهа препускащи коне.

Винаги можеше да нареди на Пулвър да отиде с децата. Да, идеята бе превъзходна. Това щеше да послужи като урок на Пулвър с изпитото лице да не си пъха повече носа в работите на барона.

– Приятни сънища, милорд – каза Тоби.

Роухън изсумтя. Слава Богу никой не се разболя през нощта, и на следващата сутрин бяха отново на път.

Времето се задържа сухо, докато стигнаха Пилсни Хилс, най-високият от които бе надвиснал над Маунтвейл Хаус. Роухън скочи на земята и отвори вратичката на екипажа.

– Всички да излизат. Искам да видите дома ми. Гледката наистина е прекрасна, подсилена от вида на Ламанша и мириса на морето.

„Наистина е прекрасна“ – помисли си Сузана и пусна Мариан на земята, за да походи с Тоби до върха на хълма.

Маунтвейл Хаус се намираще на плоското било на друго възвишение на около една миля по-нататък. На запад до къщата водеше само един път, и той бе ограден от дървета и храсти. През лятото те сигурно събираха короните си и образуваха зелен балдахин над пътя. Вероятно беше изключително красиво. Самата постройка бе стара, на около

триста години, и износените ѝ тухли бяха покрити с бръшлян. Единствената полянка отпред бе оградена с тисови храсти. Навсякъде наоколо се простираха градини с толкова цветя, колкото Сузана досега не бе виждала на едно място. Градините не бяха равни и разделени с огради. Просто бяха подредени терасовидно и достигаха до самата гора. Там вече имаше плет. Той трябваше да предпазва растенията от елените и другите животни, които биха ги изяли с удоволствие. Най-отгоре на плета растеше жасмин с малки бели и розови цветчета. Всичко беше покрито с рози, разцъфтели лудо, жълти нарциси, червени като буреносен залез лалета, люляци във всички нюанси от най-нежното лилаво до най-тъмното пурпурно, и още много, много цветя. Дъхът на младата жена секна.

– Толкова е красиво – възкликна тя, без да може да отдели поглед от терасовидните градини, забравила за къщата. – А през лятото трябва да е страхотно.

– Радвам се, че мислиш така – отвърна с пълно безразличие Роухън. – В лондонската ми къща също има цветя, но тук са повече. За тях работи цяла армия от градинари. Майка ми желае къщата да е оградена от зеленина и цветя. – А след това добави, като изтръска някаква несъществуваща пращинка от жакета си. – Ако искаш, можеш да ги съветваш, тъй като майка ми е в чужбина. Може да ги направляваш. Може дори да се ровиш в земята заедно с тях, стига да искаш. Накарах да терасират градините преди четири години, пак по искане на майка ми.

– А ти никога ли не се ровиш в пръстта с градинарите?

Маунтвейл изви елегантно вежди.

– Почти. Аз не съм градинар.

– Макар да си направил това по волята на майка си, изборът ти е великолепен. Предполагам, че през юли и август къщата изчезва сред цялата тази зеленина. Окото може да види само ярки, живи цветове. – Обърна се, за да го погледне; на устните ѝ играеше приветлива усмивка. – Някой ден може би майка ти ще измисли плана на една градина и за мен.

– Ще можеш да я помолиш, когато се срещнеш с нея – отвърна бавно той.

И се усмихна.

Лицето ѝ засия. Страбчи го за ръкава.

– О, благодаря ти. Да работя в тези прекрасни градини... нищо не бих искала толкова много. Но подобна дейност не е ли прекалено скучна за човек с твоята натура?

Всъщност, помисли си Роухън, като се проклрнаше, той наистина

не знаеше някой благородник, с подобна на неговата репутация, да се интересува от градини, независимо дали идеята бе вдъхновена от майка му или не.

– Всеки човек има много страни, аз поне винаги съм мислил така – отвърна безгрижно той. – А ти какво имаш предвид, когато говориш за моята „натура“?

Младата жена се изчерви леко и сви рамене.

– Нищо специално.

– А, просто си искала да проявиш нахалство, така ли?

– Е, известен си с твоята необузданост, с дивия си характер, нали?

Също като твоите родители.

– Каза ми, че Джордж е споделил това с теб.

– Да, и... Мариан! Не! Тоби, хвани я!

И тя се спусна напред, последвана от Джейми. Гъливер, проклетникът, хукна след коняря.

Роухън вдигна очи към небето.

– Животът ми бе безупречен само допреди четири дни. Защо, Господи?

И побягна след коня.

Чу цвиленето на Хера зад гърба си; тя щеше да го мине всеки миг. Джейми яздеше Гъливер и кобилата се стремеше към жребца, развяла грива. Или към Джейми? Дори двете кранти, които мъкнеха каретата, се бяха разлудували. Интересно дали и те щяха да хукнат.

Мариан все още не бе паднала от върха, беше се разминала на косям. Тоби все още трепереше от преживения ужас; искаше му се да я нупа, задето го бе изплашила толкова много.

Роухън проследи с поглед Сузана. Тя вдигна момиченцето, разтърси го буйно и го притисна към гърдите си така силно, че то се разписка.

* * *

Блажена тишина. Беше наистина прекрасно да чуваш движението на лъжицата си в гъстата супа от омари. Чука с нея в страничната стеничка на великолепната златна купичка. Звукът бе красив, подобен на звънче.

Погледна към другия край на дългата маса в трапезарията. Сузана се оглеждаше, но в очите ѝ видя не страхопочитание, а критичност. Младият мъж се намръщи. От какво, по дяволите, не беше доволна? Мантвейл бе истински палат в сравнение с Мълбъри Хаус.

– Супата на мисис Хорсли не ти ли харесва?

– Много е вкусна, както виждам по празната ти купичка. Не, просто мислех, че съм забравила как тишината не издава абсолютно никакъв звук.

Забележката ѝ не му допадна. Не желаше да отразява нейните мисли и не искаше да чува как тя отразява неговите. Това му действаше изнервящо.

– Трябва да ти намеря придружител – заяви внезапно той. – Мисис Бийт е необвързана дама на почтена възраст, но е икономка, не компаньонка. Нека да помисля. Наоколо все трябва да има неомъжена дама, чието присъствие тук ще усмири бърливите езици.

– Това е доста глупаво, нали? Аз съм голяма жена, вдовица, и въпреки това обществото смята, че е неприлично да стоя в една къща с един джентълмен. Не искам да кажа, естествено, че се проявявате задължително като джентълмен при всички обстоятелства.

– Отново ли искате да бъдете нахална, мадам?

– О, не. Просто в продължение на пет години съм слушала много за теб. Джордж никога не се уморяваше да преразказва твоите авантюри.

„Авантюри ли? Какви авантюри?“ – помисли си Роухън.

Сузана му се усмихна. Не, това бе по-скоро иронична усмивчица.

– Честно казано, това е само началото – заяви невъзмутимо той. – Още не съм навършил двайсет и шест години. По времето, когато напусна преходната си обвивка, с моите приключения сигурно ще могат да се изпълнят страниците на петдесетина дебели тома. А... за какъв вид авантюри разказваше Джордж?

Младата жена изчака лакеят в яркочервена ливрея да прибере супата. Икономът, мистър Фиц, нареди на други двама лакеи да донесат шест сребърни блюда, всичките покрити с издути сребърни капаци.

– Тук изглежда има много храна – рече тя; най-последно в гласа ѝ прозвуча нещо като възхищение.

Баронът не призна, че бе помолил готвачката да надмине себе си в чест на гостенката. А защо го бе направил, нямаше и представа. Когато Фиц вдигна сребърните капаци, в трапезарията се разнесоха богати аромати и се смесиха. Червата на Роухън изкъркориха.

Сега вече Сузана наистина бе впечатлена. На масата имаше агнешки котлети с аспержи, телешко, омари в сос къри и дори блюдо с пирожки със стриди, купички с грах, картофи, задушени гъби и други неща, които не можеше да види, защото се намираха по-близо до нейния домакин.

– А, да, специално поръчах „Шарлота“ по парижки – отбеляза

любезно Маунтвейл. – Не мислите ли, че изглежда много вкусна?

Сузана нямаше и представа какво представлява тази „Шарлота“, направена по парижки маниер. Но как само я бе изгледал той.

– Не – отвърна тя, като си сипваше варен език и броколи. – Не мисля, че изглежда чак толкова апетитно. Може би са я пекли прекалено дълго. Може би Шарлота вече не е била в първа младост, когато са я сложили в тенджерата.

Баронът се разсмя, но изведнъж спря. Трябваше да престане да се държи така. Не това се очакваше от Роухън Карингтън, барон Маунтвейл. Той трябваше да хвърля похотливи погледи и да прелъстява. Трябваше да поддържа репутацията си. Трябваше да се хвърли в безчет нови авантюри и прекаленият смях на глупостите, издрънкани от една дама, не му подходеше. Не и на него.

Любящата му майка щеше да се ужаси.

– Пудингът с бадемов ликьор и сладолед е много хубав – рече Сузана, след като той в продължение на цели десет минути не отвори нито веднъж уста за друго, освен да я напълни с храна.

Беше се засмял на шегата ѝ за Шарлот, а след това изведнъж замлъкна като пресъхнал чучур. Това бе странно. Та той обичаше да се смее. Да не би да не се смееше преди настъпването на определен час? Започваше да го харесва, но не и да го разбира.

В отговор той просто кимна. Опитваше се да изглежда отегчен, но моряшкият борш на мисис Хорсли бе толкова вкусен, че нямаше как да не изпита блаженство.

Когато Тоби нахлу в трапезарията, последван по петите от двама лакеи и от мистър Фиц, Роухън скочи от стола си.

– О, божичко – възкликна момчето, силно задъхано. – Сър, побързайте. Сузана, и ти.

Баронът така и не успя да попита какво, по дяволите, ставаше. Тоби вече не беше в трапезарията. Можеше да чуе забързаните му стъпки нагоре по стълбите.

– Милорд – започна икономът, но спря, тъй като не знаеше какво всъщност да каже. – Аз също идвам – додаде той и даде знак на двамата лакеи да го последват.

Сузана почти надмина Маунтвейл по стълбите. Щом стигнаха площадката, се чу писък.

– О, Боже.

Младата жена вдигна полите си до коленете и хукна с най-голямата скорост, на която бе способна, към своята стая, където бе сложила да

спи Мариан преди около три часа.

Братчето ѝ стоеше на вратата и подскачаше от възбуда, махаше, викаше:

– По-бързо, по-бързо!

Роухън просто го вдигна и го отмести, за да мине. И връхлетя в стаята... за да спре като закован. В началото не забеляза нищо. Тогаваш видя отворения прозорец. И най-накрая – Мариан, легнала на тесния му перваз, да тананика и да размахва ръце.

А до земята имаше цели девет метра.

Сузана постави леко длан върху ръкава му. И повика тихичко:

– Мариан? Какво правиш там, скъпа?

Детето обърна поглед към майка си.

– Човекът отвори прозореца. Каза, че тук ще бъде много интересно.

„Какъв човек?“ – помисли си баронът, но не произнесе на глас въпроса си. Забеляза паниката в очите на младата жена, но се направи, че не я е видял.

– Мариан – произнесе спокойно той. – Баща ти стоеше на този перваз, когато беше момче. Наистина е забавно. Но сега вече е доста късно. Тъмно е. Може да задуха силен вятър и да те отнесе през Ламанша чак до Франция. Но ти не искаш да ходиш във Франция без мама, нали?

– Може би – отвърна след минутен размисъл момиченцето.

– Скъпа – обади се предпазливо Сузана и запристъпва бавно към прозореца. – Не искам да мърдаш. Не искам да отиваш във Франция без мен. Където и да ходиш, то ще бъде с мен. А сега не мърдай. Аз ще те взема и ще те върна вътре в стаята.

– Аз ще я взема – заяви Маунтвейл.

Младата жена обаче вече беше до отворения прозорец. Той се издигаше високо над пода и този факт я накара да се намръщи. Все пак успя да достигне перваза.

– Не мърдай, Мариан.

Изпълзя навън бавно, много бавно, като не преставаше да говори успокояващо на дъщеря си.

Тоби стоеше до Роухън. Двамата бяха като замръзнали, не смееха да дишат. Мистър Фиц и лакеите не помръдваха, не издаваха никакъв звук, само наблюдаваха тревожно.

– Ето така, скъпа, точно така. А сега се обърни и ела при мама. Не поглеждай към Франция. Не искам вятърът да те отнесе чак там. Точно така, пълзи към мама. Добре момиче, браво.

– Боже милостиви – изпъшка Тоби, когато сестра му притисна

момиченцето към гърдите си. – Боже милостиви.

– Наистина – промърмори баронът.

Пристъпи напред, пое детето от Сузана, вдигна го в едната си ръка, подаде другата на младата жена и ѝ помогна да слезе от перваза.

Маунтвейл седна на елегантния люлеещ се стол в ъгъла на стаята.

– Запали още свещи – обърна се към иконома той. А след това започна да люлее малката в скута си. И след малко попита съвсем тихо: – Кой е човекът, който е идвал тук, Мариан?

6

Тя се отдръпна леко назад и повдигна мокрия си пръст, който бе смукала до този момент, за да докосне с него трапчинката на брадичката му.

– Хайде, Мариан, какъв човек?

Все така загледана в трапчинката, тя отвърна:

– Добър човек. Каза, че ще ми позволи да постоя на перваза, ако престана да викам. Каза, че трябва да намери нещо. И че дошъл тук, защото те познавал.

– Той ли отвори прозореца?

Детето кимна.

– И той ли те постави на перваза?

– Не. Сложи един стол до прозореца. Качих се сама.

Мили Боже.

– И ти спря ли да викаш?

Момиченцето се усмихна. Естествено, че бе спряла.

– Мариан, можеш ли да ми кажеш как изглеждаше този човек?

– Да – отговори тя, като притисна средния си пръст в трапчинката на брадичката му. – Приличаше на теб. – Уморено се отпусна на гърдите му. Звукът от смукането на пръста бе единственият, който се чуваше в стаята.

– Мислиш ли, че сега вече ще спи цялата нощ? – попита тихо Роухън.

Сузана успя само да кимне. Стоеше неподвижно, вцепенена от преживения шок, почти толкова ужасена, както през онези часове, които бе прекарала с майка си, измъчвана от жестоки родилни болки. Тогава не бе могла да стори нищо. Сега обаче майката бе тя самата. Мариан бе нейна отговорност. И можеше да умре.

– Сузана? Престани. Детето е в прекрасно състояние. Не чуваш ли как смуче пръсти? Стегни се. Така е по-добре. А сега я вземи и я сложи в леглото. Ще кажа на някоя от слугините да стои при нея дотогава, докато дойдеш да си легнеш. Ако искаш, ще изпратя две слугини?

– Две слугини – отговори младата жена.

– Най-малко – допълни Тоби; беше толкова блед, сякаш всеки момент щеше да повърне. – Нека едната да бъде мъж. С пушка.

В девет часа същата вечер къщата вече бе претърсена из основи,

всички врати и прозорци бяха подсилени и бе решено един от лакеите да патрулира през цялата нощ.

Баронът, Сузана и Тоби седяха в гостната – прекрасна стая, която ухаеше на качествена стара коприна, на дъб и на ароматизиран с лимонена есенция восък за лъскане на под.

– Вие ми казахте, сър – обясняваше момчето, – да хвърля един поглед на Мариан, преди да си легна. Е, влизам аз и какво да видя? Тя си седи навън на перваза, пее и си говори сама, докато ме видя. Тогава поиска и аз да отида при нея, за да си играем. Отвърнах ѝ, че не аз ще изляза, а тя трябва да се прибере веднага. Тя обаче не щеше да слуша. Опитах да я дръпна вътре, но малката негодница се измъкна още по-близо до ръба. Едва не ми изскочи сърцето. Съжалявам, сър.

– Не ставай глупав, Тоби. Ти си направил точно каквото трябва. И моето сърце заседна в гърлото, когато я видях. Постъпил си добре.

– Имате ли други братя, милорд, освен викария Тиболт? – попита Сузана.

До този момент тя бе стояла безмълвно, без да изпуска от очи момиченцето. То се бе свило върху един диван в тъмния ъгъл на гостната, заобиколено от едната страна от една камериерка, а от другата – от един лакей.

Роухън кимна бавно.

– Не, само Тиболт. Но той не би сторил нищо лошо на което и да е от Божиите пакостничета, както нарича децата. Изпълнен е с чувство за хумор, макар нашите родители никога да не признаха този факт, и буквално прелива от добра воля. Не, Тиболт не е човекът, отворил прозореца и поставил стола до него, така че Мариан да може да се покачи на перваза.

– Тиболт ли?

– Да, Тоби. Баща ми позволил на нашата майка да измисли името на едно от момчетата, а той измислил на другото. Майка ни избра Джордж. Докато баща ни обича необикновеното, дори изключителното. Доколкото знам, така се е наричал някакъв епископ в древен Константинопол. Може би Джордж ти е казал, че баща ни беше известен със своята, съ, доброкачествена порочност. Това страшно го забавляваше. Естествено искаше Тиболт да бъде порочен като него. Надяваше се тази ирония да го забавлява до последния му час.

– Божичко – възкликна момчето. – Радвам се, че татко не е направил подобно нещо с мен.

– Изглежда в крайна сметка не се е получила никаква ирония –

обади се Сузана.

– Точно така.

Тоби се прозя на глас.

– Време е да си лягаш – заяви сестра му.

Той се изправи веднага, но не помръдна, а остана на мястото си, забил поглед в земята.

– Какво има, скъпи? – попита младата жена.

– Може ли да спя във вашата стая, сър – избъбра накрая момчето. – Не, че ме е страх, но...

– Точно се канех да го предложа, Тоби. Струва ми се, че ще се чувствам много по-добре, ако спиш в стаята ми – рече Маунтвейл.

И въздъхна. Едно осемгодишно дете в стаята му? Е, нали вече го бяха правили през последните три нощ. Момчето не хъркаше. Колкото до него самия, дори и да хъркаше, съквартирантът му не се бе оплакал. Баронът се изправи.

– Ще кажа на Фиц да занесе още едно легло в спалнята ми.

– Не ми харесва онова, което стана, сър.

– И на мен. Утре ще опитам да разбера кой е посетил Мариан. Определено не е бил брат ми Тиболт.

Не можеше да е бил Тиболт. Мариан беше само едно малко момиченце. Преценката ѝ, че въпросният човек приличал на него, очевидно бе погрешна.

Погледна към Сузана, докато говореше. Отново видя паника в очите ѝ. И още нещо. Страх? Какво, по дяволите, ставаше тук? Не каза нищо повече, преди Тоби да напусне стаята.

– Сега може би ще ми обясниш какво е търсил този мъж?

Гласът му беше мек и спокоен, такъв, че да накара когото и да било да излее без колебание и най-съкровените си тайни. Младата жена разтърси глава, за да се освободи от въздействието на проклетия му тон. Не знаеше какво да прави. Вдигна спящата си дъщеря и я подпря на рамото си. И излезе от гостната, последвана от своя домакин.

Най-накрая изрече тихо, за да не обезпокои Мариан.

– Има едно нещо, което обаче не виждам какво общо би могло да има със случилото се.

– Защо не позволиш на мен сам да отсъдя?

– Мисля, че се държа като глупачка.

– Каж ми.

– Звучите като съдия, милорд, строг и уверен – каза тя, докато се изкачваха заедно по главното стълбище.

– Милорд? – Баронът я погледна и изви нагоре дебелиите си вежди. – Сега, след като те видях как се качваш на прозореца и пропъльзваш по първаза му – с оголени глезени и открити чак до коленете крака – няма ли да се откажеш от титлите и да започнеш да ме наричаш отново Роухън?

Сузана не го погледна. Спряха пред стаята ѝ. Постави момиченцето на своето легло и то незабавно засмука пръст.

– Каж ми. Позволи аз да реша дали е глупаво или не.

Наистина нямаше надежда да се справи с него. Всъщност дори желаше да му разкаже всичко. Не искаше да го таи повече в себе си.

– Първото подобно посещение – започна без предисловия тя, – стана в Мълбъри Хаус непосредствено преди Коледа. Всички бяхме на гости у съседите. Когато се върнахме, открихме навсякъде разхвърляни документи, преобърнати мебели, няколко от дрезденските овчарки на майка ми изпочупени. Като че ли нищо не липсваше. После, два месеца по-късно, се случи същото нещо. Само че този път Тоби се прибрал по-рано от очакваното. Някой го ударил по главата. А последното посещение стана само преди три седмици.

– Но нищо не беше откраднато.

– Не. Който и да е бил посетителят обаче, бе направил страхотна бъркотия и трите пъти. Мисля, че това бе една от причините, поради които приех да дойдем с теб, без да споря много-много. Изпитвах ужас при мисълта, че някой от нас може да си бъде вкъщи, когато крадецът се появи отново. Тогава Тоби не пострада много, но аз се уплаших до смърт.

– Нямах ли представа кой може да е той?

– Ни най-малка.

– Нямах ли представа какво е търсил?

– Не.

– Да, след като се е връщал три пъти в Мълбъри Хаус, очевидно не е открил онова, което е искал. Струва ми се съмнително, че го е намерил и третия път. И сега се питаш дали този човек не ви е проследил дотук, в Маунтвейл?

Сузана се подпря на стената до затворената врата на стаята си. Под нея се виждаше светлината на свещите.

– Мислиш ли, че е възможно?

– Да, разбира се. От нас се иска само да съобразим какво може да търси тази особа.

– Мислила съм много по този въпрос. Ние имаме толкова малко,

нищо, което да бъде от какъвто и да било интерес за когото и да е. Не, нямам никаква представа.

– Може би трябваше все пак да ме предупредиш?

Гласът му прозвуча тихо и меко, но това не я заблуди. Забеляза и силно пулсиращата вена на врата му. Очевидно беше много ядосан.

– Извинявай. Искрено вярвах, че никой не ни е видял, като тръгнахме. Мислех, че всичко ще се промени, след като напуснем Мълбъри Хаус и дойдем да живеем при теб. Изобщо не съм искала да те излагам на опасност. О, Боже, Мариан можеше да падне от перваза.

– Престани. Мариан е добре. Чуваш как си смуче пръстите. Така, сега, след като вече знам какво става, мога да предприема някои стъпки. Ти си уморена, Сузана. Защо не отидеш да легнеш до дъщеря си? – Роухън докосна нежно меките косички на момиченцето. – Не се притеснявай. Утре ще поговорим повече по този въпрос. Не те виня, поне не много. Лека нощ, Сузана.

– Лека нощ, милорд.

Обръщението го накара да се усмихне. Младият мъж се обърна и се запъти към внушителната си спалня. Прикри пламъчето на свещта с длан, за да не смути съня на Тоби, чието легло беше на по-малко от метър от неговото собствено. Стори му се доста блед, както спеше, с паднал върху челото кичур черна коса. Определено красиво момче и, още по-важно, добро и интелигентно. Заслужаваше нещо по-добро от онова, което щеше да му осигури неговият пропаднал баща, а то нямаше да бъде много повече от нищо.

Роухън поклати безмълвно глава. Мили Боже, нима сега трябваше да играе ролята на негов баща? Баронът въздъхна. Та той беше едва на двайсет и пет. На тази възраст от един мъж с неговата репутация се очакваше дори да не е чувал за съществуването на децата.

Животът бе станал прекалено сложен. Прелъстяването на една жена несъмнено беше детска игра в сравнение с всичко това. Дори помисли за момент, че би предпочел да се усамоти в скромното жилище на брат си за една-две седмици, за да свали напрежението от опънатите си нерви. Точно преди да се унесе, се запита защо Тоби не бе споменал за тайнствените посещения в Мълбъри Хаус. Вероятно защото сестра му го бе помолила да не го прави. Трябваше да помисли доста по този въпрос.

През тази нощ момчето хърка.

* * *

На следващата сутрин цялата прислуга се бе наредила в редица във вестибула, очевидно в очакване на появата му.

Той ги изгледа, докато слизаше по стълбите. И се обърна към икономата по типичния си привидно безгрижен начин:

– Май се очертава бурен ден, Фиц?

– Да, милорд, така изглежда. Може би милорд ще поиска чаша кафе, докато Бен обясни какво е открил край конюшната? А докато ядете бърканите яйца, мисис Бийт ще разкаже какво е чула посред нощ. И сигурно няма да се откажете от препечените си филийки, когато Елси опише какво знае, ако изобщо знае нещо. Всъщност мисля да не я пускам в салона. Ще минем без нейната история.

Мистър Фиц, иконом у семейство Карингтън от двайсет и пет години, поставил собственоръчно Роухън върху първото му пони, не изглеждал доволен от всичко, което ставаше. Колкото до мисис Бийт, домакинка на Карингтънови в продължение на повече от двайсет и пет години, дошла в дома им тогава, когато майка му се бе омъжила за баща му, тя го гледеше така, както проповедникът би гледал един грешник, отказал да признае пороците си. Странното обаче бе, че тя гледеше по същия начин и Тиболт, а сам Господ знаеше, че той бе свети човек.

Баронът кимна.

– Добре. Мисис Бийт, когато мисис Карингтън слезе, погрижете се за нуждите на момиченцето й.

– Представяте ли си, милорд – произнесе с мекия си напевен местен акцент домакинката, – господарят Джордж е бил тайно женен през всичките тези години. Такова свенливо, ученолюбиво момче. Мозъкът ми все още не може да го побере.

– И моят.

– Нямаше да повярвам, милорд – обади се със спокойния си глас Фиц, – ако малката не беше копие на господаря Джордж. Прекрасно е, че ни е останало нещо живо от него. Но тя прилича много и на майка ви, и на вас, милорд.

– Да, знам. Така, колкото до Тоби...

– Аз съм тук, сър.

– А, ето те и теб. Когато те оставих все още хъркаше. Изми ли се?

Момчето сведе поглед към върховете на обувките си.

– Е, не съвсем.

– Качвай се горе с Рори. Той ще ти помогне. Иска да стане камериер. Ще се учи с теб. А сега, Фиц, мисис Бийт, да вървим към трапезарията, за да ми разкажете за всичко, случило се през нощта.

Бен бе открил парченце син вълнен плат, закачено на някакъв нишък клон на едно от дърветата край конюшната.

– Значи мислиш, че някой е яздил прекалено близо до дървото и парченцето плат на клона се е откъснало от горната му дреха, така ли?

Бен кимна.

– Така изглежда, милорд.

– Освен това изглежда е станало съвсем скоро – рече младият мъж, като оглеждаше вълнения плат в дланта си.

Това бе фина, скъпа материя. Очевидно не беше от дрехата на някой обикновен крадец. Такива дрехи носеха само благородниците. Роухън пхна плата в джоба си.

– А сега, мисис Бийт, обяснете какво сте чула?

– Както знаете, милорд, моите стаи са в далечния край на къщата. Събудих се някъде посред нощ. Дадох си сметка, че бях чула нещо и именно то ме бе събудило. Приближих се до прозореца и погледнах през него. Долу имаше някакъв човек, милорд, скрит в сянката, точно над втората тераса от градината.

– Защо не ни събуди?

– Ами, милорд, първо не можах да повярвам на очите си, толкова бях развълнувана, затова се обърнах и разтърсих глава, преди да погледна отново натам. Но тогава той вече не беше там. Възможно е само да съм си въобразила, като се има предвид как се люлеят цветята на ваше височество дори от най-слабия вятър и какви сенки хвърлят дърветата от близката гора.

– А Елси?

– О, това глупаво момиче – отвърна мисис Бийт. – Тя е нова в Мантвейл, милорд, и все още не може да разбере, че тук не може да си позволява да играе и преиграва. В Брейсли е била известна с непостоянството си, прекалено склонна към преувеличаване и палячовщини. Приятно ѝ е да бъде в центъра на вниманието, милорд.

– Още е малка – заяви баронът, спомнил си слабото червенокосо момиченце, което го наблюдаваше крадешком иззад една статуя в коридора на третия етаж. – Позволено ѝ е да се вживява толкова в подобни неща, мисис Бийт.

– Да, милорд. И аз така мислех. Всъщност си рекох, че майка ви ще я хареса, затова не обръщам внимание на тези ѝ слабости.

– Много мило от ваша страна, мисис Бийт. А сега, Фиц, какво каза за всичко това Елси?

Икономът се изкашля. Очевидно беше доста смутен.

– Каза, милорд, че видяла някакъв човек в градината. И той не бил сам. С него имало жена с пишна руса коса. Двамата си разменяли интимности, милорд.

– Аха. И какво друго правели, че разбудили подозренията на Елси?

– Ами, тя изглежда решила да се изправи пред тях. Искала да разбере кои са, но когато излязла в градината, те били изчезнали. Това е нейната история, милорд.

– Значи имаме влюбени съседи или прислуга.

Фиц бе напълно шокиран.

Домакинката почервения като домати.

– Глупости, милорд. Нашите съседи или слуги никога не се влюбват, особено в градината на ваше височество.

Роухън се запита какво би казала за всичко това скъпата му майка. Трябваше да се сети да ѝ разкаже, когато се върнеште от Италия. Надяваше се да се отбие в Маунтвейл. Честно казано, тя предпочиташе Лондон, но понякога отстъпваше пред перспективата за връзки с някой красив провинциален лакей. Младият мъж погледна лакеите в ливреи в яркочервено и слонова кост. Да, ето онзи, Огъстъс от Уелс, можеше да накара майка му да посети Маунтвейл. Беше тъмен като греха, очите му – порочни и тъмнокафяви. Изглеждаше силен, мускулист и очевидно нямаше трийсет години. Баронът поклати глава. Не с упрек. Той беше неин син, както му бе напомняла неведнъж, като го заслепяваше с една от блестящите си усмивки. Баща му често му бе повтарял този факт, а след това, откакто бе навършил едва четиринайсет години, го удряше юнашки по гърба и го запращаше до отсрещния перваз.

Трябваше му Пулвър. И личният му камериер. Написа набързо писмо до своя секретар и изпрати Огъстъс до Лондон, за да им го занесе. В този момент се сети за леля си Миранда, която живееше в Брайтън. Това бе отговорът на неговите молитви. Тя, разбира се, щеше да бъде щастлива да дойде в Маунтвейл в ролята на компаньонка. В крайна сметка той я издържаше. Надяваше се само, че е още жива.

* * *

Беше се навела над леха с иглики – червени, розови, сини, златисто-жълти и бели. Наблюдаваше я как докосва леко къдравите им светложелени листенца. Той самият имаше особена слабост към тези цветя, но никога не го бе споменавал пред своите приятели в Лондон. Но, ако трябваше да говори истината, ярките им цветове стопляха душата му. От двете ѝ страни стояха двама от неговите градинари, Ози и Том

Харкър, братя, прекарвали на служба в семейството му повече години, отколкото Роухън бе на тази земя. И двамата бяха много високи, много слаби и почти плешиви. Тримата разговаряха оживено. Ако не грешеше, Ози страдаше от нещо. Колкото до брат му, той се беше ухилил до уши. Интересно какво ставаше там.

– Добро утро – провикна се баронът.

Мъжете се изпънаха, но не и тя. Дори започна да си подсвирква. Кимна на Харкъррови; те взеха търмъците и мотичките и се запътиха към едно по-отдалечено място от градината.

– Знаеш ли – продължи младият мъж, – че феите се приютяват под листата на игликите по време на дъждовни бури?

– О, да – отвърна Сузана, без да се обърне да го погледне. – А ти знаеш ли, че когато свети Петър изтървал ключовете за небесните порти, те се превърнали в иглики в мига, в който се докоснали до земята?

– О, сега пък аз ще ти кажа нещо, което не си чувала. Знаеш ли, че игликата е символ на разврата?

Този път младата жена се обърна. Не изглеждаше ни най-малко шокирана или възмутена. Нещо повече, усмихваше се.

– Трябваше да очаквам да си осведомен за този факт. Всъщност, единствено поради тази причина изобщо знаеш нещо за игликите, нали?

– Обичаше ли Джордж? – попита баронът, като я гледеше спокойно и открито.

– Мислиш да ме изкараш от равновесие ли? За да излея всичко, което тая, без да се замисля?

– Казват, че съм бил доста добър в това. И бих бил благодарен, ако започнеш да изливаш.

– Ще ти кажа истината, милорд. Няма причина да не го сторя. В началото, да, разбира се, че обичах Джордж. По-късно той усложни всичко. Идваше рядко в Мълбъри Хаус.

– Ще ми обясниш доколко трудни направи нещата за теб по-късно. Мислих за снощното ни приключение. Да речем, че човекът, претърсил на три пъти Мълбъри Хаус, е успял да ни проследи дотук. Да допуснем, че е съумял да открие и вашата стая и да се промъкне в къщата, без никой да го забележи; че е прикоткал Мариан, за да я накара да замълчи. Страхувам се, че точно тогава Тоби е влязъл в спалнята ти. Но не е забелязал човека; той сигурно се е скрил зад вратата. Братчето ти се спуска надолу, за да ни повика. Непознатият успява отново да се измъкне от къщата, без никой да го забележи, но горната му дреха се закача на едно дърво край конюшната и се скъсва. – Роухън измъкна парченцето син

плат от джоба си и ѝ го подаде. – Бен, един от конярите, го открил рано тази сутрин. Предполагам, че не ти е познато.

– Не, не ми е познато. Очевидно не е имал време да направи нещо. Нямахме никаква разтурия, нито разпорени куфари, нито захвърлени по пода книжа. О, Боже, ами ако беше направил нещо на Тоби?

– Но не е направил. Така че забрави за тази възможност.

Младата жена го погледна. Странно, но едва сега го поглеждаше истински. Все още беше толкова уплашена, че мозъкът ѝ почти отказваше да работи; въпреки това се взираше в него, осъзнала факта, че е красив. Беше висок, но не масивен. По-скоро бе слаб и строен, добре оформен; това се виждаше ясно благодарение на стегнатите бричове от еленова кожа. Лицето му сякаш бе дело на гениален скулптор, прекалено хубаво за собственото му добро. А очите... Вероятно погледнеше ли с тях някоя жена, тя губеше способността да му се съпротивлява. Бяха тъмнозелени, студени като зимно небе, когато бе недоволен, и страстни като разбушувало се море, когато се смееше. Или правеше други неща. Интересни други неща. С нея, може би. Сузана се смъмри. Това бе нелепо. Та той бе женкар. Това бяха главните му авоари.

– Би ли ми казала защо ме зяпаш така?

Младата жена поклати глава.

– А, в такъв случай може би ще ми кажеш какво мислиш?

Защо не?

– Мислех, че е добре дето си така красив. Определено един женкар не би имал такъв успех, ако лицето му прилича на размазана кифла.

– Красив? Аз?

Маунтвейл се разсмя. Смехът му ставаше все по-силен и по-силен.

– Милорд! – провикна се от един отворен прозорец на горния етаж мисис Бийт. – Добре ли се чувствате? Може би дробчетата, които ви предложи на закуска готвачката, не са ви се отразили добре?

Баронът се засмя отново. Дори по-силно от преди. Нищо чудно, че домакинката го мислеше за болен.

– Не са се отразили добре – извика в отговор той. – Няма друго обяснение.

– Защо мисис Бийт мисли, че си болен? – заинтересува се Сузана. – На мен ми се струваш напълно здрав. Продължаваш да се усмихваш и не обръщаш никакво внимание на думите ми. Добре тогава. Знаеш ли, че братя Харкър искат да ми дадат породисто котенце за надбягвания? Казаха, че ще ме научат как да го обуча, но трябва да запазя в тайна получените знания. Досега не бях чувала за такива котки, но това може да

се окаже интересно. Ти какво мислиш?

Роухън се засмя отново. И изведнъж, съвсем ненадейно, стана сериозен.

– Коте за надбягвания ли? Не, трябва да не си ги разбрала правилно.

– Напротив, точно това ми казаха.

– Не е честно – измърмори баронът, като ритна един камък с върха на ботуша си. – На мен никога не са ми предлагали състезателно коте. А с теб едва са се запознали. Откъде биха могли да знаят, че ще се справиш с едно от техните състезателни котета? Нищо чудно да провалиш всичко.

– Ще те оставя да обучаваш котето с мен, ако искаш.

Маунтвейл прие предложението, макар то да не му се понрави.

– Много добре – рече най-сетне той; в гласа му младата жена усети недоволство. – Но аз продължавам да искам да си имам свое. Проклети да са.

7

Роухън седна на удобния си кожен стол зад огромното махагоново бюро в библиотеката. Беше направил всичко възможно за момента. На вратата се почука тихо.

– Влез – провикна се той.

Беше Фиц; изглеждаше по-висок от обикновено. Имаше вид на господар на царство, което преживяваше тежък период, но днес поне щеше да бъде крал.

– Събрах всички хора, милорд – заяви със строго официален тон той. – Те ви очакват на източната поляна.

Това бяха жители на село Маунтвейл, много арендатори на ферми на имението и персоналът на къщата. Дори мисис Бийт бе застанала под едно ябълково дърво, кръстосала ръце пред масивната си гръд. Ози Харкър държеше една от най-добрите котки-мишелови на Роухън и я галеше под брадичката. Животното очевидно бе на седмото небе. Освен това най-вероятно бе полудиво.

На поляната се бяха събрали не по-малко от седемдесет и пет мъже и неколцина жени. Видя Сузана, застанала отзад с Мариан на ръце и Тоби до нея.

Всички имаха мрачен вид.

– Благодаря, че дойдохте – започна баронът. – Вече всички сте разбрали, че снощи някой е влязъл в къщата. Опитал се да претърси спалнята на мисис Карингтън, но Тоби дошъл и осуетил намеренията му. Как е успял да се промъкне, как е разбрал коя е стаята на мисис Карингтън, нямам представа. Тази сутрин Бен е открил парченце вълнен плат, закачено на клона на едно дърво край конюшната. – Маунтвейл даде знак и хората започнаха да си го предават от ръка на ръка и да го разглеждат. – Искам да държите очите си отворени на четири. Ако видите непознат човек, особено пък облечен в този син цвят, незабавно информирайте мистър Фиц.

След това обяви награда, която бе посрещната с одобрение, а накрая покани всички да опитат от превъзходното ябълково вино на мисис Хорсли, но само по една чаша. Малко повече от това количество бе достатъчно да накара изпилия го да се разсъблече и да започне да танцува и да пее неприлични песни.

Никой не се изненада, когато мъжете посрещнаха предложението

за ябълковото вино по-въодушевно, от това за наградата.

По-късно Роухън подаде запечатаното писмо на иконома.

– Пусни го по пощата, ако обичаш, Фиц. Много е важно.

– Както виждам – Лондон, милорд.

– Да, до един джентълмен, на когото мога да се доверя. Филип Мърсъро, виконт Деренкорт.

– Не сме изживявали такова вълнение, откакто скъпата ви майка падна от онази круша в ръцете на Реймънд. Спомнете си лакея Реймънд, нали, милорд? Много приятен младеж, с добър характер и чувство за хумор. Няма да забравя какъв късмет беше, че точно в този момент той стоеше под крушата.

Дали икономът си позволяваше да иронизира? Така изглеждаше.

– Последните събития обаче са прекалено вълнуващи. Ти не видя Мариан, застанала на ръба на перваза. Честно казано копнея за малко сука. Това може да се окаже опасно, Фиц.

– Разбрах, че този човек се промъквал вече три пъти в дома на мисис Карингтън.

Как бе научил това? Баронът премигна и изви вежди. Икономът знаеше нещо.

– Изглежда е същият. Точно затова писах на един джентълмен в Лондон, на когото имам доверие. Стана ли вече време за закуска?

– Да, милорд. Мис Мариан е в детската стая с Бети. Тоби отиде в селото, за да се запознае с викария, както предложихте.

– Да. Мистър Байъм дава уроци, както знаеш. Искам да разбере дали ще му допадне, за да му стане учител. Надявам се, че мисис Карингтън все още не се е заела с обучението на състезателното си коте.

– Не, милорд. То пристига едва следващата седмица. Мистър Харкър не обича да изсилва нещата. Смята, че това е вредно за умственото развитие на животинката. Мисис Карингтън ви чака в трапезарията.

* * *

Сузана дъвчеше парченцето шунка; то бе толкова тънко, че прозираше. Никога не бе яла по-вкусна шунка от тази.

– Писах на майка си, за да я уведомя, че е станала баба и на леля си Миранда, която, ако все още ходи по земята, а не лежи в нея, може да дойде да живее тук.

Младата жена спря да дъвче. Беше се преоблякла. Сега беше с муселинена, зелена рокля, избеляла от прекалено много пране, обшита с тъмнозелена ивица под гърдите. Ръкавите бяха къси и буфан, деколтето

– високо и обрамчено с дантела. Лъскавата ѝ кестенява коса бе хваната отзад с черна паднела и стигаше до средата на гърба ѝ.

– Създадохте си много неприятности, милорд. Сигурен ли сте, че желаете да про...

– Да. Освен това, имаш много красива коса – рече Роухън и в същия миг осъзна, че иска да прокара пръсти през гъстата блестяща маса на тези коси, нещо съвсем ново за него, което не му бе идвало наум до вчера.

Забрани си да мисли повече за това и си сипа от бърканите яйца. Но това не му помогна. Представи си как приближава лице до падащите като перде коси, как вдъхва аромата им и се наслаждава на добира им в бузата си. Трябваше да се вземе в ръце. Подобни емоции бяха нещо необичайно за него. Изкашля се, но онова, което излезе от устата му като въведение, съвсем не бяха думите, които възнамеряваше да каже.

– Очите ти имат прекрасен сивосин нюанс. Роклите ти обаче – поне тези, които съм виждал – не са достойни за тях. Изглеждат така, сякаш си ги носила цяло десетилетие. Реших да поканя една шивачка от Ийст-бърн да се погрижи за това.

Вилицата ѝ издрънча върху чинията. Лицето ѝ вече не излъчваше спокойствие. Внезапно бе почервеняло.

– Милорд, нищо такова няма да направите. От вас се иска само да ми дадете парите на Джордж. Аз сама ще се погрижа за себе си, за Мариан и за Тоби. Наистина сте много мил, но аз не желая да харчите собствените си пари за мен, нито пък да ви бъда задължена.

– Не мога да ти дам двайсетте хиляди лири.

Подобно твърдение бе прекалено смело, но стореното бе сторено.

– Но вие ми казахте...

– Казах ти, че трябва да живееш като пълноправен член на семейство Карингтън, какъвто си. Освен това отговорността за теб се пада на главата на семейството и в конкретния случай това съм аз. Завещанието на леля Мириам уточнява в подробности това.

– Но в такъв случай къде остават двайсетте хиляди лири? Не мога ли да ги получа, ако остана да живея тук?

– О, не, ще получаваш периодично определена сума. Наследството се изплаща на малки части всяко тримесечие до старостта ти.

– Много странно изискване. Освен това аз съм вдовица, вдовицата на Джордж. Тя определено не може да е искала да натрапи една вдовица на семейство Карингтън. Една вдовица със сигурност не би трябвало да получава сумата на части, като месечна издръжка, нали?

Баронът повдигна рамене, като дъвчеше бавно друга хапка бекон; беше хрупкав, точно както го обичаше. Почвата под краката му вече не изглеждаше толкова сигурна, но той не се отказваше.

– Съжалявам – отвърна Маунтвейл. – Няма как да го избегнем. Ти си член на семейство Карингтън. Според завещанието аз трябва да отговарям за теб. Но не си задължена да живееш тук. Ако предпочиташ може да отидеш в жилището на Тиболт, то се намира на около двацет мили източно оттук в Еджтън-он-Хъф. Но то е много малко. Съмнявам се, че този вариант е подходящ. Тиболт ще трябва да се ожени в близко бъдеще. Не би искала да се натрапваш на младоженци, нали?

– Искаш да кажеш, че си единственият Карингтън, така ли?

– Единственият подходящ. Не, да не забравяме майка ми. Тя обожава да пътува и не прекарва кой знае колко време в Англия. Но следващия път, когато се върне, може би ще погледне внучка си, ще въздъхне от щастие, че е станала баба и ще реши да пусне корени. – Тези думи го накараха да се намръщи. – Аз лично не бих разчитал на подобно развитие на нещата. Всъщност, почти ми е невъзможно да си го представя. Майка ми е свободна натура, не се обвързва с нищо, както знаеш.

Младата жена се разсмя и разтвори ръце.

– Както виждам, сър, майка ти е истински оригинал.

– Да, така е. И аз я обичам много. Сега, колкото до новите ти рокли...

– Не, не мисля така. Кога ще ми дадеш моята тримесечна част от наследството? Възнамерявам да я спестя.

Как, по дяволите, можеше едно завещание да забрани на наследника да спестява получената сума? Единственото, което знаеше Роухън, бе, че няма да й позволи да напусне Маунтвейл. Защо? Здравият разум нямаше нищо общо с това желание.

– Би могла да спестиш известна част, предполагам. Но, знаеш ли, възнамерявам да устроя увеселение и ти ще играеш ролята на домакиня. Но не можеш да го направиш с някоя от роклите, които видях.

Сузана се вгледа съсредоточено в купчинката бъркани яйца в единия край на чинията си.

– Ще помисля по този въпрос – рече най-после тя, без да го погледне.

* * *

Беше тъмна, бурна нощ, от онези, които изпълваха Роухън с неопределимо безпокойство. Той крачеше из кабинета си. Спря и отпи от чая,

останал на дъното на чашата. Беше изстинал.

– Милорд.

Едва не се спъна, толкова бързо се обърна при звука на гласа ѝ. Сузана стоеше на вратата, разпуснала разкошните си дълги коси, облечена с избеляла светлосиня нощница и тъмносин пеньоар, и двете по-подходящи за някоя камериерка на неопределена възраст. Вероятно бяха принадлежали на майка ѝ или баба ѝ. Но това нямаше значение – тя и така изглеждаше прекрасно. Подобна мисъл не му бе идвала наум до днес. Всичко това нямаше смисъл. Щеше да се справи с този дребен проблем. Тя беше майка, за Бога. Но беше и прекрасна... о, не, това бе абсурдно.

Постара се гласът му да прозвучи безизразно.

– Минава полунощ. Какво искаш?

– Сетих се нещо, което би могло да ни помогне. Видях, че под вратата свети и реших да ти кажа.

Баронът посочи към един стол. Младата жена тръгна към него. Когато мина покрай камината, искрите внезапно образуваха пламък и това съвпадение даде възможност на погледа му да премине под дрехите ѝ.

Маунтвейл преглътна. Трябваше да отиде в Лондон. Да се отдалечи от нея. Увеличеше ли разстоянието помежду им, всичко щеше да се върне към нормалното си положение. Защо не беше угасил огъня в камината?

Преглътна отново.

– Седни – подкани я Роухън.

Ако не се беше отдалечила от проклетата светлина на пламъците, щеше да му се наложи да седне възможно най-бързо зад бюрото си. И тя несъмнено щеше да отгатне какво означава всичко това, особено ако забележеше искрите в очите му и ако той не можеше да отдели поглед от гърдите ѝ и беше неспособен да говори свързано.

Сузана застана зад едно дълбоко кресло и се приведе леко напред. Косата се плъзна по рамото ѝ и падна върху лявата ѝ гърд. Позата беше изключително изкусителна. Дали си даваше сметка за това? Дали не го правеше нарочно?

– Какво мислиш, че може да е толкова важно?

Тя вдигна рязко глава. Тонът му бе строг, изражението – сериозно.

– Тази вечер сте в странно настроение, милорд.

– В никакво настроение не съм и ти забранявам да говориш за това.

Младата жена се усмихна; не можеше да не го направи. Девер ѝ се държеше опърничаво и, макар и необяснимо, това ѝ се стори очарователно. Стори ѝ се измъчен. Усмивката ѝ избледня. Заради нея, защото тя

му бе донесла толкова много неприятности. Но преди всичко – заради писмото на баща ѝ. Дано мисис Херън да го одере жив на карти и да му обере всеки грош, до който успее да се докопа! Така поне, след като няма какво повече да залага, ще му се наложи да остане в Мълбъри Хаус. Сигурно и в този момент баронът проклинаше и нея, и баща ѝ заради затрудненото положение, в което се намираше. Сузана сведе поглед към стиснатите си длани и въздъхна.

– Съжалявам, че ти навлякох всички тези неприятности. За всичко съм виновна аз, напълно го съзнавам.

– Но ти знаеше, че все пак има някаква вероятност крадецът да ви последва и тук, нали?

– Не съвсем. Е, надявах се, че ще се откаже, след като разбере къде отиваме. Това в крайна сметка е истинска къща, не като Мълбъри Хаус. – Погледна мекия брокат върху фотъйола и започна да прокарва нежно длан по него, сякаш беше малко котенце или кученце. Роухън изтръпна цял. Очевидно в най-скоро време щеше да бъде кандидат за лудницата. В този момент тя продължи да говори; гласът ѝ прозвуча дори още по-нещастно, още по-извинително. – Но все пак знаех, че е възможно да реши да ни проследи. Предполагам това означава, въпреки всичките ми извинения, че не съм особено добър човек.

– Да, това би трябвало да значи.

Болката от думите му беше неочаквана. Едва сега Сузана вдигна очи.

– Направих го заради децата. Не можех да ги оставя в опасност.

– Очевидно все още са в опасност.

Той беше напълно прав и тя усети думите му като удар. Опита се да изправи рамене, но тази задача бе почти непосилна.

– Дали тази сума, която се изплаща на всяко тримесечие – започна много тихо тя, – ще бъде достатъчна, за да наема или да купя малка къщичка в близост до Маунвейл, след като трябва да бъда край вас и вие да отговаряте за мен? Ще взема децата и ще се преместя там. А животът ви ще стане отново такъв, какъвто беше преди.

Баронът я погледна гузно.

– Какво точно искаше да кажеш с: „А животът ви ще стане отново такъв, какъвто беше преди.“?

И имитира обвинението и сарказма в гласа ѝ.

Младата жена вдигна глава. Не беше искала да прозвучи по този начин, макар да бе вярно. А Роухън я гледаше така, сякаш щеше да я извърли всеки момент през прозореца на кабинета си. Прозорците на

стаята бяха доста големи, и преди ѝ беше правило впечатление. Така че той можеше да го стори безпрепятствено.

– Вие не сте женен – заяви тя, като опита да заглади нещата. – Имахте репутацията на мъж, който живее единствено заради собствено-то си удоволствие и за задоволяване на своите прищевки, и...

– Това е предостатъчно. – Баронът прокара пръсти през и без това разрошената си коса.

„Има много хубава коса“ – помисли си Сузана.

– Слушай, идеята да дойдеш да живееш тук беше моя. Приказките ти за малката къщичка са направо смехотворни. Там ще бъдете оставени напълно на милостта на крадеца, също както в Мълбъри Хаус. Тук в Маунтвейл поне и ти, и децата сте на по-сигурно място. Така, всичко това бяха глупости. Защо дойде тук? Каква е чудодейната информация, която искаше да споделиш?

Младата жена прие иронията му и отвърна:

– Когато с Джордж бяхме в Оксфорд преди около две години, неколцина от неговите приятели дойдоха в страноприемницата, където обядвахме. Той ме запозна с тях.

Думите излязоха от устата му преди да успее да ги спре.

– Как се отнесоха към теб?

– Странно, че питаш.

Боже мили, невинността ѝ беше ужасяваща. Поне вече знаеше, че тя няма представа за действителното си положение.

Сузана помисли за момент върху думите му и продължи:

– Мисля, че се отнесоха към мен достатъчно добре, но ми се стори-ха в прекалено добро настроение, непрекъснато се тупаха силно по гърба – по-точно по гърба на Джордж – и си правеха някакви шегички, които не разбирах. След като си тръгнаха, Джордж ми се стори леко смутен. Лицето му бе почервняло. Пожела да се прибираме у дома. И никога повече не ме заведе в Оксфорд.

– Как се казваха приятелите му?

– Помня със сигурност само едно име и то защото ми се стори странно. Тиодор Миках. Името на другия – ако не се лъжа, което е малко вероятно – беше Ламбърт. Не помня какво беше второто му име или пък дали това не беше второто му име.

– На възрастта на брат ми ли бяха?

– Не, по-големи, може би с шест-седем години. Когато попитах Джордж за тях, той каза, че били наставници на студентите. Но нито изглеждаха, нито се държаха като такива. Нямаха вид на хора от

университета. Всичко у тях, като се започне от дрехите им, беше крещящо. Затова реших, че трябва да ти разкажа. Разбираш ли, запитах се дали нямат нещо общо с нахлуването в Мълбъри Хаус. Не бяха студенти. Не бяха благородници.

Баронът не желаше да чува тези неща, нито едно от тях. Искаше всичко да си остане по старому в спомените му. Искаше, когато мисли за брат си, да не се чувства предаден. Кои, по дяволите, са били тези мъже?

– Благодаря ти – рече той; гласът му прозвуча така студено, както бе почувствал сърцето си при вестта за смъртта на Джордж. – Малко вероятно е да имат нещо общо с тайнствените нахлувания в Мълбъри Хаус или тук. Просто са били някакви не особено достойни приятели. На повечето младежи им се случва поне веднъж в живота си да общуват с подобни другари. Но все пак ще помисля върху това. Късно е. Мариан ще те събуди в шест часа. Отивай да си лягаш.

Но не искаше да я види отново озарена от светлината. Обърна се и се запъти към барчето. Не взе бутилката с бренди, въпреки че човек с неговата репутация би трябвало да го гълта като вода.

– Лека нощ, милорд.

Роухън не отговори. Не се обърна да я погледне. Не можеше да го направи. Щеше да бъде прекалено мъчително.

* * *

Отправи се към конюшната непосредствено след съмване. Цареше блажена тишина, птиците все още не бяха напуснали гнездата си. Въздухът бе много студен, но не се усещаше почти никакъв вятър. Не обърна особено внимание на градината, както и на каквото и да било друго.

Ах, каква невероятна, благодатна тишина! Видя най-добрия си мишелов, Галахад, същия, който бе държал и галил Том Харкър. Животното, навирило опашка, вървеше успоредно на пътеката. Изглеждаше изключително охранено. Дори котаракът не издаваше никакъв звук. Да, пълна тишина. Докато не наближи вратата на конюшната. Тогава чу Джейми да пее с по-нежен глас от когато и да било досега:

Живял някога в Мадрас нахален младеж.
Той имал забележителен задник.
Не закръглен и розов,
Както вероятно сте си помислили,
А сив и с дълги уши, който пасял трева.

В този момент, съвсем на място, чу цвиленето на Гъливер. Към него се присъедини друг кон, а най-накрая в хоровото изпълнение се включи с мелодичен глас и Хера, кобилата на Сузана.

Баронът влезе в слабо осветената конюшня. Джейми решише Гъливер, а в това време трима други коняри го съзерцаваха почти с благоговение. След това дружно изразиха одобрението си от петостишието и започнаха да го уговарят да им изпее друго, но Джейми поклати глава.

– Съжалявам, момчета, амъ ни мога да развалям възпитанийто на мойти любимци. Шъ свикнат на повече от една песен на ден.

Едва тогава младежите забелязаха Маунтвейл, застанал на прага на отворената врата. Настъпи смущение, последвано от абсолютно мълчание.

– Джейми, и ние имаме магаре – започна шеговито Роухън. – Казва се Пък и пасе на северното пасбище. Пей му това хумористично петстишие от време на време.

– Последното магари, на което го изпях, милорд, накрая направи такваз физиуномия, сякаш му бяха потънали гемиити.

Гъливер изцвили гръмко. Да не би проклетото животно да разбираше шегите на Джейми?

– Това беше много добро – рече баронът. – Дум, оседлай ми Гъливер. Бързо, денят е прекалено хубав, за да губя и минутка от него.

Дум беше слабо четиринайсетгодишно момче с отпусната челюст, което никога през живота си не се бе усмихвало. Нито един кон дори не се бе опитвал да го ритне или ухапе. Всички мислеха, че животните постъпват така, защото го съжаляват. Наричаха го така още откакто бе навършил пет години.

Джейми се приближи до Роухън, който стоеше и чакаше.

– Туй момче Дум, милорд, бас държа, чи шъ го накарам да съ усмихне, преди да й дошъл краят на седмицата. До петък, да, не по-късно.

– Една лира – отвърна Маунтвейл.

И двамата се ръкуваха.

– Вечи съм го виждал как мъ наблюдава напрегнато всеки път, като пея песничките си. До петък, милорд. Странно й все пак, милорд, не че го й бил баща му или нещо таквоз. Изглежда просто си й роден тъжен.

Баронът язди до обяд. Беше сгорещен, потен и развеселен, когато се върна в Маунвейл Хаус. Спря като поразен от гръм при вида на голямата карета, теглена от четири великолепни бели коня, спряла пред централното стълбище на къщата. Екипажът се придружаваше от трима конници, загърнати в черни пелерини. Кочияшът беше с ливрея на черно и

сребристо. Централната врата на Маунтвейл беше широко отворена. В този момент пред погледа му се мярна яркоцветен облак.

– Прескъпи мой! Прибрах се у дома!

8

Шарлот Дулсина Карингтън, лейди Маунтвейл, пое от сина си кристалната чаша със силно изстудено шампанско.

– ... Да, прескъпи мой, както виждаш бях в Париж, когато изпитах това усещане. А сега, Роухън, не ме гледай така, сякаш главата ми е пълна с хлебарки. Това бе наистина чувство, определено, ясно и много странно. Видях момичето – жена, наистина, но много млада – и тя ми се стори безкрайно уплашена. А ти стоеше до нея с напълно безпомощен вид. Какво се очаква да направи в такъв случай една майка? Дадох си сметка, че съм нужна. Естествено не се поколебах да дойда при теб. – Изправи красивите си бели рамене, което на свой ред накара да изпъкне прекрасната ѝ гръд, и заяви с героичен глас: – Дойдох тук, за да уредя нещата, синко. Ще оправя всичко, каквото и да е то.

– Благодаря ти, майко – отвърна младият мъж.

Двамата чукнаха чаши за наздраве и той си наложи да отпие една глътка. Мразеше шампанското. Неприятна течност. Всъщност той пиеше много малко от каквото и да било, макар никой да не подозираше това. А и никой нямаше да повярва, особено когато става дума за човек, известен като него с развратния си нрав.

Шарлот изглеждаше великолепно, както обикновено. Беше с очарователна рокля в мъхестозелено, естествено с дълбоко, но не и просташки дълбоко, деколте. Вулгарността беше чужда на майка му.

– Изглеждаш чудесно, майко.

– Да, прескъпи мой, зная. Много мило от твоя страна, че забелязваш, но това в крайна сметка е напълно нормално за теб, след като си взел любвеобилната природа на скъпия си татко. И така, коя е така уплашената млада дама?

Край отворената врата се чуха забързани стъпки и задъхано дишане.

– Ти ли си, Тоби? Ела да се запознаеш с лейди Маунтвейл, моята майка.

Момчето влезе, но едва направило две стъпки спря и се вторачи в новодошлата. Пред него стоеше най-съвършеното създание, което някога бе виждал. Косата ѝ, гъста и с наситено рус цвят, бе вдигната над главата, около врата се спускаха няколко къдрици. А онова, което блестеше сред подредените ѝ кичури, сигурно бяха диамантени фиби. Очите ѝ

имаха същия син нюанс, който можеше да се види и на небето посред лято в най-горещото и сухо време. Носът ѝ беше безупречен, прав и тесен, също като на Роухън. Устните бяха светлочервени, сякаш току-що бе яла ягоди. Тоби откъсна с усилие поглед от това божествено видение. Взря се в барона и попита:

– Шегуваш ли се, Роухън?

– За какво?

Момчето хвърли отново поглед към богинята.

– Не може да ти е майка. Млада е и красива, но наистина си приличате. Нейните очи обаче са сини, не зелени. Да, сетих се. Трябва да ти е сестра. Кой от двамата ви е по-големият?

– Аз нямам сестра, Тоби. Престани да я зяпаш така. Та ти си само на осем години. И ми е майка, честна дума.

Лейди Маунтвейл, която наблюдаваше леко слисана детето, кимна в потвърждение на думите на сина си. Малкият определено бе наблюдателен и много интелигентен.

– Очевидно вече си тръгнал по пътя на един бъдещ хедонист, момчето ми – заяви с очарователна усмивка тя. – Аз съм смаяна и удовлетворена. Кое е това красиво дете, прескъпи мой? Да не би да си измъкнал от вълшебната си шапка някое копеле? Трябва да си го създал, когато си бил на петнайсет-шестнайсет години. Браво, Роухън. Браво. Скъпият ти баща щеше да бъде толкова доволен. Жалко, че така и не разбра за това. Защо не му каза за това прекрасно момче? Това щеше да изпълни с радост последните му дни.

На изпълнения с благоговение Тоби думите ѝ му повлияха като плесница. Той се наду като петле.

– Аз не съм копеле, миледи. Аз съм Тоби Холуърт. Роухън наистина мисли, че баща ми е копеле, но аз съм си законен, честно.

– Баща му е копеле ли, прескъпи мой? Такова нещо и в сънищата си не съм виждала. Всичко това ми се струва много странно.

– Той е копеле по характер – отвърна младият мъж, – не по рождение.

– Да не би бащата да ти е изпратил прелестния си син, за да го напътстваш по проблемите на светския живот?

– Не. Тоби всъщност е братче на ужасената млада дама, която си видяла в твоите видения. Тоби, иди да доведеш Сузана. Ако Мариан не спи, кажи на сестра си да вземе и нея.

– Да, сър – отвърна момчето, хвърли последен поглед към невероятно красивата жена, която не можеше да е майка на Роухън, и излезе

заднишком от салона.

* * *

– Среши си косата, Сузана.

– Какво ѝ има на косата ми, Тоби? Тази сутрин я сресах. Какво ти става?

– Ти нямаш като нейната коса, Сузана. Моля те, трябва да направиш нещо, иначе ще се почувстваш като слугиня.

Младата жена постави ръце на хълбоците и се вторачи в брат си.

– Идваш и ми казваш да бързам. После ми нареждаш да си среща косата. Какво става? Посетители някакви ли има?

– Една посетителка. Роухън каза, че е майка му, но явно се шегуваше. Това е невъзможно.

– Защо да е невъзможно?

– Тя е повече от красива, Сузана. Моля те, среши си косата. Имаш ли някакви бляскави фиби, с които да я задържиш?

– Не, нямам. – Все пак се приближи до тоалетката и започна да оправя прическата си. Среса косите си назад и ги върза на тила. Усмихна се на момчето в огледалото, след това прибра няколко кичурчета зад ушите си. – Е, така по-добре ли е?

Той я огледа.

– Малко. Ами роклята, Сузана? Нямаш ли нещо, с което ще изглеждаш по-бяла и, може би, по... ъъ, по-нежна и...

Не знаеше кои думи да употреби. Но сега вече младата жена разбра, че долу с Роухън трябва да беше някоя изключителна красавица. И със сигурност – не майка му. Неговата майка трябваше да е възрастна жена, а не младо момиче. А и нали той ѝ бе казал, че в момента тя е някъде из Европа? Дали не беше някоя съседка? Или любовница? Дори човек с неговата репутация не би довел любовницата си вкъщи. Тоби сигурно бъркаше нещо. Въпросната дама не можеше да е майката на барона.

– Май искаш да изглеждам по-апетитна, а?

– Така ми се струва – намръщи се момчето. – Но дори след като открий какво означава „апетитна“, все още си мисля за храна, като чуя тази дума.

Сузана се усмихна и разроши косите му с ръка.

– Ето – рече тя и поощипа бузите си. – Така малко по-добре ли е?

– Нейната уста изглежда така, сякаш е яла ягоди.

О, Боже.

Никога не беше употребявала грим. Нито някоя майка, поне не сред майките, които бе виждала. Коя беше тази особа?

– Роухън каза също така да доведеш Мариан, ако е в настроение.

– Добре. Да я вземем. Тоби, тази жена все пак може ли да е майка му?

Малкият раздруса буйно глава.

– Не, това е невъзможно. Роухън се пошегува с мен. Прекалено е млада, Сузана. Ще видиш. Изглежда като да му е сестра, но нали сестра му е умряла отдавна?

– Така мисля.

Възможно ли беше да е майка му, известната красавица, обожавана от покойния си съпруг и от обществото, която вероятно имаше повече любовници, отколкото рокли притежаваха най-богатите дами?

Десет минути по-късно тримата стояха на прага на салона, Мариан между вуйчо си и майка си. Тъй като младата жена не беше на осем години, тя не се втренчи в новодошлата. Но затова пък разбираше прекрасно защо брат ѝ се бе ококорил така. Дамата беше красива. Нищо чудно, че Роухън бе толкова красив. Както и Джордж. Запита се за момент как ли изглеждаше викарият Тиболт. Ако приличаше на майка си и братята си, младите момичета от неговото паство сигурно се надпреварваха коя ще успее да го заведе пред олтара.

Сузана подръпна старата си износена вълнена рокля, но това не помогна.

– А, ето ви и вас. Елате да се запознаете с майка ми, лейди Маунт-вейл. Майко, това ли е младата дама, която си видяла във виденията си? И която била толкова уплашена?

– Да – отвърна без колебание запитаната. – Колко странно, синко, че изглеждаше така безпомощен.

Младата жена премигна и погледна объркано първо към барона, а след това – към майка му.

– Не разбирам. За какво става дума?

– Ще поговорим по-късно по този въпрос – отвърна Роухън.

– А кое е това сладурче? – попита внезапно Шарлот, загледана в Мариан.

– Това – обяви с огромна наслада синът ѝ, а зелените му очи блеснаха игриво, – е твоята внучка, майко. Дъщерята на Джордж. Това е Сузана Карингтън, вдовицата на брат ми. А Тоби е нейното братче.

За изненада на младия мъж, Шарлот падна на колене пред момиченцето. Не направи опит да го прегърне. Само го съзерцаваше. Детето

отвърщаше със същото.

– Тя е копие на Джордж – рече най-сетне лейди Маунтвейл. – Тя е копие и на теб, и на мен. И дори е взела очите на скъпия ти татко.

Изправи се, обърна се към сина си и избухна в плач.

– Майко!

Младият мъж я притисна към гърдите си и започна да я потупва успокояващо по крехкия гръб.

– Хайде, майко, тя не е толкова голяма, само едно малко момиченце. Наистина е съвсем мъничка. А никой няма да повярва, че може да бъдеш баба.

– Моля ви, мадам, Роухън е прав – обади се Тоби. – Никой никога няма да повярва, че сте баба на Мариан. Вие изглеждате като майка й, само дето досега не съм виждал толкова красива майка като вас. – Очевидно вдъхновен, малкият продължи: – Мисля, че приличате по-скоро на по-голямата й сестра, мадам. Да, точно така. Ами да, Сузана изглежда по-стара майка от вас.

Лейди Маунтвейл вдигна глава. „Дори плачът й е красив“ – помисли си синът й. Сълзите блестяха като диаманти сред гъстите й ресници. Какво беше това? Та тя се смееше през сълзи.

– О, прескъпи мой, това е най-прекрасното нещо. Не виждаш ли? Това означава, че Джордж не беше пълен аскет. Във вените му все пак е текла гореща кръв. С баща ти бяхме изгубили надежда, тъй като нито веднъж не обърна ни най-малко внимание на младите дами, с които го запознавахме. А той дори е създал дете! Това е повече от прекрасно! Дори се е оженил за това прелестно момиче. Ах, великолепно! И кажи ми, Роухън, не си ли съгласен, че Мариан е пълно негово копие? Толкова съм щастлива, че ще накарам Фиц да донесе още шампанско. Тоби пие ли вече шампанско?

* * *

– Момичето е представително – казваше на сина си Шарлот по-късно същата вечер; двамата се бяха настанили удобно в кабинета му. – Подходящо облечена тя дори би била доста въздействаща. Ще се погрижа за това утре. А, трябва ли да пиеш този противен чай, прескъпи мой? Какво ще кажат хората, ако някога те видят?

Беше забравил. Имаше тенденция да забравя, когато не беше в Лондон, но побърза да отвърне:

– Това е само временно отклонение, майко.

Лейди Маунтвейл обаче все още го гледаше смръщено.

– Надявам се да е така. Така, да се върнем към вдовицата на Джордж. Какво ще правим с нея?

– Сега вече тя живее тук. Писах на леля Миранда. Ако е все още жива, може би ще се съгласи да дойде да живее при нас и да бъде компаньонка на Сузана.

– Дори старата томахавка Миранда не е достатъчна компаньонка, щом ти си наблизил, Роухън. Последното, което чух за нея, бе, че приближавала последния си час. Или може би беше, че вече е преминала в отвъдното, забравих. Тя никога не ме е харесвала, както знаеш. Странно, но е така. Предполагам обаче, че наистина ще имаме нужда от компаньонка, като се има предвид славата ти на прелъстител и развратник. Ще стане така, че всички ще помислят Мариан за твое незаконно дете. – Шарлот спря да говори за момент, отпи от своето шампанско и внезапно очите ѝ светнаха. – Но това е съвсем приемливо. Ти нямаш никакви незаконни деца. Крайно време е да оправдаеш очакванията, като представиш едно копеле на обществото и на твоята любяща майка.

– Струва ми се, че Сузана би предпочела детето ѝ да не е копеле, майко.

– Сигурно си прав. Една законна наследница на рода Карингтън. Прекрасно наистина.

Отпи отново от шампанското.

– А сега, майко, би ли ми разказала за чудодейното си видение? Каза, че Сузана наистина е младата дама, която си видяла.

– Да, а ти стоеше до нея с безпомощен вид... а това не ми хареса особено, Роухън.

– И на мен. Нищо друго ли нямаше?

Майка му се намръщи замислено и резултатът беше прекрасен.

– Помня, че двамата се намирахте в нещо като пещера. Беше много мрачна и тъмна. Изглеждаше така, сякаш никой не е стъпвал в нея от незапомнени времена. Наоколо имаше и други хора, но лицата им бяха размазани и неясни. Виждах добре единствено лицето на скъпата Сузана и на теб самия. Това е всичко. Съжالياвам, прескъпи мой, не помня нищо друго.

Младият мъж не знаеше какво да мисли. Майка му бе имала подобно видение?

– Какво мислиш за Мариан?

– Моята внучка – произнесе бавно лейди Маунтвейл, сякаш се наслаждаваше на тези звуци. – Каква плашеща дума за една дама. Тя наистина е копие както на Джордж, така и на теб. Баща ти винаги

въздишаше, когато кажех, че, като се изключат зелените Карингтъновски очи, всичките ни момчета приличат на мен. Все пак приемаше този факт като справедлив, тъй като аз вършех по-трудната част около създаването на нашите деца. Искане ми се само Джордж да ни бе казал, че се е оженил. Предполагам, че се е страхувал да не му забраним, тъй като е бил съвсем млад, когато е свършил тази работа.

– Може би – отвърна Роухън, като търсеше начин да я отклони от темата на разговор.

– Искане ми се да ни бе казал поне, когато Сузана е била бременна. С най-голяма радост щях да се грижа за нея. Щях да я съветвам. Щях да й кажа как да се справи с ужасните родилни болки. Ти, прескъпи мой, ми причини най-страшните болки, но аз почти съм ги забравила.

– Благодаря ти, майко.

– Никога не съм те обвинявала, прескъпи мой, но крещях много на скъпия ти баща. Доколкото си спомням го нарекох с множество имена, от които нито едно не му прилягаше. Бедният човек, той така обезумяваше всеки път, когато преживявах убийствената агония на раждането, че не можеше да понесе да стои край мен. Да, избягваше при някоя от своите любовници, за да го успокои. Изпитваше непоносима вина, заедно ми причиняваше тези страшни мъки. След като ти се появи, Роухън, отидохме в Италия. Обожавам Венеция, баловете с маски и красивите италианци. Те... добре те, това не е чак толкова важно сега. – Тънките й бели пръсти се насочиха към бляскавото диамантено колие на шията й.

– Тази прекрасна дрънкулка ми подари за раждането на Тиболт.

– А какво ти даде татко за раждането на Джордж?

– Джордж се появи толкова бързо, че скъпият ти татко не успя дори да излезе от къщи. Едва бе прекрачил прага с единия си крак, когато брат ти дойде с рев на този свят. Мисля, че ми подари обици. Колкото до бедната ми Клариса, тъй като тя бе единствената ни дъщеря, татко ти ми обеща да й даде впечатляваща зестра. Това, разбира се, бе чудесно, но аз заявих, че искам да получа веднага и моя подарък. И той ми даде една кобила. Нали си спомняш Джоузефин? С хубавите, одухотворени очи и издължената, нежна муцуна?

Младият мъж кимна.

– Надявам се, че ти също ще бъдеш щедър и великодушен към твоята съпруга, Роухън. И непременно трябва да си вземеш съпруга, прескъпи мой. Съжалявам, но такъв е редът. Трябва да имаш наследник.

Баронът въздъхна, прокара пръсти през косата си.

– Знаем, мамо. Вече се оглеждам за това.

В същия миг в съзнанието му изплува образът на Сузана. Маунт-вейл разтърси глава. Той, също като майка си, получаваше видения с нея.

– Не си ли намерил още някоя, която да ти харесва?

– Не, все още не.

Изведнъж баронът осъзна, че нещо не беше наред. Погледна внимателно прелестната си майка. На скулите ѝ се червенееха две петна, които обаче не бяха от грима.

– Какво си направила, мамо? – попита той, като отмерваше всяка своя дума.

Шарлот доизпи съдържанието на чашата си.

– Ще трябва да позвъня на Фиц.

– Аз сам ще му позвъня, щом ми кажеш какво си направила. Сторила си нещо, което няма да ми се понарава особено.

– Името ѝ е Дафни. Знам, ужасно е, толкова гръцко или нещо подобно, но тя самата е великолепна, Роухън. Произходът ѝ е достоен за нашия, с две думи, от нея ще излезе чудесна съпруга за теб. Баща ѝ е виконт Бракън. Някога му бях хвърлила око, но в крайна сметка реших, че не ми допада чак толкова. Но тази Дафни е наистина много красива и с внушителна зестра. Не бих си и помислила да те задомя с някоя крава.

Младият мъж се усмихна, след това се изправи и започна да крачи из стаята. Дебелият килим заглушаваше стъпките му. Фиц дойде и този път остави бутилката с шампанско. Баронесата не каза нищо повече, само наблюдаваше сина си.

– Аз съм само на двацет и пет – рече най-после той. – Има още цели три месеца, докато навърша двацет и шест. Не съм достатъчно стар. Ще се ожена, знам, че трябва да го направя, но не толкова скоро, майко. Дафни ли? Моля те, не Дафни. Някъде в Италия ли живее?

– Не, тя живее тук, в Англия, в Кент. Но разбира прекрасно както твоята натура, така и репутацията ти. Няма да се налага да променяш живота си, прескъпи мой. Можеш да продължиш да се отдаваш на всичките си досегашни безпътства. Дафни ще ти осигури наследник, а след това ще се впусне в търсене на собствените си удоволствия.

– Оценявам загрижеността ти, майко, но съм прекалено млад, за да мисля за съпруга. Особено пък наречена Дафни.

Шарлот го изгледа продължително и най-сетне кимна.

– Добре тогава. Ще пиша на лорд Бракън и ще го уведомя за отрицателното ти отношение към брака. Името наистина е ужасно, нали? Ах, но тя е великолепно създание. Не е изключено да успеем да я убедим да

си го смени. Какво ще кажеш за Джейн? Или Виктория?

– Нека просто да забравим за тази великолепна млада дами, а?

Маунтвейл се усмихна широко и вдигна чашата си.

– Като заговорихме за великолепие, как се казва онзи лакей, Роухън? Нали се сещаш, този с неустойимо порочните тъмни очи? Струва ми се, че трябва да е от Уелс.

– Казва се Огъстъс. И аз си мислех, че ще ти хареса.

– Ти си добър син – каза баронесата, изправи се, целуна го и се запъти към вратата. И додаде през прелестното си бяло рамо: – Какво възнамеряваш да правиш със Сузана? Нямам предвид идната седмица, а по-далечното бъдеще.

Младият мъж сведе поглед към излъсканите си като огледало ботуши. А после премести очи отново към майка си.

– Не знам. Но по-добре да ти кажа за завещанието на леля Мириам за Джордж.

– Годинките ми започват да се увеличават, прескъпи мой, но въпреки това със сигурност щях да знам за тази леля Мириам, ако в семейството е имало такава. Може би е някоя от ранните любовници на баща ти и е добавила към името си титлата „леля“, тъй като той я е смятал почти за член на семейството?

– Да, аз също не съм чувал за каквато и да било леля Мириам, но не е нужно Сузана да разбере това. Мисля, че е по-добре да седнеш отново, майко, за да ти разкажа какво съм направил.

Сигурно се лъжеше. Това определено не можеше да бъде барон Маунтвейл. Не, невъзможно. Сузана се приближи още. Точно той беше. Коленичил, той засаждаше тъмнозлатисти невени и си тананикаше.

Този развратник, този женкар садеше невен? И то с огромно внимание и желание.

Младата жена не знаеше какво да мисли. Беше ѝ казал, че замисълът за градината бе негов. Беше ѝ казал също така, че не си пада по ципането с пръст и тор, и дори бе извил презрително вежди. Сега обаче не само се бе оцапал порядъчно, ами и го правеше с очевидно удоволствие и с песен на уста.

Тогава Сузана си даде сметка, че никой не я очакваше тук. Въпреки протестите ѝ, майката на Джордж я бе замъкнала с каретата до Ийстбърн, при най-добрата шивачка там, поне според нея. Жената обаче се бе разболяла, така че се върнаха много преди очаквания час.

И ето, че сега пред нея стоеше Роухън и садеше невен. Младата жена побърза да се отдалечи безшумно. Девер ѝ бе я накарал да се замисли. И то доста сериозно.

Когато баронът влезе в салона преди обяд, той завари прекрасната си майка седнала на пода с Мариан, на която точно наливаше чаша чай. Снаха му стоеше на един фотьойл в ъгъла на голямата стая. Слънцето нахлуваше през прозорците и от неговите лъчи косите на Шарлот изглеждаха като разтопено сребро. Интересно какво ли мислеше за лейди Маунтвейл мъжественият Огъстъс. Вероятно се бе прехласнал.

Сузана се улови, че се е вторачила в ноктите на барона. Не, те бяха чисти и розови. Под тях нямаше и следа от кал. Направи ѝ впечатление, че ръцете му са много красиви, и тази констатация я накара да се намръщи.

– Роухън!

Мариан се изправи на крака и хукна към новодошлия, вдигнала ръце. Той се наведе, вдигна я и я преметна през главата си.

– Наля ли чай на баба?

Момиченцето прокара сериозно пръст по трапчинката на брадичката му и се усмихна.

– Искам да приличам на Шарлот, когато порасна.

– Шарлот ли? Баба си Шарлот ли я наричаш?

– Да, прескъпи мой – обади се от пода баронесата. – Човек трябва да приеме нещата, които не могат да бъдат променени. Не е нужно обаче да слагаме сол в раните, нали?

– В никакъв случай. И така, какво друго правеше, мишленце, освен, че сервира чай на Шарлот?

– Тя ми разказваше за моя дядо. Той щеше да ми даде бонбони.

– Да, така щеше да направи – отвърна младият мъж и за първи път му се прииска Джордж да е пред него.

За да стовари юмрука си в лицето му.

– Роухън, ти си почти толкова красив, колкото и Шарлот.

Маунтвейл извади пръстчетата от устата ѝ и ухапа едното. После се обърна към Сузана.

– Ти не си ли поканена на чаеното парти?

– Не, прескъпи мой, не я поканих. Сузана не ми съдейства изобщо. Предложих ѝ да използва колкото и които си избере от моите рокли, докато нейните бъдат готови, но тя отказва. Горда е, прекалено е горда. В такъв случай ѝ се пада да страда.

– Не, не това е причината – възпротиви се баронът. – Тя отказва, защото знае, че няма да може да изпълни роклите ти, мамо. И не желае да бъде унижена. Просто се защитава.

– Аз ще ги изпълня – възкликна Мариан.

– Ще обсъдим този въпрос след около петнайсет години – отвърна чичо ѝ. – А сега, Сузана, кажи, не е ли така?

Младата жена въздъхна.

– Беше трудно, Роухън. Движехме се по улицата в Ийстбърн и всички мъже, които срещнахме, изгубиха ума и дума, като видяха майка ти. Сигурна съм, че са ме взели за нейна слугиня.

– Нищо чудно, но причината е единствено тази, че отказа да вземеш поне една от моите рокли – заяви Шарлот. – Е, не напълно. Така или иначе, не се оплаквай от това сега. Ти си си виновна. Добре, нека да поговорим за нещо, което не знаеш, Сузана. Споделих това с Роухън и му казах, че не е разбрал добре завещанието на покойната си леля Мириам. Тя е пожелала да се даде в началото сумата от петстотин лири на Джордж, т.е. в случая – на теб. Едва след това започва изплащането на тримесечните суми. Не е ли прекрасно?

На младата жена ѝ се приплака. Петстотин лири! Божичко, какво щеше да прави с толкова много пари! Можеше да купи нови мебели за Мълбъри Хаус, да извика майстори да поправят покрива, да...

– Дори не си го мисли – заяви баронът и постави Мариан на пода.

– Но след като парите са мои, ти нямаш думата за това как ще ги използвам, нали? Всъщност, сър, аз и нищо не съм казала, само размишлявах.

– Лицето ти е като прозорец към твоите мисли, Сузана. Поне за мен. Не трябва да влагаш и един грош за Мълбъри Хаус. Нито пък да дадеш дори петак на баща си. Ще използваш парите за себе си, не за запуснатата къща или за неверния си баща. Тоби и Мариан също се нуждаят от дрехи. Би могла да купиш на момчето дори и едно пони. Време му е да се научи да язди.

Сузана премести поглед към свекърва си. И стана от фотьойла.

– Сдържам се единствено защото той ви е син, мадам, и не желая да ви притеснявам.

– Радвам се, че имам снаха с толкова силен дух – отвърна Шарлот. – Въпреки това, скъпа моя, от време на време трябва да си позволяваш да повикаш, за да освободиш черния си дроб от образувалите се в него блокажи; в противен случай ще се превърнеш в жлъчна особа, а това не е особено приятно състояние.

– Добре тогава – рече младата жена и се разкрещя: – Как смееш да ми даваш нареждания, когато става дума за моите петстотин лири? Ти си едно своеволно ко... ъ, командаджия!

– Как искаше всъщност да ме наречеш? Сигурна ли си за завещанието, майко? Тя наистина ли получава сега петстотин лири? Няма ли някакви условия към това?

Лейди Маунтвейл сведе поглед към великолепия пръстен със смарагд на средния пръст на лявата си ръка.

– Съжалявам, прескъпи мой, но няма никакви условия.

Младият мъж, разбира се, знаеше, че ако майка му бе прибавила някакви условия, цялата работа вече щеше да прозвучи доста стъкмена, каквато и бе в действителност. О, добре тогава. Изглежда снаха си с нескритото неодобрение.

– Ще изхарчиш парите така, както те инструктирах. Аз съм господарят на тази къща, главата на семейство Карингтън. Ще слушаш мен.

– Това не ти е феодално владение, нито пък аз съм ти крепостна. Освен това сега, след като майка ти се върна, извинението, че имаш нужда от домакиня за приема, не върши работа.

– Не желая да те гледам във вид, достоен за последната беднячка. Съседите ще помислят, че не ти давам и пукнат грош. Всички ще заговорят зад гърба ми. Следващия път, когато отида в село Маунтвейл, хората ще се държат недружелюбно към мен.

– Роклята беше на майка ми.

Потрепването в гласа ѝ трябваше да му послужи като предупреждение, но, пришпорен от гнева, Роухън не му обърна внимание.

– Когато си ги е шила, майка ти не е имала предвид да ги носиш и ти, особено когато в тях имаш толкова сърцераздирателен вид. Дори глезените ти се виждат. Една дама не може да се разхожда с разголени глезени. Нещо повече, чорапите ти са увиснали. Това е липса на всякакъв вкус. Използвай парите, за да сложиш в ред външността си.

– Наистина съжалявам, мадам – възкликна Сузана, – но повече не издържам.

И тя се спусна към барона и стовари с всичка сила юмука си в корема му. Той изохка и се преви надве.

– Доста добре изпълнено – рече Маунтвейл, когато бе способен отново да говори. – Радвам се, че не ме удари малко по-надолу. Никой мъж не може да говори толкова скоро, ако го ударят в... – В този момент забеляза Мариан, която ги наблюдаваше с широко отворени очи. – Няма значение. Сега отиваш в стаята си, Сузана. И бъди сигурна, че с теб ще се разправя по-късно.

– Мамо, защо удари Роухън?

О, Боже. Колко глупаво се бе проявила. Преди да успее да намери някакво извинение, девер ѝ отвърна:

– Учех я как да се защитава, Мариан. Нали ме чу като ѝ казах, че ударът ѝ бе много добър. Наистина беше добър. Ще я науча на още.

Беше сигурен, че чу снаха си да изпъшква.

– Преди да тръгнеш, Сузана – обади се невъзмутимо Шарлот, като че не се бе случило нищо особено, – искам да споделя с теб, че научих от сина си за твоите неприятности. За неизвестната особа, която се промъквала първо в Мълбъри Хаус, а сега – и тук. Това ми се стори доста объркано. Трябва да обсъдим заедно този въпрос и да видим дали ще стигнем до причината, накарала непознатия да прави толкова опити. Ако открием нея, ще бъдем наясно и с мотива.

Младата жена, неспособна да отговори, само се взираше във великолепното създание, което я наблюдаваше от мястото си върху килима.

– Съгласна съм с казаното, мадам. Но нима не го чухте? Не чухте ли по какъв начин ми говори? Той ми заповядваше. Не може да одобрявате държанието му.

Лейди Маунтвейл занавива един златен кичур около показалеца си, като в същото време внимателно отдели ръката на внучката си от устата ѝ. Присви рамене, постави момиченцето в скута си и се облегна на

канапето.

– Скъпа моя, той ми е син, най-големият ми син. Никога не ми е причинявал и най-малката тревога. Приемаше всички поучения както от баща си, така и от мен. Доставяше ни радост от най-ранните си години. Репутацията, която си извоюва, е изключителна за един толкова млад човек. Гордея се изключително много с него. Какво трябва да стори майката на подобен син?

Сузана премигна един-два пъти, после си пое дълбоко въздух, но очевидно и това не ѝ помогна, затова заговори отново:

– Но, мадам, той е развратник, же...

– Не съм никакъв развратник!

– Не, прескъпи мой, точно такъв си. – Шарлот спря за момент и присви устни. – Но аз никога не бих те нарекла така. Думата е прекалено груба, прекалено остра. „Развратник“. Божичко, тя кара онзи, за когото е предназначена, да изглежда нелюбезен, а всички знаят, че барон Маунтвейл е най-очарователният джентълмен. Той е много търсен и обичан. Дамите го преследват. Ако в нещо се прекалява – и аз се моля да е така – жените го принуждават да стига до тези крайности. Но не непрекъснато, мисля. Роухън?

– Не, майко, не непрекъснато. – Очевидно не можеше да направи нищо по въпроса. Вдигна ръце и продължи: – Сузана, в петък вечерта ще се съберем в тесен приятелски кръг. Ще бъдем вероятно петнайсет-двайсет съседни. Ще ти бъде безкрайно благодарен, ако се облечеш както подобава – като вдовица на Джордж, не като домакиня на партито. Така, сега извеждам Тоби да пояди. Трябва вече да се е върнал от уроците си с викарий Байъм.

– Мислех, че искаш да му купя пони от моите петстотин лири.

– Така и ще направиш. Но реших, че брат ти е вече прекалено голям за пони. Понито е за Мариан. На Тоби му е нужен кон. Аз лично ще се погрижа за това. Фермата на Брандърлий не е далеч от Маунтвейл. Ще отидем там. В момента обаче разполагам с няколко коня, които ще му свършат работа.

– Джентълмените – започна да обяснява майка му още преди да бе успял да излезе през вратата, – не обичат да им се противоречи право в лицето, Сузана. Била си омъжена за Джордж, сигурно си го разбрала.

– Не, мадам. Джордж не идваше често в Мълбъри Хаус. Наученото от мен е толкова малко, че е равносилно на нищо.

– О! – възкликна Шарлот, като се питаше дали синът ѝ бе изгубил страстта си веднага след създаването на Мариан. Подобна възможност

действаше изключително депресиращо, ако бе истина. – Съжалявам, скъпа.

– И аз, мадам.

„Но не съвсем“ – помисли си младата жена, докато носеше дъщеричката си нагоре по стълбите, за да я сложи да спи. През последните няколко години го бе виждала рядко. Съмняваше се, че дори щеше да познае собствената си дъщеря, ако я срещнеше на улицата. Но ги бе издържал до смъртта си.

Петстотин лири стерлинги. Щом стигна в стаята си, Сузана седна незабавно зад малкото писалище, извади лист хартия от едно от деликатните чекмеджета и започна да прави списък.

Ядоса се страшно на себе си, когато по-късно прегледа написаното и откри, че „дрехи“ бе сложено на първо място.

Баронът бе развратник, който садеше с безкрайно внимание невен. Всичко това бе много странно. „Развратник“. Шарлот имаше право, подобно определение беше недопустимо. То не му подходеше изобщо, което също бе странно, тъй като бе известен женкар.

* * *

Сузана спеше дълбоко, останала сама за първи път. Мариан спеше в детската си стая със своята бавачка Лоти. Бети бе напуснала, за да може да се грижи за болната си майка. Сузана сънуваше някакъв непознат мъж, който окопаваше лехите с цветя. Повтаряше непрекъснато през рамо, че не си пада по луковици, че те винаги изгнивали и никога повече нямамо да сади от тях.

После измъкна една сивкава луковица, повъртя я в ръцете си и я тикна под носа ѝ.

– Помириши я – рече той.

Макар да не желаше, младата жена вдъхна дълбоко. Миризмата я задуши. Беше силно сладникава. След това тя достигна до гърлото ѝ и я изгори. Сузана се задави отново.

Започна да се бори. Внезапно се събуди; над нея се беше надвесил някакъв мъж и държеше мокра кърпа върху носи и устата ѝ.

Младата жена опита да се отдръпне, да се откъсне от тази кърпа, но другата му ръка я държеше за тила и не ѝ даваше да помръдне. Успя да задържи дъха си, като раздаваше удари наляво-надясно, но не за дълго. Той я удари безцеремонно между ключиците и въздухът излезе от дробовете ѝ.

Главата ѝ се замая. А след това престана да усеща каквото и да

било.

* * *

– Милорд, мисис Карингтън си е отишла!

Това беше Фиц. Лицето му бе бяло като развалената яка. Спря задъхан пред прага на спалнята на своя господар.

– Какво искаш да кажеш? Как така си е отишла? – Роухън разтърси глава, за да се освободи от странния си сън. – Едва седем сутринта е, Фиц. Може би е отишла да пояде, може би да поиграе с Мариан, познаваш вече малката немир...

– Няма я, милорд. Няма я! Елси решила да надникне в стаята ѝ, когато минавала край нея. Леглото ѝ било празно, чаршафите – изпомачкани и разхвърляни. Стаята ѝ била претърсена.

– Претърсена? Сигурен ли си? Каза, че Елси си пада по драмите. Провери ли сам твърденията ѝ?

Младият мъж отметна завивките. Беше гол и дървеният под му се стори по-студен от парче лед под босите крака.

– Халата ви, милорд. Така е по-добре. Сега вече може да се появите пред хората, но момичетата може би биха предпочели да излезете пред тях в естествен вид. Да, проверих, за да се уверя, че Елси не е дала отново простор на фантазията си. Мисис Карингтън я няма, милорд. В стаята ѝ цари ужасна бъркотия. Някой я е отвлякъл.

Баронът изруга като каруцар.

– Всички врати бяха заключени, хората ми патрулираха из района. Какво каза лакеят, който пазеше на входа?

– Не знам. – Икономът преbledня дори още по-силно. – О, Божичко, не знам.

И почти избяга от стаята, последван от Роухън.

Никой от прислугата не беше пострадал. Нико пък бе забелязал нещо.

Шарлот огледа внимателно и нежно Огъстъс, за да се увери, че не е наранен.

– Нито сте видели, нито сте чули нещо, така ли?

Четиримата лакеи поклатиха глави.

– Не, милорд – обади се Огъстъс. – Не сме затворили очи от полунощ, когато поехме дежурството от предишната смяна. Не забелязахме нищо, което да ни смути.

Младежът се изразяваше много добре. Лейди Маунтвейл несъмнено щеше да оцени този факт. Баронът поклати глава. Кой се

интересуваше, че Огъстъс говори като някой дребен земевладелец?
Крадецът я бе отвлякъл, но как?

* * *

– Милорд, съжалявам, но Мариан търси мисис Карингтън. Къса се от плач и Лоти се е видяла в чудо. Тя е нова и детето все още не е свикнало с нея.

– Идвам – рече Роухън.

През изминалите шест часа бе претърсил какво ли не с хората си с надеждата да открие някакъв знак от Сузана. Нищо, не бяха открили абсолютно нищо. Сега вече бе истински разтревожен, но не знаеше какво да прави. Щеше да хапне, а след това да продължи издирванията си. Майка му, облечена с бричове, яке и ярка шапка, току-що се бе присъединила към другата издирваща група.

Лоти се опитваше да успокои пищящата Мариан, която се извиваше лудо в ръцете ѝ. Младият мъж се приближи до тях и рече:

– Мариан! Престани с тази гюрултия, главата ме заболя.

Изненадано, момиченцето напъха пръсти в устата си и започна да ги смуче усилено.

– Така е по-добре.

Внезапно детето се хвърли към него. Бавачката не успя да го удържи, но Маунтвейл го хвана във въздуха.

Притисна го силно към себе си, а сърцето му биеше до пръсване. Мариан хълцаше и се давеше от плач.

– Какво става, мишчице? Точно сега мама я няма тук, но скоро ще се прибере.

– Мама винаги ме целува за добро утро.

Звучеше много добре. Мили Боже, май беше на път да изгуби дори малкото разсъдък, който му бе останал.

– Събудих се без целувката на мама.

Той я целуна по бузката.

– Ето, това е целувката на един барон.

Пръстчетата се върнаха обратно в устата ѝ.

– Яла ли си, Мариан?

В отговор момиченцето засмука още по-усърдно.

Лоти поклати глава.

– Не искаше да вкуси дори една хапка, милорд.

– Е, в такъв случай идваш с мен долу. Ще обядваме заедно.

Бавачката наблюдаваше ококорена господаря на Маунтвейл Хол,

известен надлъж и нашир с любовните си подвизи, с неударжимото си безпътство. И той се занимаваше доброволно с едно дете? И я водеше долу, за да я храни, пак по собствено желание? Нямаше търпение да се прибере у дома, за да разпространи новината, че баронът не се държеше така, както трябва. Божичко, той изглежда обичаше много това момиченце.

Мисис Хорсли се появи в трапезарията с поднос; в него имаше всичко, което би могло да се понара на едно дете.

Роухън пренесе Мариан от прозореца до масата. Тоби вече се бе настанил. Изглеждаше ужасен, измъчен и почти болен.

– Престани, Тоби, ще я намерим – заяви уверено младият мъж, но не беше сигурен, че този авторитетен тон би могъл да убеди някого.

– Да, сър – отговори момчето. – Не мога да ям, сър, чувствам, че ако го сторя, ще повърна.

– В такъв случай, ако обичаш, недей да ядеш. Хранил ли си някога Мариан?

Тоби поклати глава.

– Тогава явно с това ще трябва да се заема аз. Хайде, малко мишленце, ще хапнеш ли от тези толкова жълти яйчица?

Момиченцето се вгледа в яйцата, после премести поглед към него. Огромните ѝ зелени очи бяха пълни със сълзи, които течаха и по бузите.

– Искам мама. Не искам жълти яйца.

– И аз не бих искал. В крайна сметка вече е обяд. Ето, отхапи от кифличката с орехи.

Той отхапа първата хапка, после отчупи малко парченце и го сложи в устата ѝ. Тя го изяде.

Роухън се почувства така, сякаш се бе озовал на седмото небе. Очевидно му се отдаваше да се справя с деца.

Еуфорията му обаче не трая дълго. Само след десет минути вече му се искаше да изхвърли Мариан през прозореца. Тя редуваше плача с кашляне, плюеше храната върху жилетката му, мачкаше яйцата с пръсти и пицеше.

– Сър, аз може би ще успея да помогна.

– Ти ли, Тоби? Ти си смело момче, но тази битка не можеш да спечелиш. Никой от нас не може.

Баронът въздъхна и излезе от трапезарията, понесъл Мариан на рамо. Тя вече бе дотолкова изтощена от виковете и съпротивлението, че не можеше да прави нищо друго, освен да си смуче пръстите.

Маунтвейл я отнесе в любимата стая на баща си и седна в

износения му фотьойл с детето на ръце. Скоро щеше да се присъедини отново към издирването.

Кой бе отвлякъл Сузана и защо? Трябва да беше същият човек, който се бе промъкнал в Маунтвейл Хаус през първата нощ след пристигането им. Но не беше Тиболт. Никога нямаше да го повярва.

Тази неизвестност го подлудяваше. Мисълта, че тя е в опасност, не му даваше мира.

Шарлот го завари заспал, притиснал Мариан към гърдите си.

Тя премигна при тази неочаквана гледка.

– Прескъпи мой.

Младият мъж отвори очи; пред него стоеше Видението. Разтърси глава. Беше майка му.

– Моля те, кажи ми, че сте намерили Сузана.

– Не, не сме намерили абсолютно нищо.

Роухън изруга, но съвсем тихо, за да не събуди момиченцето.

Лейди Маунтвейл реши, че синът ѝ е изключително нежен и изобщо прекрасен във всяко отношение. Баща му, разбира се, обожаваше всичките си деца, макар Джордж и Тиболт да го бяха разочаровали жестоко с прекалено скромното си и въздържано поведение, но това бе станало по-късно, когато бяха изоставили късите панталонки. Много жалко, дето не бе разбрал, че Джордж в крайна сметка не го бе разочаровал чак толкова много.

Колкото до Роухън, той не отдаваше поведението си на нежни чувства. Просто знаеше, че няма да понесе, ако Мариан се разкреши отново край ухото му.

– Трябва да отида да търся Сузана – рече той. – Не трябва да ѝ се е случило нищо лошо, майко, не трябва.

– Ще я намерите – отвърна Шарлот, вперила поглед в любимото лице. Постави длан върху рамото му. – Ще я намериш.

10

Сузана изохка, хвана се за корема и повърна в полуизгнилата слама наоколо. Повръща дотогава, докато в стомаха ѝ не остана нищо. Отпусна се отново назад, задъхана от напрежение.

– Събудила си се. Най-сетне.

Мъжки глас, зад гърба ѝ. Чувстваше се така отслабнала, че нямаше сили дори да обърне глава, за да го види. Въпреки това го направи. Той бе завързал шалче на лицето си, което прикриваше носа и устата, а на главата си бе прихлупил стара филцова шапка.

– Какво искаш? – Устата ѝ бе пресъхнала, езикът – подут. – Защо ме отвлече от Маунтвейл? Как изобщо се промъкна там?

Непознатият се засмя приглушено зад шалчето.

– А, това вече е добър въпрос, нали?

Болките в стомаха намаляваха и почти изчезнаха, но ги замести страхът. Ръцете ѝ бяха завързани отпред, краката – също. Беше само по нощница. Разрошените ѝ коси падаха в безпорядък върху гърба.

– Може ли малко вода?

– Да – изръмжа той. – Но първо нека да те измъкна оттук. Не мога да понасям вонята.

Наведе се и я вдигна на ръце. Изнесе я от малкото помещение, прекося някакъв коридор и влязоха в друга стая. Всичко миришеше на мухъл и старост. Дървената ламперия висеше върху пироните. Не се виждаха никакви прозорци. Къде се намираше?

Мъжът я постави върху друга купчина мухлясала слама и се изправи с думите:

– Не мърдай или ще те ударя.

И излезе.

Младата жена изпробва въжетата на китките си. Не бяха стегнати прекалено силно, но нямаше начин да ги разхлаби повече. Започна припряно да развързва възлите на глезените.

Изправи пъргаво гръб, когато онзи влезе с кана в ръце.

– Пий!

Тя изплю първата глътка, а остатъкa пресуши жадно. После се отпусна задъхана върху сламата.

Той дойде да седне до нея. Изглеждаше млад, мускулест и висок. Очевидно бе и силен, тъй като я бе носил, сякаш тежеше не повече от

Мариан. Трябваше да запомни колкото се може повече детайли, но страхът замъгляваше мислите ѝ. Затвори очи, за да се изолира от него.

И видя барона. Той ѝ се усмихваше по типичния си дяволит начин. После забеляза в голямата му мургава длан цвят невен, чу, че си тананика.

– Къде сме? – попита тя.

– На такова място, където няма да ни намери никой. Няма да си играя с вас, мадам. Ще ми кажете къде Джордж е скрил картата и ще ми го кажете веднага.

Карта ли? Каква карта? Джордж никога не бе говорил за карта, ни то пък ѝ бе показвал подобно нещо.

– Не знам нищо за никаква карта – отвърна Сузана и отвори очи. Видя как погледът му блесна заплашително и побърза да добави: – Кълна се. Сам претърсихте Мълбъри Хаус три пъти. Не открихте нищо. Успяхте да се промъкнете и в спалнята ми тук, в Маунтвейл Хаус, но пак не намерихте нищо. Защото няма нищо за откриване. Няма карта.

Мъжът се наведе над нея, сграбчи плата на нощницата ѝ в огромните си юмруци и го разкъса. Младата жена изпищя и се помъчи да се отскубне.

– Така – заяви той, като я удържаше без никакво усилие. – Сега ще ми кажеш всичко, или след малко ще те разсъблека напълно. Ако продължаваш да отказваш, ще те обладая. Джордж казваше, че не струваш кой знае колко в леглото, но въпреки това ще се насиля.

– Моля ви, няма никаква карта.

Непознатият дръпна настрани двата разкъсани края на нощницата. Младата жена не можеше да си поеме въздух от ужас; инстинктивно опита да се откопчи от хватката му. Мъжът я блъсна назад, поставил длани върху раменете ѝ. А след това се отдръпна леко.

– Да не си посмяла да мръднеш отново! Красиви гърди. Предполагам. Джордж все разправяше, че не ставаш кой знае колко за това или онова, но очевидно е лъгал. Може би се е страхувал да ни разкаже за твоята красота, защото се е опасявал да не тръгнем след теб и ти да ни приемеш. – Протегна обвитата си в ръкавица длан и обхвана лявата ѝ гърд. – Няма следи от раждането на детето. А по корема ти има ли?

Сърцето ѝ всеки момент щеше да се пръсне от страх, всепроникващ страх, от който започна отново да ѝ се повръща, само че сега нямаше нищо за повръщане.

– Моля ви! – прошепна Сузана.

– Моля ви какво?

Ръката му все така не изпускате гърдата. Пръстите му стиснаха по силно.

– Не, моля ви, спрете! Чуйте ме. Не знам нищо за никаква карта. Наистина пазя някои от вещите на Джордж. Ще ви ги дам.

Той се намръщи при тези думи, отдръпна се и обгърна колене с ръце.

– Какви вещи?

– Няколко книги – Джордж учеше много. Знаем, че обичаше картичките, но аз нямам нищо такова.

В този момент се сети за малкия медальон с капаче, който ѝ бе подарил. Не, той бе прекалено малък, за да съдържа нещо такова, а и не ѝ се искаше да се разделя с него. Колкото до венчалния пръстен, той представляваше три рубинчета в златна обковка. Беше го продала преди около шест месеца, когато баща ѝ бе объркал съвсем конците.

– Какво друго?

Непознатият гледеше гърдите ѝ. Младата жена се опитваше да стои абсолютно неподвижно, но подобна задача бе трудноизпълнима.

– Имам няколко писма. Но не и карта. И една жилетка, която остави в Мълбъри Хаус. Нищо друго.

– Не знам дали да ти вярвам – заяви много бавно и отмерено той, все така без да отделя очи от гърдите ѝ. – Не, мисля, че не ти вярвам, поне засега.

Отпусна се на колене пред нея. Разкъса нощницата до подгъва и я разтвори.

Шокирана, Сузана замръзна на място.

– Нямах следи и на корема. Не съм ли истински щастливец?

Младата жена вдигна крака и го ритна; улучи го в ръката и той политна настрани. Извъртя се пъргаво и се изправи на колене. Имаше нужда от оръжие. „Моля те, Боже, дай ми нещо, каквото и да е.“

Забеляза подпряното на стената гребло за сено. Изправи се с мъка на крака и го стисна между вързаните си китки. Едва се обърна и той вече бе до нея.

– Проклетата кучка! – извика задъхано и ядосано мъжът.

Сграбчи я за рамото, но тя се отскубна. Разкъсаната нощница висеше като парцал на тялото ѝ. Обърна се срещу него, заслепена от гняв, и стовари дръжката на греблото в гърдите му.

Той извика, политна назад, потърси да се хване за нещо, изгуби равновесие и падна по гръб върху сламата. Разполагаше с броени секунди. Можеше да се движи само с дребни крачки, тъй като не бе успяла да

се освободи от въжетата. Стигна вратата и я отвори. Прииска ѝ се да извика от облекчение. Затръшна вратата и завъртя ключа в ключалката в същия миг, в който юмрукът му се стовари върху дървената преграда от другата страна. Последва тежък ритник. Вратата потрепера. Сузана знаеше, че тя няма да издържи дълго.

Извъртя се трескаво. Трябваше да избяга. След това щеше да си развързва глезените. Сега нямаше време за това.

Трясъкът зад гърба ѝ я накара да трепне силно. О, Боже, той щеше да бъде при нея след секунда.

* * *

Роухън и трима съседни язدهа из източната ливада. Дръпна за момент юздите на Гъливер, когато се озоваха на върха на едно възвишение и огледа разкрилата се пред очите му територия. Внезапно се сети нещо. На запад, на полянката след кленовата горичка, нямаше ли една барачка, изоставена от години? Беше момче, когато цигани бяха построили лагера си там, а колибата използваша не за себе си, а за конете. Спомняше си колко странно му се бе сторило това тогава. Циганите бяха струпали купчини слама в бараката. Сега тя сигурно се бе слегнала до земята. От години не се бяха появявали никакви роми.

Все пак се отдели от своите съседи и пришпори коня си към кленовата гора.

* * *

Едва сега Сузана си даде сметка, че допреди малко се бе намирала в една разнебитена колиба, готова да се срути всеки момент. Но двете врати бяха съвсем нови. Както и ключалките. Какво ли е било това място? Защо и в двете помещения имаше изгнила слама?

Защо пък сега мислеше за мухлясалата слама? Ума си ли бе изгубила? Трябваше да избяга. Стоеше пред главния вход. Вратата висеше на пантите, готова да се сгромоляса на земята. Намираше се на някаква съвсем малка полянка. Наоколо се издигаха кленове.

Чу вика на непознатия, последван от трясъка на дърво.

Спусна се с дребни стъпки към гората. Едва стигнала първите дървета, чу гласа му, изпълнен с гняв и болка.

– Върви по дяволите, глупава кучко! Не искам да те убивам, искам само онова, което е мое! Върни се или ще ти отмъстя, когато те срещна! Къде мислиш, че ще отидеш?

О, Боже! Движеше се като мравка. Въжетата се впиваха все по-дълбоко и по-дълбоко в глезените ѝ при всеки следващ опън. Той щеше да я настигне съвсем скоро. Ами ако земята беше влажна? Дали щеше да забележи смехотворно дребните ѝ стъпчици?

Нямаше особена надежда. Не можеше да чака повече. Отпусна се на земята и започна да развързва въжетата на краката си. Това беше бавна работа.

Чуваше виковете му, проклятията, заплахите. Продължаваше да се бори с въжетата и най-после се справи с тях.

В това време непознатият тичаше някъде вдясно, недалеч от нея, но все още не я бе открил.

Сузана скочи на крака, за да се спъне в същия момент в някакъв корен. Политна напред, не успя да предпази лицето си със завързаните ръце, а устата ѝ се напълни с пръст и паднали листа.

Болката се разпространи по цялото ѝ тяло и я принуди да остане да лежи неподвижно. Къде ли беше той? Изплю пръстта и листата. Лицето я болеше. Вдигна завързаните си ръце и опипа драскотините. Когато погледна пръстите си, видя, че бяха изцапани с кръв.

Тогава усети вибрирането на земята под себе си. Той се приближаваше. Всеки момент щеше да я види. Онова, което бе останало от нощницата, висеше по тялото ѝ. Белият ѝ цвят щеше да се забележи отдалеч.

Запъля, като се придържаше колкото се може по-близо до земята. Когато гласът му затихна, отново се изправи и побягна. Спря едва тогава, когато болката в гърдите ѝ стана непоносима. Опита да поуспокои учестеното си дишане.

– Е, най-после те намерих.

* * *

Роухън знаеше, че барачката е наблизко. Виждаше я ясно в представите си. Трябваше да намали темпото на Гъливер, тъй като сега отвсякъде ги заобикаляха дървета и гъстите им клони бяха истинско оръжие; те правеха невъзможен дори лекия галоп.

В този момент кръвта замръзна в жилите му.

Чу женски писък. Последван от вик:

– Не, дяволите да те вземат, не!

Измъкна пистолета от колана си. Насочи го към небето. Но не стреля, макар да знаеше, че изстрелът ще се чуе надалеч и ще предупреди похитителя на Сузана, че помощта за нея бе наблизко. Не стреля, тъй като тогава нападателят най-вероятно щеше да се измъкне, а баронът

искаше да го залови на всяка цена.

Искаше го повече от всичко друго.

Чуваше виковете му, проклятията.

В този момент се озова пред тях. Непознатият беше върху нея. Проклятие, да не би да я изнасилваше? Нощницата ѝ беше на парцали, мъжът се бе наместил между краката ѝ, правеше движения нагоре-надолу. Исусе, той я душеше.

В този момент другият се обърна, за да се озове почти лице в лице с муцуната на Гъливер. За момент се парализира, без да знае какво да прави.

После удари Сузана, скочи на крака и побягна. Маунтвейл вдигна спокойно пистолета си и стреля. Мъжът политна към близкото дърво.

Младата жена се изправи бавно на колене. Главата я болеше ужасно там, където я бе ударил непознатият. Видя Роухън да стреля, после да скача от гърба на Гъливер и да се спуска към нея. Обърна се бавно; похитителят ѝ лежеше десетина метра по-нататък край един клен. Мъртъв ли беше? Надяваше се, че не е. Искаше да го убие със собствените си ръце.

– Роухън – промълви едва чуто тя. – Ти дойде. Благословен да си.

– Боже мили – възкликна той, обгърна я в обятията си и я вдигна. – Добре ли си?

Взря се в изцапаното ѝ лице, в разбърканите коси. Не си позволяваше да погледне тялото. От друга страна трябваше да поддържа репутацията си. Затова погледна, но само за момент.

– Ти дойде – повтори Сузана. – Молех се да дойдеш. Аз съм добре, само натъртена тук-там.

Баронът не мислеше, само я притискаше към себе си. Тя усети силните удари на сърцето му. Завря лице в рамото му.

– Ти дойде – продължи да повтаря младата жена. – Толкова се страхувах.

– Както изглежда за малко си щяла да му се изплъзнеш. Как те хвана?

– Трябваше да спра, за да си развържа глезените. Това му даде време да ме хване.

– Е, сега вече кошмарът приключи.

Маунтвейл свали горната си дреха и ѝ помогна да я облече. Снаха му се загърна плътно в нея. Жакетът стигаше до горния край на бедрата ѝ, което все пак бе по-добре от досегашното положение.

– Ти стой тук. Не съм го убил, само го раних в ръката. Чакай да

видя в какво състояние се намира.

Куршумът беше улучил точно там, където се бе целил, право в ръката над лакътя. Но очевидно при падането непознатият бе ударил главата си в дънера на близкото дърво. Той бе в безсъзнание. Баронът махна филцовата шапка и шалчето. Човекът очевидно не бе искал тя да го види, което означаваше, че не е възнамерявал да я убие. Това все пак бе нещо. Взря се в лицето му. Никога досега не го беше виждал.

Миг по-късно бе отново до Сузана; тя стоеше на същото място, където я бе оставил, и местеше погледа си ту към него, ту към своя похитител.

Роухън развърза ръцете ѝ. Върна се при нападателя и завърза неговите ръце зад гърба.

– Така – рече след това той, – да се прибираме у дома. Всички те търсят, в това число и майка ми.

Вдигна я на ръце и с невероятна грация настани и двама им върху гърба на Гъливер.

Поведе коня бавно между дърветата. Без да поглежда към нея, за да не вижда оголените ѝ бели крака и дясното бедро, което докосваше неволно с ръката си, рече:

– Каж ми какво стана.

Това ѝ помогна да дойде на себе си. Младата жена говореше бавно, но шокът замъгляваше мозъка ѝ, главата ѝ щеше да се пръсне и на него му беше трудно да разбира. Но бе твърдо решен да я принуди да се фокусира върху нещо. Задаваше ѝ въпрос след въпрос, докато най-накрая реши, че е научил всичко.

Най-сетне заяви, като я притискаше към себе си.

– Справила се си чудесно, Сузана. Много се гордея с теб.

Щом излязоха от кленовата гора, баронът помоли:

– А сега се дръж здраво.

Младата жена се вкопчи в него и почувства, как Гъливер се понесе като вятър. Вятърът изстудяваше голите ѝ крака. И голия ѝ корем. О, не. Опитваше да седне така, че по някакъв начин да се прикрие, но девер ѝ я държеше здраво.

Когато препуснаха по широката, застлана с чакъл алея и след това – към главния вход на Маунтвейл Хол, за лош късмет минаха поне покрай десетина мъже, слуги и няколко карети, в които несъмнено стояха съпругите на съседите.

Роухън изруга. Трябваше да заобиколи откъм конюшната, трябваше да...

Щом ги забелязаха, се разнесе предупредителен вик.

Опъна леко юздите на коня, за да го накара да намали темпото и побърза да я пусне, за да ѝ даде възможност да се загърне по-добре с горната му дреха. Това не свърши кой знае каква работа. Не можеше да я закара в този вид до къщата. Всички мъже щяха да я видят.

Насочи Гъливер извън алеята, после я свали от гърба му и я постави на земята.

– Стой неподвижно. – В движения засъблича ризата си. – Ето, сложи си я, жакета облечи върху нея.

Младата жена се поклащаше, потръпваше. Очевидно не можеше да разчита на нея. Сам я облече с ризата. Слава Богу, тя стигаше до коленете ѝ. По това време снаха му вече трепереше толкова силно, че трябваше да ѝ помогне да закопчее дрехата на гърдите си.

Красиви гърди.

После я наметна с жакета.

Едва след като спря Гъливер пред стълбите на главния ход, баронът си даде сметка, че е гол до кръста.

Но нямаше какво да направи по този въпрос.

Извика, преди някой друг да е успял да проговори.

– Намерих я! Тя е добре. Оставих похитителя ѝ в безсъзнание в кленовата горичка край изоставената барака. Ози Харкър, ти знаеш къде се намира тя, същата, край която правеха лагера си циганите. Иди да го доведеш.

Всички сезираха ококорени в него, в нея.

Внезапно отнякъде се появи Шарлот и заслиза пъргаво към тях. Хората отстъпиха, за да ѝ направят път.

– Прескъпи мой – провикна се тя, – внеси веднага бедното дете. Фиц, изпрати някой да повика лекаря.

След това изказа благодарност на всичките си скъпи приятели за помощта. Този път обаче, за първи път, погледите им не бяха вперени към прекрасната лейди Маунтвейл. Очите на всички присъстващи мъже бяха насочени към разголените бели крака на мисис Карингтън. А на всички жени – към голата гърд на барона.

Идеята на майка му да я нарече „дете“ обаче бе много добра.

Роухън изруга, когато пренесе Сузана през широко отворената врата. Икономът обаче не гледаше към разголената жена. Имаше достатъчно достойнство, за да го направи.

В този момент младият мъж дочу приветствени викове. Премигна, без да разбира какво става, но след това се сети, че несъмнено бе

спечелил още една степен, още едно съществено повишение в обществения си статус. Сведе очи към краката на снаха си, после към лицето ѝ и видя синините по бузата ѝ.

– Той ли те удари?

– Да. Много ме боли.

Баронът изруга отново. Понесе я нагоре по стълбите, като ги вземаше по две наведнъж, и извика през рамо:

– Фиц, доведи лекаря, по-бързо. Не се мотай, човече.

Фиц се обърна към Шарлот, като в същото време махна на Огъстъс. И заяви с разтревожен тон:

– Обикновено когато негово височество е в Маунтвейл, тук е много спокойно.

Баронесата проследи смръщено с поглед сина си.

– А не би трябвало, Фиц. Човек с неговата репутация и апетити би трябвало да е заобиколен от вълнение и трескава дейност. В противен случай би се получила истинска пародия. Бедната Сузана. Тук вече сме изправени пред реален проблем, но може би нещата не изглеждат чак толкова зле. Помисли си само колко романтично е всичко това. Негово височество изглежда смайващо така, както я носи на ръце, нали? И невероятно мъжествен с разголената си гърд. – Гласът ѝ бе изпълнен с повече от задоволство. В него звучеше гордост. Тук Шарлот се намръщи. – Но тя е вдовицата на брат му. Нищо не може да излезе от това, каквото и да стане.

Икономът въздъхна и повтори и потрети отново нарежданията си на Огъстъс, тъй като последният не можеше да откъсне очи от това необикновено прелестно видение, все още облечено с момчешки дрехи.

Вдигна поглед нагоре към стълбите. Баронът му се бе сторил разстроен. Никога преди това не го бе виждал разстроен. Но неговата майка имаше право. Един мъж не можеше да се ожени за вдовицата на брат си, пък дори тя да носеше неговите риза и жакет.

Сузана изохка. Не се чувстваше добре заради болката в главата. Мразеше я, но това не облекчаваше положението ѝ. Знаеше, че плаче, но не можеше да задържи сълзите си.

Роухън изстиска хладната вода от меката ленена кърпа и я сложи на челото ѝ.

– След миг ще се почувстваш по-добре. Съжалявам. Още не мога да ти дам лауданум. Непознатият те е ударил по главата. Не бива да рискувате. Просто ме слушай, Сузана, и се постарай да се концентрираш върху гласа ми или думите. Дишай съвсем леко, точно така.

Започна да ѝ говори бавно, всякакви глупости, като например спомени за първото си пони Добс, наречено в чест на астронома Джако Добс, на когото се възхищавал като момче.

– ...бях на шест години, когато научих Добс да скача. Мислех, че ще скочи до звездите, малка шега, оценена високо от моя учител. Дори баща ми се учудваше колко високо може да скача понито. Когато баща ми го видя за първи път как скача, той не беше сам; имаше среща с една дама от съседно имение. Въпреки това той спря онова, което вършеше в момента и ме потупа по гърба, зарадван от великолепната работа, която бях извършил с Добс. А след това ме изпрати да се връщам. Доколкото си спомням, дамата също аплодира горещо усилията ми. Каза нещо от рода на това, че с практика и късмет един ден бих могъл да стана като баща си. Доколкото си спомням също, той беше чисто гол. Колкото до дамата, тя май се бе прикрила с неговата риза.

Сузана го съзерцава известно време с широко отворени очи, след което се изсмя.

– Това беше добро. Наистина е много смешно, само дето го разказваш така, сякаш е най-обикновена история, която се случва в живота на всяко момче.

– Почти би могла да се случи. Е, добре де, да речем частта, в която бащата се среща с някоя съседка.

Младата жена се изсмя отново. Този звук определено му доставяше удоволствие.

– Не ме карай да се смея. Това ми причинява болка. А сега, сър, човек с вашата репутация... предполагам, че си водил доста дами до същото място, където е бил тогава баща ти. Готова съм да се обзаложа, че е

много романтично.

– Много. Разбира се, че си права. Човек с моята репутация би използвал цялата флора и фауна за уговаряне на срещи. Би ли искала да посетиш това местенце с мен, Сузана?

Тя изохка.

Откъде ли се бе появила тази нова глупост, почуди се баронът. Но май не беше глупост. Страшно много му се искаше да я заведе на всяко място, където би пожелала да отиде. И страшно много желаше нея самата.

– Това бе малка стъпка назад, но иначе се справяш превъзходно. Просто продължавай да дишаш леко.

– Все още си гол.

– Само горните ми части. Вече си виждала голи горни части. Била си омъжена. А, най-после и доктор Фоксдейл. – Ръкува се с новодошлия. – Ударили са лявата страна на лицето ѝ и главата я боли много. Като се изключи това, мисля че всичко друго е наред. Освен, разбира се, драскотините по лицето.

Доктор Фоксдейл се настани до младата вдовица на мистър Джордж. Наблюдава я продължително доста дълго време, като оглеждаше цвета на лицето ѝ, очите, скоростта, с която диша. След това допря леко върховете на пръстите си встрани на главата ѝ и започна бавно да опипва. Сузана затаи дъх.

– Добре я е ударил онзи мръсник – обърна се той през рамо към своя домакин. – А сега, мадам, колко пръста виждате?

– Три.

– Прекрасно. А сега?

Тя брои дългите му тънки пръсти дотогава, докато той не се успокои, че мозъкът ѝ е наред. Този човек имаше най-тъмните очи, които бе виждала.

– Ще се оправите – заяви в заключение лекарят и веднага се обърна към барона. – Има твърда глава. Честно казано, повечето ми пациентки имат твърди глави. Често съм се питал защо е така. А сега ще почистя драскотините по лицето ѝ, макар да не е нещо сериозно. Може да ѝ дадете лауданум, милорд. Нека да проспие останалата част от деня, от това ще има само полза. За натъртените места не мога да направя нищо. – След като привърши се изправи и се усмихна на пациентката си. – Така, положението не е чак толкова зле. Приятен ден, мисис Карингтън.

Нито веднъж не даде да се разбере, че е забелязал разголената гръд на Роухън. Когато го изпращаше, баронът му каза:

– Очаквам да доведат мъжа, който отвлече мисис Карингтън. Прострелях го в ръката. Ударната вълна обаче го блъсна в едно дърво и той изгуби съзнание от удара.

– В такъв случай ще остана, милорд.

Двамата се ръкуваха, очевидно много доволни един от друг. Маунтвейл все още не се бе облякъл. Сузана се съмняваше, че лекарят би казал нещо, дори домакинът му да беше без бричове. Нима можеше да прави каквото си ще, без да се съобразява с другите? Нещо повече, другите очевидно му се възхищаваха безкрайно за това.

Роухън се върна след няколко минути с чаша вода в ръка. Младата жена го наблюдаваше как отмери няколко капки лауданум в течността. Наблюдаваше и играта на мускулите на корема му, когато се наведе да върне шишенцето с болкоуспокояващо върху масата. Никога досега не бе виждала човек, който да изглежда като него. Джордж бе красив наистина, но когато се бе омъжила за него, той спокойно можеше да има по три бройки от която и да било част от тялото си и тя нямаше да знае, че подобно нещо не е нормално. Сега вече знаеше малко повече. Един мъж не би трябвало да е изключително красив, но баронът бе точно такъв. Гърдите му бяха покрити с меки тъмноруси косъмчета, които потъмняваха към корема и изчезваха в панталоните му.

Тя имаше рана в главата, която, макар и твърда по думите на лекаря, все пак бе пострадала. Всичко това бе някакво умопомрачение. Една жена не трябваше да се възхищава така открито от своя девер, каквито и атрибути да имаше той. И тя нямаше да го направи. Е, поне щеше да опита с всички сили.

Сузана въздъхна дълбоко и погледна към краката си, покрити от одеялото. Едновременно ѝ се искаше и не ѝ се искаше баронът да облече риза.

– Ще се почувстваш по-добре само след минути.

Маунтвейл повдигна внимателно главата ѝ и ѝ даде да пие. Почувства топлината му с бузата си.

– Благодаря – промълви тя.

Нямаше да го гледа повече. Съсредоточи се върху херувимите по ъглите на тавана. Усети, как болката започва да се отдръпва бавно и да я оставя на мира. Мислите ѝ се замъглиха още повече, невъзможно бе да ги фокусира. Чу някакъв женски глас, който приличаше подозрително много на нейния собствен, да произнася нежно:

– Много си красив гол. Никога не съм предполагала, че един мъж може да изглежда така. Това ме кара да се чувствам странно, макар да

не ми е особено добре.

Роухън седна до нея, вдигна отпуснатата ѝ длан и се загледа в тънките ѝ бели пръсти. Едва сега се сети, че бе забравил да я попита какво всъщност се бе случило. Значи изглеждал много красив, така ли? И я карал да се чувства странно? Ако ѝ кажеше как се чувстваше той самият, тя най-вероятно щеше да побегне с викове. А можеше пък и да остане. Младият мъж се усмихна, после се намръщи. Внимателно постави ръката ѝ върху леглото и се изправи. Той беше джентълмен.

* * *

Беше тъмно, когато Сузана отвори очи. Стаята ѝ бе осветена само от един свещник, поставен върху малкото писалище в единия ъгъл. Сенките играеха и се извиваха по мебелите и по стените. Помещението обаче бе познато и ѝ действаше успокояващо.

Болката в главата ѝ вече не бе така силна. Усети подутината на лицето си. Не искаше да се поглежда в огледалото. Стана и се приближи до прозореца. Отметна единия ъгъл на тежките тъмножълти пердета. Четвърт луна блестеше високо в небето и няколко скитащи звезди надничаха иззад облаците.

Щеше да завали, преди да се е съмнало.

– Защо, по дяволите, си станала от леглото?

Обърна се бавно, щом чу гласа му.

– Вече не си гол.

Беше с богат халат от златен бродат, но ръкавите му бяха почти изтъркани. Очевидно дрехата му бе любима и я използваше от години. Но той самият не бе чак толкова възрастен. Мъж с неговата репутация обаче най-вероятно прекарваше голяма част от времето си с халат. И без него. Дали наистина чу разочарование в гласа ѝ? Да, определено беше разочарование. Това му хареса много. Усмихна ѝ се неволно.

– Не, не съм. Съжалявам, но изглеждаше най-цивилизовано да си взема ризата от теб.

– Но тя трябва да се е изцапала.

– Така е, но аз казах, че съм я взел, а не че съм я облякъл.

Младата жена пристъпи към него, но почти веднага отстъпи.

– Не си ми я съблякъл ти, нали?

– Не, направиха го майка ми и мисис Бийт. Както и камериерката на майка ми, Сабин. Видя ли вече Сабин? Не? Ще се запознаеш с нея. Тя е истинско съкровище. Защо не си легнеш пак? Все още не се чувстваш съвсем сигурно на краката си. Боли ли те все още главата?

Сузана поклати глава. И едва не припадна от внезапната остра болка. Замръзна неподвижно на място. Болката премина бързо.

– Вече не е толкова зле.

Обърна се с лице към него.

Дъхът на Роухън секна; стисна в юмруци отпуснатите си край тялото ръце.

– Лицето ти... Боже, ще го убия това копеле.

Пръстите на младата жена политнаха към бузата ѝ. Стори ѝ се много издута. Можеше само да предполага колко зле изглеждаше.

– Боже мили, не предполагам, че драскотините са били толкова дълбоки. Той не може да ти е причинил всичко това? Какво си направила?

Гласът му бе изпълнен с възмущение. Сега вече ги делиаха не повече от петдесет-шейсет сантиметра. Очите му бяха по-зелени от добре подрязаната трева на източната поляна.

– Когато побягнах от бараката паднах по лице в гората. Това са само драскотини. Онова, което ме притесни повече бе, че нагълтах листа и пръст.

Опита да се усмихне, но не се получи.

Баронът вдигна ръка и прокара леко пръсти по бузата ѝ.

– Жив ли е непознатият?

– Да, но все още е в безсъзнание. Доктор Фоксдейл не знае, дали изобщо някога ще се пробуди. Каза, че раните по главата поднасяли всякакви изненади. Можем само да чакаме, за да видим какво ще стане.

– Той искаше някаква карта.

Маунтвейл не отговори, само я хвана за ръката и я поведе към леглото.

– Моля те, още не. Залепнах в това легло. Как са Мариан и Тоби?

– По едно време вече исках да изхвърля Мариан през прозореца на трапезарията, но не го направих, защото знаех, че това ще те направи нещастна. За щастие на злочестата ми особа и уши тя най-сетне успя да се изтощи дотолкова от плач, че да заспи в скута ми, като смучеше диво двата си пръста.

Сузана го изгледа изумена.

– Опитал си се да я храниш? Не си оставил това на Лоти?

– Не се прави на толкова учудена и невярваща. Нямахме кой друг да се справи с нея. Всъщност, не ми дойде на ума да помоля някой друг. Следващия път ще го направя. Ако видя Джейми, ще го помоля на колене да дойде да ѝ изпее някое от своите петостишия. Те определено се правят страхотно на конете. Защо тогава да не влияят и на малчуганите?

Тоби изяви желание да я нахрани – наистина е голям смелчак – но аз вече се бях убедил, че няма да има никакви шансове с нея. Не съм подозирал, че една малка устичка като нейната може да вдигне такава гюрултия. Сега обаче спи дълбоко. Обещах ѝ, че ще те види утре рано сутринта, така че се приготи. Няма да се изненадам, ако се изплъзне от Лоти и дотича тук още преди разсъмване.

Младата жена го наблюдаваше захласната. Беше свършил цялата тази работа и на всичкото отгоре се шегуваше със себе си! Невероятно! Затова и попита с явно недоверие:

– Казваш, че си сложил лично Мариан в леглото?

– Не я изкъпах, нито ѝ облякох нощничката, но трябва да призная, че я завих добре, извадих пръстчетата от устата ѝ и ѝ казах да не хърка. Освен това ѝ дадох една баронска целувка, тъй като не можеше да получи майчинска. Определено харесва трапчинката на брадичката ми. А сега ела с мен, преди да си паднала.

Пред камината имаше три стола, два от които изключително елегантни, с брокатена дамаска на цветя. Поведя я към тях. След като я настани, донесе одеяло и ѝ зави краката. После седна сам. Столът изпъшка, но издържа, слава Богу. Снаха му го съзерцаваше все така прехласнато. Той, един мъж, се бе погрижил за тригодишно момиченце? Умът ѝ не можеше да го побере. От това сърцето я болеше там, където не я бе боляло никога досега.

В този момент някой почука. В отговор Роухън само погледна към вратата; на лицето му се изписа примирение. На прага се появи Шарлот с поднос в ръце и красива усмивка, която можеше да освети и най-тъмната стая.

– Добре, скъпа моя, вече си се събудила. Хапни нещо, а след това ще поговорим.

Червата на младата жена изкъркориха. Баронът се усмихна, забелязал поруменелите ѝ подути бузи. От това червенината по тях се увеличи още повече.

– Виждаш ли? – обади се невъзмутимо лейди Маунтвейл. – Идвам точно навреме. Гладна си, нали? О, бедното ти личице. Скъпа моя, сигурно те боли ужасно?

– Не, мадам. По-точно, не чак толкова много. Ще ви бъда благодарна, ако не ми кажете колко зле изглеждам. Не ми се иска да изпадна в тежка меланхолия. Що се отнася до храната, струва ми се, че съм способна да изям дори подметка, стига да е сварена добре и поръсена със съвсем мъничко сол за вкус.

– Заповядай – рече Шарлот и постави подноса в скута на снаха си. – Така, можеш да ме наричаш „лейди Маунтвейл“ или „Шарлот“. Лично аз предпочитам да бъде „Шарлот“. „Мадам“ ме кара да се чувствам ужасно.

– Да, Шарлот.

Роухън се усмихна мрачно на майка си. Тя изглеждаше прелестно, с пусната свободно гъста руса коса, прихваната хлабаво само с една светлосиня сатенена пандела в синхрон с дантелената фантазия, която тя несъмнено наричаше пенъоар. Изглеждаше превъзходно. Не приличаше на негова майка. Всъщност тя никога не бе имала вид на негова майка, на чиято и да било майка. Беше родила четири деца, но това не й се бе отразило изобщо. Младият мъж въздъхна. Искаше му се баронесата да излезе, но знаеше, че това няма да стане. Нямахме смисъл да се надява. Стана и донесе още един стол.

Като наблюдаваше как снаха му загребва първата си лъжица пилешки бульон, той заяви без предисловия:

– Сузана каза, че онзи търсел някаква си карта. Вероятно той същият се е промъквал в Мълбъри Хаус на три пъти и в веднъж тук. И всички тези усилия заради една карта?

– Карта ли? – повтори лейди Шарлот, като оглеждаше безупречните си нокти. – Това наистина е странно. Абсолютно си прав, прескъпи мой, направо е невероятно. Защо толкова притеснения заради една карта?

Сузана не отговори, само продължи да загребва от пилешкия бульон.

– Всъщност, не е чак толкова странно – обади се девер й. – Както знаеш, Джордж си падаше по всякакви карти още от дете. Спомням си, когато той беше само на девет години, ти му подари някаква карта, за която се предполагаше, че представя тайните проходи към харема на един султан. Тогавата ти се молеше всичко това да бъде за добро.

– Да, но не се оказа така, колкото и да е жалко. Е, може би все пак му се е отразило благотворно, като имам предвид Сузана и Мариан. Но, прескъпи мой, никой досега не се е опитвал да открадне подобно нещо от него. Това трябва да е някаква много специална карта. Мислиш ли, че може да е за някакво съкровище? О, ама това е страшно вълнуващо! Може ли Джордж, скъпият ми сериозен, благоприличен и скучен Джордж, който в крайна сметка може да не е бил чак толкова сериозен и благоприличен, да се е натъкнал на някаква карта със съкровище?

Сузана се задави с бульона си.

– О, това наистина би било страшно вълнуващо, но не мисля, че случаят е такъв, Шарлот. Ако ставаше дума за някаква карта на съкровище, Джордж със сигурност щеше да сподели с мен. Е, възможно е да се лъжа. Заклех се пред непознатия, че притежавам само няколко неща на Джордж и че сред тях наистина няма никаква карта.

– И той, естествено, не ти повярва – допълни Роухън. Беше застанал пред камината и се подпираше нехайно на полицата. – Какви вещи от брат ми имаш?

Вратата се отвори с трясък и Фиц почти влетя през нея. Все пак успя да се задържи прав.

– Милорд! Бързо!

– О, Боже, какво има пък сега? – възкликна лейди Маунтвейл и се спусна след двамата мъже.

– Почакайте! Аз също искам да дойда – извика Сузана и заситни след тях.

Усети такова замайване, че замалко не изгуби равновесие. Баронът се обърна, видя я да им маха, изруга гръмко, върна се, вдигна я на ръце и препусна отново след иконома.

– Заслужаваш си главоболието, което ще получиш от тази работа – заяви той. – Няма да натопя нито една кърпа повече в студена вода, за да ти я сложа на потното чело.

– Първо на първо никога не съм те молила да го правиш. Не можеш да ми отречеш правото да видя какво става.

Спряха рязко на горната площадка на широкото стълбище. В долния му край стоеше непознатият, с дебела бяла превръзка на главата и на едната ръка. Той размахваше като подивял някакъв пистолет и крещеше:

– Махайте се, копеленца такива, махайте се!

Насочи оръжието към двамата лакеи, които опитваха да се промъкнат до него. Те отстъпиха.

– Искам скапаната карта! Тя е моя!

В този момент вдигна поглед и видя барона, вдигнал на ръце жената Джордж, проклетницата, която бе толкова красива, която го бе излъгала и го бе намушкала в корема с греблото за сено. С удоволствие щеше да я застреля, но така нямаше да спечели нищо.

– Върви по дяволите! – извика той. – Дай ми проклетата карта! Каж ми къде е или ще изпозастрелям всички тези мизерни копеленца.

Роухън я пусна внимателно на земята така, че да се облегне на Фиц, за да не падне. След което започна да слиза бавно по стълбите.

– Каква карта искаш? – попита той със спокоен, светски тон. – Трябва да бъдеш по-конкретен, иначе няма как да ти я намеря. Тя ми разказа всичко. Объркана е. Аз обаче не съм объркан. Мога да ти помогна. Да не би да търсиш картата на пещерата сред скалите в северната част на Корнуол, близо до Сейнт Агнес?

– Не, онази от Шот... не, не, няма да успееш да ме накараш да изплюя камъчето! Проклет развратник! Нямам нужда от теб, само от нея!

И непознатият насочи пистолета си към барона и стреля. Сузана се помъчи да се отскубне от иконома, но той я държеше здраво. Можеше само да наблюдава, безпомощно и изпълнена с ужас, разиграващата се пред очите ѝ сцена. Измина цяла вечност, но можеше да бъде и само част от секундата. В мига, в който похитителят насочи оръжието, лорд Маунтвейл се наведе и отскочи встрани. Куршумът улучи портрета на живял през шестнайсети век представител на семейство Карингтън, изключително красив мъж, с дяволити зелени очи както на всички други Карингтънови от историята на рода. Картината се залюля тежко назад-напред, блъсна се в бялата стена и се стовари с трясък на земята. Дебелата златна рамка обаче не се счупи, дори не се спуга. Тя заподскача надолу по стълбите, докато накрая се приземи върху застлания с италиански мраморни плочи под на вестибюла и се хлъзна като шейна по него. Непознатият се вторачи като хипнотизиран в портрета, който продължаваше да се хлъзга все по-близо и по-близо към него, като да бе жив и да идваше да го вземе. Натисна отново спусъка, но се оказа, че в пистолета е имало само един куршум.

Той извика, опита да побегне, но двама лакеи се хвърлиха отгоре му.

Роухън се приближи до него. Мъжът изглеждаше ужасяващо – блед като платно и с подивял поглед. Устата му се движеше, но от нея не излизаше никакъв звук.

– Как се казваш? – попита тихо баронът. – Ако ми кажеш може би ще успея да ти помогна.

Непознатият го заплю право в лицето.

Маунтвейл се избърса бавно с ръкава си.

– Тогава може би аз сам ще отгатна името ти. Да не би ти да си Тиодор Миках?

Онзи пребледня дори още повече, макар само преди секунда това да изглеждаше невъзможно.

– Откъде знаеш за него?

Завъртя очи – сиви и студени. Чу се странен гъргорещ звук. И

изведнъж похитителят на Сузана се строполи на пода, като завари държащите го лакеи неподготвени.

Роухън се наведе и притисна пръсти към вената на врата му. Пулсът му бе забавен и едва доловим.

Сведе очи към портрета, който лежеше с лицето нагоре; неговият праядо от шестнайсети век го гледаше самодоволно. Не, това бяха глупости. Пред него стоеше най-обикновен портрет. Младият мъж се намръщи. Непознатият просто бе припаднал без видима причина.

– Добре, нашият приятел е все още жив. Изпрати да доведат отново доктор Фоксдейл, Фиц. Мисис Бийт, нека някое от момичетата да донесе одеяла. Мисля, че е по-добре да не го местим оттук.

– Най-добре е да го удушим, ако питате мен – възкликна мисис Бийт, като размаха юмрук към припадналия.

– Милорд – обади се икономът; лицето му бе по-бледо от това на човека в краката им. – Видяхте ли как го нападна портретът? Това бе вашият прачичо Фестър Карингтън. О, Боже милостиви.

Сега вече всички се взираха в картината, която лежеше безобидно на трийсетина сантиметра от припадналия.

Баронът се наведе да вземе портрета; подаде го на Фиц, чието лице се изпъна, когато го пое. После премести поглед подред от един лакей към друг.

– Как се случи това? Как, по дяволите, се е измъкнал от стаята си и то с пистолет в ръка?

Огъстъс пристъпи напред с вдигната глава и изпънат гръб.

– Аз съм отговорен за това, милорд. Наглеждах го на всеки половин час, тъй като все още беше в безсъзнание. Очевидно в крайна сметка съм задрямал. Грешката е само моя.

Маунтвейл го изгледа мрачно и каза:

– Ще поговоря с теб на сутринта, Огъстъс.

12

Беше почти полунощ.

– Сега вече трябва да си лягаш, Сузана.

– Не още. Ще сънувам кошмари. Как може да се строполи просто така, Роухън? Стана толкова бързо. Ти дори не си го ударил. Никой не го е докоснал.

– Вероятно това е дело на раната в главата му. Поне така реши доктор Фоксдейл, след като го прегледа преди малко. Не се притеснявай, ще открием какво стои зад всичко това, дори непознатият да не дойде повече на себе си.

– Той не е Тиодор Миках.

– Не, но го познава. Постъпи правилно като ми разказа за онези двама познати на Джордж. Надявах се да са замесени, тъй като се нуждаехме от конкретни имена, но честно казано до тази вечер не вярвах, че имат някаква връзка със случая. Да, очевидно е така. Надявам се да дойде в съзнание. С удоволствие бих помогнала на мисис Бийт да го души!

– А аз пък с удоволствие бих погледал. Така, ако не искаш още да си лягаш, доизяж си пилешката чорба, която ти е стоплила мисис Хорсли и ми разкажи по-нататък.

На вратата се почука леко.

Роухън се изправи и се обърна през рамо към Сузана:

– Очаквах я по-рано, честно казано. Предполагам, че е утешавала бедния Огъстъс заради прегрешението му. Това няма да ме изненада ни най-малко.

– Той наистина е красив – рече младата жена. – Има невероятни живи черни очи... тръпки ме побиват от тях.

Баронът изсумтя и това я накара да се засмее. Стори й се, че дори го чу да си мърмори под носа: „Жени“.

Шарлот се настани сдържано на стола до този на Сузана.

– Разказа ли вече нещо на Роухън, скъпа?

– Точно се канехме да започнем, майко. И така, Сузана, преди да ни прекъснат ти се готвеше да ни кажеш какви вещи на Джордж са останали при теб.

– Едно сако, няколко книги. Не му казах за медальона с капаче. Много е малко, в него не може да се побере карта.

– Къде са сакото и книгите?

– Оставих ги в Мълбъри Хаус. Но вече съм ги претърсвала, Роухън. Не съм съвсем глупава и, тъй като предположих, че тайнствените похождения у дома може да имат нещо общо с Джордж, прегледах подробно и трите книги и дори разпорих подплатата на сакото. В тях нямаше никаква карта. Не е оставил нищо друго в Мълбъри Хаус.

– Добре тогава, къде е медальонът?

– Но...

– Донеси медальона, Сузана.

– Той е на мен.

И младата жена вдигна косите от гърба си, така че свекърва ѝ да разкопчее верижката на врата ѝ.

Шарлот свърши внимателно своята част от работата. Вече се готвеше да отвори капачето, но се спря, погледна към сина си, протегнал длан към нея, въздъхна и му подаде бижутото; тънката златна верижка висеше между пръстите ѝ.

– Знам, че не ти беше лесно да го направиш, майко, но ти благодаря за уважението.

Лейди Маунтвейл въздъхна отново.

– Неприятно ми е, че трябва да ти дам медальончето, особено като се има предвид колко искам да намеря картата със съкровището. – Погледна към снаха си. – Жените трябва да правят компромиси.

– Това определено е първият случай, в който се налага да направиш нещо, слабо наподобяващо компромис – заяви синът ѝ, като въртеше бижутото в ръцете си. – Татко обаче винаги казваше, че компромисът е самият дявол.

Формата му, изобразяваща сърце, не бе ни най-малко оригинална, но поне качеството му бе приемливо.

– Ако престанете да се обвинявате един друг, бих могла да ви покажа как да го отворите. Ще се убедите сами, че е прекалено малко, за да крие каквото и да било.

Това ѝ отне само секунда.

– Виждате ли онази издатинка в дъното, ето тук. Така, вътре са ми ниатюрите на Джордж от едната страна и на Мариан – от другата.

„А защо не на нея самата?“ – учуди се баронът, като пое медальона от ръцете ѝ. Изключително внимателно отдели портрета на своята племенница, не по-голям от нокътя на палеца му. След това доближи бижутото до свещта и притисна леко златната му повърхност, но не се случи нищо. Беше безупречно гладко. После извади портрета и на брат си. На

него той бе на не повече от двайсет години. Усмиваше се. Ризата му бе с много висока якичка. Косата му изглеждаше малко по-дълга, отколкото трябва. Стоеше вдървен, сякаш се чувстваше неудобно в собствената си кожа. Роухън поклати глава. Джордж си беше Джордж, и беше мъртъв, дявол да го вземе. И бе оставил голяма бъркотия след себе си. Какво ли още бе направил?

Постави малкия портрет върху масата и поднесе отново дребната вещ към светлината. Опипа златния ѝ гръб. Той не беше гладък, както предната част.

– Така, така – произнесе бавно той, – какво е това тук?

Шарлот едва не падна от стола в устрема си.

Сузана изгърва купичката със супата и извика, когато съдържанието ѝ се изля върху босия ѝ крак.

– Божичко, какво намери? Кажй! Недей само да се вираш в него, сякаш е змия, която се готви да те ухапе. Защото тогава ще те ухапя аз.

Младият мъж продължаваше да си играе с почти незабележимия зъбец в единия край на медальона. И тогава, най-неочаквано, без да разбере какво точно е направил, нещо изщрака и се отвори едно капаче. Подаде бижута на снаха си.

– Измъкни хартията. Прекалено е малка, за да мога да я хвана. Действай внимателно!

Лейди Маунтвейл въздъхна и се приближи още повече.

Сузана успя да хване малкото хартиено квадратче и бавно да го измъкне от леговището му. То падна на покривката. Върху му се приземи миниатюрно златно ключче. Роухън го вдигна.

– Как би могло нещо толкова дребно да стане на която и да било ключалка?

Шарлот го взе от ръката му и го постави в дланта си.

– Мисля, че върху него е написано нещо, прескъпи мой. Но това може да почака малко. Онова там карта ли е?

– Разгъни го – рече синът ѝ.

Разгъната, хартията зае едва половината от дланта на Сузана. Наистина бе карта – зацапана и избеляла, по която бе много трудно да се различи каквото и да било.

– Когато заговорих непознатия, той се изгърва и каза „Шотландия“. Спомняте ли си?

– Помня, прескъпи мой. Ти се справи много добре. Не само, че си неустоймо развратен и безпътен, ами си и толкова бляскав, че можеш да се мериш само със слънцето.

– Със сигурност ще повърна – заяви снаха й, без да се обръща към никого конкретно.

Лейди Маунтвейл не й обърна внимание.

– Скъпият ти баща понякога се съгласяваше, че имаш моя ум. Струва ми се, че сега го доказва окончателно. Браво, прескъпи мой.

– Май ще повърна пак – обади се отново младата жена. Погледна към своя девер, който не обръщаше внимание на своите събеседнички. – Щом знаеш толкова невероятно много, Роухън, щом си толкова несравнимо умен, кажи къде по-точно в Шотландия. И за къде е ключето?

– Нямам ни най-малка представа – заяви разсеяно баронът, – поне засега. Майко, накарай някой от лакеите – Огъстъс, ако желаш – да донесе лупата от кабинета. Би трябвало да е в горното ляво чекмедже на бюрото ми.

Шарлот повдигна безупречната си руса вежда и рече:

– Смаяна съм, че знаеш къде точно се намира нещо толкова незначително, прескъпи мой. Човек с твоята репутация определено не би трябвало да обременява паметта си с подобни дреболии. Това е нещо от компетенцията на един слуга, но не и на теб, на господаря, на барона, на...

– Моля ти се, майко, лупата ни е необходима.

Седем минути по-късно Роухън оглеждаше съсредоточено пожълтлото парченце хартия.

– Действително е карта – произнесе по-скоро на себе си, отколкото на двете жени той. – Но за нещастие само едната половина. Сега вече ясно виждам къде е срязана от едната страна. Става ясно, че там е бил изобразен някакъв воден басейн. Виждате ли тези линии? Това вероятно са пътища, които се отклоняват от водата. А тези фигурки тук може би трябва да изобразяват къщи. И да, онова там са думи, микроскопични думи, но не мога да ги разчета.

Не можеше да ги разчете поне при положение, че майка му и снаха му бяха надвиснали като орлици над главата му.

– Сузана, седни. Майко, парфюмът ти действа възбуждащо на мъжките ми сетива. Моля те, отдръпни се. Добре, сега нека да видим с какво разполагаме.

– Роухън, вече от един час зяпаш тази карта – обади се младата жена и се приближи отново към него. – Хайде, кажи какво видя? Какво пише?

Той изправи бавно глава.

– Пише: „Потърси стаята под прилива“, което няма никакъв

смисъл, освен може би, че се намира някъде край морето. Кое море? На източното или на западното крайбрежие? От другата дума са останали само две букви, „ду“, след като картата е била разрязана на две.

– Каква стая? – попита Сузана. – Някоя в тези фигурки ли? – Това вече бе попадение. Младата жена се взря смръщено в парчето хартия, а след това – в своя девер. – Извитата линия очевидно е река. Но коя точно?

– Нямам представа.

– Какво е това „ду“? – обади се Шарлот. – Начало на име на град? Или на магазин? О, това действа депресиращо. Надявах се картата да бъде по-добра, макар и да е само половин карта. Тази тук не може да ни свърши никаква работа.

– Възможно е фигурките наистина да представляват къщи и следователно – конкретна улица в някой шотландски град, през който минава река – рече баронът.

– Откъде знаеш това? – осведоми се Шарлот, набърчила гладкото си бяло чело. Синът ѝ прокара пръст по фигурките. – Да, разбирам. Наистина много умно от твоя страна, прескъпи мой.

– Да, майко.

– Извинете ме – намеси се снаха им, – но аз също виждам, че те изобразяват поредица от сгради. Аз съм не по-малко умна от Роухън.

Лейди Маунтвейл я погледна замислено.

– Не те познавам достатъчно добре, за да преценя, Сузана. Така, защото му е била на Джордж тази карта? Защо я е скрил в медальона? Ами ключето...

– Да – присъедини се към нея синът ѝ, – ключето. – Постави го върху дланта си, приближи я до светлината на свещите и го заоглежда през лупата. Намръщи се. Наклони лупата първо на една страна, после – на друга. Усети, че двете жени отново се приближаваха прекалено плътно към него. – Не мога да разбера какво е гравирано върху него – каза най-сетне той.

Младата жена взе увеличителното стъкло и се взря на свой ред в миниатюрното ключе.

– Струва ми се, че е на латински – заяви най-после тя. – Да, изглежда е някакво име, но не мога да го разчета.

– Нито пък аз – потвърди няколко минути по-късно и деверът ѝ. – Сигурна ли си, че е на латински, Сузана? Откъде знаеш, че е на латински? Ти си жена. Не може ли да бъде немски или гръцки?

– О, прескъпи мой, за подобна забележка не очаквай приятен

отговор. Аз самата се съгласих, че е прекалено рано да преценявам до колко е умна Сузана, но не вярвам, че е чак толкова несведуща.

– Благодаря, Шарлот. Да, аз също мисля, че е латински.

На вратата се почука. Младият мъж изви като дъга едната си вежда.

– О, кой е пък сега? – възкликна снаха му, като вдигна нетърпеливо ръце и се запъти с несигурна крачка към входа.

– По дяволите, още си прекалено слаба за подобни упражнения. Сузана, спри! – Тя се подчини. Той я хвана през кръста и, като я притисна към себе си, рече: – Ела.

Беше Тоби, по нощница.

– Не можех да понеса тази неизвестност – впусна се незабавно в обяснения той. – Моля ви, кажете ми какво става? Открихте ли нещо?

Лорд Маунтвейл вдигна снаха си и я понесе към леглото ѝ.

– Ще стоиш тук и няма да се оплакваш. – Зави я, а след това се обърна към брат ѝ. – Намерихме половината на някаква карта в медальона, който Джордж подарил на сестра ти. Там пишеше: „Потърси стаята под прилива“ и две букви от нещо, което може би е име на град. Сузана мисли, че думичката върху ключето, което открихме с картата, е на латински. Не ми се вярва, че ще успееш да я разчетеш.

– Да – обади се баронесата, като се приближи до момчето. – Наистина, можеш ли да го направиш?

Тоби се взря в нея, в прелестните ѝ дрехи и заекна:

– Ще опитам. – Взира се известно време в ключето, после натопи перото в мастилото и я написа. Погледна към младия мъж. – На латински е. Мисля, че е име. „Лео“ и след него римски цифри – IX.

– Лео – повтори Роухън. – Да, прав си, това е Лъв IX, папата. Да, всичко това може да се окаже много интересно. Тоби, ела с мен в библиотеката. Трябва да направим някои издирвания. Не, майко, ако обичаш остана със Сузана, иначе тя също ще ни последва и най-вероятно ще падне по стълбите и ще си счупи врата.

Шарлот не изглеждаше особено щастлива. Но щом забеляза, че снаха ѝ премята крака през ръба на леглото, побърза да се съгласи.

– Добре тогава, оставам тук. Но ще побързате, нали?

– Да.

Върнаха се след двайсет минути. Баронът се усмихваше и потриваше ръце. Тоби изглеждаше напълно объркан.

– Какво стана? – попита младата жена и опита да се изправи до седнало положение, но деверът ѝ я побутна внимателно, за да легне. – Какво открихте?

– Лъв IX е бил папа през XI век, по-точно от 1049 до 1054 година.

Двете жени го гледаха неразбиращо.

– Защо ключ, принадлежал на Лъв IX, се е озовал у нас? Така или иначе – продължи след кратка пауза Роухън, – проверихме още нещо. Картата е свързана с някаква местност в Шотландия. А какво общо има въпросният папа с Шотландия? Били са опасни времена, изпълнени с насилие. Папите не я посещавали, но защо пък някой шотландец да не е отишъл до Рим, за да посети папата? С Тоби издирихме кой е бил крал на Шотландия по времето на Лъв IX. Бил е само един. Макбет, убит през 1057 година от Малкълм, който узурпирал трона. Но това става след смъртта на папата.

– Узурпирал трона ли? – попита баронесата. – Но Шекспир прави Макбет узурпатор.

– Това е политика – отвърна синът ѝ, загледан в ключето. – Когато Шекспир пише пиесата си през 1603 година, Джеймс VI Шотландски току-що е дошъл да вземе трона на Елизабет, след което става Джеймс I, крал на Англия. Не, истинският Макбет е бил добър управник. Бил изключително популярен, почти през цялото му царуване имало мир, така че успял да...

Спря наред изречението си и се усмихна до уши на двете си събеседнички. След което започна да си подсвирква.

– Ако не ни кажеш веднага, ще ти ударя един в носа – възкликна снаха му. – Хайде, изплюй камъчето. Какво откри?

– Макбет се чувствал така сигурен на трона си, че си позволил да отиде на поклонение при папата.

– Лъв IX?

– Да, Сузана, напълно е възможно. Нищо чудно папата да му е дал нещо, което да е донесъл със себе си в Шотландия. Тоби ще направи още проучвания утре. Разбира се може и да грешим относно връзката с Макбет, но това ми се струва най-доброто място, от което да започнем.

– Интересно къде е другата половина на картата – обади се Сузана. – Питам се какво е дал папата на Макбет.

– Не знам – отвърна бавно деверът ѝ. – Но едно е вероятно. Мисля, че единственото място, където можем да открием отговора, е Оксфорд. В крайна сметка именно там Джордж е намерил половината от картата, оттам е и нашият затворник. Да, тръгвам утре.

– О, да, сър – възкликна Тоби и скочи възбудено на крака. – Точно това трябва да направим. Там живееше Джордж. Трябва да е знаел нещо. Можем да научим нещо и за другите. Ще ме вземете ли с вас?

Младият мъж видя вълнението в тъмносините очи на момчето, спомни си своите собствени вълнения по времето, когато бе на неговите години, и отвърна предпазливо:

– Ще помисля по този въпрос. Първо ще трябва да видим дали ще дойде в съзнание нашият разбойник. Все още се надявам, че ще ни каже нещо полезно.

– Какво е дал на Макбет папата? – попита отново Сузана; въпросът ѝ бе по-скоро към самата нея, отколкото към другите. – Трябва да е било нещо, което е ценял, някакво съкровище. Но защо?

– Макбет е бил добър човек – каза Роухън. – Очевидно човек, на който е можело да се довериш. Може би папата е бил принуден да му даде това нещо, каквото и да е било то. Може да не е имал избор. – Разпери длани. – Това са само предположения. Но все пак е някакво начало.

– Има още нещо, прескъпи мой. Забрави ли за вечерята и бала, които даваме в петък вечерта? Хората вече са поканени и, естествено, приеха до един.

– Погледни лицето на Сузана, майко. Нищо чудно в петък все още да не може да се държи на крака.

– Не, ще бъде съвсем добре – обади се младата жена. – Но той е прав, Шарлот, лицето ми е в ужасно състояние.

– Само след два дена. Хмм! – Свежърва ѝ прокара леко пръст по синините. – До петък би трябвало да изсветлеят достатъчно, за да могат да се прикрийт с умело поставен грим. Сабин е наистина много добра в тази работа. Ще ѝ кажа да се погрижи за теб.

– Тя не би трябвало да си слага грим.

Лейди Маунтвейл вдигна глава, погледна сина си и изви в дъга безупречните си руси вежди.

– Боже мили, прескъпи мой, защо не?

Той нямаше друг отговор освен:

– Не ѝ е нужен. Ще изглежда глупаво с него. Ще прилича на някоя хористка от операта.

– Той би трябвало да е добре запознат по този въпрос – обади се Шарлот, очевидно с огромно задоволство. – С хористките от операта, искам да кажа.

– Не можете да отложите приема – рече Сузана. – Ако изглеждам зле, просто няма да се появя.

– Добре тогава – съгласи се деверът ѝ, тъй като не виждаше какво друго можеха да направят. – Сложи си всичкия грим, от който се

нуждаеш според майка ми.

Баронесата кимна и заяви спокойно:

– Няма да споря с теб, Сузана. Ще носиш една от моите рокли. Съмнявам се, че Роухън ще ти позволи да излезеш от леглото достатъчно дълго утре, за да ти вземат мерки за нова.

Младият мъж усети прилив на сладострастие. Тя беше болна, в леглото. Но това очевидно нямаше значение.

– Лягам си. Тоби, идваш ли?

* * *

В петък Сузана вече се държеше съвсем сигурно на крака. Синините по лицето ѝ бяха избелели забележимо. Роухън знаеше, че майка му ще я покрие цялата с пудра, но очевидно нямаше думата по въпроса.

Колкото до негодяя, той най-после се бе събудил, но отказваше да каже каквото и да било. Просто обръщаше глава към стената всеки път, когато някой влезеше в стаята.

– Ще ми се да имах някои инструменти за мъчение – заяви баронът достатъчно силно, за да го чуе непознатият. – Мисля да отида до селото, за да видя какво може да направи по този въпрос ковачът.

Все още не можеше да изкопчи нищо от пленника.

Мариан не изпускаше майка си от поглед и надаваше вик всеки път, когато тя се опиташе да се отърве дори за момент. Роухън предполагаше, че не ѝ пускаше ръката, дори когато ходеше по нужда.

Тоби и викарият Байъм изчетоха всичко, което успяха да открият за Макбет, крал на Шотландия, и за неговото царуване.

Роухън и Тоби възнамеряваха да тръгнат за Оксфорд в събота сутринта.

– Знаеш, че не можеш да дойдеш – обясни на снаха си младият мъж. – Мариан няма да те пусне да ходиш никъде, а и не желая да преживея отново нещо подобно на първото ни преминаване през Оксфорд. То беше истински кошмар. Освен това може да се окаже опасно.

– В такъв случай не искам да вземаш Тоби.

Сам си беше вкарал автогол. Все пак отговори дипломатично:

– Ще помисля по този въпрос.

През тази топла, осветена от луната нощ, очакваха трийсет съседни баронът крачеше из вестибюла, като ту поглеждаше към стълбището в очакване появата на Сузана, ту се обръщаше към майка си, с вдигната нагоре великолепа руса коса, от която по гърба ѝ се спускаха само няколко дълги кичура и с копринена рокля в светлопърасковен цвят. Като я

видя, един от лакеите се захласна така, че изгърва ужасяващо грозната фруктиера, която стоеше от години в средата на огромната маса в трапезарията.

Къде се бавеше Сузана? В този момент чу, че някой се изкашля силно зад гърба му. Това бе Тоби, застанал на горната площадка на стълбището.

– Роухън? Миледи? Готови ли сте?

Зад момчето изскърца врата, последва вик.

– О, Тоби, как можа?

– Истински фанфари – заяви силно баронът. – Започва се. – Усмихна се в очакване. Тогава тя се появи до брат си. Младият мъж не помръдна. А и не мислеше, че би могъл да го направи, дори и да иска. Можеше само да я съзерцава. – Сузана?

Гласът му прозвуча ниско и дрезгаво. Продължаваше да я гледа, докато тя слизаше и с всяка следваща стъпка се приближаваше към него.

Движеше се толкова бавно и предпазливо, че лорд Маунтвейл започна да се пита дали не е сложила някакви нови обувки, които ѝ убиват. Беше му се заклела, че вече нищо не я боли и не ѝ се вие свят.

– Доволна съм – обади се Шарлот. – Лично ще поздравя Сабин, макар тя вече да знае прекрасно, е че е истински гений.

– О, Боже! – възкликна неволно синът ѝ, въпреки че не възнамеряваше да казва каквото и да било.

Беше виждал десетки жени, по-красиви от снаха си, но те не бяха оставили никаква следа в душата му.

Сузана спря и най-после го погледна. Прокара език по горната си устна.

– Добре ли изглеждат? Роклята е на майка ти, но тя ме увери, че цветът ми подходдал. Никога досега не съм носила този нюанс на синьото. Да не би да е прекалено светло? Или прекалено тъмно? Тоалетът е прекрасен. Досега не съм притежавала нещо толкова хубаво. Сабин ми направи прическата. Добре ли е? Харесват ли ти всички тези плитчици, лимби и тям подобни?

Младият мъж положи усилия да се концентрира.

– Харесвам този нюанс на синьото и панделата в същия цвят в косите ти. Изглеждаш приемливо. Да, дори прекрасно. Готова ли си? Мисля, че чувам да пристигат първите ни гости. Майко, ела да ни дариш с по една нежна усмивка и да увериш бедната Сузана, че няма да изплаши гостите.

– Да, прескъпи мой. Ти не ме посрами, Сузана.

– Благодаря, Шарлот.

– Къде е Мариан? Най-после те пусна, така ли?

Младата жена се усмихна, макар да беше толкова нервна, че се чувстваше като пред припадък.

– Обещах ѝ от ябълковия сладкиш на готвачката, ако се отдели от глезена ми.

Тоби, целият в черно по подобие на барона, се засмя и разтърси глава.

– Мариан е малка негодница. Попитах я кое иска, майка си или ябълков сладкиш, и тя изкрещя „сладкиш“ с цяло гърло.

– Звучи интересно – обади се лейди Маунтвейл.

Лорд и лейди Донтри пристигнаха първи. Роухън харесваше лорда, който се грижеше добре за земите си и се отнасяше справедливо към арендаторите. Имаше късмет и с децата си, но съпругата му беше друго нещо. Тя контролираше мъжа си, четирите дъщери и двамата им сина и дори превзетата мисис Гибс, местна матрона, която можеше да проследи корените си назад до самия Уилям I. Маунтвейл предполагаше, че лейди Донтри би могла да нареже цяла риба с езика си, без да спре да говори.

И едва по средата на този прием узна за друг от големите ѝ таланти. Вечерята бе преминала доста приятно и бе дошло време за танците.

Баронът изигра един котилйон със Сузана, а след това бърз шотландски рил с майка си. Всички се отнасяха към снаха му с подчертано любовитство. Дочу коментари по повод нейното отвличане и как бе яздил обратно до Маунтвейл Хаус, като я държал гола в скута си. Бе очаквал да чуе подобни преувеличения. Като цяло обаче бе по-скоро горд от съседите си. Поне повечето приказки бяха добре прикрити зад шепите им. И се държаша учтиво със Сузана, когато не говореха за нея.

Наблюдаваше я докато танцува с Еймос Мортимър, един сух джен-тълмен, който отглеждаше свине, но не за да ги продава, а като домашни любимци. Тя танцуваше красиво. Колкото до нейния партньор, той също се справяше доста добре с това, макар на пръв поглед да изглеждаше, че прекалено тънките му крака не биха го удържали дори прав.

Беше почти полунощ, когато Тоби го хвана наред поредния шотландски танц.

– Побързай! Побързай, Роухън! Хванали са на тясно Сузана и ще я закопаят. Изглежда така, сякаш всеки момент ще избухне. Или ще се строполи. Повечето пудра е паднала от лицето ѝ и синините се виждат. По-бързо, трябва да сложиш край на това. Само ти можеш да го

направиш.

– Кой? Какво да спра? За какво говориш, Тоби?

Но момчето вече бе изтичало навън от балната зала и хукна нагоре по стълбите. Роухън го следваше по петите. Да не би похитителят ѝ да се бе измъкнал отново? Да не би да я бе пленил?

Тоби спря рязко пред отворената врата на стаята за почивка на дамите. Даде знак на младия мъж и притисна показалец към устните си.

13

– Наистина вече се чувствам много по-добре, мадам – отвърна с привидно спокойствие Сузана на своята събеседничка, лейди Хаксл, но баронът усети, че в действителност ѝ се искаше да закрещи. – Толкова сте мила, че се интересувате от здравето ми. Признавам, че известно време не бях в особено цветущо състояние.

Лейди Донтри беше изпратила напред част от войската, за да омамоуши неприятеля. Сега вече можеше да атакува; оръдието бе насочено и готово за стрелба. Усмихна се мило и убийствено на младата жена.

– Виждам, че скъпата Шарлот е успяла да прикрие синините на лицето ви.

– Да.

Трите дами я бяха заобиколили и двамата не можеха да я видят от прага. Това бе странно. Какво ли искаха тези жени?

– Колкото до останалото – продължи лейди Донтри, – видях, че го давахте доста бързо с младия Питър Брайър, бедното момче. Той всъщност не е чак толкова опитен... имам предвид вашия тип опитност.

За какво говореше тази жена?

– Да – отвърна Сузана, – бях доста задъхана, когато свърши танцът. Та защо Питър Брайър е „бедното момче“?

– Както казах, давахте го прекалено бързо.

Лейди Карингтън разбра, че събеседничката ѝ намеква нещо. Искаше ѝ се да излезе веднага, но другите две буквално бяха завардили изхода.

Мисис Хаксл, очевидно близка приятелка на лейди Донтри, нямаше търпение да продължи разискването на темата.

– Но вие не за първи път го давате така бързо, нали? Всички ви видяха гола в обятията на барона. Дланта му лежеше върху бедрото ви. Всички ви видяхме. Мисис Гудгейм бе направо шокирана, както и лейди Донтри, и аз самата. Той ви бе увил в ризата си и в горната си дреха. Явно ви беше видял гола.

– Но мен ме отвлякоха – отвърна младата жена, като вдигна длани в знак на протест и може би с надеждата да ги отпрати, но ги свали миг по-късно, разбрала, че това е безполезно. – Наистина бях отвличена. Мойт похитител е тук, в къщата. Попитайте когото и да било от лакеите. Попитайте Шарлот. Или пък барона.

– Не става въпрос за това, скъпа – обади се мисис Гудгейм. – Искам да кажа, че баронът дори ви докара дотук и ви сложи в леглото. Откъде знаем ли? Ние знаем всичко. Той вероятно дори си е поискал обратно жакета и ризата; това е напълно в неговата природа. Той ви е опознал, бедна ми мисис Карингтън, опознал ви е.

– Да – намеси се лейди Донтри, отдавна забравила за неискрената си учтивост. – На всички ни е ясно, че една наскоро овдовяла млада жена не внимава чак толкова за репутацията си.

– Но аз съм вдовица от една година.

– Една година е нищо за жена като вас. Ами да, в присъствието на смайващия си девер вие изгубихте и последния морал, за който сте могли да претендирате. Прельстихте ли горкия барон? Но това всъщност е без значение.

– Не – обади се мисис Хаклс, първия хор от гръцката трагедия на лейди Донтри, – него няма да можете да излъжете да се ожени за вас, както вероятно сте сторили с бедния Джордж Карингтън – толкова жалко за родителите му. Не, един мъж не може да се ожени за съпругата на брат си. Такъв е законът. На вас очевидно този факт не ви е бил известен. Е, сега вече го знаете. Най-добре си вземете детето и оставете на мира горкия барон и милата му майка. Натрапихте им се по най-вулгарен начин.

Сузана ги съзерцаваше прехласнато. Главата, която не я бе боляла от два дена, започваше да пулсира заплашително. Очите я боляха от взирание в трите натрапници, които я бяха наобиколили и я гледаха с ентузиазма на жесток съдия в пълна с крадци зала. Искаше да се измъкне оттук, но знаеше, че ще трябва да ги събори, преди да ѝ позволят да излезе.

Не ѝ оставаше друго, освен да се опита да ги вразуми. Изглежда ги подред и разтвори ръце.

– Но какво съм направила?

– Съблякла си си дрехите и си се опитала да прельстиш бедния барон, като си се престорила, че онзи те е ударил – заяви без капчица колебание лейди Донтри. – Вече обсъдихме това. Тук не си добре дошла. Всъщност дори се питаме дали наистина си била женена за горкия старомоден Джордж. Скъпият барон ще открие всичко за теб и тогава ще те изрита оттук, заедно с момчето и малкото копеленце.

Сузана бе готова да се нахвърли върху събеседничките си. Надяваше се, че ще им счупи я ръката, я крака, с късмет дори главата. Как смеяха да наричат Мариан копеле! От войнствените ѝ намерения я възпря

мъжки глас.

– Дами, надявам се, че не ви притеснявам.

Това бе Роухън, който се придвижваше грациозно покрай нейните неприятелки в стаята за одих на жените, за чието съществуване по принцип един джентълмен дори не би трябвало да подозира. Снаха му изправи гръбнак, вперила поглед в него. Откога беше тук? Колко бе чул? О, Боже, какво ли щеше да направи?

Той продължи да говори все така невъзмутимо.

– Приятно е човек да има толкова грижливи съседи, нали, Сузана? Изглеждаш ми малко преуморена. Постарах се да те накарам да останеш в леглото, но ти настояваше, че не можеш само да лежиш, а и костите ти започнали да гният. Виж сега какво стана. Ще трябва да кажа на майка си да дойде веднага, за да се погрижи за теб. Мили дами, радвам се, че всички сте тук, тъй като щяхте да се погрижите за Сузана, ако бе припаднала. Благодаря ви за вашата загриженост, за вашето великодушие.

– Милорд, мисис Карингтън определено все още не е чак толкова добре, за да танцува с такава жар – обади се лейди Донтри. – Вече ѝ го казахме.

– Да, струва ми се, че чух нещо такова – отвърна баронът. – Знаете ли, след като ви послушах, започнах да се чудя за някои неща. Нима предполагате, че след като лицето ѝ изглежда така, случилото се е станало по неин замисъл? Нима мислите, че изглежда така зле благодарение на грима? Питам се дали всичко това не е някаква хитрост?

Мисис Хаклс се произнесе с толкова гръмък, изнесен глас, че би могла да оглуши цял кон на петнайсет метра разстояние.

– Бихме предположили, че се шегувате, милорд. Наистина сарказмът в думите ви е прекалено голям, за да бъде шегата ви успешна, но въпреки това ние ще го приемем като опит за шегата. Тя бе съвсем гола само преди три дни...

– И вие я носехте – додаде лейди Донтри. – Скъпият ми съпруг забеляза, че ръката ви е върху крака ѝ... върху горната част на крака ѝ. На разголението ѝ крак. И, естествено, това не му повлия добре.

– Завиждаше, така ли?

– Милорд!

– Умишлено отклонявате темата – заяви лейди Донтри.

Затова пък те трите очевидно бяха готови да я разискват до безкрайност. Именно в този момент младият мъж осъзна, че това нямаше да има край. Сузана щеше да бъде отлъчена от обществото. Било си е само мечта, когато се е надявал, че всичко ще се нареди, че съседите му ще

приемат нещата. Вероятно просто трябваше да ѝ даде нейните двайсет хиляди лири стерлинги и да я прати да си върви по живо по здраво. Да, най-добре беше да направи така. Това бе единствената почтена постъпка. Тя го заслужаваше, независимо стореното от Джордж. Така щеше да се освободи от нейното присъствие, да разреши всички проблеми, които бе донесла със себе си. Да, точно така и щеше да постъпи.

– Всъщност, дами, вие сте напълно прави – каза в крайна сметка баронът. – Чух като питахте дали изобщо е била омъжена за брат ми и дали детето ѝ не е незаконно. Позволете ми да бъда откровен с вас, тъй като ме познавате от малък и интересите ми винаги са ви лежали на сърцето. – Пое си дълбоко въздух и изрече: – Бяхте абсолютно прави. Мисис Карингтън никога не е била омъжена за брат ми Джордж.

До този момент Сузана го бе наблюдавала с възхищение, което се полага за велик оратор, който разбива на пух и прах другите претенденти. Но изглежда сега не го бе чула правилно. В момента бе способна само да го гледа като отровена, както впрочем правеха и трите вещици. Кръвта пулсираше болезнено в главата ѝ, повдигаше ѝ се. Успя да се добере до един стол и да се отпусне на него. Затвори очи. Може би ако ги подържеше така, всичко щеше да изчезне.

– Всичко е наред, любов моя – усмихна ѝ се Роухън, а гласът му прозвуча гальовно и успокоително.

Изумлението ѝ бе такова, че дори успя да отвори отново очи. „Моя любов ли?“ Какво бе замислил пък сега? О, Боже, чувстваше, че то нямаше да ѝ хареса, каквото и да беше.

– Да. Разбирате ли, мили дами, тя никога не се е омъжвала за Джордж. Аз съм онзи Карингтън, за когото се е омъжвала. Сузана е моя съпруга от четири години и половина. Да, така е. Мариан е нашето законно дете.

Трите съседки се бяха ококорили така, сякаш току-що бяха изгълтали по една сурова херинга.

– Това е абсурдно!

– Това няма никакъв смисъл!

– Продължаваш с ужасните си шегички, момчето ми!

Баронът разтвори ръце. Наистина изглеждаше смутен, дори се бе изчервил.

– Да, нека да бъда напълно откровен с вас, вие го заслужавате. Разбирате ли, исках първо майка ми да свикне с нея, да я възприеме. Скъпата ми майка не желаше да се женя толкова млад и действително бях съвсем млад и зелен, когато срещнах Сузана и се ожених за нея. Но,

нали разбирате, влюбих се до уши в нея. Знаех, че не мога да я имам като любовница. Тя е дама. От друга страна пък не исках да разбивам сърцата на моите родители. Те толкова мечтаеха да се превърна в сладострастник, на когото да се възхищава цялото общество и знаеха, че за това са нужни продължителна многогодишна практика и усъвършенстване. Освен това не желяех баща ми да мисли, че не мога да контролирам... въ, похотливите си младежки инстинкти. Той, както знаете, смяташе, че един джентълмен трябва да се владее винаги, за да може да дава на дамите най-доброто от себе си.

– Казаното за скъпите ви родители я вярно, бароне – обади се мисис Гудгейм, – но да се ожените за това момиче? И то само на двайсет и една годишна възраст? Не разбирам нищо.

– И да не кажете на родителите си? – додаде мисис Хаклс, извила нагоре невъобразимо дебелиите си вежди. – Те със сигурност биха подразбрали нещо, ако се бяхте оженили за това момиче. Казвате, че е дама, а? Само я погледнете – широката рокля, всичкия този грим по лицето ѝ.

– Това е рокля на майка ми. И пак тя ѝ сложи грима, за да прикрие синините ѝ.

– Е, съвсем друго е, когато скъпата Шарлот носи такава рокля. Тя би била истински ангел в нея, не повлекана като това момиче.

Сузана бе така зашеметена от сцената, която се разиграваше, че можеше само да наблюдава. Искаше ѝ се да се развика, че е дама, че бедният ѝ баща-комарджия бе наполовина ирландец, но майка ѝ бе от благороден произход, макар да бе отритната безцеремонно от собственото си семейство, след като се бе омъжила за човек под нейното ниво. Знаеше, че ако отвори уста, ще се разкреши и след това ще ѝ стане зле. Но какво можеше да направи? И какви ги вършеше Роухън с приказките си, че бил женен за нея? Може би не го беше чула добре. Или пък всичко това бе просто игра за него.

Младият мъж се приведе още по-близо към дамите, които го гледаха така, сякаш току-що бе избягал от лудницата.

– Виждам, че и трите ми желаете най-доброто. Искате да ме предпазите. Тук обаче не е нужно предпазване. Дали не бихте могли да убедите скъпата ми майка, че обичам моите съпруга и дъщеря и че е крайно време да ги покажа пред света, така да се каже? Аз измислих историята за брака на Сузана с Джордж. Погледнете само трогателното ѝ лице, мили дами. Даже без грима, прикриващ синините ѝ, тя пак изглежда трогателно. И, питам ви, може ли такава лице да предизвика някакъв скандал? Тя е нежна и е майка на моето дете. Аз съм отговорен за нея.

Не мога да я изритам оттук. Да, мили дами, мога ли да разчитам на вас да ми помогнете, ако скъпата ми майка все още не е готова да приеме Сузана?

Лейди Донтри се намираше пред най-сложната дилема в живота си. Езикът ѝ бе прекрасно наточен, но какво можеше да накълца с него?

Мисис Хаклс се съгласи с готовност, че момичето имало трогателен вид. Какво друго можеше да каже?

Мисис Гудгейм въздъхна, трогната въпреки волята си. Това бе наистина вълнуваща история. Наистина Роухън Карингтън ги бе разочаровал всичките, но се бе оженил за това момиче и то му бе родило дете. Какво да се прави? Матроната въздъхна отново. Тогава видя, че неоспоримата им водачка, лейди Донтри, има вид на прострелян в двата крака човек. Не ѝ оставаше друго, освен да поеме нещата в свои ръце.

– Алмирия, Елса, чуйте ме – започна тя. – Не можем да оставим скъпото си момче в такова положение. Ако се наложи, ще помогнем на скъпата Шарлот да разбере, че просто трябва да приеме тук това момиче. Но, първо един въпрос, мило момче. Защо измисли цялата тази история, като намеси и Джордж?

– За да мога да доведа Сузана в дома си. За да мога да подготвя майка си за новината. Мариан е нейна внучка. Не мога да я лиша от контакта с това дете, което е плът от нейната плът.

– Подобна подготовка не винаги води до добър край, милорд – обади се лейди Донтри. – Такъв може да се окаже случаят и със скъпата Шарлот.

Баронът имаше наистина смазан вид. Усилията му не бяха напразни.

– Добре тогава – рече най-сетне лейди Донтри. – Ние не желаем да пострадаш от един евентуален неуспех. Ако скъпата Шарлот не успее да приеме този факт, тогава ще поговорим с нея. Заради теб, мило момче, само заради теб.

Момчешката усмивка, която озари лицето на Маунтвейл, издаваше огромно облекчение и благодарност; смаяна, Сузана реши, че деверът ѝ е достоен за сцената на кралския театър.

Щеше да изчака дамите да си тръгнат, преди да го убие.

Лейди Донтри я изгледа, забеляза, че е много бледа, въпреки отвратителните гримове, които ѝ придаваха такъв трогателен вид, както бе казал скъпият барон, бедното момче.

– Не изглеждате добре, миледи. Не ме зяпайте като малоумна. След като сте съпруга на барона, трябва да се държите достойно за титлата

си.

„Миледи? О, Боже, о, Боже милостиви!“

– Да – продължи достойната матрона, отново поела контрола в свои ръце, – приемливо е съпругът да облече жена си в своите риза и сетре. Приемливо е и да я отнесе до спалнята ѝ, поставил длан върху голия ѝ крак, и то в горната му част. Добре, ще приемем това и ще накараме съпрузите си да престанат да ви гледат така, както се гледа една уличница. Ще приемем дори, че сте била отвлечена и че ви е спасило вашето скъпо момче.

Спря да говори и впери многозначителен поглед в мисис Хаклс.

– Да – поде без да се бави и с ентузиазъм въпросната дама, тъй като вече знаеше в каква посока да се движи. – Даже няма да придиряме за странната история, която ни разказа милото момче. Сигурна съм, че ако собственият ми син бе сторил подобно нещо, щях да пожелаая да видя внучето си. Не знам обаче как ще реагира Шарлот.

– Тя прие Мариан, слава на добрия Господ – отвърна с готовност Роухън. – Въпросът е там, че тя все още мисли, че момиченцето не е моя дъщеря, а на Джордж.

– Това все пак е нещо – заяви мисис Гудгейм. – Проблемът е, че скъпата Шарлот не очаква подобно развитие на нещата. Тя сигурно се е надявала да се ожениш за избрана от нея самата дама, която или прилича на нея, или е мекушава душица и няма да каже и думичка, когато съпругът ѝ я изоставя редовно, за да отиде при някоя от многобройните си любовници. В представите на Шарлот не може да има друга съпруга за теб.

Лейди Донтри впери пронизателен поглед в Сузана.

– Ти като скъпата Шарлот ли си?

– В какъв смисъл?

Младата жена се чувстваше като изпълнителка на третостепенна роля в пиеса, която не знае думите си. Нито края на пиесата. Може би всички актьори трябваше в един момент да спрат да говорят и да избухнат в луд смях.

– Предполагам, че съвсем наскоро си се запознала със свекърва си – рече мисис Гудгейм. – Шарлот просто не прилича на нито една от другите дами в района. Прилича на самата себе си. Толкова е красива, че има право да върши всичко, което пожелае, с когото си пожелае. Истински парадокс. Скъпият ѝ съпруг – бащата на барона – я обожаваше. За щастие и той имаше същите наклонности. Всичко вървеше добре, докато милото ни момче не се подхлъзна и не залитна в неправилната

посока. Ти си само на двайсет и пет, Роухън, и вече имаш дете. Не бебе, а дете. Имаш съпруга. Акълът ми не може да го побере. Човек губи ума и дума от подобно нещо.

„Нищо не може да накара тези дами тук да изгубят ума и дума“ – помисли си младият мъж.

– Може би – додаде лейди Хаклс, като се приведе към Сузана и я потупа леко по кокалчетата на пръстите с ветрилото си, – ти си от мекушавите. Това също ще свърши работа. Просто няма как да си като Шарлот, дори да се стараяш. Не си достатъчно хубава. Несъмнено не си особено умна. Вероятно си скучна. Освен това не притежаваш нейната нежност, божественото ѝ чувство за порочно и умно. Да, трябва да си от мекушавите. Това единствено е по силите ти, за да излезе нещо от тази работа.

Младата жена рязко скочи от стола си и изтича да повърне в легена зад паравана в ъгъла. Стомахът ѝ се бунтуваше, а главата ѝ се въртеше.

– Да – чу изпълнения със задоволство глас на лейди Донтри, – тя е мекушавка, така че си спасен, милото ми момче. Жена като Шарлот, с такъв дух и ум, не би се задоволила да живее в подобна неизвестност и неустановеност, с нищо или почти с нищо, ако бе омъжена за теб. Ако имаше поне капка ум в главата си, тя щеше да застане пред твоята врата с детето си на ръце и щеше да поиска да заеме мястото си в твоя дом. Но тя не е направила нищо подобно. Не, стояла си е там, където си я поставил. На теб една мекушавка ще ти бъде добре дошла. Така няма да се налага да изневеряваш на природата си, както впрочем правиш, макар да си се оженил за нея. Виж само какво си сторил през последните четири години. Ти оправда напълно надеждите и вярата, които имаха в теб твоите родители. Може бе не трябва да се отчайваме.

Роухън чу звуците на безплодно напъване за повръщане. Молеше се Сузана да продължи да повръща. Така щеше да си държи устата затворена, образно казано. Молеше се Тоби да остане в коридора, също със здраво стисната уста.

Обхвана дланите на лейди Донтри в своите.

– Вашите преданост и уважение ме трогват, мили дами. – Възнагради всяка една от тях с нежна усмивка. Човек с неговата репутация можеше да изобрази на лицето си подобна усмивка, дори в чест на най-киселите и неприятни особи. – А сега, може би ще се съгласите да се срещнете утре със скъпата ми майка. Със задружни усилия ще я убедите, че Сузана е подходяща съпруга за мен – с две думи, мекушава съпруга. Уверете се, че е готова да приеме брака ми. Благодаря ви.

И наистина се поклони, както видя сама Сузана, която в този момент надникна иззад паравана. Беше невероятен. Матроните си тръгнаха, като вече обсъждаха коя за какво щеше да говори на скъпата Шарлот.

Младата жена се изправи. Подпря се на паравана, който се разклапти, и рече:

– Не съм трогателна. Мога да предизвикам скандал. И ще те убия още сега.

В същия миг Тоби влетя в стаята. Погледът му бе изцъклен.

– Не го убивай – възкликна той, – докато не ни каже защо разправяше на онези дами, че е женен за теб.

И двамата го гледаха строго. Баронът забеляза също така, че ръцете на Сузана бяха свити в юмруци. Беше все още бледа; пудрата бе паднала и вече нямаше какво да прикрива синьозелените петна по лицето ѝ. Роклята ѝ висеше накриво.

– Не искаш ли да си изчистиш устата, Сузана? – предложи нежно той.

– Не, не още. Кажи ни сега, Роухън. Побързай, преди юмруците ми да са се схванали.

Младият мъж погледна към намиращото се в плачевно състояние момиче пред себе си, после към Тоби, който беше шокиран като свещеник, попаднал в публичен дом, и се усмихна.

– Нямам ни най-малка представа защо го направих.

Седяха един срещу друг и пиеха чай като някоя съпружеска двойка в приятелски отношения, след дълга вечер, прекарана заедно.

– Питаш ме защо съм направил нещо толкова неочаквано – заговори най-после Роухън с желанието тя първо да му бе казала нещо. – Вече ти обясних, че не знам причината. Но, дявол го взел, Сузана, стореното – сторено. Не можем да го върнем. И още нещо – не мисля, че постъпката ми беше глупава. Според мен това разрешава всички проблеми. Не съжалявам, че го сторих.

И това бе истина, за негово собствено учудване. Работата бе там, че искаше да се ожени за нея. Нищо чудно, че тази лъжа му допаднаше толкова. В същото време обаче съзнаваше, че тя нямаше да му помогне да се ожени за Сузана, нито щеше да улесни задачата му.

Младата жена полагаше големи усилия, за да запази спокойствие.

– Роухън, в по-стари времена от теб щеше да излезе великолепен рицар. Но онова, което каза на трите вещици, е лъжа, безочлива лъжа. И при това доста глупава, тъй като всеки може да я разкрие без никакъв проблем. Аз бях омъжена за Джордж. Сега ти само увеличи проблемите ми. Ако с теб се бяхме оженили, щяхме да нарушим закона.

– Не, нямаше да го нарушим.

В отговор тя само поклати глава, очевидно разсеяна от собствените си мисли.

– Просто ме отпрати оттук. Никога повече няма да те притеснявам. Ти не носиш никаква отговорност за мен. Справях се доста добре, преди да се появиш ти.

Баронът вдигна за поздрав чашата си с чай.

– Тази лъжа не би издържала на нито една проверка.

– Добре де, но през по-голямата част от времето се справях. Джордж ми изпращаше пари до смъртта си, вече ти казах.

– Колко ти прашаше?

Сузана сведе поглед към чашата си. Чаените листенца бяха образували странна форма на дъното ѝ. Беше благодарна, че наоколо нямаше циганки. Страхуваше се да чуе какво щяха да разгадаят.

– Не е твоя работа, но въпреки това ще ти кажа. Брат ти нямаше много пари, както знаеш. Учеше в Оксфорд и ти му даваше някаква сума.

– О? Май не мога да си спомня по колко му давах на тримесечие.

– Даваше му по двайсет лири на тримесечие и Джордж ни изпращаше десет.

Кръвта на лорд Маунтвейл кипна от гняв. Ако в този момент Джордж беше в стаята, щеше да го смачка в стената. Първо щеше да му се накрещи, а след това – да го удари.

– Десет лири – повтори младият мъж. – Десет лири за тримесечие. Да, Сузана, наистина трябва да си живяла много добре с такава голяма сума. Защо не искаш да ми станеш съпруга?

– Правиш се нарочно на глупав. – Тя въздъхна. – Слушай, Роухън. Не мога да ти стана съпруга. Това би било лъжа, фалшификация. Колко пъти трябва да го повтарям? Почакай. Преди малко каза, че нямало да нарушим закона. Какво имаше предвид? Да не би да знаеш нещо, което ми е неизвестно? Нима старите матрони не са били прави?

– Ами да, знам нещо, което ти не знаеш, но не, те са прави.

Изпи останалия си чай, постави внимателно чашата в чинийката и след това дори още по-грижливо сложи чинийката върху масата помежду им. Налагаше се да й причини мъка и това му бе безкрайно неприятно, но просто нямаше избор.

Сузана не можеше да чака и минутка повече. Проклетникът си играеше с нея. Не беше честно. Запрати собствената си чаша и чинийка в камината и се развика:

– Това са само глупости! Ще престанеш ли да се правиш на много важен? Казвай каквото имаш да казваш и да приключваме с този въпрос.

Отпусна се обратно на стола си и закри лице с длани.

– Сър.

Баронът въздъхна. Трябваше да се досети, че Тоби няма да си легне току-така и да се задоволи с уверенията на Роухън, че всичко е под контрол.

– Да, Тоби. Влез. Сестра ти се почувства нещо нестабилна. Само след минутка ще си възстанови равновесието.

– Но, сър, тя никога досега не е захвърляла каквото и да било в камината. Чашката беше прекрасна. И вероятно – много скъпа. На мисис Бийт това няма да й хареса.

– Да, но това е едно от предимствата да бъдеш лейди Маунтвейл. Може да хвърля колкото си чаши иска където си поиска.

Сузана вдигна глава.

– Тоби, виждаш ли онази голяма грозна ваза върху поставката?

Моля ти се, донеси ми я. Мисля да я разбия в упоритата глава на негово височество.

– Сър, тя никога преди не е заплашвала да удари някого по такъв начин.

– Не й носи все още вазата, Тоби. Майка ми е силно привързана към нея. Не, нека да почакаме малко, докато душевните й вълнения се поутоложат.

– Те не само не намаляват, ами и се увеличават. Тоби, чу какво каза тя, нали?

Момчето кимна. Стоеше изправено като струна, по-близо до сестра си, отколкото до барона.

– Е, мислиш ли, че е полудял?

– Мисля, че се опитва да те защити, Сузана. Онези стари дами се държаха ужасно с теб. Щяха да разсипят репутацията ти. Не е ли така, сър?

– Да. И трите бяха обзети от злобно щастие. Аз я спасих, но тя не ми е благодарна, Тоби. В поведението й не виждам и капка благодарност.

– Тоби, подай ми моля ти се статуята на онзи мъж, който държи света върху коляното си. Изглежда тежък, така че внимавай.

Роухън вдигна ръка.

– Да, момчето ми, знам, тя никога не се е намирала в такова жлъчно настроение толкова дълго време. Чуйте ме и двамата. Ще бъда честен...

– Така, както беше с трите матрони ли?

– Това бе по-различно. Осъзнах с какво мога да помогна и го направих.

– Но, сър, защо ни искате? Сузана е права, вие не сте отговорен за нас. Дори не ни познавате, поне не толкова добре засега. Вярно, че сте девер на сестра ми, но ако просто й дадете двайсетте хиляди лири на Джордж, ще се отървете от нас. Знам, че човек с вашата репутация не желае да се занимава с деца, още по-малко – със съпруга. Всичко това е наистина обърквашо, сър, особено след като не можете да се ожените за Сузана, дори и да желяехте.

– Това е така, Роухън. Ще се отървеш. Можеш просто да обясниш на твоите съседи, че всичко е било само една шега и в крайна сметка си ни изритал отгук.

Младият мъж скочи на крака, като събори стола си и изкрещя:

– Дяволите да ви вземат! Млъкнете!

Братът и сестрата се взряха с широко отворени очи в него. Той

беше почервенял. Вената на врата му пулсираше лудо. В този момент не изглеждаше нито спокоен, нито сдържан, нито надменен. Нито пък развеселен.

– О, Боже – възкликна Сузана, очевидно вече по-спокойна. – Добре, Роухън, няма да хвърлям нищо по теб. Сега е твоят ред да се ядосаш. Но трябва да се съгласиш с нас. За Бога, та ти не ме познаваш. Как може дори да си помислиш, че би ме харесал за съпруга? При това съпруга, която не можеш да имаш по законен път? Всичко това няма абсолютно никакъв смисъл.

Лорд Маунтвейл погледна първо към момчето, после към сестра му.

– Бих могъл да се ожена за теб, и то по най-легален начин.

Младата жена поклати глава.

Гласът му прозвуча нежно и приглушено, докато говореше, като поклащаше на свой ред глава.

– Съжалявам, но ти никога не си се омъжвала за Джордж. Дамите бяха прави – Мариан е незаконно дете.

Сузана затрепери силно, като шепнеше:

– Не, не, не може да бъде. Не, Роухън, нали ти показах брачното свидетелство? Това бе церемония в съвсем тесен кръг, разбира се, но викият беше мил и...

– Съжалявам. Чуй ме, трябвало е да бъде мил, тъй като брат ми му е платил солидна сума, за да се престори, че ви венчава. Разбрах го веднага, щом ми показа брачното свидетелство още в Мълбъри Хаус. Познавам този човек. Казва се Блай Макнали. Известен е в Оксфорд с това, че прави подобни симулации. Изкарва доста добри пари от тази работа. Много млади момичета са ставали жертва на неговите трикове. Джордж не се е оженил наистина за теб. Съжалявам, Сузана, това е било само една лъжа.

Тоби изглеждаше по-бял от рибешки корем.

Сузана стоеше изправена, сякаш бе глътнала бастун.

Най-после промълви едва чуто:

– След като си разбрал, че всичко е било измама, защо не ми каза като ти показах брачното свидетелство?

Баронът я погледна прямо.

– В началото не можех да повярвам, макар истината да се набиваше в очите ми. Винаги съм мислил, че Джордж е сериозен човек, ученолюбив, роден изследовател с безкрайна любов към картите. Беше споделил с мен, че мечтата му е да организира експедиция и да стане известен

картограф. Вярвах, че е добросъдечен, олицетворение на нежността и добротата. А се оказа, че е постъпил така с теб. Та това е престъпно. Очевидно го беше направил, макар да не можех да го повярвам. Нито пък можех да разбия живота ви с Мариан, преди още да съм се запознал с вас. Независимо от постъпката на брат ми, детето си остава моя племенница, моя плът и кръв, затова реших да си дам малко време. Поради тази причина ви доведох и тук. И продължих да поддържам лъжата до тази нощ.

– И измисли и наследството, нали?

– Не е бил длъжен да го прави, Сузана – обади се с приглушен глас Тоби. – След като не си била омъжена за Джордж, дори да е имало завещание, то нямаше да стигне до теб.

– Аз го измислих.

В мига, в който произнесе думите, Маунтвейл осъзна, че не ѝ бе оставил дори илюзията за някакъв избор. Току-що я бе блъснал в много дълбока вода.

– Разбирам – произнесе бавно Сузана, вгледана в камината, в догарящата оранжева жаравя. – И сега се чувстваш толкова виновен заради стореното от брат ти, че си готов се жертваш сам, за да изкупиш грешката му? Съгласен си да се ожениш за мен и да признаеш Мариан за твое дете?

Сам се учуди от себе си, но гласът му прозвуча непоколебимо.

– Да, нещо такова.

– Но, сър, Сузана е права. Та ние дори не се познаваме. Ако баща ми не се бе опитал да измъкне пари от вас, така и нямаше да научите за съществуването ни.

– Но той се опита и аз вече ви познавам. Чуй ме, Сузана, планът със сигурност не е чак толкова лош. Ще бъда толерантен съпруг. Ще бъда добър баща на Мариан. Ще се опитам дори да понасям Тоби, от който получавам уртикарии и заради чиито шуротии не мога да се побера в кожата си.

– Сър, никога не съм правил шуротии!

– Знам и точно там е работата, нали? Ще ми станеш шурей и това е много хубаво, тъй като те обикнах. Обикнах всички ви. Останете тук. Останете с мен. Станете мое семейство. Ще ви защитаваме и така ще защитя и паметта на Джордж. Не искам хората да разберат какво ви е причинил. Не искам и майка ми да научи. Нали разбирате, родителите ми може да са се отдавали на разни пороци, но винаги са спазвали правилата на честната игра. Непрекъснато са се отдавали на удоволствия, но

никога не биха причинили мъка на невинен човек, никога. Сега остана жива само майка ми, но не желая да ѝ причиня болка. Трябва да разберете, че съм много загрижен за онова, което ще открия в Оксфорд. Предполагам, че вие също сте загрижени по този повод.

Сузана се изправи и разтърси полите си – полите на Шарлот. Такава красива рокля, така жестоко намачкана.

– Не виждам смисъла във всичко това – изрече много ясно и отчетливо тя. – Ти си женкар, сменяш любовниците си като носни кърпички, с две думи – любител си на женския род. Тоби, ако нямаш нищо против, моля те запуши си ушите.

– О, Сузана, не бъди глупава. Всички говорят с огромно уважение за опита и енергичността на негово височество. Всички се гордеят с него.

– Това е изключително странно, но в момента няма значение. Роухън, трябва да бъде честна по този въпрос. Не съм мекушава, нито пък някога ще бъде като Шарлот.

– Тук събра много точки. – Баронът потърка брадичка с кокалчетата на ръката си. – Аз обаче си давам доста добре сметка за това какво не си. През следващите години може би ще разбере и какво си.

„Следващите години.“ Това бе предостатъчно. По-точно – прекалено. Не можеше да понесе повече. Мислеше, че е омъжена, но се бе оказало, че не е така. И сега се бе озовала в положението на самотна жена с незаконно дете, защото бе доверчива глупачка, защото бе повярвала на един младеж, който ѝ се бе струвал прекалено съвършен за нея – спокоен, мил, вдъхващ доверие. Ах, как се бе подиграла с нея съдбата. Какъв бе всъщност Джордж? Защо бе постъпил така?

Това нямаше значение. Нищо от тези неща не бе реално. Макар да не можеше да каже какво точно бе.

– Тоби, утре си тръгваме от Маунтвейл Хаус. Връщаме се в Мълбъри Хаус.

– Нямах никакви пари, Сузана – рече меко и същевременно непреклонно младият мъж. – Няма да стигнете далеч. А и не можете да вървите пеш до Мълбъри Хаус, особено пък с Мариан.

Сузана не можеше да намери повече думи. Беше достатъчно да гледа Роухън, за да си даде сметка колко глупаво се бе проявила. Не, не можеше да понася повече този товар. Обърна се кръгом и излезе от кабинета.

– Тоби, остани тук, връщам се. После ще обсъдим заедно какво може да се направи.

– Не мисля, че е в цветущо състояние в момента, Роухън.

– И аз не бих бил на нейното място.

Господи, колко уродливо бе всичко, което бе принуден да й каже!

Тази вечер щеше да я остави да прави каквото си иска, но утре... утре нямаше да й позволи да напуска къщата.

На горната площадка я посрещна Лоти, която изглеждаше на края на силите си. Мариан кръстеше в ръцете й.

– Дадох й две парчета ябълков сладкиш, мисис Карингтън... ъъ, миледи. Само две, както ми казахте. Но сега я боли корем и аз не знам какво да правя.

Внезапно принудена да се върне от царството на абсурдното в света на реалното, младата жена пое дъщеря си и се опита да я утеши.

– Случват се такива неща, Лоти. Грешката не е твоя. Ще види дали мисис Бийт има нещо, което ще й помогне.

Поне не бе извикала на баващата, че не е „миледи“.

– Аз ще се погрижа за това – обади се зад гърба й баронът. Погледна към ридещото момиченце, отпуснато върху рамото на майка си с напъхано в устата юмруче. – Само след момент ще се почувстваш отново прекрасно, малката.

– Роухън!

– Веднага се връщам, Мариан.

И изчезна надолу по стълбите. Сузана закричи напред-назад, като се стараеше да успокои детето. Маунтвейл се появи след минута със стъклена чаша в ръка. Момиченцето погледна към нея и се разхленчи.

Роухън повдигна с пръст брадичката й.

– Чуй ме, мишленце, ще изпиеш това до дъно. Мисис Бийт ми го даваше, когато бях малко момче. Върши хубава работа, а и вкусът му не е лош. Само след момент ще пожелаеш да танцуваме бърз шотландски танц.

– Не знам как – изхълца детето.

– Ще те науча, но първо трябва да ощастливиш отново коремчето си.

За учудване на Сузана, младият мъж подръпна назад главата на дъщеря й и започна да й дава да пие от течността. И Мариан, която никога не се предаваше лесно, изпи всичко до последната капка.

– Прекрасно. Сега ще те занеса долу. Трябва да бъдем близо до пианото, за да мога да те науча как да танцуваш, когато пожелаеш.

Момиченцето се премести охотно в него. Все още хълцаше и скимтеше. Очевидно му имаше доверие.

Без да каже нищо повече на двете жени, баронът заслиза по стълбите. Детето се бе излегнало върху рамото му, напъхало пръстчета в уста си. Сузана можеше да чуе мляскащия звук от десет метра разстояние.

– Е – обърна се към Лоти тя, – трябва да стягам багажа. Сутринта тръгваме.

– До Оксфорд с негово височество ли ще ходите?

Несъмнено бавачката бе запозната с всяка дума, с всяко изражение, с всяко и най-дребно предположение във връзка с историята, която лорд Мантвудейл бе разказал на трите матрони. Сега вече сигурно всички знаеха за нея. Скоро всички в южната част на Англия щяха да разберат за нея.

– Може би – отвърна тя, тъй като нямаше желание и сили за каквито и да било обяснения.

Запъти се към стаята си, за да завари там Шарлот, която я очакваше в скандален тоалет от кремава коприна и пера. Дългата ѝ руса коса бе спусната по гърба, гладка и прелестно мека.

– Наистина страхотно събитие – обяви тя, когато младата жена влезе в спалнята си. – Такова вълнение не съм преживявала поне от две седмици. А и то бе от съвсем друг характер. Човек трябва да се приспособява непрекъснато. Скъпият ми син ме запозна само с някои основни моменти, но сега ти си тук и ще ми разкажеш всичко в подробности. Знаем толкова малко, защото той искаше да говори с теб и да се увери, че си добре. Не пропускай дори най-досадните подробности, Сузана. Струва ми се, че никога не съм се забавлявала толкова много. Но, знаеш ли, това все пак бе разочарование за мен. Скъпото ми момче е имало право в това отношение. Възлагах такива надежди на него.

– Според лейди Донтри вие сте искали Роухън да се ожени или за жена като вас, или за някоя по-света и с по-мек характер, така че да може да продължи да си живее все така безпътно, без съпругата му да му създава неприятности или да се меси.

– Колко е проникателна скъпата Реджайна. Дори след всичките тези години все още е способна да ме изненада. Не често, но от време на време... „Реджайна“ не е ли очарователно име? Жалко, че не го заслужава. Та така, тя значи „те закопала“... струва ми се, че точно така се изрази Тоби. Заедно с Алмирия и Елса. Трите заедно изглеждат съвсем правдоподобно в ролята на Парките, като Реджайна определя насоките. А после се е появил Роухън, за да обяви, че всъщност си му съпруга. След като сте женени от пет години, очевидно вече не сте младоженци. Чудех се дали да му повярвам. Вярно ли е, че дори не си виждала

бедния Джордж?

Сузана я погледна безпомощно, онемяла от притеснение.

– Изглеждаш абсолютно изтощена, Сузана. Ела да седнеш. Всичко е наред, само седни. Роухън ще се погрижи за Мариан. Не е ли странно? Гледах го как се занимава с нея, сякаш го е правил от години. Но той всъщност се е занимавал, нали? Беше ли с теб, когато се роди тя?

– Не, не беше. Не успя. Тя се роди малко по-рано.

– Онова, което не разбирам, е защо той те доведе тук под претекст, че си вдовица на Джордж. Защо не просто като съпругата на Роухън, ако изобщо си такава?

Потъваше бързо. Скоро и носът ѝ щеше да се озове под движещите се пясъци. Какво да прави? Да каже истината на Шарлот? Да ѝ каже, че нейният любим, стеснителен Джордж я бе излъгал и предал по най-позорен начин, за да се добере до леглото ѝ ли? Какъв трябваше да бъде човек, за да направи подобно нещо?

Много млад мъж без никакви скрупули. Кой знае как, но бе сигурна, че баронът никога не би постъпил така осъдително. Сузана поклати глава.

– Да не би да се опитваш да измислиш някоя подходяща за мен лъжа?

– Не, мадам. Но ви моля да говорите със сина си за всичко това.

– А, значи се страхуваш, че няма да ми кажеш същите неща по същия начин?

В отговор младата жена само отново я изгледа безпомощно. Май започваше да се усъвършенства в това.

Лейди Маунтвейл се изправи, прокара тънките си пръсти по перата на китката си.

– Възнамерявах да се насладя за известно време на Огъстъс, а след това да се върна в Италия. Винаги съм обожавала Венеция. Всъщност, дори си играех с мисълта да взема Огъстъс с мен. Но сега се появи тази... тази каша. Ще поговоря с Роухън. После ще видим какво ще правим. Поспи добре, скъпа.

Шарлот поне не я бе проклела или застреляла. Сузана се отпусна на стола, затвори очи за момент, само за момент. После щеше да си събере багажа.

Когато се събуди рязко, беше посред нощ и тя трепереше от студ. Затърси опипом свеци, но не откри нито една. Не можеше да събира вещите в тази тъмница.

Успя да се съблече, да постави внимателно великолепната рокля на

свекърва си върху облегалката на стола и да се пъхне под завивките.

В мига преди да се унесе отново, внезапно осъзна, че Роухън сигурно бе давал на брат си много повече от двайсет лири на тримесечие.

Джордж не се бе грижил дори дъщеря му да бъде задоволена. Усети сълзите, горещи и парещи, да бликат от очите ѝ и да се стичат по бузите. Целият ѝ живот бе една лъжа. Глупостта ѝ бе невероятна. Нищо чудно, че Джордж не бе пожелал да я представи на семейството си. Какво би могъл да каже? „Това е любовницата ми, а това – моето незаконно дете.“

Никога не се бе съмнявала в уверенията му, че баща му, а след това и по-големият му брат ще го лишат от наследство, а заедно с това – и нея, и Мариан. Трябвало му време, повтаряше непрестанно той. Скоро щели да бъдат заедно, едно семейство, и всички щели да разберат. Нищо чудно, че през последните години бе посещавал толкова рядко Мълбъри Хаус. Знаел е, че рано или късно ще бъде разкрит. А може би просто изобщо не ги бе обичал. Може би е бил отегчен. Не е желал пак да го пита дали е казал на големия си брат. Вече не ги е искал. Дори собствената си дъщеря.

Щеше да го убие, ако вече не беше мъртъв.

Беше се самозалъгвала в продължение на пет години и сега ѝ се струваше, че ще умре от мъка заради това. Проклинаше себе си още повече, отколкото неверния си любим. Винаги се бе мислила за много умна и проникателна. Плака, докато гърлото ѝ заболя, докато не ѝ останаха повече сълзи, но болката остана все така дълбоко в нея. Джордж я бе излъгал, защото тя не можеше да му предложи нищо ценно, защото заслужаваше само един фалшифициран брак.

– И това, майко, с най-противните подробности, е онова, което ѝ е причинил Джордж.

Кипеше от гняв към брат си, който ги бе напуснал и никога нямаше да може да отговаря за стореното.

Бе възнамерявал да не разказва действителната история на майка си, но, вярна на невероятно хитрата си природа, тя го бе събудила насред дълбок сън и бе измъкнала истината от него, преди да отвори дори едното си око и да разбере какво всъщност става. Сега бе ядосан на себе си заради това, но не можеше да промени стореното. Тя го бе надхитрила, но го бе направила добре.

Вече бе напълно разсънен и се проклинаше, задето спеше така дълбоко. Шарлот, застанала до прозореца, гледаше към терасовидните градини.

– Съжалявам, майко – обади се младият мъж, – не исках да разбера, нямаше нужда. Но ти си проницателна като игуменка. Хвана ме натясно.

Лейди Маунтвейл се обърна с лице към него.

– Да, прескъпи мой, мозъкът ти никога не работи на пълни обороти непосредствено след като си се събудил.

И замълча. Закрачи напред-назад из спалнята на сина си. Той все още бе в леглото, разбира се. За разлика от него майка му ставаше рано. И винаги бе в най-върхова форма рано сутрин. А сега бе едва шест часа.

Роухън все още не съжаляваше за нищо от стореното предишната вечер. Не бе променил нито едно от намеренията си, особено пък това да се ожени за Сузана.

Обичаше името ѝ. То просто лягаше на езика му. Предполагаше, че дори когато бе вбесен, неговото произнасяне щеше да му действа като лекарство.

– Знаеш ли, прескъпи мой, приятно ми е, че си искал да предпазиш ушите ми от истината за безчестието на брат си. Но аз си знаех, че ти никога не би се оженил за едно момиче, за да го държиш скрито. Ти щеше да парадираш с него и да го глезиш до пресищане, както сега възнамеряваш да направиш със Сузана и с Мариан. – Гласът ѝ внезапно прозвуча особено решително. – Но вече край на предпазването на Джордж. Онези, които трябва да бъдат предпазени, са Сузана и Мариан. –

Започна отново да крачи. – Почти пет години – промълви тя, по-скоро на самата себе си и на камината, отколкото на барона. След това се обърна с лице към сина си, подпрян на лакти върху леглото, разчорлен, с леко набола брада, от което трапчинката на брадичката му изпъкваше още по-ясно. – Но що за човек е бил Джордж? – възкликна най-сетне Шарлот, неспособна да остави тази болезнена тема. – Струва ми се, че не съм го познавала.

– Не знам. Възнамерявам да отида в Оксфорд, за да открия истината. Несъмнено е познавал човека, който отвлече Сузана заради картата. Съжалявам, майко.

– Знам. Аз също съжалявам. Кога заминаваш за Оксфорд?

– Трябва да тръгна веднага, след като получа съгласието на Сузана да се венчаем в тесен кръг. Никой друг – нито приятелите, нито съседите, нито дори Фиц – не трябва да знае истинското положение на нещата. Онова, което науча, също ще опитам да запазя в тайна.

– Да, така би било най-добре. И аз мисля, че трябва да се ожениш за Сузана преди да тръгнеш за Оксфорд. Тя е много горда. Джордж я е предал, направил я е на глупачка и тя несъмнено се огъва под смазващата тежест на този факт. Най-вероятно се чувства безполезна, нежелана, не струваща пукната пара. Да, трябва да се ожениш за нея. В противен случай, страхувам се, тя може да се опита да напусне Маунтвейл, за да ти спести тази благородна саможертва. Венчавката трябва да бъде съвсем потайна. Ще успееш ли да се сдобиеш със специално разрешително?

– Да, колкото се може по-скоро.

– Ще осиновиш ли Мариан?

– Разбира се.

Младият мъж се почеса по гърдите, усети погледа на майка си и побърза да се покрие със завивките. Тогава си даде сметка, че тя гледаше през него, а не в него. Е, тя му бе майка, в крайна сметка.

– Поне няма да се налага да се тревожим за нея, след като ти стане съпруга. Тя разбира правилата на играта. Може да си остане тук, в Маунтвейл Хаус, в разкош и удобство, докато ти си стоиш в Лондон и правиш каквото ти сърце желае.

– Защо мислиш, че ще искам да бъда сам в Лондон? Всъщност, майко, когато отивам в Лондон, ще ги вземам и тримата с Мариан и Тоби.

Баронесата се взира дълго в сина си, без да произнесе звук.

– Но тя не е като мен, нито пък е от слабохарактерните душици –

рече най-после тя. – Сама ми го каза снощи. Да, Сузана ще бъде нещастна. Не само заради теб. Помисли си само за твоите любовници, прескъпи мой, за всичките приеми, балове, за Клуба на четирите коня, за операта, за...

– Смяя да кажа, че на нея операта ще ѝ хареса и... – Гласът му секна рязко като откъртил се от скала камък. Внезапно си бе дал сметка как говореше на нея, майка си. Впи поглед в пръстите на краката си, като ги размърда под одеялото. И се изкашля. – Т.е., естествено, че когато пожелае да се отдам на задоволяване на моите апетити, ще се погрижа тя също да се забавлява добре. Не може да не знаеш, че ще го сторя.

Съмнението се изпари от красивото лице насреща му. Още нямаше седем сутринта, тя нямаше никакъв грим, слънцето нахлуваше през източния прозорец и въпреки това пред него стоеше една от най-красивите жени, които бе виждал в живота си.

– Точно това щеше да направи и скъпият ти баща. Разбира се, аз постъпвах по същия начин с него, когато си позволявах волности. Именно това прави един брак успешен. И мъжът, и жената трябва да проявяват внимание към нуждите и наклонностите на другия. Никога няма да забравя случая, когато скъпият лорд Уестминстър умря при онази ловна злополука. Бях съсипана. Скъпият ти баща изобщо не се отдели от мен до и дълго след погребението. – Внезапно лицето ѝ придоби строго изражение. – Знаеш, разбира се, че трябва да създадеш наследник, преди Сузана да бъде свободна да се отдаде на удоволствия, нали, прескъпи мой?

– Майко, не мисля, че това ще има някакъв ефект. Страхувам се, че тя ще бъде от съпругите, които се месят. – Побърза да вдигне ръка, за да я накара да почака. Последното му желание бе Шарлот да започне да дава инструкции на Сузана как да се грижи за един женкар. Но последните му думи очевидно я бяха ужасили. – Аз ще се справя с нея, майко, ще видиш, ще я науча на всичко, което е нужно. Не е необходимо ти да се занимаваш с тази работа. Това е мое задължение. Разбрахме ли се?

– Така ми се струва, прескъпи мой. Мъж с твоята репутация би трябвало да може да накара всяка жена да разбере начина му на мислене, независимо дали му е съпруга или не.

– Да, права си, разбира се. Така, а сега ще стана, за да се уверя, че Сузана не е побягнала от Маунтвейл Хаус. Обещай, че няма да говориш с нея.

– Добре. Как е коремчето на Мариан?

– Заспа в ръцете ми, докато бяхме долу в кабинета. Така и не си

даде сметка, че наоколо няма никакво пиано. Сигурно ще трябва да я уча на шотландския танц днес. Мисля, че стана дума точно за шотландски танц. Да, ще ѝ хареса да скача насам-натам и да си смуче пръстите, докато Фиц отмерва ритъма на пианото.

Лейди Маунтвейл изви безупречните си вежди при тази картина – синът ѝ, мъж с достойна за истински укор репутация, да танцува с едно момиченце.

Половин час по-късно Роухън се запъти към стаята на Сузана, като си подсвиркуваше.

Сабин, камериерката на майка му, подреждаше четките и гребените върху тоалетката. През последните години тя бе опитвала неведнъж да го вкара в леглото си. Той спря в мига, в който я забеляза и започна да отстъпва заднишком, без да вдига шум.

– Милорд! А, ето ви. За да видите мадам ли? Чиста загуба на време. Не, на вас би ви допаднала повече жена с по-интересни привички, с по...

– Сабин, къде е лейди Маунтвейл?

– Вашата съпруга ли имате предвид?

Бе сгрешил, като не се бе досетил, че всеки слуга в радиус петдесет мили вече ще е запознат и с най-дребните подробности.

– Да, моята съпруга – отвърна той. – Къде е тя?

– Мърмореше си нещо под носа, милорд, но какво, не съм сигурна. Интересуваше се къде ѝ е куфарът, но когато я попитах защо ѝ е, не ми отговори. Не, тя... как го казвахте, остана като втрещена и излезе от стаята.

Младият мъж спря на прага, дари камериерката с ослепителна усмивка и рече:

– Вече съм женен, Сабин.

Тя плесна с ръце пред гърдите си и възкликна:

– Е, и?

Роухън вдигна нагоре длани и излезе. Къде, по дяволите, бе Сузана?

– А, Тоби. Къде си се запътил?

– Опитвам се да открия Сузана, сър.

– Защо не погледнеш в детската, а аз ще попитам Фиц.

Така и никой не я намери.

– Може би – каза икономът, придобил нов тип достойнство сега, след като младата жена бе станала господарка на Маунтвейл Хаус, – нейно височество е с братя Харкър, за да научи нещо повече за

състезателните котки. Ози ми каза, че това коте май било готово да хвърли топа, но да спечели победата за нейно височество.

„Нейно височество.“ Щом Фиц я признаваше за такава, значи всичко бе наред. Никой – дори граф Нортклиф, известен с изключителната си арогантност и надменност – не би си позволил да не се съгласи с Фиц. Забавното бе, че икономът все още не бе решил, дали състезанието с котки не бе под достойнството на нейно височество.

– Не, по-вероятно е да планира бягството си от мен.

– И аз бих се замислил над подобен вариант, ако се бяхте оженили за мен и ме бяхте крили в продължение на четири години.

– О, каква ужасяваща мисъл.

Както му бе станало навик да прави всяка сутрин, Роухън посети пленника, за да види дали не е решил да говори. Този ден вратата бе отворена; пазеше лакеят Рори.

Сузана стоеше над непознатия; той изглеждаше все така много блед и главата му все така бе с превръзка.

– Постой навън, Рори – рече съвсем тихо баронът.

Влезе безшумно и затвори вратата зад себе си.

– Защо не ми кажеш истината? – казваше точно в този момент тя.

Очевидно не за първи път му задаваше същия въпрос.

– Разкарай се – заяви без много церемонии нейният похитител и се изплю, като за малко не улучи полите й.

Очевидно имаше доста неприятни навици.

– С Джордж бяхте приятели, нали? Спомням си, че ти бе единият от мъжете, с които се запознах през онзи ден в трапезарията на странноприемницата. Казваш се Ламбърт, нали?

– Ти си лекото момиче на Джордж, нали? Да, знаех, че си ти. А ти си мислеше, че си му съпруга. Как сме се смели на това. И му струваше само десет лири на тримесечие. Най-евтината любовница, която може да има един мъж.

И непознатият се разсмя, грубо, просташки, но Сузана все още не се предаваше.

– Не ти вярвам. Разправяш лъжи за човек, който е мъртъв и не може да се защити. Моля те, кажи ми истината за Джордж. Трябва да разбере повече за него. Ти Ламбърт ли си или Тиодор Миках?

Мъжът обърна лице към стената.

– Ти си Ламбърт, нали?

Този път пленникът отстъпи. Обърна бавно глава към нея.

– Ти ще ми дадеш проклетата карта и аз ще ти кажа всичко за

Джордж.

– Няма никаква карта. Или ако има, не знам къде е. Вече ти казах. Това е самата истина.

– Тогава значи Джордж е направил нещо друго с нея. Чудя се какво ли е то?

– Продължавай да се чудиш, Ламбърт – обади се Роухън, като се показа от мястото си в ъгъла и тръгна към тях. – Сега, след като вече знаем кой си, скоро ще разберем за какво изобщо става дума.

– Долно копеле. Джордж казваше, че с голи ръце ще започнеш да ринеш, ако разбереш някога за това. Обясняваше, че трябва да внимава много с теб. И че само си се правел на ленив и добросърдечен, но всъщност в теб се криели опасни дълбини, които не би желал да проучи. Изглежда брат ти не е бил достатъчно предпазлив, а? Върви да търсиш, няма да откриеш абсолютно нищо. Без картата е невъзможно да успееш.

И отново се обърна към стената.

– Мисля, че е време да вървите в тъмницата, мистър Ламбърт – произнесе съвсем бавно баронът.

Имаше обаче един проблем. Този негодник знаеше за фалшивия брак на Джордж. Какво щеше да стане, ако го разгласеше пред целия свят? Беше дошъл моментът да бъде безмилостен.

Ламбърт не бе изпратен в тъмницата. Същия следобед обаче, след като доктор Фоксдейл обяви, че е в достатъчно добро здравословно състояние, двама лакеи го придружиха до Ийстбърн, където бе предаден на капитан Мълдун заедно с едно дълго писмо от лорд Маунтвейл. Нещастникът щеше да работи във флотата на Негово величество в продължение на шест години или докато умре, в зависимост от това кое щеше да се случи първо.

Роухън не се сещаше какво друго може да направи. Този път откри Сузана в компанията на Ози Харкър наред сериозна дискусия.

– ...да, ваше височество, има много методи за обучение на котките в надбягване. Мистър Битл, да речем, стои над главата на бедното създание и удря с ръце, ама наистина много силно, точно в ушите му. Изкарва акъла на животинчето. И то хуква, вирнало опашка, но в повечето случаи стига до под полата на най-близката дама.

Младата жена се усмихна, тъй като историята бе наистина забавна, но в същото време си мислеше: „Трябва да спра това. Всички ме наричат *«миледи»*. Това е ужасна грешка. Трябва да си тръгна.“

– Благодаря, Ози. Но сега трябва да се погрижа за нещо важно.

Отдалечи се от него, навела глава; Роухън знаеше точно какво си

мисли. Проследи я и откри с изумление, че от всички възможни стаи тя се запъти точно към кабинета. Премигна невярващо, когато Сузана много бавно и предпазливо заотваря едно след друго чекмеджетата на бюрото. После измъкна касата. За нейно нещастие, тя бе заключена.

– Не мислиш ли, че ще бъде по-лесно да се омъжиш за мен, отколкото да се изправиш пред съдията? Никой не гледа с добро око на кражбата на пари.

Сузана въздъхна дълбоко. Раздруса за последен път касата, после я върна в долното чекмедже на бюрото.

– Щях да ти върна парите – отвърна тъжно тя.

– Как?

Този път улучи целта. Тя се изправи в цял ръст като истинска Диана. Трябваша й само лък и стрела. Дори вирна брадичка.

– Ами, мисля, че просто мога да отида в Оксфорд и да си намеря защитник, който да ми плаща повече от десет лири на тримесечие.

– Знаеш ли, Сузана, проблемът на Джордж е бил там, че не е знаел как да те предпази, за да не забременееш. А това никога дори не ти е дошло наум. Ако Мариан не се бе родила, той можеше да продължи да ти се наслаждава, без да се тревожи за деца. Каза ми, че не се появявал често през последните две години. Причината е била там, че се е страхувал да не забременееш отново.

Не беше се сетила за това; беше усетила само болка от отхвърлянето.

– Човек с твоята репутация... ами да, откъде би могъл да знаеш какво е чувствал или планирал брат ти? Може би изобщо не е било така, както разправяше онзи негодник Ламбърт. Може да ми е наговорил всичко това просто от желание да ми причини болка. Все пак аз му се изплъзнах, а ти го простреля.

– Възможно е, но това не променя въпроса. Защо просто не сложим точка на това? Омъжи се за мен, Сузана. Утре вече ще съм осигурил нужното ни разрешително. Местният викарий, мистър Байъм, е отдавнашен приятел на семейство Карингтън. Той никога няма да ни предаде. Може да ни венчае още утре. Тогава няма да е нужно да се притесняваш и да крадеш пари от мен.

– Да, вярно. Тогава ще да се притеснявам само с коя от твоите приятелки си, когато не си с мен.

– Знам. Това е непреодолим проблем, нали? Човек с моята репутация трябва да защитава доста неща за своя образ, нали? Защо просто да не забравим за моите приятелки? – Размаха ръце като фокусник и

щракна с пръсти. – Готово! Проблемът не съществува. Какво ще кажеш?

– Джордж ме предаде. Не бих понесла да се свържа с друг мъж, който даже няма да се преструва, че не ме предава.

– Може би – рече той много бавно и предпазливо, – може би двамата с теб бихме могли да помислим върху тази възможност никога да не се предаваме един друг. Ще бъдем само двамата. Сами ще си осигуряваме забавленията и удоволствията. Мисля, че мога да се закълна в това. А ти би ли могла?

Младата жена го изгледа така, сякаш най-голямото ѝ желание бе да го цапардоса през носа.

– Не ставай смешен! Не искам никога повече да ме докосва някой мъж, толкова сте ужасни. Мразех това. Имаше само пот, смущение и унижение. И противно сумтене и клатене... – Погледна го така, сякаш току-що бе изрекла богохулство в лицето на някой ангел. Плесна се с длан през устата и почервения до корените на косата си. – Забрави, че съм го казала – произнесе между пръстите си тя. – Не съм го казвала, нали? Не, със сигурност съм достатъчно добре възпитана, за да не изръсвам подобни приказки, как мислиш?

– Да, но го каза. Съжалявам.

– Не, сигурно не си ме разбрал правилно. Моля те, Роухън, остави ме да открадна малко пари. Ще те оставим и тримата и никога повече няма да трябва да се тревожиш заради нас.

Баронът се взираше в ноктите си. Бяха късо подрязани и лъскави. Искаше му се да вкара тези пръсти в нея, искаше му се...

– Знаеш ли, Сузана, физическата любов между мъжа и жената не трябва да бъде ужасна и смуцаваща. Изобщо не разбирам какво значи унижение при правенето на любов. Какво би могло да бъде унижително в това? Наистина има пот, но това не е чак толкова лошо, при положение, че си доставяш удоволствието.

Тя го съзерцаваше така, сякаш току-що пред очите ѝ му бе изникнало трето ухо. Отново вирна брадичка.

– Тъй като не съм казвала нищо, нямам представа за какво говориш.

Тогава Маунтвейл се приближи до нея. Хвана я за ръката и я измъкна иззад бюрото. Притегли я към себе си. Сузана се помъчи да се отдръпне, натисна го с длани в гърдите, но той бе по-силен и изпълнен с решимост.

– Кажй „да“, Сузана.

Поклати глава, вперила поглед във врата му.

Той започна да гали гърба ѝ с нежни, спокойни движения нагоре-надолу.

– Всичко ще бъде наред, само се съгласи.

Най-накрая тя вдигна очи към трапчинката на брадичката му.

– Ти си много мил човек, каквато и да е репутацията ти. Би трябвало да съм най-голямата нещастница, за да приема предложението ти. Би трябвало да нямам капчица почтеност. Брат ти не вярваше, че ставам за нещо друго освен за леглото му, но очевидно и това не е било на особено високо ниво. Не мислеше, че струвам повече от десет лири на тримесечие. Ти не може да желаеш да се пожертваш заради младежките прегрешения на брат си, нали?

16

– Мисля, че ще направя блестяща саможертва.

– Това не е шега, Роухън. Джордж явно не е желал нито мен, нито дъщеря си. Просто не сме били достатъчно важни за него. Защо ти би искал нещо, което не е имало никаква стойност за твоя брат?

– Джордж е сторил нещо отвратително. То няма нищо общо с нас. Чуй ме, Сузана. Няма да ти позволя да казваш, че не струваш нищо...

– Това е истина. Струвам по-малко от която и да било прилична любовница. Имам и доказателство. Само десет лири на тримесечие за такива като мен. Каж ми колко ти струва на тримесечие една твоя любовница? Или пък просто не е имало късметлийка, удържала цели три месеца с теб?

Младият мъж я сграбчи за раменете и я разтърси. Завря лицето си в нейното. И произнесе съвсем бавно.

– Няма да те оставя да ме предизвикваш. И повтарям отново: „Ти струваш наистина изключително много.“ И не смей да гледаш пак към проклетите си обувки. Погледни мен! За мен е удоволствие дори само да те гледам. С огромно удоволствие слушам как Мариан си смуче пръстчетата. Огромно удоволствие ми доставя, когато Тоби ми обяснява, как никога не се е отдавал на необуздани лудории. Ти си една интелигентна, любяща жена. Искам те за моя съпруга. Нека да остареем заедно, да родим и да отгледаме десетина деца.

– Човек с твоята репутация не би искал десетина деца – заяви бавно тя, като го гледаше право в очите. След това направи пауза и се намръщи. – О, сега разбирам. Ако съм бременна непрекъснато, тогава няма да идвам в Лондон и да ти преча на удоволствията.

Баронът съдържа гнева си. В крайна сметка човек с неговата репутация трябваше да приема някои преценки за своя характер. Само Господ знаеше колко усилия бе положил, за да накара хората да направят тези преценки. Пое си дълбоко въздух и заяви спокойно, с безкрайна увереност:

– Всъщност, изобщо няма да ходя в Лондон. Ще се разхождам, като те потупвам леко по корема и ще разказвам приказки на детето си. И вероятно ще се движа с вечна идиотска усмивка на лицето.

– Не те разбирам – отвърна сериозно Сузана, като го гледаше все така право в очите; всичко, което чувстваше, бе изписано пределно ясно

и върху неговото лице. – Прочут си като голям женкар, като човек с неуголими сатирски апетити. Всички ти се възхищават за това така, както се възхищават и на майка ти. И както са се възхищавали на баща ти. Ти си прочут познавач на жените. Джордж казваше, че няма по-похотлив мъж от теб. А след това се засмиваше и потриваше ръце. Естествено сега разбирам защо се е смял. Опитвал се е да те надмине. Питам се дали аз съм била първата жена в живота му? Не, стига толкова по този въпрос. Защо, за Бога, би искал да се ожениш за мен и да имаш десетина деца?

– Щеше ли да ми повярваш, ако ти бях казал, че нищо от това, което изброи, не е вярно?

– Не.

– Но нали откакто ме познаваш, не си ме виждала да се втурвам да свалям жени?

– Познавам те малко повече от седмица.

– Да, но мъж с моята репутация трябва да има жена поне два пъти дневно. Може би дори не същата жена. Нали разбираш, една сутринта и друга – вечерта. Не си ли чувала точно това?

Сузана преглътна с усилие. Ето това се казваше откровено изразяване.

– Значи проявяваш известен самоконтрол. Цена това. – В този момент очите ѝ се разшириха. – Но почакай... шегуваш се, нали? Два пъти дневно? Това е невъобразимо, нелепо. Ами да, би трябвало да е грешно. Дори най-големият женкар на всички времена със сигурност не е имал различна жена за своите удоволствия два пъти дневно.

Роухън се изкушаваше да се разсмее, но не го направи.

– Би ли се съгласила да повярваш ако ти кажа, че съм се налудувал за десетима и съм готов да създам семейство с една жена и тази жена си ти?

На това вече не можеше да откаже толкова бързо. Можеше само да се взира безпомощно в него.

– Но защо с мен? Аз съм нищо, по-малко от нищо. Струвам само десет лири на тримесечие. Вече имам дете от по-малкия ти брат. Защо с мен? Не би ли желал млада девица с бляскаво потекло и зестра? Чувала съм, че развратниците предпочитали девиците, че...

– Откъде си чула всичко това за развратниците?

Младата жена се изчерви в много красив нюанс на червеното и на Роухън му се прииска да я целуне. Всъщност искаше да направи много повече неща с нея, но желаше да започне с целувка... или по-скоро – с

няколко целувки.

– Тъ, може би от мисис Бингли, местната шивачка. В младостта си работила като камериерка при една дама в Лондон.

– Е, може би това би предпочел един обикновен развратник – заяви Маунтвейл, като я издигна от дупката, която бе започнала да си копае сама и от която, ако я бе оставил, щеше да падне чак в Китай. – Аз не съм от обикновените. Поне три степени над тях съм. Следователно и моите предпочитания би трябвало да са по-различни от техните. Аз искам теб. Искам Мариан. Искам Тоби. Ще бъда обаче откровен с теб. Не искам проклетия ти баща.

Сузана беше упорита, не можеше да ѝ го отрече. Беше стиснала възето между зъбите си и дърпаше ли дърпаше. Ръцете ѝ масажираха раменете му. Беше му приятно, че го правеше несъзнателно.

– Нямаше да спреш погледа си върху мен и за секунда, ако не беше тази крайно неприятна ситуация. Нямаше да ме погледнеш дори да бях марширвала пред теб без дрехи.

Очите му се кръстосаха; той обаче не бе някое зелено момче, за да си позволява подобно нещо. Баща му винаги бе повтарял, че мъж, който не контролира сексуалните си желания, не струва и пукнатата пара.

– На твое място не бих разчитал на това. Казвал ли съм ти, че харесвам носа ти? Хубав, тесен и вирнат съвсем леко в края, точно колкото трябва. – Целуна я по върха му. – Щях да те погледна поне три пъти. А ако бе марширвала пред мен гола, щях да благодаря на Бога за това голямо благоволение и да сложа незабавно край на маршируването. Ти си наистина много красива, но хубостта ти е необичайна. Затова заслужаваш и необикновен мъж. Омъжи се за мен, Сузана. Ще те науча на много неща за удоволствието. Заедно можем да разберем кое е важно за нас и кое не е. Ще управляваме заедно живота си. Няма да те карам да се смущаваш, когато се любим. Няма да те унижавам. Кълна ти се, че поне половината пъшкания ще бъдат твои. Нека да се потим заедно, Сузана.

Проклетият му глас я разтърсваше до основи. Думите му... да, той определено знаеше да си служи безупречно с тях и в устата му те звучаха напълно сериозно; тя обаче вече се бе хващала на подобна въдица, и то не пусната от майстор като него. Беше се хванала на приказките на един съвсем млад човек. Абсолютно безпроблемно, като най-голямата глупачка на земята. Да, истинска лудост бе да му вярва. Не можеше да го слуша, още по-малко – да му се доверява. Той я държеше все така в прегръдките си и я галеше по гърба.

На Роухън му се прииска да я удуши, когато тя заяви с присъщата си упоритост, макар да си даваше сметка, че не звучи убедително дори за собствените си уши.

– Трябва да ме послушаш. В крайна сметка ще ме намразиш. Казах ти, че ненавиждам всичко онова, което мъжете правят на жените. То ме отвращава, мразя го. Става ми зле само при мисълта за това. Да трябва да се съблечеш и то не пред кого да е, а пред някакъв мъж, който има законното право да прави с теб всичко, което поиска. Това е истински кошмар и не желая да го преживявам отново. Така, вече ти казах истината. Знам, че сексът е от значение за мъжете, е, със сигурност не чак по два пъти на ден, поне за един разумен мъж. Но в такъв случай колко време ще измине, преди да отидеш в Лондон, за да се позабавляваш с някоя жена, на която ѝ допадат подобни занимания?

Сузана потръпна. Ето ти резултата от репутацията на женкар!

– Ще направя едно обещание. Обет.

Целуна я бегло по устата.

Устните му бяха топли. Младата жена премигна и опита да се измъкне от прегръдките му, но той не я пусна.

– Какво обещание? Какъв обет? Не обичам пот. Не можеш да обещаеш да не се потиш върху мен.

Баронът се разсмя; не можеше да не го направи.

– За това ще видим. Обетът ми е следният: първо трябва да се омъжиш за мен. Ако решиш, че не можеш да понасяш моята особа или мъжкото ми тяло, както и изискванията ми към теб, ако не ти харесва да живеем заедно, тогава ще те оставя на мира. Ще имаш защитата на името ми и ще разполагаш с достатъчно средства да задоволиш и презадоволиш своите желания и нужди. Мариан също ще получи защитата на моето име и полагащото ѝ се място в обществото, когато му дойде времето. Няма да ѝ липсва никога нищо. Ще ѝ осигурим чудесен брачен съюз. Аз ще се погрижа за това. Ще се погрижа и Тоби да получи отлично образование. Ще го изпратим в Итън, после – в Кембридж. Не в Оксфорд. Това е моето обещание.

Божичко, та той все едно ѝ предлагаше целия свят! Защо? Не, тук възникваше огромен проблем.

– Но ти трябва да имаш наследник.

– Да, вярно, че би било прекрасно освен дъщеря, да имам и син. Да, Мариан ще бъде моя дъщеря. Ще ме нарича „татко“. Ако, все пак... – младият мъж преглътна мъчително при тази мисъл, – ...не можеш да ме понасяш, тогава никога няма да имам наследник. Но родът ни няма да

изгасне благодарение на по-малкия ми брат Тиболт. След моята смърт той ще наследи титлата.

– Това не е справедливо. Само едно презривно същество би се съгласило на подобно нещо, така че аз няма да приема. Освен това, какво ще стане, ако ти родя наследник и след това пожелаеш да си тръгна? Не бих могла да взема своя син със себе си.

Как, по дяволите, успяваше да измисли толкова много доводи? Тази жена бе непресъхващ дяволски извор. А последният аргумент бе достоен за награда. Доколко уверен в себе си бе той? Не, по-точният въпрос бе: „Как бе стигнал дотам, че изобщо да се усъмни в себе си?“. Човек с неговата репутация бе самоуверен в най-голяма степен, това се подразбираше от само себе си.

– Ако ми родиш наследник и след това пожелаеш да си идеш, тогава синът ни ще остане при теб, докато стане на възраст да ходи на училище. Аз обаче винаги ще вземам активна роля в живота му. Съгласна ли си?

– Не, прекалено е жестоко. Не съм съгласна. Аз не съм чудовище. Не, изобщо забрави за това.

Тя си играеше изкусно с всички свои доводи. С наслаждение би наблюдавал уметото ѝ изпълнение, ако не бе заложил доста много на резултата. Тя обаче сама му носеше развръзката.

– Какво предлагаш в такъв случай? Не, сега ще говорим само за брака. За нищо друго. Забрави намерението си да избягаш от мен с Мариан и Тоби. Това няма да стане. Няма да го позволя. Забрави и за идеята да ме напуснеш с моя наследник.

При тези думи Сузана прехапа горната си устна. Беше спечелил, знаеше го, но въпреки това въпросите и съмнението в погледа ѝ му бяха омразни. Най-сетне тя каза точно това, което бе очаквал да чуе от нея.

– Искаш да кажеш, че изобщо нямам избор по този въпрос, така ли?

– Да, нещо такова.

– В такъв случай няма смисъл да бъда разумна, нали? Ще приема обещанието ти. За какъв период от време?

– Петдесет години.

Младата жена го стисна за гърлото и опита да го раздруса.

– Не вземаш на сериозно нищо от онова, което казвам.

Погледна го право в очите. Те бяха красиви, зелени като гъстата трева по краищата на градината в имението Маунтвейл.

Но какво общо можеха да имат две очи с цялата тази работа?

– И дори няма да признаеш, че всички изложени от мен причини да

не се омъжа за теб не са основателни?

– Не са. Сещаш ли се за някоя основателна?

Отпусна ръце върху раменете му. Взря се в шалчето около врата му. Изглеждаше прекрасно, също като него; той обаче бе женкар. О, Боже милостиви. Сузана преглътна с усилие.

– Поне мислех, че обичам Джордж.

Роухън усети прилив на гняв, но той премина бързо, тъй като Джордж вече го нямаше и животът се бе променил, като бе създал други възможности. Нищо не беше същото, слава Богу. Застана в позата на разумния мъж, какъвто знаеше, че е.

– Сузана, знам, че не ме обичаш... още. Познаваш ме само от една седмица. Аз също не те обичам. Как бихме могли да изпитаме чувства един към друг за такъв кратък период от време?

– В такъв случай това ще бъде брак по сметка, като всички предимства ще бъдат за мен, така ли?

– Не, той ще бъде от изключително значение и за моето семейство. Като защитим името на Джордж, ще запазим името и на Карингтънови. Не се съмнявай и за момент, че онзи, който заподозре нещо за брака ти с моя брат, няма да открие светкавично истината. Този мним свещеник, Блай Макноли, е добре известен. Не, това е единственото решение. Аз ще защита Джордж, а по този начин – и репутацията на Карингтънови. А ти ще станеш наистина член на това семейство. Всичко ще бъде както трябва. – Погледна я и се усмихна ослепително. – И ще имам дъщеря и син, ако пожелаеш да направиш това за мен, а може би и няколко деца.

– Ще ме пуснеш ли да си отида?

В първия момент му се стори, че става дума за след петдесет години. Но не. Тя говореше за сега, за днешния ден, просто искаше да си отиде от живота му. Пусна я от обятията си, но не се отдръпна от нея.

– Не.

Младата жена закричи напред-назад, също като майка му, с дълги и сигурни стъпки, смръщила замислено чело. Нямаше красотата на майка му, но притежаваше нещо дълбоко, тайнствено и силно. Беше неповторима. И безкрайна скъпа, поне за него. А какво друго имаше значение, за Бога? Желаше я, беше толкова просто. В главата му нахлуха мисли за капризния характер на съдбата; Роухън разтърси глава. Каквато и да бе тази жена, тя му подходеше. Господ я бе създал само и единствено за него.

Наблюдаваше я, изпълнен със задоволство. Тя продължаваше да крачи, като правеше пауза на всеки няколко крачки, очевидно потънала

в дълбок размисъл, след което поклащаше глава и тръгваше отново. Добре, това означаваше, че отхвърля доводи. Още по-добре за него самия. Баронът седна на един стол, облегна се назад. Подпря глава върху стиснатите си длани. Гледаше я как се движи. Беше много грациозна. Щеше да се поти по привлекателен начин.

Внезапно Сузана се завъртя рязко и застана с лице към него.

– Видях те. Усмиваше се. Защо?

– Ако ти кажа, може да ме атакуваш. Може да се втурнеш в библиотеката, да грабнеш грозната китайска ваза и да я хвърлиш върху главата ми.

– Вероятно някоя отвратителна мъжка мисъл те е накарала да се усмихнеш.

– Точно така.

Младата жена седна и приглади полите си. Едва сега Роухън забеляза, че тя носеше една от трите си грозни рокли – светлосивата, избеляла почти напълно от много пране. Проклетата дреха стигаше почти до брадичката ѝ. И не беше скроена както трябва. Падаше право върху гърдите ѝ, без да ги оформя, без да моделира фигурата ѝ. В този момент тя закърши ръце. При тази гледка баронът изви едната си вежда.

– Кажй, каквото имаш да ми кажеш, Сузана.

– Все още мисля за онази работа с наследника. Бих те оставил да направиш с мен онези неща... колко ли пъти ще трябва, за да забременея?

– Това се нарича любене, поне при нас ще бъде така. Жалко, че не го вярваш. Но след това ще го повярваш. Имай ми доверие.

Гласът ѝ прозвуча язвително и хладно, когато отговори:

– Любене ли? Това най-вероятно го е измислил в древни времена някой мъж, за да привлече дадена жена в леглото си.

– Не мисля така. Но, честно казано, не съм специалист по древния Египет, така че мнението ми не е меродавно.

Ако китайската ваза бе някъде наблизо, щеше да я запрати върху главата му.

– И не може да има гаранция, че ще бъде момче. Може да се наложи да се подлагам в продължение на години на това, преди да се сдобия с наследник.

– Така е. – Погледът му отново се премрежи. – Доста ми се нрави мисълта да имаме пет момичета преди да направим момчето. Не изпадай в меланхолия, Сузана, това няма да отнеме чак толкова дълго време; не повече от двамайсет години.

Младата жена потръпна. Какво, по дяволите, бе сторил с нея Джордж? Всъщност се досещаше. Много мъже нямаха и представа за женско тяло. Други пък го познаваха, но това не променяше поведението им. Баронът смяташе, че за всеки представител на силния пол е задължително да премине сериозно обучение за това, как да люби както трябва една жена. И баща му се бе погрижил той самият да получи тези знания.

Щом Роухън навърши четиринайсет години, неговият родител бе потрил доволно ръце, бе го ударил приятелски по гърба и го бе предал на грижите на най-опитната си любовница, Мери Клер от Уексфорд, Ирландия. Тя му бе давала уроци три пъти седмично в продължение на шест месеца. Всъщност, както сама бе признала няколко години по-късно, след третата седмица той повече не се нуждаел от уроци, но компанията му ѝ доставяла удоволствие, а и баща му, бе добавила със смях, ѝ бил платил щедро и прещедро, за да бъде момчето във форма. Сега младият мъж опита да си спомни дали някога бе изпитал смущение в присъствието на Мери Клер. Според него подобно нещо не се бе случвало никога.

Все още от време на време се виждаше с нея. Тя бе прекрасен приятел. Смъртта на баща му я бе разстроила толкова много, че майка му бе отишла да я утеши. И оттогава двете жени се бяха сблизили доста.

Колкото до двамата му братя, те също бяха получили прилично обучение. Нямаше причина Джордж да се е държал като дръвник. Неговата учителка не бе Мери Клер, но баща им не би го оставил в ръцете на някоя неопитна жена. И въпреки това брат му очевидно се бе проявил като тъпанар. Защо ли? Трябва да е бил от онези мъже, които не дават и пукнат грош дали доставят удоволствие на жената, която любят. Подобно нещо се струваше недопустимо за барона.

– Майка ми беше дъщеря на баронет – заразказва в това време Сузана. – По време на престоя си в Америка дядо ми очевидно направил нещо, което се понаравило на Джордж III и бил възнаграден по този начин. Колкото до баща ми, той е втори син, наполовина ирландец, без стотинка към името. Дядо ми лишил майка от наследство, задето се омъжила за баща ми. Както виждаш, произходът ми не е особено привлекателен.

– А, значи твоето семейство не може да открие корените си до Уилям Завоевателя, така ли?

Младата жена набърчи вежди.

– Нямам и най-малка представа. Би трябвало да го знам. Мога да пиша на дядо си. Никога не съм го виждала, но може би сега, след като

от смъртта на майка ми са минали толкова години, той няма да иска да ме лиши от наследство. Майка ми повтаряше често, че той носел най-колосаните вратовръзки, които е виждала някога на врата на който и да било джентълмен. Казваше, че едвам мърдал главата си. Затова му било невъзможно да погледне надолу и да види собствената си дъщеря. Съмняваше се, че изобщо някога я бил виждал отблизо.

– Това звучи доста ексцентрично. Може би не е бил с всички си. – Младият мъж вдигна припряно длани. – Не, дори не помисляй да хвърлиш отново отгоре ми тази ваза. Така, ето какво ще направя, за да не се чувстваш виновна заради неподходящия си произход. Просто ще намалая сумата за твоята издръжка, за да получа компенсация за всичко, което липсва в родословното ти дърво.

– Ще пиша на дядо си – заяви твърдо тя. – Все трябва да има някакви записки за родословното ни дърво, нещо, което ще подобри мнението ти за моите предци. – И тогава, за огромно задоволство на Роухън, сведе поглед и прошепна: – Не искам да се срамуваш от мен.

Приятно развълнуван от стремежа ѝ да му се хареса, лорд Маунтвейл попита:

– Кой е дядо ти?

– Сър Франсис Барет от Кодингтън, Йоркшир.

– Звучи съвсем добре. Ще проверим. Не си ли се сетила за още нещо, с което да измъчваш себе си или мен?

– Предполагам, че няма да кажеш цялата истина на майка си.

– Вече го направих. Майка ми е сила, с която човек трябва да се съобразява. Събуди ме в шест тази сутрин и до шест и трийсет вече бе изстискала всички подробности от нещастната ми особа. – В този момент младият мъж осъзна, че тя току-що му бе предложила най-мощното оръжие да я убеди. Вгледа се за миг в ноктите на ръцете си. А след това вдигна очи и се усмихна. – Майка ми мисли, че трябва да се оженим колкото се може по-скоро, дори незабавно. Потресена е естествено от онова, което е направил Джордж, и желае двете с Мариан да бъдете защитени. Напълно е съгласна, че най-добрият начин да направим това, е като се омъжиш за мен. – Направи съвсем кратка пауза и добави: – Знаеш ли, Сузана, майка ми има превъзходно усещане не само за това, което е подходящо и редно, а и за точния момент на неговото осъществяване, така че да се получи желаният резултат.

Младата жена въздъхна дълбоко.

– Бракът ни е необходимост.

Последва нова въздишка, дори още по-дълбока.

Най-после бе успял.

Скромната венчавка бе изпълнена от мистър Байъм – човек с внушителна побеляла глава и дълбок резониращ глас. Той получаваше издръжката си от семейство Карингтън и беше олицетворение на дискретността. Никога не заплашваше с ада и не обръщаше внимание на клюките, които достигаха до ушите му. И харесваше много настоящия барон Маунтвейл, въпреки репутацията му. Гостната на викария бе малка, но обзаведена с вкус благодарение на Шарлот Карингтън. Той разбираше необходимостта всичко да се държи в тайна дори от прислугата на семейството. Затова церемонията се състоя вечерта в неделя, когато всички се бяха събрали по домовете си, спокойни, че са изпълнили религиозните си задължения.

Мистър Байъм потупа Тоби по рамото, когато мина край него, и прошепна в ухото му:

– Сестра ти е прелестна. Днес е щастлив ден за Карингтънови. Представяш ли си, нашият барон се жени.

– Да, наистина се жения – намеси се Роухън. – Одобрявате ли това, сър?

– Да, одобрявам го, милорд. Страхувах се, че ще се ожените в Лондон и аз няма да имам възможността да присъствам на венчавката, но действителността надмина и най-смелите ми очаквания. Никой никога няма да узнае за това. А и вярвам, момчето ми, че след като се свързеш от първоначалния шок, скъпият ти баща би аплодирал постъпката ти. Ти си добър и великодушен човек. А сега, милорд, нека да ви венчая преди младоженката да е побягнала.

А тя наистина изглеждаше готова всеки момент да вдигне полите си и да се втурне навън. Баронът побърза да застане до нея и да я хване здраво за ръката. Дланта ѝ бе студена и влажна от пот.

Сузана, благодарение на свекърва си, носеше рокля от бледожълта коприна, а корсажът и линията под бюста бяха оброчени с дори още по-светложълта дантела. Дрехата падаше красиво на пода; подгъвът ѝ също бе поръбен богато с дантела. Ръкавите бяха дълги и декорирани с дантела. Във вдигнатата ѝ нагоре коса бяха вплетени светложълти панделки. Младата жена изглеждаше наистина прекрасно.

Маунтвейл преглътна мъчително; тя беше също така и много бледа.

Усмихна ѝ се, забелязал напрежението и бдителността ѝ, като се

молеше бъдещата му съпруга да намери сили да издържи това изпитание, както смяташе тя. Това бе втората ѝ женитба с представител на семейство Карингтън. Тази поне бе истинска. Майка му, усетила несигурността на Сузана, се бе постарала да ѝ намери предостатъчно ангажменти, за да не ѝ даде възможност дори да си поеме дъх, камо ли да си задава въпроси за предстоящото събитие.

На Роухън му се стори, че единствените думи на викария бяха въпросът към младоженката дали приема барон Маунтвейл за свой съпруг. Мистър Байъм бе действително много проникателен и мъдър. Една подълга служба би могла да доведе до два нежелани резултата – не бе изключено булката да припадне или да побегне, ако се съдеше по вида ѝ. А така, след като започваше церемонията с даването на брачния обет, той всъщност предопределяше по-нататъшното развитие на нещата. Въпреки това двамата с жениха въздъхнаха с огромно облекчение, когато Сузана отговори без капка колебание:

– Да, приемам го.

След което я чуха да преглъща с усилие.

Пет минути по-късно церемонията бе приключила. Мистър Байъм се усмихна на младоженците и рече:

– Това ми достави огромно удоволствие, милорд, миледи. Скъпата лейди Шарлот ни е осигурила шампанско. Но първо, милорд, можете да целунете прелестната си съпруга.

„Вече съм омъжена“ – помисли си Сузана, възряна в стария пръстен с диаманти и смарагди, който се предаваше от поколение на поколение в семейство Карингтън от седемнайсети век насам, както ѝ бе обяснил Роухън. Омъжваше се за втори път, само че сега церемонията бе реална, а съпругът ѝ – истинският ѝ съпруг – бе много мил, вече бе убедена в това. Но той също така се славеше и като един от най-големите сладострастници в Англия. Да се люби по два пъти на ден! Подобно нещо бе немислимо. Не можеше да очаква подобно нещо и от нея, със сигурност не можеше да го очаква. Тя му бе съпруга, не любовница. Мъжете преставаха да правят това със своите съпруги, щом осигуряха наследниците си. Джордж не ѝ се бе натрапвал повече след раждането на Мариан. Любовниците вероятно печелеха доста пари. Нищо чудно да вземаха дори на час. Щом го правеха проститутките, защо да не го правят и любовниците? Или пък любовницата се спазаряваше още в началото според това колко пъти дневно или седмично мъжът щеше да прави с нея тези неща? Да, това изглеждаше най-разумно.

– За какво мислиш? Зениците ти са се разширили. Дишането ти се

учести. Готова си да излетиш оттук, стига само да имаш метла.

– Не би искал да знаеш.

– По-късно, да, бих искал, но в момента желая най-много да те целуна.

И той се наведе към нея, но младата жена се отдръпна и рече:

– Каза, че всеки, който има някакви подозрения, може да разбере истината за брака ми с Джордж. Или да попита мистър Байъм, за да научи, че сме младоженци. Не се сетих по-рано за това. Божичко, нищо няма да излезе от цялата работа, Роухън, ня...

– Вече го направихме – отвърна баронът и я целуна. И промълви, без да се отделя от устните ѝ: – Мистър Байъм ме увери, че няма да каже и думичка, дори да му изтръгнат един по един ноктите от пръстите. Вече си моя, Сузана. Съвсем законно. И тайната ни е в безопасност.

„Негова.“ Очите ѝ се затвориха, когато я целуна. Това бе нежна целувка, не настоятелна. Сузана не опита да се дръпне назад. Знаеше, че така само щеше да постави в неудобно положение и двамата. Застанала абсолютно неподвижно, тя му позволи да я целуне, поставил леко длани върху ръцете ѝ.

Усещането не беше неприятно. Дори изпита някакво възбуждащо затопляне в корема, нещо непознато за нея, което изчезна веднага след като баронът отдели устните си от нейните.

Младият мъж се усмихна, вперил поглед в лицето на своята млада съпруга, и докосна закачливо връхчето на носа ѝ.

– Справи се добре. Твоето „*Приемам го*“ звучеше леко ужасено, но затова пък отговори веднага. Не ми остана време да започна да си гриза ноктите от притеснение. Гордея се с теб. А сега, лейди Маунтвейл, бихте ли желали шампанско?

Сузана кимна. „Лейди Маунтвейл.“ Този път беше наистина. Забеляза, че мистър Байъм се усмихваше на нещо, което му казваше Шарлот. Тоби играеше със стария окуцял териер на викария, Бъши. Младоженката заотстъпва бавно по-далеч от него. От своя съпруг.

Преди по-малко от две седмици все още плевеше своята градина с изцапани до лактите ръце, загрижена за парите, за ибериса, за баща си, вечно разтревожена от нещо и за нещо, но тогава сама си бе господарка, сама управляваше живота си. Тоби и Мариан бяха нейна отговорност. Честно казано, баща ѝ също бе нейна отговорност. И бе спала сама.

Сега вече бе дама от висшето общество, без абсолютно никакви парични проблеми. Единственото, което трябваше да направи, бе да даде обет пред един мъж, когото почти не познаваше. Той сега притежаваше

както нея, така и всичките и отговорности. Струваше ѝ се, че сделката бе изключително неизгодна за Роухън; той обаче се усмихваше. Цялата тази работа като че ли му доставяше истинско удоволствие. Но защо? Тя му бе донесла не само безброй задължения, а и опасности. Побъркал ли се беше, та изглеждаше толкова доволен? Не беше чак толкова наивна, че да вярва в искреното му възхищение. Възможно бе да му се струва приемлива, но нищо повече от това. Та той бе заобиколен от красавици през целия си живот. Не, бе постъпил така, за да спаси семейната чест. Всичко друго, което ѝ бе казал... не, не можеше да си позволи да вярва на тези неща.

Баронът ѝ подаде чаша шампанско, след което се обърна и заяви:

– Вдигам тост за красивата си млада съпруга Сузана Карингтън, която ме направи толкова щастлив.

– Слушай, слушай!

Това бе Тоби; той тъкмо отпиваше от двете глътки шампанско, които му бе осигурила неговата богиня, Шарлот.

Тръгнаха си не след дълго. Но първо мистър Байъм изгаси свещите и сградата потъна в мрак. Роухън желаше да намали до минимум риска някой да ги види и да се зачуди какво правеха тук по това време.

– Е, свърши се – рече той вече в каретата. – Какво мислиш, майко?

– Мисля, прескъпи мой, че се справи превъзходно с тази работа. Прекрасно изпълнение, достойно за скъпия ти баща. Той в крайна сметка щеше да бъде доволен, щом опознаеше Сузана и Тоби. Да не говорим за малката мишчица.

– Мариан мишчицата – каза Тоби и се прозя. – Това ми харесва.

– Да, наистина се справих добре с това. Само да не забравяме, че сме били тук на вечеря по покана на мистър Байъм. Вечерята бе първокласна, еднодушни сме по този въпрос. Вярно, че е малко необичайно. Осъзнах го особено добре тази сутрин, когато Фиц ме изгледа по начин, който говореше „Знам, че сте замислил да правите нещо“, след като го уведомих за поканата. А ти, Сузана, трябва да престанеш да подскачаш всеки път, когато те назоват „миледи“. Сега вече наистина си такава. Край на преструвките и игричките. Всичко е съвсем истинско. Съгласна ли си?

Младата жена вдигна рамене; не желаше дори да мисли за онова, което се бе случило преди малко, за новото си положение. И за досегашното. Изкашля се и заяви ни в клин, ни в ръкав:

– Ози обеща утре да ми донесе състезателното котенце.

– Доколкото знам, надбягването за този месец ще се състои

следващата събота. Ние може да не бъдем тук по това време.

„Ние“. Нима щеше да й позволи да отиде с него в Оксфорд?

Премести поглед към лицето му. Беше й се ухилил до уши. Но не каза нищо повече.

* * *

– Казах на майка да не позволява на Сабин да се доближи до теб.

Младата жена се обърна бавно. Всичките й вещи бяха преместени в апартамента на барона и точно в този момент той влезе през вратата, която свързваше стаите им, бос и облечен в син халат, със стар и удобен вид. Почувства, че бе гол отдолу. Изглеждаше обаче напълно спокоен, гласът му звучеше безметежно, без сянка от заплахата.

– И защо Сабин да не идва тук?

Все още беше с прекрасната рокля, която й бе дала Шарлот.

– Обърни се, за да ти помогна да се измъкнеш от тази дреха.

– Защо?

– Какво? О, Сабин. – Беше се взрял в белия й врат, в няколкото къдрици, прилепнали по него. Мургавите му пръсти изглеждаха толкова тъмни на фона на тази бяла плът. – Сабин или ще започне да ти дава съвети... или ще заяви, че няма да можеш да ми доставиш удоволствие както трябва.

– Какво?

– Ами – поде провлечено Роухън, като спря само за момент, колкото да се наведе и да я целуне по врата. – Сабин ме харесва. Искане да постигне целта си. С две думи, иска да спи с мен.

Сузана замръзна на място, по-неподвижна от малкото дъбче, което бе посадил миналата година в градината на мястото на стария клен, повален от гръм.

Целуна новата ивица бяла кожа, която се разкри след като разкопча следващото копче. Ако не грешеше – а той не грешеше – младата му съпруга потръпна, почти незабележимо, но достатъчно, за да го накара да я целуне още веднъж и да се усмихне.

– Аз естествено никога не бих спал с момиче от персонала. Това просто не се прави.

– Естествено. Дори това момиче да е французайка и да е много хубаво.

– О, френският произход няма почти нищо общо с това. Просто английските дами с голямо удоволствие наричат френските дами мръсници. Това не е вярно и англичанките го знаят много добре. Просто им

харесва да играят на тази игра.

Междувременно бяха разкопчани още три копчета. Беше стигнал до долната ѝ риза, по-точно – някоя от долните ризи на майка му. Беше цялата от бледожълта дантела и атлаз, изключително гладка и мека. Божичко, това бе истински празник за сетивата.

Разтвори роклята и внимателно я свали от раменете ѝ. Но не разгори ръцете ѝ, а остави дрехата да виси на лактите ѝ, като по този начин ограничи движенията ѝ. След това бавно премести тънките презрамки на долната риза, първо от едното, а след това – и от другото рамо. Целуна всеки сантиметър плът, скрита под въпросните меки презрамки.

– Роухън?

– Хмм?

– Ако разкопчеш още няколко копчета, ще мога да довърша сама останалото.

– Не.

– Не мога да помръдна. Това ме смущава, особено съчетано с целувките ти.

Искаше му се да ѝ каже, че още дори не беше започнал да я целува, но не го направи. Още не бе дошъл моментът.

– Не ти ли харесва като те целувам?

Настъпи мъчително мълчание, последвано от:

– Не е чак толкова лошо. Всъщност, изобщо не е лошо, но ме прави нервна. Те са прелюдия към нещо друго, което знам от опит, че е ужасно.

– Хмм – бе единственият отговор и презрамките на долната риза се присъединиха към роклята върху лактите ѝ.

Баронът дръпна надолу ризата. За съжаление не можеше да я свали по-долу от кръста ѝ, но и така бе добре. Засега. Без да докосва гърдите ѝ смъкна долната дреха до кръста на Сузана.

Дъхът излезе шумно от устата ѝ и тя се отдръпна рязко от него.

Обърна се с лице към Маунтвейл, като опитваше отчаяно да върне дрехите си на мястото им, но така и не успя да ги вдигне. Успя само да кръстоса длани върху гърдите си.

– Изглеждаш приказно.

Младата жена поклати глава. Отстъпи крачка от него, след това – още една.

– Няма да те изнасиля, Сузана.

Гърбът ѝ вече почти се опираше в стената. Роухън се усмихна и, без да казва нищо, тръгна към нея. И рече:

– Просто искам да те приютя в обятията си. Свали си ръцете. Дори не поглеждам към гърдите ти. Не се смущавай, Сузана. Приблужи се и ми позволи да те прегърна. Нищо друго не искам.

По-голяма лъжа от тази не можеше да има, но кой го интересуваше?

Младоженката не помръдна. Баронът я хвана за китките и ги дръпна леко, докато не заеха отново мястото си встрани на тялото ѝ. Не погледна надолу. Бе много важно да продължи да я гледа право в очите. След това я придърпа внимателно към себе си. Сега ръцете му обгръщаха гърба ѝ. Усещането бе невероятно. Делеше ги единствено халатът му. Чувстваше мекотата на тялото ѝ, отдаването му. Искаше му се да може да свали начаса халата си. Да почувства нейните гърди в своите. Потръпна при тази мисъл, но се съдържа.

– Целуни ме, Сузана. Само една малка целувчица, колкото да ми покажеш, че не си прекалено притеснена от това, че ти харесва да ми бъдеш съпруга.

Младата жена затвори очи и сви устни.

Роухън се възря в присвитите устни. Нима Джордж дори не я беше целувал както трябва? За момент изпита безкрайно презрение, последвано дори от още по-силно облекчение. Докосна устата ѝ с връхчетата на прстите си.

– Разтвори съвсем малко уста и ухапи крайчето на пръста ми. Не силно, съвсем лекичко.

Очите ѝ се отвориха.

– Защо?

– Не, това е прекалено широко. Само колкото връхчето на пръста ми да мине между зъбите ти. Питаш защо? Ами, съмнявам се, че ще ти се стори неприятно, а на мен ще ми достави удоволствие.

Палецът му поглаждаше долната ѝ устна, леко, спокойно, когато тя разтвори съвсем малко устни и го ухапа.

И съвсем истински. Все пак кръв не потече. Роухън се засмя.

– Е, това бе само началото. Сега опитай пак, но по-леко. Няма да опитваш да ми пуснеш кръв, нали?

Постави показалец на устните ѝ и зачака. Най-сетне Сузана разтвори уста; този път ухапването бе прекалено слабо, но това все пак бе нещо.

– Съвсем малко по-силно, Сузана.

Този път младата жена го направи точно така, както искаше той. Лорд Маунтвейл усети вълна на удоволствие и се запита дали тя бе

изпитала същото. Тогава, за негово учудване, Сузана засмука връхчето на пръста му. Помисли си, че ще умре в същия миг, че просто ще се строполи на пода. Погледна към показалеца си в устата ѝ в очакване да го види всеки момент да получи конвулсии.

Очевидно усетила начина, по който замря и забелязала изцъкления му поглед, Сузана побърза да го пусне.

– Това ли искаше?

Устата ѝ бе влажна. Беше непосилно трудно да не се вира в тази уста.

– Това бе само началото – отвърна Роухън. – Сега искам да те целуна – нищо нередно, Сузана, нищо заплашително, просто една целувчица, но искам най-напред да разтвориш устни точно така, както направи преди малко, за да ухапеш пръста ми. – Без да ѝ даде време да протестира, баронът се приведе напред. – Разтвори уста – промълви, без да се отдели от лицето ѝ, той.

Тя се подчини. Много бавно Маунтвейл прокара език по долната ѝ устна, после го вкара в устата ѝ, съвсем леко.

Младата жена отскочи, натисна длани в гърдите му. Но не можеше да се отдръпне назад, защото бе гола до кръста. Роухън прочете дилемата в очите ѝ, в нейните толкова изразителни, толкова красиви очи.

Плъзна длани нагоре по гърба ѝ, докато достигна ушите ѝ. Прибра косите ѝ зад тях, като се наслаждаваше на досега с топлата ѝ плът. След това се взря в едното ѝ ухо, наведе се и го целуна, а след това започна с устните си да си играе с него. Когато езикът му премина по неговите очертания, Сузана отскочи отново, но този път от изненада и може би – донякъде заинтригувана.

– Защо правиш това?

Усети гласа ѝ тих и топъл като струйка дим във врата си.

– Не ти ли хареса?

– Не знам. Много е странно. Езикът ти... не съм и предполагала, че един език може да бъде толкова топъл и... може би малко възбуждащ. Спомням си, че се възбудих леко, когато ме целуна непосредствено след края на брачната церемония.

– Възбуждащ, толкова голяма дума за това, което направих и продължавам да правя съвсем невинно.

Но това изобщо не бе невинно. Беше си истинско прелъстяване. Дъхът му галеше ухото ѝ. Младата жена буквално го сграбчи за ръцете над лактите.

Роухън беше в плачевно състояние. Прелъстяването бе мъчителна

работа, а успехът се измерваше в съвсем дребни стъпчици. Остави ухото и сега вплете пръсти в косите ѝ; измъкна една по една фибите и ги пусна на пода. Започна да масажира кожата на главата ѝ, като се наслаждаваше от контакта и усещаше как тя започваше да му се отдава малко по малко. Нави кичур около дланта си, като се опиваше от мекотата и гъстотата на косите ѝ. После се върна отново към устата; този път, за неопикуемо негово удоволствие, младата жена разтвори устни без подкана.

Залепи се за нея и изпъшка неволно. Не бе възнамерявал да го прави, но въздишката се бе отронила сама от гърлото му. Топлината на тялото ѝ и внезапното отдаване го бяха довършили.

Както впрочем и нея. Отдръпна се назад, отново прикрила с длани гърдите си, по-бледа от чиновническа якичка. Но щом забеляза погледа му върху гърдите си, Сузана поруменя до корените на косите си; така му се стори още по-прекрасна.

Беше я уплашил. Беше я накарал да се почувства неудобно.

Дявол да го вземе.

Усмихна ѝ се криво, като се молеше младата му съпруга да не сведе поглед надолу към тялото му, тъй като тогава щеше да види, че е готов да я събори върху леглото. И, слава Богу, тя не погледна натам. Продължаваше да се взира в лицето му, изплашена до смърт, без да казва нищо, без да помръдва.

– Извинявай, не исках да те стресна – успя да произнесе най-последней той. – Ти отвори така естествено устата си за мен и ми достави такова удоволствие, че не се съдържам. Въздишката беше съвсем нормално последствие от това. Аз не я исках, тя излезе сама от гърлото ми. Едно просто изпъшкване не може да бъде нещо чак толкова лошо, какво ще кажеш?

Младата жена поклати безмълвно глава.

– Ако се обърнеш ще ти помогна да съблечеш тази рокля. – И побърза да добави в отговор на хлъцването ѝ. – Исках да кажа, че ще ти помогна да я съблечеш, за да си сложиш нощницата. Няма да се нахвърля отгоре ти, Сузана.

18

Сузана се обърна с гръб към него. Роухън се вторачи във всичката тази бяла плът и потрепна, когато пръстите му се докоснаха до нея. Разкопча останалите копчета, после ѝ помогна да измъкне ръцете си от ръкавите. Така тя успя да придърпа дрехата върху гърдите си. Много зле.

– Знаеш ли, Сузана, ти ми даде петдесет години.

– Не, никога не съм давала съгласието си за определен период от време, нали така? Всъщност, не си спомням точно за какво се споразумяхме. Не беше ли за един наследник?

– Наследникът е само началото. Това може да отнеме цели десет години.

– Възможно ли е това? Аз забременях с Мариан почти веднага.

Обърна се с лице към него; то вече не бе така червено, очевидно се бе поуспокоила, след като се бе прикрила с роклята си. И бе по-сигурна в себе си.

– В никакъв случай не бих правил така, че да забременяваш всяка година. Не искам съпругата ми да се поболее или състари от прекалено много раждания. Не искам да изглеждаш стара на трийсетгодишна възраст. Това се случва доста често. Но няма да се случи и с теб. Не, ти ще забременяваш само тогава, когато е подходящо за теб. Не съм безсъвестна свиня, нито искам да излагам на риск здравето ти с голям брой бременности.

– Но ти каза, че искаш десетина деца.

Баронът се усмихна и докосна леко с пръсти връхчето на носа ѝ.

– Ще видим.

– Значи мислиш просто да ме държиш край себе си, без да ме използваш, така ли?

– Колко странен начин на изразяване. Държа те край себе си, защото искам да си до мен. Надявам се, че скоро и ти ще пожелаеш същото за мен. А под „използване“ имаше предвид секса с теб, нали? Разбира се, че това си имала предвид. Ние с теб обаче ще се любим до пълно изтощение и след това, потънали в пот, ще се хилим като глупаци един на друг. Освен това има начини за предпазване от забременяване и аз ще ги използвам. Въпросът за децата ще обсъдим специално. Но няма да допусна да забременяваш всяка година.

– Майка ми умря при раждане. Заедно с новороденото си

момиченце.

– Ти няма да умреш. Няма да го позволя. Така, справи се чудесно. Сега ще те оставя, за да си облечеш нощницата. А след това ела при мен.

– Не съм сигурна, че искам, Роухън.

– Няма да те насилвам, казах ти го вече. Ще ми бъде много приятно, ако започнеш да ми вярваш. Не, това, което искам да ти обясня, е, че тъй като вече си ми съпруга, ще спиш до мен.

Сузана постоя известно време безмълвно, вперила поглед в обувките си. След което вдигна глава и почти изкрещя:

– Много си миличък! Искаш да ме накараш да сваля гарда си. А после, след като заспя, ще направиш каквото пожелаеш с мен и аз няма да мога да те спра.

Баронът усети, че трепери целия от гняв срещу нея, истински разгневен за първи път. Искаше му се да я раздруса силно и продължително, докато на започне да го моли за прошка, но не го направи. Остана на мястото си, отпуснал привидно спокойно ръце встрани. После вдигна рамене, завъртя се на пети и се запъти към собствената си спалня. И заяви невъзмутимо през рамо, без да я погледне:

– Очаквам те след десет минути, не повече.

Точно толкова я чака. От Сузана нямаше и следа. Честно казано, бе очаквал да дойде при него. Беше изненадан. Бе почти убеден, че ще му се подчини, защото тя очевидно държеше на думата си. Но тя всъщност не му бе обещавала нищо, нали? Ами не. Бе обещала обаче да му се подчинява. Може би не беше чула тази част от брачната проповед на мистър Байъм.

Да, беше си мислил, че ще се промъкне през общата врата точно след изтичане на десетминутния срок, с наведена глава, без да смее да го погледне, с учестено неравномерно дишане, толкова притеснена, че щеше да подскочи, ако дори щракнеш с пръсти.

Но тя не се появи.

Беше го изненадала. Не можеше да не се усмихне на този факт. Отдавна никоя жена не бе успявала да го изненада. Въпросът бе: как трябваше да постъпи той сега.

Нямаше кой знае какъв избор. Отвори съединяващата ги врата и видя, че стаята ѝ бе потънала в мрак.

– Сузана?

Никакъв отговор.

Приблужи се до леглото ѝ. Беше празно.

Този път дори се смяя. Това бе първата му брачна нощ. Беше решил да не прави опити да люби съпругата си. Изобщо се бе държал повече от разумно. Беше я смутил, беше я изненадал с някои от нещата, които стори. Бе я изненадал, но същевременно ѝ бе доставил и удоволствие. Само дето накрая изохка, а подобен звук издаваше обхванатия от сладострастие мъж и говореше, че той дори може да е стигнал до това положение, при което не е способен да се владее повече. Не знаеше ли тя, че той никога не губеше самоконтрол? Кой, по дяволите, се интересуваше от едно изпъшкване? Беше изпълнил желанието ѝ. Беше я оставил. Малко вероятно бе да е очаквала, че ще се нахвърли отгоре ѝ, щом влезе в стаята му, нали? Може би не ѝ бе дал да разбере достатъчно ясно намеренията му. Но даже да беше така... тя трябваше да го разбере, трябваше да му се довери.

Проклятие. Именно изтърваното изпъшкване я бе накарало да бяга.

Беше ѝ дал десет минути, за да се съвземе. А тя бе имала невероятното нахалство да изчезне.

Роухън беше яростен.

Подобна постъпка бе недопустима от страна на една съпруга. А от страна на една младоженка през първата ѝ брачна нощ бе изумително по силата и грубостта си отхвърляне.

– Сузана? Къде си?

Никакъв отговор. Проклетата да е. Възможността да я удуши започваше да му се струва особено привлекателна.

Нямаше намерение да претърсва цялото имение, за да търси младата си съпруга. Един мъж трябваше да има някакво достойнство. Да подхранва и поддържа гордостта си. Гордостта бе незаменим приятел в подобни ситуации. Това твърдение вероятно беше вярно, тъй като не му оставаше кой знае какво друго.

Баронът се върна в своята стая, като затръшна вратата зад гърба си. От това му стана малко по-добре. Надяваше се, че от този трясък щяха да я побият тръпки, където и да се бе скрила. Не му пукаше повече за нищо. Отметна халата от раменете си и се намести в леглото.

Обърна се на една страна и започна да брои котки. Ози Харкър го бе научил да брои котки още когато бе малко момче. Ози твърдеше, че овцете съвсем не били подходящи за броене, тъй като били всичките много пухкави, с еднакъв цвят и така се сливали едни с други. Освен това блеели по абсолютно еднакъв начин, на един и същи тон. Можел ли да си представи овце да се надбягват? Не, разбира се, че не. Врякащите страхливки само се трупаха една до друга и гледаха глупаво.

Котките обаче бяха съвсем друга работа. Имаше тигрови котки, котки на петна и какви ли не още. Някои от скъпите непослушници бяха по-черни от удоволствията на един грешник – естествено в това не се криеше ни най-малък намек за бащата на Роухън. Не трябваше да забравят и великолепните бели котки с дълъг косъм, които не биха се надбягвали дори ако Регентът предложеше да се съблече заради тях. От друга страна, кой...

Лорд Маунтвейл преброи още пет котки – все тигрови – и най-после заспа, но сънищата му не бяха приятни.

* * *

Сузана, застанала на колене, бе вирнала задник във въздуха, право срещу него, и играеше с новото си състезателно котенце. Ози Харкър седеше на пода срещу нея и говореше.

– Може да дадете име на мъничето, миледи.

Въпросното котенце нямаше вид на особено ентузиизиран състезател. То лежеше в събраните длани на младата жена, потънало в дълбок сън. Бавно, предпазливо, за да не го събуди, тя се надигна, обърна се... и едва не изгърва животинчето.

– Роухън – промълви едва чуто тя. – О, Божичко, това си ти, нали?

– И аз така мисля. Добро утро, Сузана, Ози. Това ли е новият ни бъдещ шампион?

– Да, милорд. Не й ли истински красавец? Айде, малко дяволче, събуждай съ и покажи на негово височество на к'во си способно.

Почеса котенцето под брадичката с дебелия си груб пръст. То отвори очи и се протегна и краченцата му увиснаха от дланите на Сузана. Тя се засмя и го вдигна на нивото на лицето си.

– Много си сладичко.

Целуна го и потърка буза в меката му черна козинка.

На барона му се прииска да бе сторила това с него самия.

– Как се казва то, Сузана?

– Още не съм решила. Имаш ли някакво предложение, Роухън? Ози ми каза, че като момче си прекарвал доста от времето си в компанията на котки. И че от теб щяло да излезе доста добър дресьор, ако не си бил наследник и следователно не е трябвало да продължиш по стъпките на майка си и баща си.

– Да, вярно е, че прекарвах известно време с тези животинки. Колкото до това дребосъче... – Баронът погали леко бялото му коремче с върховете на пръстите си. Гръбчето му бе смесица от много черно и

малко сиво. – Какво ще кажеш за Шибой?

– Божичко, толкова е романтично. – Младата жена се взря в него. А тя си бе мислила, че той ще избере нещо по-мъжествено като Брут, Сатана или дори Цезар. – И защо точно Шибой?

– Не знаеше ли, че първата част на думата на староанглийски означава „юли“? Предполагам, че е кръстено така, защото шибоят се появява през юли. Цветовете му са големи и уханни, особено нощем. Аз харесвам най-много пурпурнорозовите. Скоро ще настъпи юли, а това сладурче мирише сладко.

– Как е възможно човек с твоята репутация да знае всичко това за шибоите?

– Аз съм ренесансов тип човек, с много прекрасни страни. Ах, виж само тази муцунка. Не мисля, че ще бъде особено добър бегач, Ози, нито пък дребнав, за да се счепква със своите опоненти, но затова пък ще скача леко и нависоко. Да, нека го наречем Шибой.

– Шиши за по-кратко, сър – намеси се Тоби, който тъкмо бе влязъл в стаята.

– Да, така звучи добре.

– Не й зле, милорд – кимна Харкър. И след това се изправи. – Е, миледи, сега излизам в градината. Таз' сутрин Том съ занимава с розите. Ама не го бива чак толкоз с розите.

Поздрави барона и излезе.

– Благодаря ти, Ози – провикна се след него Сузана. – Ще се видим утре сутринта за уроците на Шиши. – Впери очи в котето, свило се на топка в скута й. – Прекрасно е, нали?

– Да, прекрасно е – съгласи се лорд Маунтвейл.

– Какви уроци могат да се дадат на едно коте? – заинтересува се Тоби. – То няма да иска друго, освен да играе, да яде и да спи.

– Засега те ще бъдат малко, тъй като още е много малко – обясни Роухън. – Ще бъде нещо като въведение в надбягването. Сам ще видиш, Тоби. А сега, не бихте ли искали да закусим?

Баронът вдигна спящото животинче от скута на своята съпруга, погали го леко с пръсти по гушката и го постави на рамото си. Всичко изглеждаше толкова естествено. Сузана се притесни само за момент, че котето може да падне, но тревогите й бяха напразни. Не, Роухън знаеше точно какво прави.

Последва го към трапезарията. Тоби ги остави, защото трябваше да тръгва към селото за уроците си с мистър Байъм.

Двамата останаха сами. Маунтвейл свали животното от рамото си.

Но когато лакеят вдигна сребърния капак от подноса с бекона, нос-лето на мъничето започна да мърда.

– Не, няма да ядеш на масата – заяви баронът и го постави върху килима до своя стол. Наряза няколко миниатюрни парченца бекон върху една чиния и я постави пред муцунката му. След това сложи до нея и купичка с мляко. – Съвсем малко бекон – обясни разсеяно на Сузана той. – Прекалено е силен още за стомахчето на едно бебе като него, но толкова малко няма да му навреди.

– Днес ли тръгваме за Оксфорд?

Роухън изправи гръбнак. Животното лочеше млякото. Беше изгълтало трескаво бекона на две хапки.

– Защо питаш?

– Вчера каза, че ще ходим.

– Не мога да си представя, че би искала да дойдеш с мен сега, Сузана. Ще трябва да спиш в една стая с мен в странноприемниците, в които отсядаме. Няма да има къде да се криеш.

– О, това ли.

Бе вперила очи в чинията си. Намазаната с масло препечена филийка увисна в ръката ѝ.

– Да, това. Аз несъмнено ще изчакам да заспиш, за да атакувам прекрасната ти особа.

– Възможно е, но ще рискувам. – Младата жена вдигна глава и го погледна напрегнато. – Искам да разреша тази бъркотия, Роухън. Искам да разбера каква е тази карта и защо тези хора се стремят така отчаяно към нея. – Спря за момент, пое си дълбоко въздух. – Но най-важното, искам да разбера кой е представлявал в действителност Джордж.

Тя бе толкова сериозна, а той я подтикваше към секс. Маунтвейл въздъхна. Желанието му да я има не бе намалало, но сега не бе моментът за това.

– Не съм сигурен, че е безопасно да те взема с мен – рече най-последно той. – Нашият мистър Ламбърт, Господ да го пази наред открито море, не се оказа добър човек. Не очаквам другите – забелязал съм, че винаги има други, когато стане дума за прегрешение – да гобият по вежливост. Ще бъде опасно.

Младата жена се наведе към него, подпряла лакти върху масата.

– Мислила съм за това. Разбирам притесненията ти, но, не забравяй, че Джордж ми бе съпруг...

– Говорете по-тихо, миледи.

– Прав си. Съжалявам.

– Изключително важно е да забравиш за това. Предупреждавам те, че онова, което се знае от господаря и господарката, обикновено е известно и на прислугата. Трябва да бъдем много предпазливи. Ушите на Фиц достигат до конюшната и дори по-далеч, до източното пасбище.

– Разбирам. Ще внимавам. Та, да се върна към мисълта си, размишлявах много по този въпрос. Трябва да имаш някакви приятели в Оксфорд, някое семейство, у което бихме могли да погостуваме за една седмица. Така с Мариан ще бъдем защитени, нали? Няма ли да бъде по-безопасно, отколкото ако отседнем в някоя странноприемница?

– Значи все пак не си прекарала цялата нощ да кроиш планове как да ме тормозиш, така ли? По дяволите, не отстъпвай с такъв уплашен вид. Добре, ще помисля по този въпрос. Колкото до гостуването, вече съм решил този въпрос. Имам стар приятел, чийто провинциален дом е край Оксфорд. Той се казва Филип Мърсър, виконт Деренкорт. Ходихме заедно на училище. Най-вероятно е в Лондон. Писах му миналата седмица, за да го уведомя за предстоящото ни пътуване до Оксфорд. Нямам представа дали го е получил и дали в момента се намира в провинциалната си къща, Динуити Манър. Тръгваме за Оксфорд утре, ако това те устройва.

– Оу!

Роухън се засмя. Котето току-що се бе покатерило по полата на Сузана, като по пътя си очевидно бе забило нокти тук-там по крака ѝ.

Младата жена се засмя, грабна животинчето и го залюля леко, като в същото време го обсипваше с леки целувки.

Точно такива, каквито искаше да получи и баронът.

– Роухън!

Това бе Мариан, в изключително добро настроение, в ръцете на Лоти. Момиченцето скочи веднага на земята и се втурна към него. Протегна слабите си ръчички; той я взе и я сложи да седне върху бедрото му.

– Гладно ли си, мишленце? Виждам, храната изобщо не те интересува. Това мъниче тук се казва Шиши и ти трябва да бъдеш много мила с него. То е съвсем малко, а не голямо момиче като теб.

Само след минути детето вече тичаше след котето из цялата трапезария, като викаше и се смееше; животното очевидно също се забавляваше добре.

– Ще кажа на Ози, че котето днес е взело първия си урок – обяви баронът. – Урок по оцеляване. Никога не е прекалено рано да бъде научен. Само ги погледни. Виж го как тича. Надявам се, че все пак от него ще излезе шампион, Сузана.

Младата жена не можеше да отдели погледа си от него. Този човек – новият ѝ съпруг – да е развратник? Женкар? Сладострастник? И да се смее и забавлява толкова при гледката на едно тичащо момиченце и котето? И да знае толкова много неща за шибоите?

– Знаеш ли – рече бавно, без да го погледне тя, – че шибоите могат да се използват за ароматизиране на сладка и сосове?

– Разбира се. Те са прекрасна подправка, тъй като наподобяват мириса на карамфила. – Внезапно млькна, забелязал изражението ѝ. – Каж ми за какво мислиш, Сузана.

– Мислех, че сте истинска загадка, милорд. Мислех, че много от частите на тази мозайка като че ли нямат нищо общо помежду си, сякаш мозайката, която вижда светът, не е мозайката, която си всъщност.

Баронът се засмя.

– Това означава ли, че отсега нататък няма да започваш всеки свой коментар с „човек с *твоята репутация*“?

– Репутация – повтори замислено тя и се намръщи. – Онези три стари вещици ме мислеха за развратница, преди да се появиш ти и да ме спасиш по странния си начин. Но това можеше като нищо да се превърне в моя репутация. Въпреки, че не съм развратница. Всичко това е много любопитно, не мислиш ли?

Маунтвейл я погледна; желаше я отчаяно. Тъй като не му идваше

наум какво да каже, само кимна.

* * *

Съпругата му не беше девственица и този факт, колкото и странно да беше, усложняваше нещата. Никога досега не се бе сблъсквал с подобен проблем. Трябваше да помисли сериозно по този въпрос, да планира и да изготви своя стратегия.

Изпрати още едно писмо до Филип Мърсър, този път до Динуити Манър, за да го информира отново за очакващото го удоволствие, ако случайно се намира по това време в провинциалната си къща. След което потъна в мрачни размисли. Това го отегчи бързо. Взе Мариан от Лоти и я изведе на разходка с Гъливер. Момиченцето викаше от удоволствие, а верният кон ѝ пръхтеше през рамото си. Едва бяха излезли на пътя, когато насреща им се зададе лейди Донтри, седнала удобно в каретата си, с високо боне на главата, декорирано с боядисани в пурпурен цвят щраусови пера. Беше наистина трудно да не се загледаш в тези пера.

Роухън се усмихна и я поздрави.

– Господин барон – кимна в отговор тя. – Това ли е момиченцето?

– Това е моето момиченце, Мариан. Мишленце, кажи „Добър ден“ на лейди Донтри.

– Добър ден. Може ли да си взема едно от тези пурпурни пера?

За учудване на лорд Маунтвейл дамата издърпа едно от перата на бонето си и го подаде на детето, с което очевидно му достави неописуемо блаженство.

– Благодаря ви, мадам – рече Роухън. – Много мило от ваша страна. Нали е много сладка?

– Да, прекрасна е, същинско ваше копие, господин барон. Не направихте добре, че не доведохте толкова дълго момиченцето и майка му в Маунтвейл Хаус, но сега вече са тук и мисля, че това е най-важното. Вие изпълнихте задълженията си. Шарлот сигурно е смаяна от всичко това, нали?

Мариан размахваше перото над главата на Гъливер. Той пръхтеше и клатеше нагоре-надолу глава, като опитваше да измъкне перото от ръцете ѝ.

– Достатъчно, мишленце – обади се младият мъж. – Гъливер може да ни събори в някоя канавка.

И, без да се замисли, целуна детето по слепоочието.

– Баща ви ви целуваше точно по същия начин, когато бяхте мъничък, господин барон – обади се лейди Донтри. – Та, какво казахте за

бедната Шарлот?

– Майка ми обожава и Сузана, и Мариан, мадам. Прие добре ранния ми брак.

– Роухън!

Момиченцето размахва перото в лицето му.

– Виждам, че започва да се отегчава. По-добре да тръгваме, преди да е направила някоя беля. За мене беше удоволствие да ви видя, мадам.

– Тя не ви нарича „татко“. Но в това няма нищо чудно, като се има предвид, че не ви е виждала чак толкова често. Вярвам, че скоро ще поправите този пропуск. Кажете на скъпата Шарлот, че скоро ще я навестя.

И лейди Донтри сръга кочияша в гърба с бастуна си. Човекът подкочи, миг след това същото направи и конят.

Маунтвейл прегърна Мариан, която не бе разбрала нищо от това. Тя продължаваше да се клатушка напред-назад върху бедрото му. Гъливер пръхтеше.

Младият мъж реши, че е време да се връщат къщи. Когато приближиха конюшната, чу Джейми да пее с цяло гърло с широкия си западния акцент.

Живяла млада дама в Лин,
която била толкова слаба,
че веднъж, когато пробвала
да пие лимонада,
се плъзнала през сламката и паднала в чашата.

Мариан избухна в смях и се обърна към Роухън.

– Какво значи „пробвала“?

Той я целуна по носа.

– Значи, че опитала да изпие лимонадата си със сламка. Ела да намерим майка ти. Джейми, всичко наред ли е при теб?

В този момент се сети, че бе забравил да го уведоми за новото си семейно положение. Преди обаче да успее да каже нещо, конярят кимна и рече:

– Напълно разбирам, милорд. Трябва да мълча. Ни съ притиснявайти, чи ши съ изпусна да кажа нещо.

– Благодаря ти. Няма да се притеснявам. Извини ме, че не те запознах по-рано с положението.

– Няма за к'во да съ притеснявате нито вий, нито аз. А сега,

Мариан, ела при Джейми.

– Как така успяваш да съчиняваш петостишията си на най-правилен английски и със следващото отваряне на устата да обезобразяваш красивия език?

– Талант, милорд, чист талант.

* * *

Колкото повече напредваше времето, толкова по-мълчалива ставаше Сузана. Когато часовникът удари десет пъти, тя вече стоеше като онемяла, втрещена в обувките си.

– Какво става с теб? – попита Шарлот и се наведе да постави длан върху челото ѝ.

Младата жена отправи към свекърва си най-трогателния поглед, който бе виждал Роухън.

– О, нищо, Шарлот, просто съм уморена.

– Така е – прозя се зад ръката си баронът. – Аз също съм уморен.

Лейди Маунтвейл отправи ослепителната си усмивка към тях.

– Тогава трябва да си лягате. Ах, брачно блаженство. – Въздъхна. – Много ми липсва баща ти, прескъпи мой. Той непрекъснато подобряваше уменията си, колкото и невероятно да звучи това, Сузана. Да, наистина бе много търсен. Дори от собствената си съпруга. – Въздъхна отново, а след това се усмихна – красиво, едновременно с радост и горчивина. – С баща ти обичахме страшно много да си легнем в двете съседни стаи. Просто отваряхме вратата между тях и след това разтваряхме обятия. Много, много ми липсва. Ти, Сузана, си голяма късметлилка, тъй като бащата на Роухън му осигури неповторимо обучение в правенето на любов. Като заговорихме за това, видях Мари Клер, когато бях в Лондон, прескъпи мой. Тя ти изпраща цялата си любов, естествено.

– Коя е Мари Клер? – попита младата жена.

– Тя е чаровницата, която беше първата учителка на скъпия Роухън. На колко години беше тогава, прескъпи мой... на четиринайсет? Баща ти мислеше, че е крайно време. Аз обаче обсъдих този въпрос с Мари Клер и двете решихме единодушно, че това е била точно подходящата възраст.

Сузана не можеше да повярва, че стои в гостната на стара аристократична фамилия и слуша свекърва си да говори с обич за жената, обучила сексуално сина ѝ и същевременно дългогодишна любовница на мъжа ѝ.

– Мен пък никога не са ме обучавали – заяви младата жена, като

вдигна с усилие брадичка.

Не желаше да изглежда като някоя шокирана мухла.

– Жените не се нуждаят толкова от обучение, колкото мъжете – обясни Шарлот и я потупа по коляното. – Е, разбира се, че то е необходимо и за тях, но те се научават по-бързо как да доставят удоволствие. А и джентълмените са толкова предсказуеми и прозрачни в това отношение, не си ли съгласен, прескъпи мой?

– Да, майко, определено – отвърна баронът; гласът му прозвуча така сериозно, сякаш се намираще пред съдията. – Към дамите трябва да се отнасяме много внимателно, много нежно. Мари Клер непрекъснато ми го повтаряше. Това е въпрос на доверие.

Шарлот го изгледа гордо.

– Колко си прав. Така, защо вече не си лягате, за да се наслаждавате един на друг? Сузана, ако Роухън е като баща си, тогава трябва да си на седмото небе от щастие.

Снаха й я изгледа така, сякаш всеки момент щеше да изкрещи.

Маунтвейл грабна ръката й и я дръпна, за да стане. Без да говори я вдигна на ръце, пожела през смях лека нощ на майка си и понесе своята съпруга нагоре по стълбите.

– Мислих много по този въпрос.

– Хмм?

– Говоря сериозно, Роухън. Можеш да започнеш да ме оплождаш от тази нощ.

– А, това вече е приятна новина.

Ръцете, обхванали тялото й, я стиснаха още по-силно.

– Имам предвид, че този път няма да избягам. Постъпката ми снощи беше недостойна. Проявих се като страхливка и се извинявам. Знам колко е важно това. И ще го направим.

– Сърцето ми започва да танцува.

– Няма причина да ставаш саркастичен.

– Може би, но все пак трябва да ми позволиш тази волност. В противен случай нищо чудно да се изкуша да ти издърпам ушите за номера, който ми изигра снощи. Къде спа?

– С Мариан, в детската стая.

– О? И какво помисли по този въпрос Лоти?

– Излязох много рано, преди да е влязла.

– Значи все пак се грижиш за приличието. Това е малка стъпка напред.

– Мисля, че майка ти никога в живота си не се е разочаровала.

– Предполагам, че става дума за противните мъжки изисквания, прав ли съм? Разбира се, че съм прав. Ако някой мъж бе разочаровал майка ми, тя щеше да му го каже. Щеше да му даде указания за правилната техника на любене.

Младата жена завря нос в лицето му.

– Но аз не знаех нищо! И все още не знам. Не бих могла да дам указания на никого!

– След тази нощ ще можеш да обучиш и папата, ако стане нужда.

Сузана направи опит да се освободи от ръцете му.

– Мога да ходя и сама.

– Вярвам ти, но допирът с теб доставя удоволствие. Къде е състезателното ти котенце Шиши?

– С Тоби. Слава Богу оживя след утринния урок с Мариан и спа през по-голямата част от деня на пътя на всеки слънчев лъч, който откри.

– Когато бях малък, винаги спях в компанията поне на половин дузина котки. Сега вече нямам нито една, тъй като прекарвам много време в Лондон. Ози каза, че не било честно спрямо котките, тъй като щели да очакват да ме намерят в леглото, а то все щяло да бъде празно. И заяви, че това им намалявало апетита.

Младата жена се засмя, сладко, сочно. Започваше да се отпуска. Най-после. Това бе добре.

– Да внесе ли няколко котки, които да спят с нас?

Последва нов смях.

– Е, вярно, че понякога ги нападат бълхи, особено през зимните месеци. Но това е още едно от нещата, които може да прави заедно една семейна двойка.

– Искаш да кажеш, да се чистят от бълхите един друг?

Засмя се отново, но спря рязко, когато Роухън отвори вратата към спалнята. Това бе неговата стая, не нейната. Затвори вратата с крак след себе си. Постави я внимателно върху леглото, като междувременно й даде възможност да почувства всеки сантиметър от тялото му.

– А сега, скъпа моя, ще мислим за теб като за състезателно котенце. Това ще бъде първият ти урок.

– Въведение към изкуството на оцеляването ли?

Сега бе ред на барона да се засмее. Той я прегърна силно и каза:

– Оцеляването на треньора, мадам, не вашето.

20

Младата жена облиза устни.

– Да доведе ли Мариан?

– О, не, не Мариан ще те гони из спалнята. Всъщност, никой никога няма да гони. Ще бъдем само двамата и аз ще те науча как да се смееш, да се забавляваш и да стенеш, когато те залее вълна от удоволствие.

Тя гледаше така, сякаш му бяха израснали три глави.

– Нека да ти сваля дрехите.

Този път не обсипа с целувки шията, ушите и раменете ѝ; не, захвана се с роклята ѝ и я съблече за не повече от минута. Позволи ѝ да остане с долната си риза, но само с нея. Преишната нощ бе допуснал голяма грешка – беше я изплашил с префинената си техника и дълго и предълго заграване.

– Не мърдай.

След трийсет секунди той също бе гол.

Сузана хлъцна и отстъпи крачка назад. Това вече постави на изпитание търпението му. Не беше суетен, но знаеше, че е добре сложен, без грам тлъстина по тялото си и тъй като отделяше по два дена седмично за физически занимания, излъчваше сила, но без да бъде чак толкова мускулест, че да я изплаши или отврати. Нито пък беше прекалено космат, като един свой приятел например, който имаше косми дори по гърба.

– Хайде, Сузана, все си виждала гол мъж и преди.

– Ами, не, всъщност – отвърна тя, съсредоточила немигащ поглед върху корема му. – Не съм виждала. Джордж винаги първо духаше свещите. Само го чувствах.

– Шегуваш се – промълви невярващо Роухън; по лицето му се четеше такъв ужас, че тя просто нямаше как да не се засмее.

Но това не бе лесна работа, тъй като той стоеше пред нея съвсем гол и се взираше в долната ѝ риза като ловна хрътка, забелязала фазан.

– Не, той никога не се събличаше на запалени свещи. Нямах представа, не бях разбрала...

– Това е без значение. Не е нужно да се притесняваш по този повод. Имай ми доверие, Сузана.

И, отново без капка колебание, съблече долната ѝ риза. А след това притисна младата жена към себе си.

– Така. Така – повтори той. – Забрави всичко, което ти се е случило до преди този миг. Сега си моя съпруга. Отсега нататък съществуваме само ти и аз.

По този начин даваше възможност на всеки един от двамата да почувства другия; изживяването бе изключително интимно, макар да не правеше нищо друго, освен да я притиска към себе си. Усещането не беше лошо, като се изключи възбуденият му член, плътно допрян в корема ѝ. Джордж ѝ беше причинявал болка. Той със сигурност не беше оформен по този начин. Всъщност, не можеше да каже с точност.

– Не знам дали това е добра идея – произнесе с изтънял от притеснение глас тя, докато лорд Маунтвейл завираше нос си в шията ѝ.

– Не ставай глупава – рече той и вдигна глава. – Идеята е превъзходна. – Вдигна я на ръце, занесе я до леглото и я постави в центъра му. Тя се приземи по гръб, с разтворени ръце и крака. – Това ми харесва. Не мърдай.

Приблужи се до нея и, без да я докосва, започна да я съзерцава, като започна от главата и завърши с пръстите на краката ѝ. След това се обърна, за да приблужи още малко свещника. Сузана опита да се отдръпне, но баронът сграбчи ръката ѝ, за да я възпре.

– Не, Сузана, не.

Не се превърна в дивак. Знаеше, че тя очакваше именно това, проклет да е Джордж.

Взря се в лицето ѝ, без да обръща внимание на която и да било друга част от тялото ѝ; усети, че тя разбра това. После я целуна, дълго, бавно, дълбоко, докато тя отвори устата си.

– Браво – промълви Роухън, без да се отделя от устните ѝ.

В същия миг ръката му обхвана едната ѝ гърда. Нейната тежест и топлина накараха пръстите му да затреперят, дланта му се отдели с рязко движение, а зъбите му не затракаха само по някакво чудо.

Колкото до неговата съпруга, тя почти подскочи от леглото.

Баронът не помръдваше и не изпускате гърдата от шепата си.

– Не ти причинявам болка. Ни най-малка. Това не ти ли харесва? Това е ръката ми, Сузана, тя те докосва. Само аз. Ще правя това всяка нощ през следващите петдесет години. Започвай да свикваш. Точно така, поemi си дълбоко въздух, престори се, че ме понасяш. Това е началото. На човек с моята репутация не му е нужно по-голямо насърчаване от това.

– Смушвам се. Обеща, че няма да ме караш да се смушвам.

– Излъгах. – Започна отново да я целува. Този път тя отвори уста и

без неговите указания. Цялото му същество заликува. – Но това е само една малка лъжа, поне измерена във времето. Най-много след три минути вече изобщо няма да се смущаваш. Всъщност, може би дори само след една минута. Искаш ли да знаеш защо, Сузана?

– Ами, да.

– Ще плъзнеш нежната си ръчичка, която в момента си вкопчила в лакътя ми, надолу по гърдите ми. Щом достигнеш корема, ще разтвориш длан и ще ме почувстваш, а след това ще продължиш да я движииш още по-надолу. Просто ще си играеш с мен и ще ме дразниш.

Сузана нямаше ни най-малка представа какво ставаше с нея. Роухън говореше непрестанно, без да пуска гърдата ѝ и продължаваше да обяснява, как щяла да си играе с него. Всичко това нямаше никакъв смисъл. Искаше ѝ се да стане тихичко от греховното ложе, да отиде в своята стая и да облече някоя от нощниците на майка си, с които изглеждаше с дванайсет години по-стара.

В този момент палецът му погали леко гърдата ѝ.

Тя подскочи.

– Приятно, нали?

– Не, ужасно е.

– Значи Мариан може да разчита само на мен от двамата си родители да я научи да казва истината. Жалко, Сузана. Всеки момент ще изпъшкаш. Какво мислиш?

Пръстите му бяха върху корема ѝ. Мъжките пръсти определено не бяха създадени, за да лежат просто така на корема на една жена, без да правят нищо. Сега обаче се раздвижиха много бавно надолу; Сузана знаеше, че това не е редно. Същото ли искаше да направи тя с него? Не, със сигурност никоя жена със здрав разум не би сторила нещо толкова унизително. От друга страна в момента той изглеждаше така, сякаш бе възможно най-далеч от всяка похотлива мисъл. Не дишаше тежко, нито опитваше да я затисне под тялото си. Не пъшкаше. Щеше да опита с разум.

– Роухън, би ли размислил върху...

Пръстите му ненадейно я докоснаха. Пръстите му бяха върху плътта ѝ, върху нейните най-съкровени кътчета, до които никога досега не се бе доближавала човешка ръка. Джордж никога не я бе докосвал там. Трябваше да каже нещо. Трябваше да извика. Трябваше поне да протестира.

Изохка, когато пръстите му я натиснаха леко.

– Да – промълви баронът и започна да я целува отново.

Дълбоките му, дълги, опияняващи целувки не й позволяваха да мисли. Разумът никога досега не я бе изоставял, освен по времето, когато си бе мислила, че е влюбена в Джордж и се бе съгласила с предложението му за брак. А после я бе натиснал в тъмнината... След като свърши с нея, вече й бе много трудно да му каже, че го обича.

Пръстите му започнаха да се движат в див езически ритъм, със сигурност непознат за всяка една почтена дама, ритъм, който събуждаше в нея желание да надигне хълбоци и да ги притисне в дланта му, ритъм, който я караше едновременно да иска да танцува и да крещи. Изохка отново.

– Това е ужасно! – извика младата жена, после изпъшка пак и направи рязко движение нагоре.

Роухън наблюдаваше лицето й, изумлението в очите й миг преди да я разгърси оргазмът. Изви диво нагоре тяло, вплете длани в косите му, придърпа го надолу, за да може да го целува. Той обаче не преставаше да действа ту по-нежно, ту по-грубо, дълбоките движения на ръката му се редуваха с плитки. Държеше я така в това състояние, което би трябвало да е изпитало всяко човешко същество и което възнамеряваше да я кара да изживява отсега нататък всяка нощ. Когато усети, че спазмите й намаляват, баронът отслаби натиска; сега вече само я галеше успокояващо, докато погледът й изгуби дивото си изражение. Тогава се намести отгоре й и проникна в нея с един-единствен дълбок, мощен тласък.

Тя извика и се надигна така, че той проникна дори още по-дълбоко. Стегнатата й плът пулсираше около него и го подлудяваше от страст, но знаеше, че въпреки това не й причинява болка.

Искаше му се това да продължи, но този път положението сякаш бе излязло извън неговия контрол. Сигурно нейният оргазъм му бе повлиял така, но пак не беше редно. Всъщност, това като че ли нямаше значение. Сузана се извиваше, като го държеше здраво, притиснала устни във врата му; вълните на удоволствието го заляха и за момент той забрави всичко друго.

В този миг се запита дали няма да умре. Сърцето му биеше до пръсване, имаше чувството, че не може да си поеме както трябва дъх. Все пак успя да се задържи на лакти, за да не я затисне под тежестта си. Когато най-сетне бе способен да говори, промълви:

– Сега вече не се смущаваш от мен, нали?

Взряна в лицето му, младата жена го усещаше дълбоко в себе си, усещаше и отслабващите тласъци на удоволствието, подобно на спомен за отминал миг. Знаеше, че ако в този момент бе права, щеше да се

свлече на пода. Роухън се размърда и тя го почувства отново в себе си, наистина го почувства. Той беше отделно от нея човешко същество и същевременно бе в нея.

– Това е ужасно.

– Хмм.

Разсъдъкът ѝ започваше да се възвръща. Не можеше да повярва, че бе извършила, че бе изпитала всичко това. То бе повече, отколкото можеше да понесе. Задавиха я срам и сълзи. Не можеше да се понася.

– Държах се като животно.

– Да не си очаквала да се държиш като птица?

Тя го погледна с неразбиращ, разтърсен поглед, който го накара да се почувства истински грубиян. Лорд Маунтвейл се наведе към нея и я целуна по устата.

– Много красиво, много отзивчиво животно. Струва ми се, че никога досега не съм изпитвал подобно нещо, Сузана.

Сам не можеше да повярва на думите си. Това не можеше да е вярно. Та той бе развратник, сатир, самото му същество бе сладострастно до мозъка на костите си. Ами да, бе се наслаждавал на повече жени, отколкото бяха обитателките в Маунтвейл Вилидж. Тя бе просто поредната жена в дългата редица, нищо повече. Та тя дори не бе поставила разтворената си длан върху корема му. Нито пък я бе плъзнала надолу към слабините му.

Целуваше устните ѝ, върха на носа.

– Знаеш, че не е нужно да ме лъжеш. Аз съм ти съпруга.

Макар всичко да бе станало светкавично и да не бе продължило повече от част от секундата, младата жена бе готова да се закълне, че забележа гняв в погледа му и дори почувства как яростта препусна из стройното му тяло. Неговото тяло. Той беше все още в нея. Не бе побързал да се отдели и да се търкулне по гръб. Не, беше с нея и ето, че започваше да се движи отново, много бавно и внимателно. И внезапно спря.

– Не мога. Може да го направи само някой пълен егоист и свиня. Все пак не си го правила от много отдавна. – Гласът му бе натезал от разочарование. – Не искам да те заболи. Но може да те събудя рано сутринта. Това ще ти хареса, Сузана.

Роухън се надигна между краката ѝ и излезе малко от нея, без да изпуска от погледа си нито едно свое движение. После затвори очи. Младата жена усети, че започва да се движи отново, но в този момент той си пое дълбоко въздух и се измъкна напълно от нея.

Останал на колене между бедрата ѝ, той се взираше в нея, като

дишаше учестено. После я погледна в очите и я докосна леко.

– Красива си.

Тя наистина почувства как плътта ѝ запулсира. Това бе унизително. Искаше ѝ се да продължи да я докосва, искаше ѝ се да...

Вече не усещаше пръстите му.

– Може би следващия път ще ме погалиш. На мъжа това му доставя не по-малко удоволствие, отколкото на жената. – Настани се до нея, но се сети нещо и изруга. Стана и се върна почти веднага с леген вода и кърпа. – Стой мирно.

Изми семето си от нея. Сузана бе дотолкова шокирана, че и да не ѝ бе казал нищо, надали щеше да бъде по силите ѝ да помръдне. Затвори очи. Прекрасно бе усещането на прохладната вода.

– Сега може би няма да ти щипе толкова – заяви баронът, обви пръста си с влажната материя и внимателно го вкара в нея.

И го задържа абсолютно неподвижно.

Бе като опиянена, напълно изгубила самоконтрол, сякаш тя и жената, излегната на леглото като някоя проститутка, бяха две отделни същества. Само една проститутка можеше да позволи подобно нещо и дори да изпитва наслада от това. Искаше ѝ се пръстът му да проникне още по-дълбоко в нея. Искаше ѝ се да се притисне в него, да... В този момент Роухън извади пръста си.

Вдигна я и я намести под завивките. Духна свещите. Когато се настани до нея и я притисна към тялото си, Сузана заплака.

Баронът не каза нищо, просто галеше косите ѝ, безвъзвратно заплетени в резултат на бурната сцена; при този спомен той се усмихна и се почувства като бог. После пък се намръщи. Не я беше излъгал. Никога досега не се бе чувствал така с която и да било друга жена. Тя, естествено, не му бе повявала.

Разбира се бракът бе нещо ново за него. Може би изречените от мистър Байъм слова бяха причината за загадъчната, дори плашеща го реакция. Просто удоволствието бе прекалено голямо, а самоконтролът – прекалено малко. Беше се забравил напълно. А това не му допаднаше никак. Интересно дали и тя се бе чувствала по същия начин. Обърканият, реещ се поглед в очите ѝ говореше, че най-вероятно бе точно така. Роухън се надяваше да е така. Една жена не би трябвало да се страхува от своя съпруг. Би трябвало да го желае, да го използва и да му се наслаждава.

Сузана го бе използвала много добре. Най-после риданията ѝ преминаха в хълцане. Баронът обаче все още не казваше нищо, а и какво ли

можеше да ѝ каже? Усети точно момента, в който младата му съпруга заспа.

А я познаваше едва от две седмици без един ден.

* * *

На следващата сутрин не я събуди, както бе обещал, поради проста причина, че той самият отвори очи едва когато на вратата на спалнята се почука леко. Младата жена лежеше почти отгоре му, косата ѝ го гъделичкаше по носа, коляното ѝ бе върху корема му.

Почукването се повтори.

Защо не се бе събудил по-рано?

Маунтвейл въздъхна, измъкна се внимателно изпод нея, зави я добре и наметна халата си.

– Боже милостиви – прошепна той, щом отвори вратата. – Ти ли си, Тинкър? Крайно време беше да се появиш.

– Да, милорд, и мистър Пулвър е с мен. Той беше болен и не можех да го оставя. Аз му бях болногледачка. Но сега вече сме тук, милорд, за да се погрижим за вас.

– За мен вече се погрижиха, благодаря ти, Тинкър. Вратовръзките и шалчетата ми обаче сигурно са пострадали в твоё отсъствие.

– Мистър Фиц ни каза, че сте се оженили, милорд. Оженили! И то не скоро, а преди няколко години, дори години преди смъртта на баща ви, и че имате дете, момиченце. Че сте баща. И сте пазили всичко това в тайна. Не сте казали дори на мен. Никакъв намек дори. Абсолютно нищо. Всичко това е крайно необикновено, милорд. Не сте го споделили дори с мистър Пулвър. Ако гърлото все още не го болеше много, той само щеше да ви каже колко мъчно му е станало, че не сте му се доверили. Аз обаче не мога да повярвам на това, милорд, не и за човек с вашите апетити...

– Може би ще намериш някой не толкова трънлив път за словесните си упражнения, Тинкър. Да, женен съм, благодаря. Ако погледнеш зад гърба ми, ще видиш моята съпруга в леглото ми. Да, държах го в тайна от всички, в това число и от майка си. Сега стана ли ти малко полеко? Така, какво искаш сега?

Внезапно зад гърба на Тинкър се появи Пулвър. Гласът му бе пресипнал и нисък.

– Не бихме искали да се натрапваме, милорд... – изкашля се, – ...но сигурно си давате сметка, че сме изумени. Почти до безсловесност.

– Радвам се, че не си започнал да грачиш заради ангина, Пулвър,

но все още звучиш като самия дявол. Иди при мисис Бийт. Тя знае лек за всяка болест. А след това си легни и не ставай поне до обяд. А сега, питам отново, какво искате двамата?

Внезапно на изпитото лице на Тинкър се изписа изненада.

– Мили Боже, някой ме ухапа!

И той се извъртя, за да застане пред широко усмихнато момиченце. Щом той си отмести, малката прелетя през пролуката и прегърна с две ръце крака на барона.

Той се наведе веднага и я вдигна.

– Добро утро, мишленце. Добре ли спа? Пусна ли кръв от крака на мистър Тинкър?

– Той ми стоеше на пътя – обясни Мариан и погледна от височината на ръцете на Роухън към двамата господата, които имаха вид на ударени от гръм.

– Тинкър, Пулвър, това е моята дъщеря, Мариан.

– Тя прилича страшно много на вас, милорд.

– Да, прилича – отвърна без колебание младият мъж.

– Може да наследи и прекрасния характер на баба си – обади се Тинкър. – О, Боже – възкликна миг по-късно той, – нейно възхитително височество е вече баба. Това е немислимо, невъобразимо, направо абсурдно. Трябва да е съсипана. О, Боже!

– Не се притеснявай. Мариан и съпругата ми допаднаха много на майка ми. Скоро ще се запознаете и с Тоби, братчето на моята жена. Добро момче е, учи при мистър Байъм, докато тръгне в Игън. Така, питам ви за трети път, какво искате?

В този момент Мариан се дръпна напред.

– Мама – рече тя и се дръпна още по-силно.

О, не, не можеше да стане така. Всичките му изпълнени с нежност видения как събужда Сузана и как наблюдава красивите й, замаяни от съня очи да подивяват от страст, започнаха да избледняват.

– Върви – рече Маунтвейл и постави детето на пода.

То хукна към леглото и започна да го шурмува. Успя да смъкне почетото завивки на майка си, докато се мъчеше да се качи при нея.

Чу Сузана да изпъшква, а след това да се смее.

– Скъпичко, добро утро. Колко красива си тази сутрин. Ела да ме прегърнеш.

Не след дълго младият мъж чу смукане на пръсти и се усмихна. Обърна отново поглед към Тинкър и Пулвър. Те го съзерцаваха така, сякаш му бяха израснали кучешки зъби и по устата му се бе появила пяна.

Усмивката изчезна от лицето му.

– Така, какво има? Все още е сутрин, нали, и западното крило не е пламнало, а? Да не би мисис Бийт да ви е настанила на тавана?

– Ами, милорд, започна Пулвър, – работата е там, че мис Лили се появи в дома ви в Лондон, защото била много притеснена за вас. Ние не знаехме какво се е случило, тъй като нямахме никаква връзка с вас, освен писмото, което изискваше присъствието ни тук. Не можехме да обясним нищо на мис Лили. Тя е разтревожена, милорд. Не разстроена, защото това не е в стила ѝ, но определено разтревожена.

– О, по дяволите – възкликна младият мъж.

Изобщо бе забравил за съществуването на Лили, което не бе особено похвално от негова страна.

– Решихме, че ще искате да научите незабавно – додаде Тинкър. Сними глас и продължи да говори, като прикри уста с длан. – Баща ви, милорд, никога не забравяше да информира всички дами за своето местонахождение.

Роухън завъртя очи.

– Благодаря, че ме информирахте. Пулвър, след като си тук, ще ти намеря работа. Не, почакай... оставаш да почиваш в леглото до обяд. После може да се усамотиш със сметките за чифлиците на имението. Възможно е по-късно да се присъединя към теб, ако пожелаеш да се самобичувам. Но, честно казано, подобно решение ми се струва доста невероятно.

И затвори вратата на спалнята под носовете им.

21

Обърна се и видя Сузана, седнала в леглото, придърпала завивките до врата си, тъй като бе съвсем гола. Мариан седеше в скута ѝ и пееше някаква песен, която подозрително приличаше на петостишията на Джейми.

Маунтвейл се приближи до леглото и се пхна под одеялото.

– Е, мишленце, ще попееш ли сега и на мен?

– Трябва да поговоря с Джейми – рече с въздишка младата жена.

– Струва ми се, че познах песничката.

Наведе се и я целуна по бузата. Разпери пръсти и започна да разресва разбърканите ѝ коси. Тя го съзерцаваше безмълвно.

– Отново ли се чувстваш като животно?

Потърка кожата на главата ѝ, след което започна отново да ѝ разресва косите.

– Мариан е тук.

– Защо си играеш с косата на мама, Роухън?

И той изплю камъчето, без да се замисли.

– Тя има най-красивата коса на света, мека като козинка на норка, и обичам да я пипам. Но снощи майка ти спа много неспокойно. Просто оправям заплетеното с пръсти.

Сузана изсумтя.

– Какво е норка?

– Едно животинче с много ценна козина. Ще ти подаря маншон от норка за рождения ден. – Момиченцето го гледаше, наклонило глава на една страна, точно както правеше и Джордж. После вдигна длан и докосна косите на майка си. – Мека – заяви то.

Миг по-късно пръстите му политнаха отново към устата. Облегна се върху гърдите на младата жена. Не след дълго мляскащите звуци станаха по-тихи и спокойни.

– Притеснява ме това, че сякаш изтривам всичко за Джордж, като променям миналото му така, сякаш изобщо не е съществувал – рече тихо Роухън. – Ще взема дори дъщеря му. Ще ѝ кажем ли истината някой ден? Не знам. Но това ме притеснява, Сузана.

Тя лежеше гола в леглото му, а дъщеря ѝ спеше върху нея. Всичко това му се струваше много странно. Но не чак толкова странно, колкото изминалата нощ. Под сериозния тон в гласа му младата жена дочу

болка. Изкашля се.

– Джордж не заслужава да бъде заличен. Но, от друга страна, заслужава ли да има дъщеря, да има Мариан?

– Той бе съвсем млад.

– Както и аз. Бях дори още по-млада от него. Това извинява ли го?

– Не, разбира се, но жените като че ли усещат по-добре от мъжете нуждите на живота. Той беше още момче.

– Не е бил момче, ако наистина е замислял нещо с онзи мистър Ламбърт. Не е бил момче, щом е наел онзи мним свещеник да ни венчае наужким.

– Да, права си, естествено. Въпреки това, Сузана, честно казано се моля в Оксфорд да открием нещо, което да обясни, да оправдае поне до някъде явната нетактичност и себичност на брат ми.

– Да оправдае противозаконните му действия, може би?

– Да.

– Роухън, ние ще открием истината. После ще се справим с нея, с онова, което открием, каквото и да е то. Надявам се, че Джордж не е злодей, но онова, което научих за него през последните дни, действа страшно обезкуражаващо. Днес ще можем ли да тръгнем?

– Утре сутринта, обещавам. Непрекъснато отлагам, нали? Но днес трябва да се свършат доста работи. Нали видя двамата мъже на прага? Тинкър, пълният и по-ниският, е моят камериер, а преди това е бил камериер на баща ми. Слабият, който като че ли е готов всеки момент да се строполи в ковчег, е Пулвър, секретарят ми. Трябва да им помогна да се настанят, да въведе Пулвър в делата на имението. Ако не работи, той съвсем ще спре да се храни. Не бих искал да бъда отговорен за гладната му смърт.

– И те са дошли само, за да ти кажат това за твоята любовница?

– Значи си чула, така ли?

– Била толкова разтревожена за теб, че отишла в лондонския ти дом, нали? Любовница, която посещава къщата на своя покровител?

– Не, но, разбираш ли, Лили не я бива в писането. Научих я на някои неща, но когато е разтревожена, забравя как да пише дори собственото си име.

– Учил си твоята любовница да пише?

– А защо не?

– Като че ли мъжът не може да живее единствено със секс.

– Това не е пълната истина. Даже човек с моята репутация от време на време има други мисли в главата си освен секс. Лили би ти

допаднала. – Спря да говори за момент, загледан в портрета на един отдавна умрял представител на семейство Карингтън, след което добави: – Отдавна я познавам. Тя не е някое двадесетгодишно момиченце. Тя е зряла жена.

– Не е ли странно това?

Баронът изви вежди. Косата му бе разбъркана. Тъй като бе рус, наболата по лицето му брада не личеше много. Сузана отмести поглед към русите косми по гърдите му. Бе галила тези гърди, бе чувствала космите по тях между пръстите си. И всичко това ѝ бе доставяло удоволствие.

– О, разбирам. Тя ли обучава новопостъпилите в твоя харем?

– Така, какво знаете за харемите, лейди Маунтвейл?

Тя придоби внезапно съкрушен вид.

– Почти нищо. Освен, че сега, както изглежда, съм част от един от тях.

Роухън вдигна длан и започна отново да глади косите ѝ.

– Скоро ще се наложи да мина от другата ти страна. Косата ти от тук вече е гладка като коприна, няма нито едно заплетено кичурче.

Младата жена въздъхна и се облегна на него, завряла буза в рамото му. Мариан се размърда услужливо, докато се намести по малко и върху двамата.

Вратата се отвори и през нея подаде глава Тоби.

– Тоби, преди да влезеш, иди да намериш Фиц; кажи му, че бихме искали закуската да ни бъде сервирана тук. Можеш да се присъединиш към нас. Както виждаш, Мариан вече го е направила. – Едва изчака момчето да излезе, за да се обърне отново към своята съпруга. – Какво ще кажеш, ако призная, че нямам никакъв харем?

– Хайде, хайде, мъж с твоята репутация. Имаш няколко десетки жени. Снощи не трябваше да се изненадвам изобщо, когато ме накара да си изгубя ума. Пък и нали си известен с уменията и майсторството си?

– Всъщност – промълви замислено Маунтвейл, – последната нощ бе истинска изненада и за мен самия. Докато те галех с пръстите си, ти направо избухна. Много добре го направи, Сузана.

– Не го направих нарочно. Нямах представа, че един мъж може да прави подобни неща на една жена.

– О, да, но това не е всичко. Това е страстта... понякога човек изобщо не контролира реакциите си. Точно така се чувствах снощи и аз. И много се надявах тази сутрин да повторим всичко, но какво може да стори човек?

Мариан засмука по-силно пръстите си.

* * *

– Хареса ли ти снощи, скъпа моя?

Не би трябвало да се шокира от въпроса ѝ, знаеше, че не би трябвало. Вече познаваше достатъчно добре свекърва си, за да знае, че за нея е напълно нормално да я пита дали е била съвсем гола с някой мъж в леглото и дали го е оставила да прави с нея всевъзможни неща, доставили ѝ удоволствие. Сузана преглътна рязко, после изправи рамене. Какво друго можеше да направи?

– Да, мадам, хареса ми.

– Сладкото ми момче – възкликна Шарлот. – Никога не ме е разочаровало. – Баронесата имаше замечтан вид, а замечтаната Шарлот беше невероятно красиво създание. – Никога няма да забравя случая, когато баща му откри, че Роухън чете книга за градинарство. За градинарство, Сузана! Е, скъпото ми момче бързо се убеди, че греши. Осъзна, че мъж с репутацията на баща му би се съгласил по-скоро да го разчекнат на четири, отколкото да прочете подобна книга. Това бе просто дребна грешка. Днес е тук, а утре я няма. Не, моето красиво момче никога не е лъгало надеждите ми. Нещо повече, той лети на крилете на вдъхновението, като се изключи пропуска му да се ожени толкова млад за теб, но това според мен може да бъде простено, когато един млад човек се разкъсва от страст, а обектът на чувствата му не става за любовница. – Лейди Маунтвейл въздъхна. – Да, истинско съкровище е моето момче.

Най-сетне спря да говори. Снаха ѝ се бе вторачила в нея. Беше дълбоко благодарна, че съпругът ѝ не е в този момент в стаята. Какво ли щеше да каже в отговор на излиянията на своята майка? Беше сигурна, че тук Шарлот би го потупала по главата.

Сузана се изкашля.

– Утре тръгваме за Оксфорд. Искан да ви помоля да наглеждате онези, които се грижат за Мариан.

– Би трябвало да съм щастлива от тази новина, скъпа моя. Но, Сузана, ти трябва да разполагаш с приличен гардероб. Само се погледни. Роухън ми каза, че ще гостувате у Филип Мърсър, ако е в Динуити Манър, разбира се, което е напълно възможно, но тъй като прислугата му познава сина ми, пак ще можете да отседнете там. Та Филип, както са ми казвали, също има набито око и съвършена техника. Не така безупречни като на Роухън, не се съмнявам в това, но все пак напълно приемливи.

Сузана значи бе приемник на една безупречна техника, нищо

повече. Дали Роухън не бе в своята област велик изпълнител като Едмънд Кийн например? Очевидно бе точно така. Как не се бе сетила да му ръкопляска след като дойде на себе си? Вероятността наистина да съществува подобно нещо я смайваше. Все още ѝ бе много трудно да свикне с това. Определено си бе изгубила ума.

– Сузана?

– Да, мадам? О, да, моите тоалети. Наистина ли мислите, че в тях приличам на изпаднала в нужда особа?

– Приличаш на някоя бедна роднина с тях. Не искаш да посрамиш Роухън, нали? Ти си баронеса Маунтвейл. Вече имаш отговорности. В крайна сметка една жена винаги трябва да бъде облечена по-добре от любовниците на мъжа си. В противен случай то се пише на сметката на съпруга. Не би желала да помислят скъпия Роухън за някой скръндза, нали?

– Не, разбира се – отвърна Сузана. – О, Шарлот, като стана дума за любовници, Тинкър каза, че Лили посетила лондонската къща на Роухън. Притеснявала се, защото не ѝ се бил обаждал.

– И с право – кимна баронесата. – Горката, сигурно не е могла да си намери място от притеснение. Синът ми обикновено е безупречен, когато трябва да информира онези, с които поддържа връзка, за колко време заминава и кога ще се върне. Баща му винаги го е учил, че това е задължение на един джентълмен, а Роухън никога не е бягал от своите отговорности. Предполагам, че в момента изпраща пратеник до Лондон, за да му олекне. Така ще олекне също и на други.

– Естествено. Говорите така, сякаш познавате тази Лили.

– Разбира се. Двамата с Роухън са заедно от почти шест години, а това, трябва да призная, е доста странно за него. Мисля, че Лили е първата любовница, която е обзидил след пристигането си в Лондон. Помня, че все още продължаваше да учи нещо в Оксфорд, но нямам представа какво. Това също бе странно, и двамата с баща му бяхме единодушни по този въпрос. Защо, за Бога, скъпото ни момче се отказва дори от един миг удоволствие, за да продължава учението си в Оксфорд? Да, Лили и Роухън са привързани един към друг и така и би трябвало да бъде. Никой не иска да има любовник или любовница, които са алчни и не държат на него.

– Да, предполагам, че е така – промълви Сузана; струваше ѝ се, че ще заплаче всеки миг. – Мислите ли, че е разговаряла с всички любовници, които съпругът ми е имал оттогава?

– О, това е интересен въпрос – отвърна замислено Шарлот, докато

си наливаше чаша чай с невероятна грация. – Не бих се изненадала. Лили е много интелигентна жена. Ако дадено момиче не е подходящо за сина ми, тя не би го допуснала до него. Да, ще трябва да го попитам. – Внезапно баронесата спря да говори, а чашата с чай замръзна на половината път към устата ѝ. И попита, вдигнала с цели три сантиметра вежди и с изпълнен с недоверие глас: – Сузана, нали не ревнуваш?

– За какво да ревнува, мамо?

Шарлот вдигна очи. Красивото ѝ момче стоеше на прага, отправило заинтригувания си поглед към своята съпруга.

– О, прескъпи мой, със Сузана точно говорехме за Лили. Лили оглежда ли всяко момиче, преди да го вземеш под свое покровителство?

От очите му излязоха искри. Не можеше да повярва, че чува подобни думи от майка си. Не, всъщност можеше. Погледна крадешком към младата жена. Тя имаше резервиран и незаинтересован вид. Усети в държанието ѝ и още нещо, но не можеше да каже какво точно. Възможно бе да е гняв. Ставаше интересно. Това му хареса страшно много. Все пак успя да не се усмихне.

– Не – отвърна той, целият олицетворение на сериозността. – Лили никога не е правила подобно нещо.

– Може би трябва да помислиш над тази идея – заяви Сузана, вирнала брадичка, а красивите ѝ очи гледаха така студено, че можеха да заледят чая в чашата ѝ. – Един мъж със сигурност не би желал любовница, която е алчна и не държи на него.

– Да, така е – отвърна баронът, като се погали замислено по брадата. – Струва ми се, мамо, че ти си използвала точно същите думи. Интересно. Може би наистина ще трябва да помисля върху това. – Обърна се към Шарлот. – Та какво говореше за ревността?

– О, нищо, прескъпи мой – отвърна с привидно безразличен вид тя; очевидно се опитваше да защити снаха си, което му допадна страшно много. – А сега, Роухън, моля те, помогни ми. Сузана трябва да се сдобие с няколко нови рокли, преди да тръгнете за Динуити Манър. Всъщност задължени ли сте да тръгвате утре?

– Аз бих искал да тръгна утре – отговори лорд Маунтвейл, като се приближи до камината, облегна се на полицата над нея и кръстоса ръце пред гърди. – Такова е желанието и на Сузана. Време е да научим истината.

– Чудесно – рече Шарлот и се надигна, като оправи полите си. – В такъв случай ми остава да направя само едно – трябва да прегледам гардеробите си. Ще накарам Сабин да преправи поне четири рокли за теб.

Боже мили, ами ти нямаш лична камериерка, Сузана.

– В бъдеще ще ѝ намерим, мамо. А в Динуити Манър и по пътя нейната камериерка ще бъда аз.

Очите на баронесата се изпълниха с копнеж. Тя въздъхна тихо и рече:

– Никога няма да забравя колко обичаше баща ти да разкопчава копчетата на гърба на роклята ми. И колкото по-малки бяха те, толкова по-голямо беше неговото удоволствие. Баща ти беше прекрасен, порочен мъж, прескъпи мой.

Роухън се изчерви.

Майка му се осъзна.

– Достатъчно по този въпрос. Трябва да побързам да раздам задачите на Сабин, иначе няма да успее да се справи. Къде е Мариан? Искам да я видя, преди да се захвана с работа.

И Шарлот излезе величествено от гостната, обвита в ухание на жасмин и шумолене на коприна.

– Това се понася трудно – заяви едва чуто Сузана.

Баронът не се престори, че не разбира за какво става дума.

– Предполагам, че е така. Всъщност, и на мен ми е трудно. Но майка ми, колкото и добронамерена да е, както вече сама си се убедила, не е от хората, способни да останат на едно място и да пуснат корени. Не, в най-скоро време ще отпътува, вероятно за Венеция. – Сведе за момент поглед към лъскавите си ботуши. – Няма втора като нея.

Младата жена се почувства безпомощна, победена от свежърва си, която наистина бе изключително симпатична личност и очевидно я бе обикнала.

– Тя се отнася към всичко това толкова прозаично.

– Да. Такава е и ще си остане такава. Доколкото разбрах, тя те обвини в ревност, така ли?

– Погрешно прие реакцията ми на всичките ѝ приказки за любовници като признак на ревност, каквато всъщност не беше. Казах ти, Роухън, аз не съм от онези безгръбначни женички, нито пък съм като майка ти.

– Аз ѝ казах, че ще бъдеш от съпругите, които се месят в живота на своята половинка.

– Боже милостиви, и тя въпреки всичко не се възпротиви срещу брака ни?

– О, да, мисли, че ще се промениш под наше влияние и при вида на непрекъснатия поток от жени, влизаци и излизаци от спалнята ми.

– Бих предпочела да не го правиш.

– Нямам намерение да парадирам с други жени под носа ти, Сузана, вече ти го казах.

– Да, но...

– Никакво „но“. Повярвай ми, Сузана. Така, не мисля, че е добре да вземаме Тоби с нас в Оксфорд. Всъщност уговорих с мистър Байъм да го заведе на крайбрежието, за да правят ботанически изследвания. Това според мен ще му бъде много по-интересно, отколкото да се мъкне с мен из Оксфорд.

– Да, вече ми се похвали. Много е развълнуван. Всъщност е...

В този момент откъм вестибюла се разнесе някаква глъчка.

Роухън изскочи така бързо от стаята, че едва не се блъсна в поставената край вратата рицарска ризница. Изруга и тогава забеляза Тоби, проснат по корем на пода. Ози Харкър стоеше до него и кимаше невъзмутимо.

– Боже милостиви, какво е станало?

Младата жена спря край брат си и се отпусна на колене. Разтърси го леко за раменете.

– Тоби, добре ли си? Ударен ли си?

Момчето я изглежда презрително, изправи се до седнало положение и рече:

– Добре съм. Виновен е Шиши. Изплъзна се от ръцете ми и Ози ми каза да го хвана, дори да викам след него, ако искам. Така и направих, но се хлъзнах на една от играчките на Мариан.

Изправи се и измъкна изпод задника си малко дървено кубче, изрисувано от всички страни. След това погледна към Ози и се ухили до уши.

– Шиши е бърз, наистина е много бърз. Видя ли го как направо летеше по плочите? Нямах никакъв шанс да го хвана.

– В жилите му тече шампионска кръв – отвърна Харкър и кимна отново, очевидно толкова доволен, та баронът помисли, че ще се развика от щастие. Все пак не го направи, само кимна отново. – Том шъ й доволен, ама наистина шъ й доволен. Боже, ама то ни й много бързо наш'то мъниче.

– Къде е проклетата котка? – попита Роухън, като се оглеждаше.

В този момент от горния край на стълбите се чу смях. Това бе Мариан, която тичаше зигзагообразно, следвана от Шиши, който опитваше да се покатери върху роклята й. Шарлот стоеше до нея и се усмихваше.

Сузана се облегна на стената, като се смееше от сърце.

22

Когато пристигнаха в Динуити Манър, завариха там Филип Мърсър, виконт Деренкорт. Не, не беше получил първото писмо на Роухън, тъй като, очевидно, не беше в Лондон. Второто обаче, изпратено в имението, бе стигнало до него. Поздрави любезно Сузана, като прикриваше успешно изумлението си. Дама, описана в писмо, е едно нещо; дама, която те поздравява лично, е съвсем друго.

– Казваш, че сте дошли да ме видите? – обърна се към Роухън той, след като размениха приветствията си.

– Да.

– Не ми казвай, че това е сватбеното ти пътешествие. Сигурен съм, че имаш по-голямо въображение.

– Не, това не е медения ни месец, а нещо подобно. Със Сузана сме женени едва от пет дни, както ти писах в писмото си.

– А!

Младата жена го изгледа сащисано, на което съпругът ѝ отвърна успокояващо:

– Както ти казах, Сузана, с Филип сме приятели от толкова години, че дори не си спомняме откога. Вероятно от онзи случай, когато го натупах в прахта. Във всеки случай му написах истината. Той няма да каже на никого, нали, Филип?

– Дори на нито една състезателна котка, ако имах такава; аз обаче нямам, тъй като братя Харкър никога не са вярвали в достатъчната дълбочина на моята съпричастност.

Младата жена местеше поглед ту към единия, ту към другия. Филип Мърсър беше красив мъж – е, не чак толкова, колкото своя приятел, – може би с година-две по-възрастен от него, почти толкова висок, със силно и решително изражение. Имаше вид на човек, който рядко можеше да бъде объркан или смутен. И който би приел невъзмутимо надбягването на състезателна котка и момче във вестибюла си. Освен това създаваше впечатление на особа, която обича смеха.

– Извинете – казваше в този момент домакинът. – Госпожо, сигурно сте уморена. Доколкото познавам барона, той не ви е дал дъх да си поемете през целия път от Лондон дотук.

– Ние идваме от Маунтвейл Хаус – обади се Роухън. – И отделихме за това три дена.

– И три нощи, както разбирам. Ето, че сега пък правя коментари, заради които може да се простя с част от зъбите си. Ако обичате заповядайте в салона, чайт несъмнено ще се появи в най-скоро време. – Обърна се към младата жена. – Икономът и готвачката са сладурчета, които ме глежат неспирно. Единственият проблем е там, че се опитват да ме охранят, също както се стараеха да сторят и с баща ми. С него също се провалиха. Сладкишите на готвачката са неописуемо вкусни.

– Това е една странна къща, сър – заяви Сузана и премигна, усетила, че думите ѝ не звучат особено любезно.

Филип Мърсъро обаче се ухили широко в отговор.

– Така е, и се надявам да стане даже още по-странна под моето ръководство. Имам планове, мадам, да построя кула със зъбери в края на западното крило. Само една кула. Умирам за дисбаланс и ексцентричност. Динуити Манър има своята репутация. Напълно непознати хора идват да гледат. Ако някой ден закъсам с парите, просто ще искам такса за вход. Да, с подходяща такса и включването на Динуити Хаус в туристически справочник за местните забележителности, нашата ексцентричност ще се прочуе из цяла Англия. Нима не зяпнахте от изумление, лейди Маунтвейл, при вида на мавританските арки от страната на крилото в стила на Тюдорите?

– Доколкото си спомням, тя се захласна от смях – рече баронът. – А след това ме ошипа, тъй като не я бях предупредил какво я очаква. Но това тук наистина е голяма работа, Филип. Намеква се за Средновековието. Харесва ми.

– Планирам да създам и една градина в средновековен стил. Може би ще успееш да ми помогнеш за нея?

Сузана хапваше парче лимонова торта, с което се бе захванала миг след като икономът бе поставил лъскавия сребърен поднос пред нея.

– Разбира се. Ще поговорим за това по-късно.

Младият мъж хвърли поглед към своята съпруга, но тя дъвчеше сладкиша, примижала.

– Беше много вкусно – заяви тя, докато бършеше пръстите си в най-бялата и мека салфетка, която някога бе виждала. – Колкото до вашата къща, сър, мисля, че ще успеем.

Погледът ѝ вече бе насочен отново към подноса със сладки, което накара Роухън да се засмее.

– Когато се ожениш, Филип, не позволявай на съпругата си да остава тук повече от седмица наведнъж, или скоро ще се окажеш женен за дебелана. – След това баронът се обърна към младата жена, която тъкмо

пъхаше остатъка от кифличка с орехи в устата си. – Колкото до теб, ти си слаба. Яж, а пък и ние няма да останем повече от четири дни. До пътек ще бъдеш в прекрасна форма.

– Моля те да ми кажеш целта на посещението си, Роухън. В писмото си не обясняваш абсолютно нищо. Вярвам, че ще ти бъда от полза.

По пътя към Динуити Манър, разположен на пет мили от Оксфорд, младото семейство бе обсъждало този въпрос. Филип бе запознат с всичко, което ставаше в този град и във всеки един от различните колежи в него. Познаваше всички. Двамата мъже бяха приятели откакто се помнеха. Да, Роухън бе решил без колебание да сподели всичко с Филип. Всъщност, ако трябва да бъдем честни, той не мисли кой знае колко както по този въпрос, така и за каквото и да било друго, освен за това да разсъблече Сузана и да я види легнала по гръб. Беше започнал да я гали цял час преди пристигането им в странноприемницата в Моузли. Тя бе изгубила до такава степен самоконтрол, че той едва успя да заключи вратата на тяхната стая, когато тя се нахвърли отгоре му. Ах, наистина беше великолепно! При този спомен баронът я погледна, усмихнат самодоволно.

Сузана преглътна с усилие хапката си, загледана в него. Знаеше точно за какво мисли в момента. За хана с ниски тавани в Моузли, който миришеше на вкусен ейл, на пот и на тях двамата. Тя самата бе изгубила напълно самоконтрол и се бе превърнала отново в животно. Наклони глава към него и го ухапа силно по ухото.

Той подскочи и се дръпна рязко от нея.

– Не смей да ме гледаш отново по този начин, Роухън Карингтън!

– Чудесата на брачния живот – рече Филип Мърсър, наведе се напред и взе парче ябълков сладкиш. А после се усмихна на своите гости. – Позволявам си по две на ден, не повече. Няма да им позволя да ме направят дебел.

Сузана с удоволствие щеше да направи коментар по този въпрос, но устата ѝ бе заета да дъвче парче кайсиева торта, украсено с крем по краищата.

* * *

Роухън и Филип Мърсър посетиха преподобния Блай Макнали следващия следобед в малкия му апартамент на третия етаж на една жилищна сграда от осемнайсети век на самата „Хай стрийт“.

– Доколко деликатен смяташ да бъдеш с него? – заинтересува се Филип.

– Какво ще кажеш да му счупим и двете ръце?

– За начало. Така ще му привлечем вниманието. Тогава вече ще мислим евентуално за деликатност.

– Точно така. Искам да науча цялата истина, Филип.

Баронът стовари юмрук върху вратата. Никакъв отговор. Почука отново, този път по-продължително и по-силно.

Отново никакъв отговор.

Младият мъж притисна ухо до вратата. Не чу абсолютно нищо.

– Може да е отишъл да омъжи друго невинно момиче за някой не струващ и пет пари пияница. Извинявай, Роухън.

– Не, не е нужно да се извиняваш. Това не може да промени истината за Джордж. Много ми е мъчно, че е мъртъв, но ако беше жив и бях открил онова, което е сторил със Сузана, тогава сигурно сам щях да го убия. Всъщност, майка ми би сторила същото.

– Ах, великолепната Шарлот. Почукай пак, Роухън.

Така и направи. След това натисна ръчката. И двамата очакваха да е заключено. Но не беше. Баронът погледна през рамо приятеля си, извил нагоре русите си вежди.

Мъжете влязоха в дълъг, тесен коридор. Вдясно имаше малък салон. В него нямаше никой. От другата страна на апартамента бе спалнята. Вратата беше затворена.

Тогава чуха женски смях.

– Започвах да се притеснявам – прошепна лорд Маунтвейл. – Така поне знаем, че кучият син не е мъртъв.

– Това ли си мислил?

– Както ти казах, онзи мръсник Ламбърт нямаше никакви скрупули. Там, където има един мръсник, обикновено са намесени още неколцина.

Младият мъж натисна бавно и внимателно дръжката на вратата. Тя бе добре смазана и се отвори безшумно. Приятелите застанаха на прага, вперили очи в голямото легло насреща. Червенкоса жена бе възседнала някакъв мъж, който очевидно бе проникнал в нея. И двамата бяха голи.

– Здравей, преподобни Макнали – заяви радушно Роухън.

Жената се изви, видя новодошлите и изпищя. Скочи от своя партньор и грабна някаква завивка, за да се прикрие с нея. Колкото до мъжа, той бе очевидно замаян, но възвръщаше бързо самообладанието си. Разтърси глава и се изправи.

Взря се в тях, без да се притеснява от голотата си и каза на жената, без да я поглежда.

– Иди да ни направиш чай, Лини. А, и се облечи, тъй като,

страхувам се, днес повече няма да имаме възможност да се забавляваме.

Гласът му бе дълбок и мелодичен, действаше успокояващо и вдъхваше доверие.

– Барон Маунтвейл, предполагам – продължи той. – И лорд Деренкорт?

– Ти не си от приятните екземпляри – рече Роухън и се запъти към леглото. Хвърли халата на мъжа. – Облечи се. И ела в твоята гостна. Ще те чакаме там.

– Струва ми се, че нямам избор – промълви Макнали, като местеше замислено поглед ту към барона, ту към виконта. – Не, никакъв избор. Жалко, че оттук може да се излезе само през главния вход. Щяхте да ме забележите със сигурност, нали?

– Да те забележим и да те разстреляме – потвърди Роухън. – И то с огромно удоволствие, държа да добавя.

Не бяха минали и десет минути, когато преподобният Блай Макнали се появи в салона, следван по петите от Лини с поднос на ръце, който имаше голяма нужда от лъскане.

– Заповядайте, господа, седнете.

– Остави чая и излез – обърна се баронът към жената.

– Да, Лини, вече можеш да ни оставиш. А, и ще държиш езика си зад зъбите, нали? Не е нужно да скандализираш другите.

– Да, милорд.

Сега бе ред на Филип Мърсъро да вдигне вежди.

– Милорд ли? Тя ви мисли за благородник? Мили Боже, не казвай, че това наистина върши работа?

Макнали вдигна рамене.

– Понякога. Парите не са необходими винаги. Лини няма особено остър ум, бедничката. Жалко, но ще получи пари от мен веднага, щом стане по-обиграна в своята професия. Така, а сега – какво мога да направя за вас, господа? Предполагам, че не желаете да се жените по особения начин, който е моя специалност? Или се лъжа? Поръчал съм ново оформление за разрешителните. Те биха заблудили дори вас за минута-две.

Роухън се усмихна в отговор. Човекът насреща му бе приблизително на същата възраст, на която бе умрял баща му при онзи злощастен инцидент с каретата. Беше слаб като бастун и с гъста брада. Имаше вид на методист. Може би именно поради това младите момичета мислеха, че е свещеник. Баронът се приближи, хвана с рязко движение китката му и я изви нагоре зад гърба му.

Макнали изохка, опита безуспешно да се освободи.

– Ка... какво е това, милорд?

– Това е начин да привлече вниманието ти, Макнали. Така, а сега искам да върнеш спомените си с пет години назад. Тогава си оженил по твоя фалшив начин и брат ми Джордж Карингтън за млада дама на име Сузана Холуърт.

– Оттогава има много време, милорд. Вече не съм млад. Трябва да разберете, че е трудно...

Младият мъж изви още по-нагоре ръката и мнимият свещеник изохка от болка.

– Ще я счупя, ако не опресниш паметта си и то до най-малките подробности. Незабавно.

– Добре. Моля ви, пуснете ме! Ще ви кажа всичко, което знам.

И заговори, като търкаше китката си.

– Какво се е случило, милорд? Да не би младата дама да е дошла при вас след смъртта на брат ви? А вие, естествено, сте разбрали, че такъв брак няма. Пари ли искаше? Все още ли мислеше, че е омъжена за брат ви или той я бе изоставил отдавна?

– Това не е твоя работа, Макнали. Каж ми каквото знаеш, без повече отлагане.

Роухън направи движение към ръката му.

Събеседникът му отстъпи пъргаво, вдигнал длани пред гърдите си.

– Дадено, дадено. Сега вече си спомних. Беше през пролетта. През май, струва ми се. Чудесно време, наистина. Младият Карингтън дойде и ме помоли да изпълня една от специалните си венчални церемонии. Съгласих се, тъй като това е работата ми и той ми плати шейсет лири, моята тарифа, когато мнимият жених е от богат и знатен род. Видях за първи път въпросната дама в деня на сватбата. Тя бе съвсем млада и много уплашена, но младият Джордж бе успял да я измами така успешно, както всъщност успяват да го направят винаги негодниците, с които съм си имал работа. Той я успокои, като я целуна по носа и й каза, че това било най-доброто, дори единственото, което можели да сторят. Нима не го обичаше? Или пък не желаше да бъде с него? Наистина, милорд, младият Карингтън беше изключително добър в тази работа. – Макнали спря да говори за момент и си наля внушителна доза бренди. – Господа?

И двамата му събеседници кимнаха. Роухън рече само:

– Продължавай.

Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне всеки момент. Малкият му брат Джордж, който винаги бе познавал като много сериозен,

като много ученолюбив... да се окаже такъв мръсник.

– Та, както казвах – продължи да обяснява мнимият свещеник, след като напълни чашите и на своите посетители, – младата дама беше уплашена, но това не ѝ пречеше да бъде и развълнувана. Онова, което винаги ме е учудвало в тези случаи, е неосведомеността и глупостта на тези момичета. При тази поне се забелязваха наченки на разум. Тя едва ли беше на повече от седемнайсет години, току-що слязла от училищната скамейка. И бе истинска дама, не някоя сладка женичка, за която би могъл да плати всеки мъж. Не, тази бе дама, от която не чух никакви престорени протести и показан свян; именно затова съм запомнил и въпросния случай. Заради нея. Нямаше представа какво включва една истинска венчавка, но все пак ме попита не е ли редно първо да прочета съобщението за предстоящата сватба. аз вече бях подготвил цял куп неверни отговори, усъвършенствани с годините, всъщност съвсем приемливи доводи. Те очевидно я задоволиха. Но после, непосредствено преди началото на церемонията попита, дали всичко е законно, тъй като нито тя, нито женихът имаха съгласието на своите родители, а и двамата още нямаха нужната възраст да определят сами съдбата си. Както си представяте, този въпрос бе много по-труден от предишния. С общи усилия обаче двамата с младия Карингтън успяхме да приспим страховете ѝ. Запомнил съм, че той лъжеше впечатляващо убедително. Сега, като размишлявам за този случай, като че ли усещам дори известни угризения заради младата хубавица. – Вдигна рамене и си наля още бренди. – Всъщност изгубих способността си да изпитвам угризения още преди доста години. Човек трябва да живее и даже от време на време да живее с удоволствие. аз не съм алчен. Ах, но тя наистина бе сладко създание. Може би, милорд, все пак ще ми кажете какво е станало с нея? Знам, че по-малкият ви брат, нейният мним съпруг, се удави преди около година. Наистина голямо нещастие. Моите съболезнования. Какво стана с нея? Или той просто я е изоставил, щом ѝ се е наситил? Много младежи го правят. Дошла е при вас, нали? Искала е нещо, нали?

– Вече ти казах, че това не е твоя работа. Така, онова което ме интересува, е кои са съпровождали брат ми през този ден.

Действаше опипом в тъмнината, но явно бе налучкал, тъй като Макнали кимна. А след това изпи на един дъх остатъка от своето бренди.

– Помня, че не бяха толкова млади, както брат ви. Сигурно бяха с около пет години по-стари от него. Бяха облечени прилично, но младият Карингтън ги прогони преди появата на младата дама. Тогава се запитах

кои са те. Очевидно му бяха приятели.

– Как се казваха?

– О, милорд, не може да очаквате да помня...

Думите му се удавиха в стенание, тъй като баронът отново изви ръцете му зад гърба.

– Имената им – произнесе тихо в ухото му той. – Наистина не желая да се налага да те питам отново.

– О, Боже, как бих могъл да си спомня имената им? – Изохка, по челото му избиха едри капки пот. Погледна към виконт Деренкорт, но проклетникът се бе разположил удобно върху канапето, отпиваше от брентито си и поклащаше крак; от цялото му същество се излъчваше леност като от заспала на слънцето змия. – Добре – промълви беззвучно мнимият свещеник. Познаваше кога човекът насреща му е непоколебим. – Бих предпочел да не ви казвам нищо за тях, тъй като са опасни. Биха убили без капка колебание, стига това да помогне за осъществяване на целите им. Кълна се, нямам представа защо бяха дошли с младия Карингтън.

– Имената им.

– Това бяха Ламби Ламбърт и Тиодор Миках; имената и на двамата са странни. Занимавали са се с всички непочтени дейности, за които можете да се сетите. Върши ли се някъде нещо нечестно, значи ще ги видите там. Брат ви очевидно бе в най-добри отношения с тях. Едно ще ви кажа – ако брат ви е имал вземане-даване с тях, със сигурност не е било нищо добро. Те са мръсници, повтарям. Младият Джордж нямаше техния опит в тази област. И не е имал никакъв шанс да се справи с тях.

– А ти не си ли мръсник?

– Не, не по същия начин. И двамата биха проболи без колебание сърцето на човека до себе си, който и да е той. А аз не бих желал да имам нищо общо с подобни на тях хора.

– Да, ти си просто един светец, нали така, Макнали? Ти само съсипваш живота на млади жени.

– Значи все пак тя ви е писала? Но това е странно. Мина вече почти една година. Защо ли е чакала толкова дълго?

– Не ми е писала.

Роухън пусна ръката му. Макнали отстъпи, разтри рамо, разтърси ръце, сипа си отново бренди и го изпи. Най-сетне, събрал достатъчно ума си, попита:

– Защо тогава сте тук? Как сте разбрали за всичко това? Защо ви интересуват тези мъже?

– Това – произнесе Филип Мърсър, като се изправи и се протегна бавно и мързеливо като човек, току-що любил някоя жена, – не е твоя работа. Роухън, доволен ли си?

– Не още. Виждал ли си някога брат ми с други хора? Не състуденти.

Докато говореше, хвърли влюбен поглед към ръката на своя събеседник.

– Не. Е, може би имаше още един. Кълна се, милорд, в началото не го познах. Той стоеше в сянка.

– Значи по някое време все пак си го познал. И кой беше той?

Макнали се намръщи, очевидно потънал в дълбок размисъл. Наля си още бренди, но не го изпи.

– Беше известно време след като ожених младия Карингтън за момичето. Бях в една от книжарниците на „Хай стрийт“ – нали ги знаете, милорд, всички студенти ги посещават. Онези книжарници, в които могат да се намерят много стари ръкописи, дори оригинални издания от шестнайсети век. Помня, че видях брат ви да влиза в една от тези стари книжарници. Тъй като имах среща с един човек в същата книжарница, аз го последвах. Е, той се запъти към въпросната особа, същата, която не познах в началото, тъй като бе скрита в сянка, в едно забутано кътче на помещението. Двамата разговаряха тихо в продължение на поне десет минути. Вече бях приключил работата си, но нещо в поведението им привлече вниманието ми. Нещо не намирисваше на добро. Тогава човекът тупна младия Карингтън по рамото и излезе, навел глава, нахлупил шапка. Аз обаче го познах.

– Давай нататък – възкликна баронът; търпението му бе към края си. – Престани с твоите игрички. Кой беше този човек? Как изглеждаше?

– Добре тогава, милорд. Приличаше много на младия Карингтън – изплю най-после камъчето мнимият свещеник; гласът му прозвуча уморено и тъжно. – Имате още един брат, нали така, милорд?

Маунтвейл не помръдна. Цялото му същество се вкамени. Бе изгубил дар слово, не бе способен да мисли, изпитваше само пълна пустота, в която единственото живо нещо бяха този глас и мракът.

– Да, има, както и сам знаеш прекрасно – намеси се Филип и се изправи. Тръгна забързано към тях. – Кой бе той, по дяволите?

– Тиболт Карингтън – отвърна Макнали. – Но какво от това, милорд? Двама братя се срещат. Какво тайнствено има в това? Те са братя. Срещат се. Разговарят, после единият си тръгва.

– Опитите ти да бъдеш ироничен не ми допадат. Чу ли нещо от разговора им?

– Не, милорд. Още бренди? Прекарано е контрабандно от Кале едва миналия вторник.

– Знаеш, че другият ми брат е викарий, нали? – произнесе бавно Роухън. – Божи човек. Благодетив младеж, който в бъдеще може да стане и архиепископ на Кентърбъри. Бляскав млад мъж, последовател на епископ Раундтрий и негово протеже. Срещата им разбира се е била точно това, просто среща на двама братя. Като момчета винаги са били близки. Защо намекваш, че става дума за нещо друго?

– Напълно е възможно да не е имало абсолютно нищо. Но, питам ви, защо бихте се срещали със собствения си брат, прикрит в мрака на една стара книжарница? Бих се заклел, че двамата мътеха нещо. И не желасха да ги видят заедно. Дали не се криеха от Ламбърт или Миках? Не знам, но фактът е, че в продължение на няколко дена сам се чудих върху този факт. Никога повече не съм виждал младия Карингтън с брат му. Съжалявам, милорд.

– Не, Роухън, няма причина да убиваш това копеле. – Филип Мърсър хвана приятеля си за ръката и го дръпна по-надалеч от Макнали. – Чухме достатъчно, поне засега. Макнали не може да напусне Оксфорд, без да разберем за това. – После се обърна към него и рече: – Ако си спомниш още нещо, изпрати съобщение в Динуити Манър.

Макнали може да бе извършил много лоши неща, но със сигурност не бе глупав. Никога в живота си не бе притежавал подобно качество. Освен това и тримата знаеха, че ако помогнеш на двама благородници, това нямаше да му се отрази зле.

– Да, милорд. Аз мисля най-добре в часовете около съмване и мръкване, в полумрак.

– Гледай да измислиш нещо добро – предупреди го Филип. – Хайде, Роухън, ще го оставим на мира до утре. Ако се сетиш за други въпроси, скъпият човечец несъмнено ще бъде тук, изпълнен с желание да ни сътрудничи.

– Определено, милорд – побърза да потвърди Макнали, като търкаше болезнената си ръка.

– Да – изрече бавно баронът, – до утре.

– Ще те убия! Проклети да са красивите ти очи, остави ме тук, без да има какво друго да правя, освен да ям кифличките, бисквитите, тортите и невероятните кайсиеви сладкиши на готвачката. Едва не изгубих съзнание от всичката превъзходна храна, която погълнах. Скоро ще започна да се клатя като гъска при ходене. Ще трябва да нося корсет. Ти си виновен, че ме остави да гния в тази бърлога на чревоугодничеството. И какво направи? С кого се види? Ах, не беше честно от твоя страна да ме оставиш, докато още спях. Ще ти го върна.

Роухън постави леко длан върху устата ѝ, а после придърпа Сузана към себе си. И я целуна по косата.

– Наистина ли мислиш, че имам красиви очи?

Филип Мърсъро поклати глава.

– От всичко това е чул само комплиментата ти, който при това не е бил мислен като такъв. Хмм! Или може би се лъжа?

Младата жена се отдръпна назад, без да може да се откопчи от обаятията на лорд Маунтвейл.

– Беше пълна случайност. Филип е прав. Защо се заплете в цялата тази каша? Много съм ядосана, Роухън, възмутена, направо побесняла. Очите ти са красиви, но това няма нищо общо с темата на разговора. Е, какво направи?

– Ще ти кажа, ако първо ме целунеш.

– Сър, това е благороднически дом. Вие сте гост на благородник. Аз съм съпруга на госта на благородника. Това не е прилично, не е...

Баронът я целуна съвсем леко, после я потупа леко с върха на показалеца си.

– Предлагам, Роухън, да напълниш ушите ѝ с разказа за нашите приключения. Те обаче не са от онези, които биха ти доставили удоволствие, Сузана. А сега, умолявам те, иди да се разходиш из моите градини и да продължиш да обсъждаш очите на моя приятел. Както знаеш, Роухън...

– Достатъчно, Филип, достатъчно. Ще изведа съпругата си на една дълга, приятна разходка. Ще се видим на вечеря.

Виконт Деренкорт се поклонил иронично.

– Като ваш домакин съм безкрайно благодарен за всяко късче внимание, което благоволите да хвърлите на пътя ми.

– Не му обръщай внимание, Сузана. Той ще прекара много по-приятно времето си, ако се уедини да рисува в наъбената си кула.

– Точно така.

Мърсъро ги поздрави и излезе.

– Той е интересен човек – рече младата жена, загледана след него. – Красив е... както си помислих вчера, не чак колкото теб, разбира се, но е също зашеметяващ. Защо не се е оженил още?

– Филип е пройдоха, порочен сатир, ненаситен... помогни ми, май не се сещам повече определения, за да опиша човек от неговия калибър.

– Престани да ми се надсмиваш. Искам да чуя всичко. Значи ще се разхождаме в градините, така ли? Чудесно, аз вече ги обиколих многократно в доста бързо темпо и се запознах с тримата градинари на Филип, но ще го направя отново. Градините му са много красиви. Е, не като тези в Маунтвейл Хаус, но напълно приемливи. Никой от градинарите обаче няма състезателна котка. Да вървим, милорд.

Баронът предпочиташе да я заведе до леглото, но това трябваше да почака. Беше толкова женствена, бе непрекъснато такава през последните три дни и това направо го убиваше.

– Харесва ли ти... ъъ, градината?

– Току-що ти казах, че е прекрасна – дизайнът, всички тези цветове и преливания на цветове, както и малките пътечки са направо прелестни. Защо питаш? За мъж с твоята репутация една градина е само една градина, място за разходка, място, където човек може да излезе, за да подиша малко въздух от време на време.

– Не знаеш всичко, Сузана.

Тя го изгледа за момент, набърчила леко чело.

– Не, никога не съм твърдяла подобно нещо. Ти показваш само малка част от себе си на повърхността, Роухън, и понякога се питам дали дори тя е истинска.

Маунтвейл я целуна отново по устата и се усмихна.

– Нека да излезем да се поразходим. Научих някои изумителни неща, които ме разтърсиха до мозъка на костите. Виждаш ли, сега се окажа, че и брат ми Тиболт е намесен.

– Викарият ли?

– Да, викарият.

* * *

Два дена по-късно барон и баронеса Маунтвейл напуснаха Динуити Манър. Домакинят им ги изпрати, като им махаше с ръка, докато се

изгубиха зад последния завой на покритата с чакъл алея.

– Кога ще бъде завършена кулата със зъберите на Филип, как мислиш?

– Единствената причина за присъствието му тук по това време на годината е именно тази кула. Ще го посетим отново през есента. Дотогава тя ще е готова. Филип винаги довежда до успешен край онова, което е започнал.

Утрото беше мъгливо, въздухът – тежък и студен; усещаше се приближаването на дъжда.

– Жалко, че вчера не открихме нищо повече – рече тя.

Маунтвейл кимна, пое обвитата ѝ в ръкавица ръка в своята и я постави с дланта надолу върху бедрото си. А после я покри с ръка.

– Ханът, който посетихме вчера и където съм била с Джордж и онези двамата... той пробуди толкова много спомени у мен. Оттогава минаха почти пет години, Роухън. Бях съвсем млада и наивна. И глупава.

– Не, не си била глупава. Просто си била увлечена по един младеж, който е знаел прекалено добре точно какво иска и как да го получи. Била си само на седемнайсет години, за Бога. Справила си се прекрасно при дадените обстоятелства.

– Благодаря. Съжалявам, че никой не можа да ни каже нищо за Ламбърт или Тиодор Миках. Наистина ли името му е Ламби Ламбърт?

– Очевидно. Мисля, че Миках се е укрил, след като Ламбърт не се върна. Ако има поне капчица ум, трябва да се е покрил в някоя пещера. Това може да е дори пещерата край скалите на Бийчи Хед, за която нищо чудно да е научил от Джордж; в нея тримата играехме като момчета.

Младата жена помълча замислено за момент, след което рече:

– Знаеш ли какво, Роухън? Трябва да измислим начин да го накараме да дойде при нас. Ако обединим усилията си, неминуемо ще измислим някой хубав план.

Лорд Маунтвейл съзерцаваше съпругата си. Тя носеше прелестно кремаво сламено боне, украсено с малки копринени маргаритки, завързано с жълта пандела под брадичката ѝ. Имаше елегантен и изключително женствен вид и въпреки това думите, изречени току-що, бяха изсочили точно от нейната уста. От една жена не се очакваше да излиза с подобни стратегии, стратегии, които бяха присъщи или поне трябваше да бъдат присъщи единствено за мъжкия ум.

– Ти няма да мислиш изобщо за нищо. Не желая онова копеле да се доближава до теб.

Сузана обърна длан и го стисна за ръката.

– Този път е по-различно. Вече сме подготвени за него. И ще го изиграем. Ще го накараме да се хване на вдицата. А после ще го цапардосаме по главата... естествено, след като разберем какво става всъщност.

Спря да говори и погледна през прозорчето на каретата. Точно в този момент заваля дребен, студен, неприятен дъжд. Младата жена потърпна. Роухън я обгърна още по-плътнo и я придърпа по-близо до себе си. Зави краката ѝ с мекото вълнено одеяло, което стоеше винаги в каретата.

– Няма да има никакви вдици, освен ако рибарят не съм аз, а ти не си някъде на безопасно място. Не мога да рискувам да преживея отново онова, което се случи с теб, когато те отвлече Ламбърт.

Тя му се усмихна като русалка и Маунтвейл разбра, че е в беда. Но тя му бе съпруга, дяволите да го вземат. Неин дълг бе да му се подчинява. За каква жена се бе оженил?

– Толкова ми се иска да те любя – промълви той и въздъхна със съзнанието, че не можеше да го направи сега. – Утре? Моля те, кажи ми, че ще бъде утре. Страшно съм го загазил, Сузана.

– Сигурен ли си, че един мъж би трябвало да обсъжда подобни неща със своята съпруга? Не съществуват ли правила по този въпрос? Това е страшно лично, Роухън, и аз се смущавам. Не помниш ли? Обеща да не ме караш да се чувствам неловко, а пак го направи.

– Доколкото си спомням, бях съвсем прав във връзка с твоето първо неудобство. То продължи само една минута, не повече.

– Но това е различно. Този път няма да охкам.

Онзи, който изохка този път, бе баронът. Звукът прозвуча дълбоко в гърлото му; той отметна глава назад и я облегна върху една от възглавничките. Затвори очи.

– Няма да те гледам. Това ще помогне. Устата ти ме привлича толкова силно, че не мога да мисля за нищо друго. А ушите ти... слава Богу, че бонето ти ги прикрива.

Пръстите ѝ стиснаха неволно ръката му.

– Може би утре би било добре – рече тя.

Маунтвейл обърна леко глава встрани, така че младата жена да не забележи доволната му усмивка. Тя от своя страна изчезна доста бързо.

Тиболт. Помнеше колко горди бяха родителите му с втория си син до деня, в който той се заключи в жилището на мистър Байъм и започна да вика с цяло гърло, че няма да излезе, докато баща му не обещае да не го кара да следва грешния път, отгъпан от него самия. Не, той трябвало

да му разреши да стане свещеник. Родителите му бяха сащисани, сякаш поразени от гръм. Казаха му, че ще следва стъпките им, а след това – и стъпките на прекрасния си по-голям брат, т.е. – Роухън. В крайна сметка бяха отстъпили, несъмнено с тайната надежда, че Тиболт ще промени решението си, тъй като беше все още малък и не бе усетил сладострастието на младостта. Годишите обаче бяха минали, а той продължаваше да държи твърдо на старото си мнение.

Баронът и баронесата се бяха утешили, че поне най-големият им син, Роухън, ще върви по стъпките им и ще продължи тяхното дело; в това отношение можеха да разчитат на него. Та нали вече ходеше наперено също като баща си? Нима момичетата вече не го проследяваха с изпълнен с копнеж поглед, където и да отидеше?

Лорд Маунтвейл разтърси глава, за да се отърве от тези спомени. Сега трябваше да съсредоточи вниманието си върху Тиболт. Какво се бе случило? Нима той действително бе замесен в някакви нечестиви деяния заедно с Джордж? Това му се струваше пълна лудост. Може би Макнали лъжеше. Може би Тиболт не знаеше нищо за каквото и да било. Може би дори Макнали да е видял Тиболт, срещата им да е била напълно невинна. Знаеше обаче, че трябва да открие истината. Предишната вечер Роухън бе заявил по време на вечеря:

– Утре тръгваме за Бранхоли Котидж, за да се видим с Тиболт. Искам да узная истината. Ако се окаже, че всичко е само блъф, тогава ще се върна в Оксфорд и ще счупя и двете ръце на Макнали.

Филип бе кимнал и, след като бе съдвквал вкусното парченце печен омар, полят с лимонов сос, бе рекъл:

– Междувременно аз ще държа под око нашия „свещеник“. Ако Тидор Миках си покаже носа, аз несъмнено ще науча. И ще кажа там, където трябва, че го искам. А вие със Сузана в Маунтвейл Хаус ли ще се върнете? Или ще отидете в Лондон?

– Още не съм сигурен – бе отвърнал замислено баронът. – Трябва да реша доста неща. Ще видим.

А сега се носеха към Бранхоли Котидж, който се намираще в южната част на Англия, на не повече от петнайсет мили от Маунтвейл Хаус.

Роухън се страхуваше от онова, което му предстоеше да научи. От друга страна, Макнали бе типичен мошеник. Бе лъгал през целия си скапан живот. Нищо чудно да бе излъгал и за брат му.

Сузана го стисна за ръката, сякаш прочела мислите му.

* * *

Тиболт Карингтън, много популярен млад мъж в малкото пазарно градче Еджтън-он-Хъф, бе известен със своята набожност и мъдрост, изумителни у един толкова млад човек, както и с ненаатрапчивото си, но предано отношение и грижи към повереното му паство. Винаги намираше време дори за най-заблудените овце, дори за Джаспър-ковача, който пиеше толкова много, че на сутринта след една особено разгулна нощ подковал коня си обратно. Вдигна поглед от написаната наполовина проповед, когато прислужникът му Нелсън се изкашля от прага на кабинета.

– Брат ви е тук, сър.

– Брат ми ли? Божичко, Нелсън, баронът е тук?

Тиболт Карингтън бе на крака само след секунда с широка усмивка на лицето; в същия миг Роухън се появи в стаята.

– Роухън! Добре дошъл. Какво правиш тук? О, добре ли е майка? Да не се е случило нещо? Ти добре ли си?

– О, да, и аз, и останалите сме съвсем добре. Сузана, влез.

Младата жена изпълни поканата и се озова лице в лице с красив мъж, когото не бе виждала никога досега, който си приличаше много с Роухън и Джордж, но същевременно в него имаше нещо много различно. Може би се дължеше на напрежението и страстта в погледа му или на твърдата линия, образувана от устните. Не беше сигурна. И той притежаваше трапчинката в брадичката и зелените очи, характерни за всички мъже от семейство Карингтън. Усмивката, която насочи към нея, бе неопределена и безизразна. Тя застана неподвижно до Роухън, изпълнена с очакване.

Той самият се взираше напрегнато в лицето на брат си. За разлика от Сузана, на него му се стори, че забеляза проблясък от изненада в очите му, но тя отзвуча така бързо, че не бе сигурен дали не си е въобразил. Молеше се да не трябва да открие, че не бе познавал и този си брат, както не бе познавал и Джордж.

Тиболт изгледа въпросително барона и изви нагоре вежда точно по същия начин, по който го правеше и Роухън.

– Виждам, че позна Сузана – започна без никакви предисловия младият мъж, воден единствено от своя инстинкт. – Преди колко време си я виждал? Преди пет години в Оксфорд ли? Джордж пожела ли да отидеш на мнимата му венчавка? – Този път лорд Маунтвейл забеляза със сигурност, че брат му се готви да го излъже. И вдигна припряно длан. – Не, недей, Тиболт. Кажи ми истината. Предполагам, че ако ти, викарият, излъжеш, твоето наказание в ада ще бъде много по-тежко, отколкото

моето. Аз съм ти брат. Заслужавам да чуя истината от теб. Хайде, изплой камъчето.

– Да, моето наказание ще бъде по-тежко от твоего. О, какви заплетени мрежи само тъчем...

Гласът на барона прозвуча студено и грубо, обагрен със силно презрение.

– Спести ми тези баналности. Единственото, което искам от теб, е проклетата истина.

– Много добре, Роухън. Джордж ме накара да обещаая, че няма да кажа на никого, особено пък на теб. Открих всичко съвсем случайно, кълна се. Отивах да посетя епископ Раундтрий и се отбих да видя Джордж. Той подготвяше своята, тъй... венчавка. Тогава ми каза. Колкото до теб... – сега погледът му бе насочен към Сузана, а строгата линия на устата му се бе разтеглила в грозна подигравателна усмивка, – след като си с барона, очевидно си отишла да му кажеш за случилото се. Несъмнено си го изнудила. И той се е погрижил за всичко, нали? – Обърна се отново към брат си. – Роухън, ще й дадеш пари и после да я изпратиш в Европа, нали? На жена като нея със сигурност ще й допадне Париж. Да, Роухън, това не бе трагедия. Джордж я желаше, но тъй като тя се преселуваше на дама, той трябваше да прибегне до услугите на Макнали, нещо не чак толкова необичайно в Оксфорд. Така че какво е малка сума пари за теб? Ти си богат. Тя набързо ще си намери нов покровител, единственото, което се иска, е да я отпратиш от Англия. Това ще навреди на репутацията ми – на репутацията на всички нас – ако започне да разправя наляво и надясно какво й е причинил един Карингтън. Дори никой да не й повярва, ще започнат приказки. Моето скъпо паство също няма да разбере. Те ще застанат зад мен, не ме разбирай погрешно, но това пак ще бъде голям удар.

Баронът изглеждаше леко заинтригуван – нито повече, нито по-малко. Сузана обаче усети, че е вбесен. Странно как бе успяла да го опознае толкова добре само след три седмици. Колкото до нея самата, думите на брат му я бяха шокирали толкова, че бе останала като вкаменена на мястото си.

– Каж ми, Тиболт – започна бавно Роухън, стиснал юмруци отсрани на тялото си, – какво искаш да кажеш с думите „ще бъде голям удар“? Да не би да имаш предвид, че твоего паство ще се усъмни в собствената ти безупречност, ако разбере какво коварно копеленце е бил по-малкият ти брат?

– Изобщо не биха се усъмнили, тъй като аз щях да им кажа

истината... е, може би не цялата. Това няма да е необходимо. Чуй ме, Роухън. Брат ни просто бе слабохарактерен. Той я желаше, но тя се преструваше на целомъдрена и не го допускаше в леглото си. Той ми каза, че дори живеела с някакъв възрастен човек, който уж й бил баща, и с някакво момче, което разправяла, че й било братче. Джордж обясни, че то най-вероятно й е син, тъй като тя тръгнала по пътя на греха още в невръстна възраст.

– А, на дванайсет или тринайсетгодишна възраст, така ли?

Тиболт вдигна рамене.

– Това няма значение. Слушай, Джордж я искаше. Не, моето паство ще обвини нея, не брат ни. Та нали именно жената е грешното създание на този свят? Нали тя заблуждава мъжете? И въпреки това тази история ще хвърли сянка върху семейното име. Не разбираш ли, Роухън? Тя трябва да замине, да напусне страната още с първия кораб. О, мили Боже, не си й станал покровител, нали?

– Покровител ли? Сузана, гледаш ли на мен като на твой покровител?

– Ти си най-добрият възможен покровител – отвърна силно и ясно тя. – Но, знаеш ли, струва ми се, че бих предпочела Тиболт. Той ми напомня за Джордж, а аз обичах Джордж. Вие сте прекалено опитен, прекалено знаещ, милорд. Няма да мога да ви манипулирам така, както правех с Джордж. Но в крайна сметка стана така, че онзи който се смя последен, бе той. Аз не се омъжих наистина за него. Кажете ми, Тиболт...

– Аз съм мистър Карингтън за такива като теб!

Младата жена подръпна леко ръкава на съпруга си, за да го възпре да се нахвърли върху брат си. Чу го как си поема дълбоко въздух.

– Добре, мистър Карингтън. Кажете ми, има ли някаква надежда за мен? Сигурно някъде сте отделили повече пари, отколкото печелите от работата си. Имала съм покровители, които притежаваха съвсем малко и други, червиви от пари. Аз не съм особено алчна. Как иначе щях да оставя Джордж да ми дава само по десет лири на тримесечие? Нито пък съм лишена от чувства. Какво ще кажете, мистър Карингтън? Така ще спестите много трудности на барона и ще имате мен.

– Вие сте една проститутка, мадам – заяви Тиболт и се изправи вдървено, сякаш бе глътнал бастун. – Аз не лягам с проститутки.

– О? – възкликна лорд Маунтвейл и пристъпи напред. Усетил ръката на своята съпруга върху дрехата си, той се върна на предишното си място. – С кого лягаш, Тиболт? С жената на местния търговец на вино? Или на собственика на магазина?

– Аз съм дискретен, Роухън, за разлика от теб и от нашата покварена майка. Не се перча с връзките си. За разлика от теб не се наслаждавам на отразения блясък на безчестието на нашите родители, чиято светлина пада и върху теб. – Викарият се запъти припряно към брат си, стисна го за ръката. Хвърли бърз поглед към Сузана и устата му се изкриви отвратно. – Слушай, Роухън, просто я отпрати по-надалеч оттук. Това не е ли най-доброто разрешение? Ти си главата на семейството. Длъжен си да ни защитаваш. И отговаряш за всички нас.

– Ами ако някой член от въпросното семейство е замесен в злодеяние, Тиболт? Не е ли също така моя отговорност и задължение да поправам злото, което е сторил някой от семейството?

– Какво злодеяние? Какво зло? Това, което е направил Джордж, е просто една младежка лудория. Не може да се каже, че е причинил зло на някоя дама. Само я погледни, Роухън, по погледа ѝ се познава, че е порочна, че знае точно какво върши. Виж дрехите ѝ – рокля и боне на лека жена. Изненадан съм само, че не е покрила с грим лицето си. Ах, само я погледни. В момента злорадства, че мненията ни се различават толкова много.

– Злорадства ли? Не съм предполагал, че виждаш така дълбоко в хората, Тиболт. И погледът ѝ бил порочен? – Обърна се към Сузана и нежно постави длани върху бузите ѝ. – Да не би наистина да си прости тутка с подобно невинно облекло?

Тя поклати глава, без да изпуска лицето му от погледа си.

– А злорадстваш ли?

– Честно казано, не мога да понасям повече това, което става. Прекалено е. Моля те.

– Имаш право, извинявай. Ще сложа край на цялата тази ужасна работа.

Погледна отново към брат си, младия мъж, когото само си бе въобразявал, че познава много добре. Беше ли прав, когато ставаше дума за характера на който и да било член на своето семейство? Може би на леля му Миранда, старата мома, създавала толкова добри ръкоделия; може би тя действително бе скъпоценният камък на Брайт? Обърна се отново към брат си.

– А ти Тиболт знаеше ли, че си чичо?

– Мили Боже, Роухън, незаконно дете ли си създал?

– Не, това е направил Джордж. Двамата със Сузана имат момиченце... Мариан. То е на три години и половина. Джордж не ти ли е казал?

– Не. Очевидно е мислел, че това няма значение. А и защо ли да му

пука? Детето най-вероятно не е негово.

– Това не е за вярване, тъй като малката е копие на брат ни. Човек лесно би могъл да вземе и теб или мен за нейни бащи.

Викарият си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Запъти се към тесния прозорец, който гледаше към малката градинка в дома му. Тя беше в доста окаяно състояние, както забеляза от мястото си Сузана – изоставена, с прекалено много бръшлян, който задушаваше розовите храсти.

– Говориш за отговорността ми като глава на това семейство. Каж ми тогава, защо нито ти, нито Джордж не ме информирахте за този мним брак? Ако е искал да се отърве, защо просто не е дошъл при мен?

– Знаеше, че ще го убиеш – отвърна протичко Тиболт. – И аз бях съгласен с него.

Нима братята му гледаха на него едновременно като на сатир и на светия отмъстител? Как бе възможно подобно нещо? От друга страна, Джордж е бил абсолютно прав – щеше да го убие. Баронът въздъхна.

– Джордж все пак не е бил чак толкова глупав. Да, изкушението да го убия наистина щеше да бъде изключително силно. Но той умря без моя помощ и остави след себе си съпруга и дъщеря.

– Тя не му е никаква съпруга!

– Но е вярвала, че е такава. Така, нека да караме направо. Бих искал да се запознаеш с моята съпруга, Сузана Карингтън, лейди Маунтвейл. А, и Тиболт, бих желал да премисляш всяка дума, преди да е излязла от устата ти. Точно в този момент се чувствам особено ожесточен. Честно казано, не мога да си спомня дали изобщо някога съм бил по-ожесточен отсега. Така че не ме предизвиквай.

24

Викарият не бе способен да издаде какъвто и да било звук. Той се вираше, изпълнен с безпаметен ужас, като местеше поглед ту към брат си, ту към неговата нежна половинка. Преглътна с усилие, отвори уста, после я затвори, все така безмълвно.

– Не – изрече най-после той; прегракналият му глас се чуваше едвам-едвам. – Не може да е вярно. Защо ме измъчваш така, Роухън? Вярно е, че знаех какво правеше Джордж, но той ми бе брат. Във вените му течеше кръвта на нашите родители. Носеше злото в себе си. Трябваше да го защитавам.

– Колко други момичета имаше още, Тиболт?

– Но аз не...

Баронът се спусна така светкавично, че в първия момент Сузана не разбра какво става. Миг по-късно той вече бе сграбчил брат си за яката и го разтърсваше.

– Чуй ме, набожен млад глупак. Колко момичета е превел през мнимата венчална церемония на Макнали брат ни?

– Три. Но всичките бяха леки жени. Така че на кой му пука?

Лорд Маунтвейл отстъпи крачка назад и стовари юмрук в челюстта му. Тиболт се свлече на пода. Без да сваля поглед от него, баронът разтърка кокалчетата на ръката си.

Младата жена трепереше цялата.

– Три? Направил е това с още две момичета? Но как разбра?

Тя трепереше от шока, от унижение, от ярост. Прегърна я и целуна слепоочията ѝ.

– Не беше кой знае колко трудно да се досетя. Страшно съжалявам за всичко това.

Притисна я още по-силно към гърдите си. Тя го прегърна с всички сили. Неговата мъка, както и нейната, бе почти осезателна. Сузана заговори първа; гласът ѝ прозвуча тихо и спокойно.

– Всичко ще се нареди – промълви тя, завряла лице във врата му. – Кълна се, че ще се оправи. За това ще се погрижим и двамата.

– Толкова много измама, наистина е трудно да се приеме.

– Знаем. Но заедно ще я преживеем.

– Милорд! – Това бе Нелсън, застанал втрещен на прага. – Какво стана с господаря ми?

– Получи някакъв удар, Нелсън. Защо не го оставиш? Чувал съм, че човек не трябва да се мести непосредствено след като е получил удар. О, и Нелсън, непременно кажи на господаря си, веднага след като се свести от този удар, че тази вечер ще се върна за друг братски разговор. А да, бих искал да се запознаеш със съпругата ми. Това е лейди Маунтвейл.

– Миледи, удоволствие е за мен – отвърна слугата, без да я погледне, вперил безпомощно поглед във викария, който бе започнал да се раздвижва и да стене. Сузана кимна на Нелсън, измъкна се от обятията на своя съпруг и се запъти към мястото, където лежеше Тилбот. Клепачите му потрепнаха и той отвори очи. Тя се взря в него и се усмихна; по-студена усмивка Роухън не бе виждал. Усети гнева ѝ и това му допадна.

– Това, че се осмелявате да се наречете Божи човек несъмнено Го учудва много. Учудва и мен. Вие сте много лош човек, сър. Вие сте мошеник, привидно набожен лицемер. А дали не сте и нещо по-лошо от това? Ще открием какъв сте в действителност. Не заслужавате майка като Шарлот. Тя е добра. А вие, сър, вие сте едно неискрено същество.

И го изрита здраво в ребрата.

Нелсън се спусна към господаря си и се свлече на колене край него.

– Защо, миледи? – попита той, като изви глава към младата жена. – Не трябваше да го ритате. Негово превъзходителство току-що каза, че не е добре да се мести човек, получил наскоро удар.

– Аз изобщо не съм го местила – отвърна Сузана.

Завъртя се на пети и, съпроводена от своя съпруг, напусна къщата.

* * *

Когато Роухън излезе същата вечер и я остави сама в странноприемницата, тя прие без спорове. Чувстваше се болна, болна до мозъка на костите. Стомахът ѝ се бунтуваше, гадеше ѝ се, в гърлото ѝ бе заседнала буца. На всичкото отгоре се притесняваше за своя любим, но той само поклати нетърпеливо глава, когато се опита да го убеди да не ходи при брат си.

– Тази работа трябва да се довърши – заяви той. – Трябва да науча цялата истина.

Целуна я и тя усети гнева му, празнотата, болката, страха от онова, което му предстоеше да научи.

Все пак бе успял много успешно да сподави яростта и смъртоносната си мъка. Молеше се Тиболт да се срещне с него тази вечер, макар да се опасяваше, че щеше да се скрие. Не, не бе избягал. Всички прозорци

на жилището му светеха.

Брат му го очакваше в кабинета си, вероятно единствената стая, където се чувстваше сигурен. Роухън кимна на Нелсън, след това се запъти към кабинета и затвори вратата след себе си.

– Е, Тиболт, радвам се, че си тук.

Свещеникът сви рамене.

– Къде мога да отида? Това е моят дом. Аз съм отговорен за хората в този град. Разбира се, че ще бъда тук. Не си чак толкова страшен, Роухън, въпреки, че дясното ти кроше е все така ужасно. – Потърка челността си. Тя бе леко посиняла. После вдигна рамене и погледна брат си право в очите. – Значи си се оженил за проститутка. Мислех, че знаеш какво правиш. Но, като се има предвид твоята репутация, подобно уреждане на въпроса сигурно е най-удобно за теб. Така или иначе, това не е моя работа.

Баронът помисли, че той само му улесняваше задачата. Приблужи се до бюрото и седна в един от старите столове, облицовани с кожа. Събра върховете на пръстите си и забарабани замислено с тях.

– Никой не знае, че Сузана е била омъжена за Джордж. Казал съм на всички, че сме женени от пет години и съм я крил. Защо съм го направил ли? Сигурно цялото общество ще зададе този въпрос. Направил съм го, защото съм бил прекалено млад, за да призная, че съм се влюбил и оженил. Постъпил съм глупаво, но обичам много съпругата и дъщеря си. И ти ще потвърждаваш тази измислица. Мариан е мое дете. Майка ни е единственият друг човек, който знае истината, както и Тоби, братът на Сузана, което бе неминуемо. Това е въпрос на семейна чест, на спасяване репутацията на Джордж. Имаш ли някакви въпроси?

– Не, щом това е твоето желание. Всички ще бъдат сащисани, естествено. Ти, сатирът от семейство Карингтън, си бил тайно женен през последните пет години, но си крил съпругата си, докато си продължавал да спиш с всяка лондончанка? По-голяма порочност от тази човек не може да си представи. Паството ми ще бъде порядъчно шокирано.

– Възможно е, но аз вече изминах дълъг път към поправяне на миналите си грешки. Бъди сигурен, че ще го довърша. Много очи ще се изпълнят със сълзи, когато чуят трогателните ми обяснения. Въпреки това, братко, ако разбереш, че някой от твоето паство е шокиран, припомняй си какво дължиш на семейството си. Така, след като се върнем в Маунтвейл Хаус, ще организираме друго парти. Ще обявя брака ни, макар да предполагам, че благодарение помощта на лейди Донтри поне половината население на Англия вече знае за него. Ще съумея да

изглеждам напълно разкаян. Ще изглеждам очарователно натъжен и изпълнен със съжаление, със сведен поглед. После със Сузана ще отидем в Лондон и ще повторим представлението. Имаш ли някакви въпроси?

Тиболт поклати бавно глава. Изглежда странно брат си, сякаш бе някой напълно непознат, когото вижда за първи път.

– Не съм очаквал това от теб. Не разбирам защо си го направил. Тя не ти е никаква, никаква. Колкото до детето...

Баронът не можеше да понесе това. Прекъсна свещеника, преди да се е издал.

– О? Какво щеше да направиш ти, ако бе открил, че имаш племенница, че брат ти е скалпил фалшива венчавка, защото е искал да легне с майката на въпросната племенница?

– Казах ти каква е Сузана.

– Да, каза ми. Но това е толкова абсурдно, толкова далече от истината, че ме кара да се питам какви са мотивите, които те подтикват да говориш така. Тя наистина е дама. Да не би да си я обявил за лека жена, за да оправдаеш Джордж за онова, което е сторил? Това е причината, нали? Виждам го в погледа ти.

– Не, аз съм я виждал, както съм виждал и другите. Макар да беше млада, страшно млада, все още не виждам причина да променя мнение си за нея. Тя ми се стори същата като другите.

– Тогава започвам да мисля, че брат ни е причинил същото нещо на три съвсем невинни млади дами. Ако си виждал само това, което си искал да видиш, тогава си направил непростима грешка. Не си дорасъл за благородната си професия, Тиболт. Трябваше да я издириш и да й кажеш истината. Налага се да се помолиш сериозно, за да поискаш прошка от Бога. Тя е била използвана безогледно от нашето семейство. Но на това вече е сложен край. Сега тя принадлежи на мен, както и Мариан.

Тиболт сви отново рамене.

– Ами другите? Ако не съм прав и се окаже, че не са проститутки? Би ли се опитал да ме ожениш за някоя от тях?

– Каза, че Джордж е измамил други две момичета. Знаеш ли кои са? Викарият поклати глава.

– Но след като тази е дошла при теб, защо не са дошли и другите?

– Тя не е идвала при мен. Така, а сега ще се постарая ли да забравя всички гадости, които ти е наговорил брат ни? Нима си толкова наивен, та да повярваш на всичките му приказки? След като го е направил три пъти? Каж ми, Сузана третата ли беше?

– Не, беше втората.

– Тя е била на седемнайсет години, когато Джордж я е убедил да се омъжи за него. Родена е и възпитана в благородническо семейство.

– Тя ме ритна в ребрата. Никоя дама не би сритала един Божи човек в ребрата.

– Тиболт, подлагаш на голямо изпитание търпението ми. Би ли ме признал за благородник?

– Естествено.

– Чудесно. Аз те ударих с всичка сила в лицето.

– Това е по-различно.

Роухън завъртя очи.

– Смайваш ме. А сега, ако обичаш, с най-голямо удоволствие бих те придружил до онова нещастно късче земя, което наричаш градина, и бих те налагал, докато мозъкът ти започне да функционира отново.

Тиболт вдигна и двете си ръце.

– Не, ще направя каквото кажеш. За мен това е без значение.

Тогава баронът седна отново на мястото си и произнесе тихо:

– Сега ще ми разкажеш за картата.

Върху лицето на брат си прочете само смайване.

– Карта ли? Каква карта?

– Много добре знаеш за какво говоря. Кажете ми за проклетата карта. Знаем, че Джордж те е осведомил за нея.

Едва тогава забеляза промяна в изражението на Тиболт, която говореше, че знае за нея; това обаче не му попречи да запази мълчание.

– Кажете, по дяволите!

– Джордж спомена за някаква карта непосредствено преди да умре – отвърна бавно викарият. – Но той, както знаеш, все се интересуваше от една или друга карта. Те го омагьосваха. Тогава не ми правеше впечатление. Картите никога не са ме вълнували.

– Познаваш Тиодор Миках и Ламби Ламбърт, нали?

– Да, разбира се. Главно, защото бяха близки приятели на брат ни, но аз също ги познавам. В крайна сметка съм само две години по-голям от Джордж. Защо? Защо са всички тези въпроси, Роухън? И каква е тази карта?

– Това е всъщност само половин карта. Нямам представа къде е цялата карта, но кой знае защо, тези мъже са готови на всичко, за да я получат.

– За какво говориш?

Баронът се взря в ноктите на ръцете си, после в масилницата върху бюрото на викария, но не и към него самия, когато рече:

– Ламбърт или Миках – или и двамата – са прониквали на три пъти в дома на Сузана, за да търсят половината карта на брат ни. После Ламбърт се промъкна в Маунтвейл Хаус, отново не успя и отвлече Сузана.

– Мили Боже, сериозно ли говориш?

– Да.

– Уби ли го?

– Не, но се наложи да се присъедини към флотата на Негово величество. За нещастие не призна нищо. Но явно бе решил да открие тази карта с цената на всичко.

Тиболт изглеждаше разтърсен. Синината на челюстта му изпъкна рязко на светлината на свещите.

– Нямах представа – промълви той и поклати глава, като гледаше барона право в очите. – Абсолютно никаква представа. Ще ти кажа само, че Тиодор Миках дойде при мен преди една седмица, за да ме пита знам ли къде се намира половината карта на Джордж. Но първо се наложи да ми напомни за какво става дума. Това е всичко, което знам, Роухън.

– Къде е той, Тиболт?

– Каза, че ако си спомня нещо мога да го откроя в Ийстбърн. Каза още, че трябвало да избягва определени личности и заради това се дегирирал. Бил отишъл в дома на някаква вдовица по крайбрежието. Повтарям, това стана преди седмица. Искаше аз да отида в Маунтвейл Хаус, за да го претърся за въпросната карта. Отвърнах, че дори да я откроя, тя със сигурност нямаше да бъде достатъчна. Той пък рече да не се притеснявам за това. Каза също, че имало и някакво микроскопично златно ключе. Отговорих му, че ми е неудобно да ходя в Маунтвейл Хаус и да разпитвам за карта, принадлежала на брат ми. И го попитах каква полза можеше да има от половин карта. Попитах го и в кой бе другата половина. В отговор той само ми се усмихна; много зла усмивка, Роухън. Не знам нищо повече, кълна се. Освен, разбира се, че ще ме убие, ако разбере, че съм ти казал къде се намира.

– Искам да знам къде пребивава. Искам да знам как изглежда. Няма да допусна да бъдем изложени повече на опасност.

Тиболт въздъхна.

– Моля те, бъди много предпазлив с него. Той е актьор. Страшно е добър. Колкото до това, как изглежда... сигурно вече приближава трийсетте. Не е висок, по-скоро слаб, и се облича обикновено като конте – голям джобен часовник с дълъг ланец, високи и твърди якички на ризите, крещящи жилетки и тям подобни. Косата му е черна като мрачна

нощ, очите му са в същия цвят. Това са празни очи, Роухън, студени и безизразни. Никога не ми е било приятно да го гледам в лицето. Дори да се усмихне, човек чувства, че това не е истинска усмивка, а само маска. Себеподобните не го интересуват, изглежда е мъртъв от отвътре. Мисля, че не би трябвало да се захващаш с него. Но, доколкото те познавам, ти точно това ще опиташ и да направиш. Винаги си успявал да получиш онова, което искаш, нали? Предупреждавам те отново – ако го намериш, бъди много предпазлив и се пази.

Роухън кимна и се изправи.

– Тиболт, ако открия, че това не е всичко и ти си замесен в цялата тази работа, ще се погрижа да бъдеш наказан, макар да знам, че майка ни ще я заболи. Тя е достатъчно разстроена от онова, което е направил брат ни. Ако разбере, че си знаел за пъклените му деяния, тя със сигурност щеше да дойде и лично да те срита в ребрата.

– Подобно на твоята съпруга, нашата майка също не е дама. Никога не е била подходяща половинка за баща ни.

Баронът се взря в него, без да каже нищо повече. Не бе сигурен дали Тиболт говореше истината. Най-вероятно лъжеше, но той все още нямаше представа как или защо брат му би се замесил във всичко това. И все още не му се щеше да повярва, че именно Тиболт се бе промъкнал в Маунтвейл Хаус през онази първа нощ. Не, това бе невъзможно. Същевременно чувстваше, че това не бе всичко, че имаше още, много повече. Дяволска работа, цялата тази бъркотия му бе страшно противна.

* * *

Сузана бе подпряла глава върху рамото му, усещаше лекия ѝ дъх върху кожата си. Знаеше, че не спи. Знаеше, че мисли за онова, което ѝ бе казал. Не беше го разпитвала много. Питаше се дали го подозираше, че пропуска някои от фактите, което всъщност и правеше. Така например не спомена нищо за Тиодор Миках и за пребиваването му в Ийсбърн. Тя вероятно вече замисляше нещо. Допадаха му и дейната ѝ натура, и безстрашната ѝ хитрост. Харесваше му и това, че вече бе успял да я опознае достатъчно, за да проумее какво си мисли. Но нямаше да ѝ каже за Миках. Не желаше да я плаши. Не искаше да рискува тя да реши да тръгне сама за Ийсбърн, за да открие негодника.

Целуна я по темето. Съмняваше се, че някога щеше да съжали за свързането си с тази жена – упорита, горда и решителна. Притисна я в обятията си.

– Сузана, почти пристигнахме.

Искаше му се да ѝ каже също, че шом се приберяха, щеше да я отнесе в спалнята, да я сложи в леглото, да нацелува всеки сантиметър от тялото ѝ, особено нежната кожа зад коленете. Дишането му се учести.

– Знам. Благодаря, че се съгласи да напуснем онзи хан, Роухън. Не бих понесла да прекарам още една нощ там.

Когато бе влязъл в стаята им след срещата си с Тиболт, я бе заварил напълно облечена, заобиколена от куфарите.

Бе хвърлила поглед към лицето му, бе се приближила към него и се бе притиснала в тялото му, обвила с ръце гърба му.

Не бе казала нищо, просто го бе прегръщала.

– Остават не повече от петнайсет минути път.

Наближаваше един през нощта. От черното небе ръмеше ситен дъжд. Беше студено, спускаше се гъста, сива мъгла, която вече бе достигнала до прозорците на каретата.

– Няма да ми кажеш нищо повече, нали?

– Всъщност няма почти нищо повече.

Сузана въздъхна.

– Не ти вярвам. Опитваш да се държиш рицарски. Мислиш ли, че Джордж е бил замесен с историята около картата?

– Не знам и това е самата истина. Тиболт не ми казва всичко, а аз изглежда не мога да отсея вярното от невярното.

Внезапно спокойствието на нощта бе прекъснато от два изстрела. Роухън чу вика на Елси, кочияша. О, Божичко, бяха го уличили!

Блъсна Сузана на пода на каретата и измъкна пистолета си от коженя джоб встрани на вратата.

Конете спряха рязко. И тогава се чу силен мъжки глас:

– Излизайте, всички. И без глупости, милорд, в противен случай раненият човечец ще получи още един куршум, този път в корема. Хайде, излизайте, и не забравяйте да изведете с вас и малката проститутка.

Първата мисъл на барона бе: „Слава Богу, че не е Тиболт.“ Но кой беше мъжът, нямаше и представа.

Макар да бе ранен, Елси нямаше намерение да остави господаря си да застане пред негодника. Той размахва камшика и извика на конете. Маунтвейл падна върху съпругата си, когато каретата се понесе рязко напред.

Последва друг оглушителен изстрел. Както и гръмките псувни на непознатия, съпроводени от чаткането на конски копита след тях.

– Не се изправяй, Сузана.

Роухън надникна през прозорчето. Човекът бе двайсетина метра

след тях и пришпорваше жребеца си с всички сили. Но не стреляше. Очевидно му бяха останали само един-два куршума. Животните препускаха вече като обезумели, абсолютно неконтролируеми. Кочияшът явно бе тежко ранен.

Баронът пхна пистолета в джоба на жилетката си, обърна се на гръб и се измъкна от прозорчето на каретата. Вкопчи се в медния парапет, който ограждаше покрива ѝ. Беше як. Започна да се катери нагоре. Тогава екипажът зави рязко вляво, право към опасния завой, който водеше към скалите на Бийчи Хед.

Вятърът караше очите му да сълзят, пляскаше косата върху лицето му, ослепяваше го, но все пак успя да се качи на покрива.

– Елси? Дръж се, идвам.

Не последва отговор. Непознатият скъсяваше дистанцията помежду им. Дъждът се усилваше. Ако някой от конете се подхлъзнеше, щяха да умрат.

Видя Сузана да се подава през едното прозорче.

Пропълзля към предната част на каретата и се спусна бавно на седалката на кочияша. Раненият стискаше с цялата си сила дървената спирачка.

– Дръж се – повтори Роухън, докато се наместваше. Тогава забеляза, че юздите бяха изпуснати и висяха между двете животни. – По дяволите – промърмори той. – Е, в такъв случай няма никаква надежда.

– Милорд, внимавайте.

Конете завиха рязко вляво, като едва не преобърнаха каретата. Баронът просто политна върху гърба на Рамбл и успя да се задържи за хамута, за да не падне под копитата. Започна да говори на животните, като правеше всичко възможно да ги успокои. Искаше му се да може да пее като Джейми.

Сграбчи юздите измежду Рамбл и Оскар. И двата коня дишаха тежко, уплашени до смърт, неконтролируеми. Бавно, много бавно заопъва юздите, като продължаваше да им говори успокояващо всевъзможни глупости. Междувременно се носеха с пълна сила право към скалите на Бийчи Хед.

Заотстъпва към хълбоците на Рамбл. Опъваше и опъваше юздите, вече по-силно, тъй като ако не успееш да спрат в най-скоро време, щяха да се разбият в скалите и да паднат стотина метра по-долу към брега.

Измина цяла вечност, през която дъждът продължаваше да го заслепява, а вятърът – да вие като излезли от ада вещици.

Най-накрая изкрещя:

– Рамбл, Оскар, проклетите пъзльовци, спрете веднага! Това е заповед!

За негово изумление и безкрайно облекчение, Рамбл се изправи на задните си крака и зави встрани. Оскар изцвили и го последва. Забавиха, като се препъваха. Най-сетне, след цяла една безкрайност, спряха рязко.

Бяха успоредно на скалите. Ако Рамбл не се бе метнал встрани, щяха да се сблъскат в тях.

Баронът почувства такова облекчение, че не можеше да помръдне. Само стоеше върху задницата на коня и поемаше въздуха на едри глътки.

– Роухън!

Вратата на каретата се отвори и Сузана излезе, препъвайки се. Падна на колене, но се изправи веднага и хукна към него. Спря внезапно, осъзнала, че може да уплаши животните.

– Всичко е наред, Оскар. Ти само си почини малко, смелото ми момче. Джейми ще ти попее и ще те нахрани с моркови.

– Същност Рамбл ни спаси.

Младата жена се усмихна на съпруга си, после се обърна към коня.

– Беше чудесен, Рамбл. Аз лично ще те нахраня с най-хубавия овес и ечемик в цялото графство. Милорд, добре ли сте?

– Да – отвърна Маунтвейл.

Бавно се спусна между двете животни, потупа ги, за да ги успокои. Те бяха запенени и все още дишаха тежко.

„Непознатият.“ Роухън се извъртя рязко, но не видя никого. Мъжът не ги бе последвал.

– Елси, зле ли си ранен?

– Дясната ми ръка, милорд. Не е много лошо, само дет' кървя кат'... нема значение. Шъ оживея, ама не благодарение на онзи глупак, който мъ простреля.

– Но благодарение на добрия стар Рамбл – заяви Роухън с усещането, че не управлява действията си. Това се дължеше на шока, но знаеше, че не може да си позволи да остава под неговото въздействие. – Ще стоим тук малко, колкото да си починат конете. Сузана, скъсай част от фустите си. Трябва да превържем ръката на Елси.

– Кой, по дяволите, е човекът, който мъ простреля, милорд?

– Трябва да е бил някой много лош човек, когото ще открия и ще убия. Не се тревожи, Елси. Само се дръж. Ние ще оправим всичко.

– Няма да викате онзи млад, издокаран лекар, нали, милорд? Той мъ плаши тъй, чи губя ума и дума.

– Ще го извикам, но ще стоя плътно до него и ако посмее да ти причини болка, ще го наредя. Така добре ли е?

– Да, така е добре – отвърна кочияшът и изгуби съзнание.

25

– Радвам се, че Елси е добре. Олекна ми, че и Рамбл, и Оскар не са окуцели. Баща ти много обичаше Рамбл. Винаги е казал, че е от сой. И очевидно ми олекна, щом двамата със Сузана сте живи и здрави. Нито аз, нито тя обаче знаем кой е стрелял по вас. Нито пък разбирам защо. А ти, Сузана, имаш ли представа?

– Не, мадам.

Но в действителност си даваше чудесно сметка, виждаше го в светлите ѝ очи. Отново не ѝ бе казал нищо за Тиодор Миках, просто бе повторил, че Тиболт бе отречъл всичко. Беше я излъгал в желанието си да я предпази. За него това означаваше да я държи в неведение.

Роухън погледна към майка си над вилицата, на която бе набол бъркани яйца. Тя се взираше ту в сина си, ту в снаха си, изпълнена с подозрителност. Бе десет сутринта след нощта на голямото изпитание. Беше станал призори, като остави съпругата си да спи. Бе наел мъже от селото, за да пазят Маунтвейл Хаус. Надяваше се нито Шарлот, нито Сузана да узнаят за това. Беше казал на шестимата човека да спират всеки непознат, когото открият.

Най-вероятно Тиодор Миках бе наблюдавал отнякъде къщата на Тиболт. И сигурно ги бе проследил, за да ги спре. Не можеше да приеме, че брат му бе изпратил негодяя след тях. Макар и мръсник, викарият не можеше да е чак толкова зъл. Миках очевидно бе избягал, когато бе видял, че конете са извън контрол. Усилията му щяха да бъдат напразни, ако се бяха разбили в скалите. По дяволите! Цялата тази тайнственост, тези тайни, несигурността около брат му му бяха крайно неприятни. Мисълта за опасността, на която бе изложена Сузана, не му даваше мира. Надяваше се тя да не разбере, че отсега нататък и двамата с Тоби щяха да бъдат под непрестанна охрана.

В този момент до слуха на барона достигна гласът на Шарлот.

– Прескъпи мой? Не ме ли чуваш? Сузана твърди, че не знае нищо, но ти несъмнено знаеш. Хайде, изплюй камъчето.

Той обаче не можеше да изплюе нищо. Не можеше да каже на майка си, че бе твърде вероятно другият ѝ син да е замесен в цялата тази каша, каквато и да бе тя. Макбет и папа Лъв IX. Какво общо можеха да имат тези двамата? Лорд Маунтвейл поклати глава.

– Това бе крадец, нищо повече, майко.

– Да – побърза да потвърди съпругата му. – Трябва да е бил крадец, Шарлот. Пладнешки разбойник, опитал да отмъкне моите бижута и златния ланец на Роухън.

Хвърли поглед към барона, преди да се вгледа отново в тънкия резен бекон в чинията си. Нямаше да споменава за Тиболт. Щеше да спести това на свекърва си.

– Знаеш ли, прескъпи мой, изобщо не съм сигурна, че е бил крадец. Трябва да е нещо, свързано с картата, крал Макбет и папа Лъв IX. Сигурно в тази работа е замесен и някой друг освен Ламбърт.

Без да се замисля, Роухън отвърна:

– Всъщност възнамерявам да отида да Ийстбърн днес следобед, за да проуча някои въпроси. Струва ми се доста вероятно Ламбърт да е отсядал там. Ако има и някой друг, може би ще успее да го открия.

– Аз, естествено, ще те придружа – заяви Шарлот и се усмихна сладко.

– Не, аз ще те придружа – възкликна Сузана и се наклони рязко напред на стола си.

Като прокллинаше пъргавия си език, баронът отговори твърдо:

– Не, никоя от вас няма да идва с мен.

– Прескъпи мой, съжалявам, но ако не проявиш разум по този въпрос, тогава със Сузана просто ще отидем в Ийстбърн и ще направим собствено проучване.

– И двете ли, Шарлот?

– Естествено. Искам да ти дам възможност да изпиташ това вълнение. Ах, изкуството на разкриването. То направо ме омайва. И съм много добра в него. Именно аз открих рубинения пръстен на лейди Пърчант, знаеш ли? Може би ще трябва да разпитваме млади мъже. Страшно съм добра, когато трябва да се изкопчи каквото и да било от млади мъже. Няма никакъв шанс.

Роухън подхвърли във въздуха салфетката си. Тя се приземи върху чинията му, все още пълна с вкусни бъркани яйца и бекон и хрупкави кифлички, намазани с разбита сметана.

– Аз! Аз! – развика се Мариан, като се отскубна от ръцете на Лоти и се спусна като фъртуна към лорд Маунтвейл. – Аз също идвам!

– О, това вече е прекалено – изохка той. – Не съм господар в собствения си дом.

Нямаше намерение да излага на опасност никой от своето семейство. Сузана сигурно си даваше сметка, че онзи, който бе стрелял предишната нощ по тях, бе Тиодор Миках. И че той бе по-опасен от отровната

змия, огнела живота на Клеопатра. Беше ѝ благодарен, че пазеше своите подозрения за себе си.

– Аз ще се погрижа за Мариан, сър – обади се Тоби.

– Да, но първо ми позволи да я гушна.

И баронът разтвори ръце.

– Роухън!

Вдигна я и я постави в скута си. Взе салфетката от чинията и двамата заедно изядоха бърканите яйца.

Сузана се вириаше в мъжа, за когото бе омъжена вече повече от две седмици. Той държеше дъщеря ѝ, играеше си с нея, очевидно очарован от компанията ѝ. Това не бе ново за нея, само че този път нещо дълбоко в нея трепна. То бе силно и приличаше на цвете, може би лилия; бе сияйно, бяло и чисто и като че ли щеше да разцъфне всеки момент. Усещането я уплаши. Никога не бе успяла да отгледа лилии.

В никакъв случай нямаше да остави Роухън да тръгне сам на това опасно пътуване. Знаеше, че снощният им нападател най-вероятно бе Тиодор Миках и вероятно ги бе проследил; може би се бе крил край къщата на Тиболт. Не, нямаше да позволи на съпруга си да тръгне сам. Трябваше да го защити.

Онова, което направи час по-късно баронът бе непочтено, но затова пък свърши работа. Лейди Донтри и двете ѝ приятелки, мисис Гудгейм и мисис Хаклс, дойдоха на гости. Беше прекалено рано за посещение по всички правила, заяви пред снаха си Шарлот, но все пак нямаше как да ги накара да си вървят.

Сузана нямаше и капка доверие на барона. Надяваше се той да не се възползва от тази визита, за да замине за Ийстбърн без нея. Знаеше, че според него той така защитаваше най-добре нейните интереси, но с това си покровителствено отношение по-скоро я задушаваше. Видя го да отива в кабинета и да затваря вратата след себе си. Даваше вид на човек, примирил се да изчака тръгването на дамите. Тя обаче продължаваше да не му вярва. Но в същото време знаеше, че би било непростимо невъзпитано да не прояви гостоприемство към „трите линейни кораба“, както ги наричаше Тоби. И тогава Роухън щеше да има възможност да тръгне.

„Старите нахалници са дошли да поклюкарстват“ – обясни шепнешком Шарлот. Задължението на семейството бе да им осигури подходящия материал.

– В крайна сметка – додаде баронесата, – ако разкажем на всички онова, което желаем да знаят и да вярват, тогава няма да има смисъл

сами да измислят своите истории, които, повярвай ми, само по случайност ще приличат на истината. Естествено ще им кажа всичко под най-голям секрет. Освен това, Сузана, Роухън влезе в кабинета си. Надявам се, че пише на скъпия Пулвър, тъй като не възнамерява да ходи сам в Ийстбърн.

Младият мъж изчака гостенките да отвлекат напълно вниманието на майка му и съпругата му. След това пусна в действие Пулвър и му каза да не излиза от кабинета, докато не дойде да го повика. После отиде в конюшната и рече на Джейми да изведе всички животни на източното пасбище поне за три часа и в никакъв случай да не се прибира преди да е изтекъл поне този срок. Каза му също така да измъкне по две колела от двете карети. След това сам оседла Гъливер, докато Джейми и останалите коняри приготвиха другите коне за разходката.

Като си подсвиркваше, изведе Гъливер от конюшната и го поведе по великолепната, застлана с чакъл алея, обградена с липи и дъбове. Човек трябваше да направи това, което се иска от него, реши в себе си той. Щеше му се да може да се усмихне на номера, който им бе скроил, но бе прекалено разтревожен, за да го стори. Помаха на Джейми, който вече бе далече зад боядисаната в бяло ограда, достатъчно далече, за да не могат майка му или Сузана да го върнат. Спря за момент, колкото да поговори с двама от патрулиращите. Не бяха забелязали нищо подозрително.

Беше му така леко на душата заедно с планът му бе успял, че изпя едно от петостишията, които бе чувал многократно от Джейми или по-скоро закрещя с цяло гърло към синьото небе над главата си.

Имало една стара дама в Кент,
чийто нос бил порядъчно извит.
Предполага се, че един ден
последвала носата си,
тъй като никой не знае накъде поела.

Гъливер вдигна рязко глава. Изпръхтя, а след това опита да захапне ботуша на своя господар.

Когато час по-късно пристигна в Ийстбърн, Роухън се запъти направо към брега. Не му отне много време, за да открие името на жената, която давала стаи под наем. И тя действително била предоставила стая на някакъв актьор с най-сладката усмивка и най-безжизнения поглед, които била виждала Алис, невероятно гърдестата барманка.

Въпросният актьор го нямаше. Мъж с репутацията на Роухън щеше

да се изкуши лесно от едрогърдата барманка Алис; баронът обаче се запъти веднага обратно към дома си. Тази перспектива не го радваше особено, но не виждаше какво може да прави повече в Ийстбърн.

Потъна в мисли за предстоящия бал в чест на всички свои съседни, на който щеше да признае греховете си и да поиска прошка. Беше му нужна практика. Изпълнението му трябваше да бъде безупречно.

* * *

– Аз мисля – заяви любящата му майка, – че трябва да му простим за това, Сузана. В крайна сметка той каза, че не е открил нищо. Синът ми очевидно не е наследил моята детективска дарба. Мисията му се провали. Не успя, защото се отнесе към нас като към глупачки и се измъкна. Като към глупави овце, годни само да дават вълна.

– О, това е една наистина оригинална идея, мамо – отвърна баронът; внезапно му се бе приискало да се озове в Лондон, където никой нямаше да го гледа така, сякаш е най-презряното създание на земята.

Ролята на майките, най-вероятно бе да смиряват синовете си.

– Съгласна съм с майка ти, Роухън. В бъдеще няма да постъпваш повече така или ще трябва да се намесе сериозно.

Той вдигна вежди при тези думи.

– О, Сузана? И как точно би се намесила?

Искаше му се да се бе намесила предишната нощ, но тогава тя бе страшно изтощена. Докато я целуне по носа и по лявото ухо, тя вече бе дълбоко заспала.

Шарлот, която се канеше да продължи да мъмри сина си, погледна случайно към своята снаха и видя, че бе почервеняла до корените на косите си.

– Божичко, Сузана, за какво мислиш? А, явно за Роухън. Това ли е причината за смущението ти? Но синът ми не е казал нищо, което би могло да те накара да се сетиш за интимности или да породи у теб сияйни фантазии. – Усмихна се с обич на барона. – Баща ти, прескъпи мой, обичаше да ме нарича „сияйна“. И обожаваше да ме вижда в сияйни нощници. Ах, колко жалко...

Въздъхна от цялата си душа, премигна и се наложи да се върне и духом при тях.

– Ти си великолепен, прескъпи мой. Дори един намек, известен само на вас, може да я накара да изгуби ума и дума. Дълбоко съм впечатлена от теб, особено като се има предвид, че сте женени от съвсем кратко време. Но не съм изненадана, естествено.

Сузана, напълно разгромена, вдигна полите си и излезе от стаята.

* * *

Една шивачка пристигна от Ийстбърн и остана в имението в продължение на четири много щастливи за нея дни, тъй като лорд Маунтвейл ѝ плати повече, отколкото би могла да спечели за половин година, само за да ушие нови дрехи за новата му съпруга, която действително имаше голяма нужда от тях.

Единственият проблем за мисис Къмбър бе новата баронеса. Бе много особена, направо „дръпната“. Не ѝ доставяше удоволствие да бъде обект на подобна щедрост от страна на своя съпруг. Щедрост ли? „Божичко – помисли си шивачката, – четири официални рокли и два костюма за езда, без да се броят шестте долни ризи от най-фината френска коприна, донесена от Париж от майката на барона.“

Мисис Къмбър трябваше да помогне на нейно превъзходителство да се подготви достойно за предстоящия прием в нейна чест, като новата, или по-скоро – новооткритата баронеса Маунтвейл. Шивачката приглади внимателно едно плисе. След което потъна в съзерцание на прекрасното си творение. Младата жена изглеждаше великолепно с тази рокля, дори самата мисис Къмбър бе дълбоко впечатлена.

Точно в този момент вратата, която свързваше стаите на техни превъзходителства се отвори, и баронът влезе при тях. Ах, какъв красив джентълмен, висок и добре оформен, с весели искри в прелестните си зелени очи и с хубава усмивка на устата, уста, която караше мисис Къмбър да съжалява, че не е с двайсет години по-млада и че е шивачка. Ами да, мъж с неговата репутация никога не би погледнал една шивачка с мисълта да се позабавляват заедно. Интересно дали бе верен слухът, че винаги има поне по три любовници.

– Ах! – възкликна Роухън и потърка брадичка, като оглеждаше подробно съпругата си. – Смайващ е ефектът, който оказваш на кремавия цвят, Сузана, съчетан с валенсианската дантела около шията ти, как само загатват за прекрасната плът, която се крие под тях... да, тези подробности са без значение. И Сабин е свършила страхотна работа с великолепните ти коси. Харесват ми всички тези останали свободни къдрици, които висят така греховно по раменете и гърба ти. Мисис Къмбър, трябва да ви поздравя. Съумели сте да подчертаете всички достойнства на една безупречна фигура.

– Благодаря, милорд – отвърна скромно шивачката, макар да желаше силно този мъж.

Младата му съпруга най-вероятно не знаеше нищо за тези неща, така че колкото и малко да знаеше за тях самата мисис Къмбър, все пак беше повечко.

– Имам нещо, което ще подчертае още повече красотата ти – обърна се към младата жена баронът и разтвори длан.

В нея проблеснаха диаманти и сапфири, като отразяваха богатата светлина на многото свещи и накараха дъха ѝ да секне. Сузана протегна ръка, но веднага я отдръпна.

– Боже мили, никога не съм виждала нещо толкова хубаво. Не искаш да кажеш, че желая аз да нося тези невероятни бижута, нали? Не, не мога да го направя. Ами ако изгубя някое от тях? Ами ако...

Той просто ѝ се усмихна, поклати глава, закопча колието около шията ѝ, после вдигна нежната ѝ китка и намести гривната върху ѝ. Накрая подаде обиците и изпи с поглед всяко нейно движение, докато ги постави на ушите си. А след това Сузана отстъпи назад и го погледна безпомощно.

Лорд Маунтвейл се взираше в нея, не можеше да не го стори. За него тя бе най-красивата жена на света. Това единствено имаше значение. От изражението на красивото му лице шивачката стигна до извода, че той желаяше съпругата си по-силно отколкото самата тя, мисис Къмбър, желаяше него. Не, реши миг по-късно тя, това бе невъзможно.

Роухън целуна ръката на Сузана. Сега вече тя гледаше него, не бижутата.

– Виж се в огледалото и кажи какво мислиш.

Тя сведе очи към китката си. Блясъкът на скъпоценните камъни почти я ослепи. Спусна се към голямото огледало на тоалетката, седна пред нея и се взря в отражението си. Докосна леко с върховете на пръстите си огърлицата, после – ушите.

Обърна се. Изглеждаше доста уязвима, застанала като някоя принцеса. В очите ѝ блесяха сълзи.

– Да плачеш ли те накарах, Сузана?

В отговор тя успя само да поклати глава и да преглътне мъчително.

Обърна се към шивачката, която наблюдаваше съпругата му по-алчно от лейди Донтри през онази вечер, когато бе обявил, че са женени.

– Благодаря ви. Съпругата ми е великолепна. Вече можете да си вървите.

Мисис Къмбър излезе от спалнята, като тътреше крака. На нейната възраст човек можеше да се наслаждава на такива прекрасни екземпляри като барона само отдалеч.

– Така, за какво бяха тези сълзи?

Младата жена поклати глава, без да вдига очи. Роухън клекна срещу нея, пое дланите ѝ в своите; те вече бяха гладки, тъй като не бе мила под, откакто се намираше в Маунтвейл Хаус.

– Сузана. Погледни ме. Какво има?

Тя потърка буза с юмрук. Жестът ѝ го накара да се усмихне. Би трябвало да ѝ каже, че никоя жена, която иска да завладее един мъж, не би трябвало да го прави. Колко смешно твърдение. На него тя така му бе станала още по-мила.

– Защо си толкова щедър и великодушен към мен? – успя да изрече най-сетне тя. – Аз не ти донесох нищо друго, освен мъка, неприятности и отговорности, и дори опасност. Голяма, смъртоносна опасност. Заради мен откри какъв мерзавец е бил Джордж. Пак заради мен може да излезе наяве, че Тиболт също е мръсник. Напълно е възможно никога да не бе узнал за това, ако не бях аз. Онзи човек можеше да ни убие, можеше да простреля отново Елси. Всичко е по моя вина. Аз съм като увиснал на врата ти воденичен камък; като бръшлян, който се е увил така здраво около теб, че ще те задуши; оса, която те жили непрестанно и ти причинява непоносима болка...

– Пиявица, която смуче кръвта ми? Трихофития, която ще разруши вътрешностите на състезателното ни котенце? Пълна с олово възглавница, която ме души?

Тя вече се смееше, въпреки волята си, въпреки мрачното си настроение, хълцаше, опитваше да го удари със стиснатите си юмруци, но той я сграбчи за китките и я стисна здраво.

– Ти си моята съпруга, ето какво си – изрече бавно баронът. – Колкото до другите неща, ще намерим отговорите и за тях. Аз ще открия отговорите, които са ни нужни.

Бе успял да отвлече вниманието ѝ. Беше го направил добре и знаеше това. Тогава тя обвини здраво ръце около тялото му и рязкото движение ги повали назад върху килима, неочаквана награда за блестящата му проява.

– Бих искал да остана две седмици тук с теб и да извърша всичко възможно с прекрасната ти особа. – Привдигна се и я целуна по устата. – За нещастие тази нощ ще очароваш съседите ни. Аз ще се разкая и до края на вечерта всички ще бъдат повече или по-малко склонни да просят измамата ми.

* * *

„Проклет да е и да бъде благословен – мислеше Сузана по някое време след полунощ, докато стоеше под една палма и си вееше с ветрилото – той се оказа прав.“ Естествено прошката бе заслужил благодарение на собствения си небрежен, самоосъждащ го чар.

Стъпалата я боляха, така че застана на един крак, за да раздвижи пръстите си. На всичкото отгоре съпругът ѝ бе превъзходен танцьор. Когато му го бе казала през смях, той бе отвърнал простичко:

– Нима не си очаквала точно това от мъж с моята репутация?

Младата жена се бе намръщила. Намръщи се и сега, докато си припомняше. Роухън бе очарователен, силен и неустойимо красив, както бе чула да споделя иззад дланта си една от поканените дами. Но той бе и нещо повече, нещо много повече.

Чу смеха му и се показа иззад засадената в саксия палма. Той танцуваше с майка си и двамата бяха толкова красиви, толкова грациозни, че няколко двойки бяха престанали да танцуват, за да ги наблюдават.

В този момент зад гърба си чу тих глас:

– Ами да, само ги виж. Човек започва да си задава някои въпроси, нали?

Сузана се обърна бавно; пред нея стоеше Тиболт.

– Ти не беше поканен – произнесе бавно тя, без да помръдва.

Той носеше безупречен вечерен костюм в черно, ризата му бе бяла като варовиковите скали.

– Не, но аз съм Карингтън и следователно мога да идвам и да си отивам когато пожелаая. Само ги виж – повтори той, загледан в майка си и брат си. – Така ще разбереш откъде Роухън е получил всичките си плътски познания. От нея. Знаеше ли, че тя прелъсти и моя учител? Да, той бе млад, изпълнен с Божия плам, но щом я видя, бе погубен. Аз проповядвам, че жените са дяволска уловка. Хората от моето паство ми вярват, тъй като щом произнеса тези думи, а аз ги произнасям често, чувстват, че аз самият вярвам дълбоко в тях. Да, само я погледни. Виждал ли си някога майка, която да изглежда като нея?

– Защо си дошъл, Тиболт?

Младата жена нямаше намерение да обсъжда свекърва си с него. Фактът, че можеше да говори така за собствената си майка, само го свалеше още по-ниско в очите ѝ.

– Какво ще кажеш, ако разбереш, че почти не ми обръща внимание още откакто разбра, че искам да стана Божи човек? Дори когато казах на двамата с баща ми, че в крайна сметка ще стана архиепископ на Кентърбъри, те не промениха отношението си към мен. Щях да коронясвам

кrale, обясних им аз, но това не ги интересуваше. Бях я разочаровал, разбираш ли? Бяха се надявали, че ще стана като Роухън. Искана да имат двама сина като тях самите. Вярно, бе родила и Джордж, но мислеха, че и той е педантичен пуритан като мен. Сега поне майка ни знае истината – Джордж беше обещаващ млад мръсник. Питам се дали, ако не се бе удавил, щеше с годините да стане пълен мръсник.

На Сузана й се искаше музиката да свърши най-после. Искана й се Роухън да се появи до нея като по магия. Чувствана се неудобно в компанията на викария, не, повече от неудобно, вече се чувствана доста притеснена.

– Защо си дошъл, Тиболт? – повтори тя.

– Ами, дойдох да видя малката си племенничка – копеленцето, което натресе на Роухън. – Внезапно усети дулото на пистолет, допряно в стомаха си. – А сега, Сузана, ще ми дадеш твоята половина от картата и златното ключе. Двамата с теб просто ще излезем на терасата, за да подишаме малко чист въздух. После ще заобиколим градината и през страничната порта ще влезем в къщата, откъдето ще се качим на горния етаж. Ако издадеш дори звук, бъди уверена, че ще съжаляваш горчиво.

– Защо правиш това? Защо?

– Млъкни. Нямам кой знае колко време. Нека забравим малката ми племенница при това посещение, какво ще кажеш?

Младата жена се поколеба дали просто да не се престори, че припада от уплаха и да се свлече в краката му. Дали щеше да я застреля? Не, със сигурност нямаше да го направи. Пое си дълбоко въздух, но в този миг той я сграбчи за ръката и прошепна със смразяващо спокойствие в ухото й.

– Опитай да ме измамиш по какъвто и да било начин и ще отвлека копеленцето ти, така че никой повече няма да го види. Ще я дам в някой приют за бедни, където е мястото на никому ненужните копелета. Разбра ли ме, Сузана?

О, да, разбираше го прекрасно. Кимна в отговор.

– Тогава побързай.

26

Тиболт Карингтън я последва в спалнята ѝ и затвори внимателно вратата след себе си. Бяха запалени свещите само в един свещник. От тях се носеше сладко уханье.

Младият мъж задуши шумно въздуха.

– Това е дело на майка ми, нали? Дори свещите ѝ смърдят на публичен дом. Предполагам, че тук си си намерила мястото. Повдига ми се при мисълта, че с Роухън ще навъдите ново поколение от дегенерати. Трябва да те поздравя за страхотния ти успех да вържеш така брат ми. Роухън винаги се е мислил за нещо много повече от нас, а виж на какви пачи яйца се насади до края на живота си. Неговата спалня е от другата страна, нали? – Тиболт посочи с пистолета си към вратата. – Тя изобщо затваря ли се някога? Чудя се също така как успя да го уловиш в капана си. Та ти дори не си красива. Напълно обикновена си, като се изключат гърдите ти. А той май ти се възхищава. Не разбирам. И като че ли иска да те защитава. О, да, видях всички мъже, които е поставил да пазят имението.

Какви мъже? Сега Сузана си даде сметка, че съпругът ѝ действително се опитваше да я предпази, да предпази всички тях. Последното нападение го бе разтревожило истински, знаеше това. Тя също бе много притеснена. Защо не ѝ бе казал за патрула?

– Да – отвърна тя. – Как успя да се промъкнеш?

– Знам добре пътя дотук – отговори викарият. – Ако брат ми бе действително толкова умен, колкото се мисли, вече щеше да ме е запозрял достатъчно, за да постави охрана и край страничната вратичка, сега скрита почти напълно от хрусталака зад ябълковата градина. Моят свършен брат очевидно е забравил за нея. Как мислиш, че се промъкнах тук още през първата нощ, в която ви доведе в Маунтвейл Хаус?

Сузана го гледаше ококорено; фактите започваха да идват на мястото си. Мариан бе казала, че непознатият приличал на Роухън, но никой не бе обърнал сериозно внимание на думите ѝ. Поклати изумено глава.

– Значи си бил ти, не Ламби Ламбърт.

– Ами да. Ламби ви видял в пълен състав в Оксфорд и дойде незабавно да ми каже. Аз го изпратих да те отвлече. Но малоумникът не успя да свърши дори това както трябва. Какво направи, да не би да се опита да го прелъстиш? На Ламби винаги са му били слаби ангелите за

плътските работи.

– Не, опитах да го убия, но не успях. Роухън ме спаси.

– А после се усмихна престорено, припадна и така го хвана в мрежите си. Моят горд, безпътен брат, вързан от такава като теб. Така, достатъчно за това. Дай ми картата и ключето.

Трябваше да знае, просто трябваше да се досети.

– Върху златното ключе имаше гравирани някакви букви. Така и не разбрахме какви са. Ти знаеш ли?

Думите ѝ го свариха неподготвен. Той се втренчи в нея, после я блъсна така грубо в един стол, че той едва не се прекатури назад. Младата жена успя да запази равновесие и да удържи стола, а в това време девер ѝ вече казваше:

– Не мърдай, дяволите те взели. Няма да ти кажа нищо.

Значи Роухън бе имал право. Тиболт знаеше. Трябваше да направи нещо, но какво? Той вече се бе отделил от нея. Разстоянието помежду им наистина не бе повече от метър, а пистолетът сочеше право към гърдите ѝ.

– Ти не заслужаваш да знаеш. Никоой освен мен не заслужава. Всички онези стари глупци, пазили тайната... но това не е твоя работа. Казвай по-бързо. Подозирам, че брат ми ще те потърси скоро, после ще се притесни. Вероятно ще помисли, че се натискаш във вестибула с някой от съседите. Казвай, по дяволите, или отивам за Мариан.

Сузана се вираше в дулото и в Тиболт – свещеника, брата на нейния съпруг, който го бе насочил срещу нея. Той пък местеше поглед ту към нея, ту оглеждаше спалнята. Да не би да очакваше да види картата, оставена върху полицата над камината?

Тя обаче не можеше да признае къде се намираха търсените от него неща, още бе прекалено рано. Преглътна страха си и рече:

– Казал си на Роухън, че Джордж само е споменавал пред теб за картата. Казал си му, че не знаеш нищо повече. Но Джордж не бе замесен в това, нали? През цялото време сте били само ти и онези двама ужасни мъже.

Тиболт вдигна ръка бавно, неестествено бавно. Сузана разбра какво щеше да последва, но не бе достатъчно бърза. Юмрукът му се стовари върху бузата ѝ. Прониза я остра болка, последвана от лепкавото, сладниково усещане за кръв. Той отстъпи от нея, задъхан.

– Кожата ти се цепна, но раната не е дълбока. Съмнявам се, че ще остане белег, колкото и да съжалявам.

Сведе поглед към дланта си и едва сега тя забеляза тежкия пръстен,

който носеше. Беше без него в деня, в който го бяха посетили с Роухън. Иначе щеше да го помни. Изглеждаше от солидно сребро, изрязано плоско и равно отгоре. Викарият търкаше единия си пръст там, където пръстенът се бе забил в плътта му при удара. Върху него беше гравирано нещо, може би някаква фигура. Сузана се изпъна напред, за да види. Точно в този момент той случайно го обърна срещу нея. Образът приличаше на църковен служител с епископска Митра. А това отдолу не бяха ли някакви думи? Не можеше да разбере. Какво означаваше всичко това?

– Джордж не ми каза къде е сложил картата – произнесе бавно Ти-болт, като продължаваше да търка пръста си. – Преди да успее да измъкне истината от него, малкият глупак има наглостта да се удави. Жалко – додаде по-скоро сам на себе си, отколкото на нея той, – но никой от нас нямаше какво повече да стори. Така, достатъчно по този въпрос, Сузана. Дай ми картата и ключа.

– Защо не ми кажеш за какво е тази карта?

– Ти не заслужаваш да знаеш. Ще ти кажа само, че тя се пада на мен по морално право. Аз ще бъда следващият Кентърбърийски архиепископ, ако го реша. Всъщност ще стана най-могъщия човек на света, ако пожелае. Ще управлявам, ако и когато реша да го сторя. Никой няма да може да застане насреща ми. Ще притежавам върховна власт. Разбираш ли ме? Ще бъда като бог. – Той почти крещеше; погледът му изглеждаше див и почти черен на слабата светлина на няколко свещи. После се осъзна и си пое дълбоко въздух, за да се овладее. – А сега млъквай и ми ги дай, в противен случай ще те ударя така, че да изгубиш съзнание, и ще отида за Мариан. Всички са в балната зала; дори бавачката на дъщеря ти стои на долната площадка на стълбището и пее с музикантите. Лично я видях там. Прави каквото ти казвам.

Сузана знаеше, че трябва да направи нещо. „*Мисли!*“ Не, не можеше да рискува Мариан да пострада. Нямаше на какво да се надява. Посегна да разкопчее верижката с медальона и едва сега си даде сметка, че всъщност носеше прекрасната огърлица от диаманти и сапфири, която й бе дал Роухън.

– Е?

– Не знам какво е направил с тях Роухън. Не е казал нито на мен, нито на Шарлот.

– Чудесно. Отивам за Мариан.

Спусна се към нея и тя разбра, че ще я удари отново. Вдигна ръка, за да го възпре.

– Картата и ключето са под две миниатюри в един медальон, който ми подари Джордж. Аз го нося винаги, затова и онзи Ламби Ламбърт не успя да го намери. След като открихме картата и ключето в него, решихме да продължим да ги държим там. Това място ни се стори най-сигурно. Тази вечер брат ти ми даде тези бижута. Взе медальона ми и го пусна в джоба си. Кълна се, Тиболт, това е самата истина. Погледни само това колие. Знаеш, че бих го носила само при специални случаи.

Викарият завъртя очи; гневът му ставаше все по-силен. Присви устни в тънка линия. По дяволите, вярваше й.

Сузана само можеше да си представи строгия му, ожесточен поглед, когато поучаваше своето паство. Затаи дъх, когато чу думите му.

– Прекалено си уплашена, за да ме лъжеш.

Изруга продължително и цветисто. Мълча дълго, с все така насочен към гърдите й пистолет. Най-сетне махна с него и рече:

– Откъсни ивица плат от фустата си. Не, няма да те убивам, нищо няма да спечеля от това. Но когато придобия желаната власт, може би ще го направя.

Младата жена откъсна дълга ивица плат.

Той издръпа ръцете й зад облегалката на стола и ги завърза стегнато. После привърза краката й към краката на стола. Дланта му се застоя миг по-дълго от нужното върху глезена й и пръстите му погалиха чорапа. Сузана помисли, че ще се задави от ужас. Тогава викарият се изправи. Дишаше тежко. Натъпка останалия плат в устата й, откъсна още една ивица и завърза главата й назад.

– Така, това би трябвало да те задържи тук достатъчно дълго. Все още кървиш леко. Жалко, че Джордж ме изпревари. А сега на всичкото отгоре имаш и Роухън. Не би ли искала да опиташ и третия брат? Това би било интересно съревнование. Разбира се, съдията ще бъдеш ти.

Ако устата й не бе завързана, щеше да се изплюе в лицето му. При създаденото положение не й оставаше нищо друго, освен да го гледа така, сякаш не е нищо повече от прах под краката й.

Тиболт се готвеше да излезе, когато неочаквано се обърна към тоалетката.

– Боже милостиви, лъжкия такава! Трябваше да се досетя, една жена винаги лъже, винаги... – Вдигна златната верижка с медальона и я залюля. – Значи Роухън я е пхнал в джоба си, а?

Тръгна отново към нея, като не спираше да люлее бижутото. Удари я силно през лицето, този път с разтворена длан. Сузана усети, че започна да се стича струйка кръв. Девер й дръпна грубо сапфирено-

диамантената огърлица от врата ѝ и я пусна в джоба си.

А след това си тръгна, като затвори безшумно вратата след себе си. Младата жена погледна към двете свещи, които догаряха.

* * *

Роухън огледа обширната бална зала, построена в средата на осемнайсети век от дядо му, Алфред Мънтли Карингтън. Това беше великолепна стая, може би малко прекалено широка, винаги бе мислил така, но тази вечер бе отговорила прекрасно на целите му. Беше поканил седемдесет и пет гости, всяко по-видно семейство в съседство в радиус от двайсет и пет мили. Дори престарелият мистър Лумис – истинска реликва от Колониалната война – беше тук. Той бе стоял до дясната ръка на Корнуолис, когато последният се бе предал при Йорктаун. Сега се усмихваше с беззъбата си уста на мисис Прат, която бе достатъчно млада, за да му бъде дъщеря и баба на Роухън. Очевидно всички поканени се забавляваха. Бе направил съобщението си по средата на вечерта, заобиколен от двете страни от Сузана и от майка си. Представи им съпругата си с цялата гордост, която изпитваше и призна, че бе постъпил много глупаво и непростимо, като я бе държал толкова време скрита. Беше изпълнен с угризения, олицетворение на разкаянието. Обясни постъпката си със своята младост и объркване. Разбира се всички вече знаеха. Вероятно и цялата им прислуга и всички домашни животни също бяха осведомени. Когато след това гостите го поздравиха, Сузана го бе ошипала по ръката, тъй като се бе показал безсрамен в манипулациите си.

А майка му бе казала:

– Прескъпи мой, кълна се никога да не те ядосвам дотолкова, че да ме удушиш. Убедена съм, че тогава щяха да те поздравят за това колко добре си го направил. Гостите ни тази вечер наистина не бяха особено предизвикателство, но трябва да призная, че се справи добре. Гордея се с теб.

Тъй като стана дума за гордост, майка му и Сузана го бяха накарали да се гордее. Дългата редица френски прозорци, които гледаха към балкона, бяха отворени. Всевъзможни свежи цветя от градината на имението и растения от всякакъв вид бяха пръснати из стаята. Имаше дори три палми, с които бе успял да се снабди от един капитан, пристигнал наскоро от южното крайбрежие на Корнуол. Оркестърът бе разположен на малък подиум в единия край на балната зала. В другия имаше три дълги маси, натежали от храна и напитки.

Беше един часа сутринта. Все още никой не си бе тръгнал. Искаше

съпругата си, но не я виждаше никъде. Надяваше се, че не я бе обсебила някоя от местните дами, за да я засипе с бодливи въпроси в стаята за дами. Не, лейди Донтри бе тук и дори се усмихваше на нещо, което ѝ говореше нейният съпруг. Това бе истинско чудо, помисли си младият мъж, даже при положение, че шампанското бе достатъчно силно, за да накара дори една монахиня да затанцува.

Майка му танцуваше с полковник Нимисис Джоунс, човек на средна възраст и очевидно единственият мъж в цяла Южна Англия, имунизиран срещу целия набор от неустойими прелести на Шарлот. Чу я да се смее – с истински смях, не някой от предназначените за флиртуване. Точно така се смееше и с него. Както и с баща му. Усещаше разликата откакто бе навършил десет години. Затова пък, доколкото виждаше от това разстояние, полковникът не бе променил изражението си.

Но къде беше Сузана?

Роухън реши, че е крайно време да предприеме спасителна операция. Беше сигурен, че старите вещици отново бяха предприели настъпление срещу нея. Но кои по-точно? Всички, от които се опасяваше, пристъпваха в балната зала.

В стаята за почивка имаше няколко дами и те бяха истински смаяни, когато го видяха да наднича през вратата. Баронът обаче бе очарователен и се извини убедително. И трите го поканиха да остане. Какво ли не трябваше да изтърпява заради прословутата си репутация, мислеше си младият мъж, докато бързаше да се отдалечи колкото се може по-срочно от въпросното помещение за отмора.

Намръщено прекоси коридора и се запъти към детската. Погледна и там. Лоти спеше на тясното си легло в съседната стая, Мариан дишаше равномерно в своето.

Нито следа от Сузана.

Именно в този момент изпита за първи път истинска тревога, толкова остра, сякаш някой го бе сграбчил за раменете и го бе раздрусал. Нещо не беше наред, чувстваше го. Мили Боже, какво се бе случило пък сега? Провери патрулите. Те го увериха, че никой непознат не е направил опит да проникне в къщата. Спусна се в спалнята си, като отвори широко вратата. Двете свещи в свещника догаряха.

И пак никаква следа от Сузана.

През общата врата нахлу в нейната стая. В началото не повярва на очите си. Тя седеше на един стол, овързана и със запушена уста и издаваше някакви нечленоразделни гърлени звуци, като го съзерцаваше напрегнато.

В този момент една от свещите изпука, пламъчето ѝ се залюля и изгасна.

– Боже милостиви! – изрева Маунтвейл и се спусна към нея.

Измъкна памучната тъкан от устата ѝ и се зае да я развързва.

– Какво се случи? Добре ли си? Кой направи това?

Младата жена движеше устни, за да възвърне чувствителността си и ги потърка с пръсти.

– Тиболт. Съжалявам, Роухън, но той ме принуди да се кача тук. Каза, че трябвало да сложиш охрана край портичката зад ябълковата градина. Каза, че тя водела до някаква малка врата и от нея – в помещение до библиотеката. И той именно сложил Мариан на перваза на прозореца през първата нощ, мъжа, който според нея приличал на теб. Взе медальона. Жалко, но го видя върху тоалетката. Изтръгна и красивото колие от врата ми и отнесе и него.

На кой му пукаше за проклетия медальон или колие? Баронът се взираше безмълвно в нея с отчаяното желание да се е объркала. Протегна длан и обхвана брадичката ѝ.

– Той те е ударил. За Бога, това копеле те е ударило.

Тонът му бе вбесен.

Другата свещ също изгоря.

Гостите най-сетне си бяха отишли. Минаваше три часа сутринта. Шарлот, Сузана и Роухън се бяха събрали в библиотеката и отпихаха бренди. Фиц и мисис Бийт стояха рамо до рамо на прага. Бузата на младата жена бе превързана. Баронът предпочиташе да не им бе казал нищо, но те бяха членове на неговото семейство, така че ги бе запознал с по-голямата част от случилото се. Единствено ролята на Джордж във всичко това трябваше да се запази в тайна.

– Божке – възкликна домакинката, стиснала купа с лед в големите си ръце така, сякаш бе мъжки врат. Ледът бе предназначен за бузата на Сузана, за да свали поне отчасти подутината ѝ. – Мистър Тиболт. Съжалявам, че трябва да го кажа, миледи, но той си беше подлец още като момче. Вечно следеше камериерките, криеше се зад стълбището, за да ги наблюдава като си оправят чорапите. Все се надявах, че ще го израсте.

– Така е – отвърна Шарлот, загледана в крака си, който люлееше напред-назад. – Беше подлец – потвърди тя, все така без да вдига очи от обувките си. – Не знаех, че е следял слугините. Не е постъпвал добре. Баща му би бил страшно възмутен.

Беше танцувала толкова много, че подметките ѝ почти се бяха пробили.

– Очевидно го е надраснал – обади се Фиц. – Станал е още по-злобен. Сега ми се ще да си бе останал подлец. Това все пак е по-поносимо, нали? Да вземе наистина да удари нейно височество. Милорд, какво ще правим сега?

– Всичко по реда си, Фиц. Нейно височество е трябвало да му даде медальона. Заплашил е да отвлече мис Мариан, нали разбирате. Казал също, че картата принадлежала на него и на никой друг и той имал моралното право да я притежава. Подобно изказване е доста интересно и показателно.

Сузана естествено бе разказала на свекърва си и съпруга си за всичко, изречено от Тиболт – доста странно, между другото. Слава Богу, нито икономът, нито домакинката попитаха откъде се бе здобила с медальона. Може би някой ден щяха да се поинтересуват.

– Ще бъде следващия архиепископ на Кентърбъри, ако пожелае – заяви замислено Роухън, обвинил пръсти около чашата си с бренди. –

Можел да стане най-могъщия човек на света, ако поиска. Щял да придобие върховна власт. – Вдигна поглед. – Това няма никакъв смисъл. Звучи като някакво магическо заклинание. Какво, по дяволите, има предвид, като говори всичко това?

– Беше толкова ядосан, че очите му бяха станали почти черни – обади се младата жена. – Помня, че тогава си помислих: „Той май не е на себе си.“ Почти крещеше, докато ми обясняваше всичко това.

Шарлот се изправи и приглади полите си.

– Е, тази вечер беше много успешна що се отнася до съседите. Това все пак е нещо. Колкото до историята с Тиболт, много е объркана. Нямахте ли друго, Сузана?

Снаха ѝ вдигна длан до наранената си буза.

– Да. Причината да се разцепи бузата ми бе, че ме удари с пръстена си. Той също се поряза с него. Беше доста голям и тежък.

– Какъв пръстен? – заинтересува се Маунтвейл. – Никога не съм виждал Тиболт с пръстен.

– Нито пък аз – допълни майка му.

– Беше сребърен, плосък отгоре. Имаше доста странен вид, затова се опитах да го разгледам колкото се може по-добре. Стори ми се, че отгоре му бе изобразен епископ с митра.

– Можеш ли да го нарисуваш?

– Да, разбира се. – Понечи да се изправи, но съпругът ѝ я спря.

– Не, почакай тук. Аз ще донеса хартия и мастило.

След като се върна, на Сузана ѝ бяха нужни само няколко минути, за да нарисова пръстена.

– Ето. Такъв, какъвто си го спомням. Освен това отдолу бяха гравирани някакви думи, но не успях да ги разчета.

– Епископ с митра – изрече бавно Роухън. Потъна в мълчание, загледан в потъмнелия портрет на живял отдавна Карингтън. След което рече: – Някой трябва да е дал тази половин карта на Джордж. – Хвърли поглед към Фиц и мисис Бийт. Слава Богу те разговаряха и не го чуха. В бъдеще трябваше да бъде по-предпазлив. Обърна се отново към майка си и съпругата си. – Защо? Може би за съхранение? Във всеки случай, трябва да е човек от Оксфорд.

– Тиболт спомена нещо за „всички онези стари глупци, които пазели тайната“ – обади се Сузана. – Току-що си спомних, че Джордж спомена пред мен за някакъв свещеник, когото посетил, някакъв „велик старец“, така го описа. Дали може да има някаква връзка помежду им?

– Спомняш ли си името на свещеника? – попита Шарлот.

– Да – отвърна снаха й. – Епископ Раундтрий. Възможно ли е той да е дал на Джордж половината карта и златното ключе?

– Никога не съм вярвал в случайните съвпадения – заяви Роухън, изправи се и се протегна. – Тиболт носел пръстен с изобразен върху него епископ с митра. – Понижи глас. – Джордж посещава някакъв епископ – това само по себе си вече е доста голямо съвпадение. Джордж се сдобива с половин карта и златно ключе. – Протегна ръка към своята съпруга. – Ела, скъпа моя, време е да си починеш. Утре тръгваме за Оксфорд. Много ми се иска да се срещна с епископ Раундтрий.

– Прескъпи мой, доста смуцаващи неща ти минават през главата – рече Шарлот, все така загледана в обувките си. – Тиболт и някакъв епископ, замесени в тази мистерия.

– Да, така е, но не виждам от какво друго бихме могли да започнем. Можеш да бъдеш сигурна, че брат ми вече не в Бранхоли Котидж.

– Милорд.

– Да, Фиц?

– С мисис Бийт обсъдихме проблема. Предлагаме да изпратите Огъстъс в Бранхоли Котидж, за да наблюдава какво става там. Той е добър момък и ако има нещо за откриване, той със сигурност ще го открие. Има типичен уелски нюх.

– Чудесно. Вярвам, че нито ти, нито мисис Бийт ще споменете пред когото и да било за случилото се?

– Нито дума, милорд!

– Никога, милорд. Нищичко, дори онези нещица за господаря Джордж, които ви чухме да споменавате. Можете да ни имате доверие.

– Благодаря и на двама ви. Колкото до Джордж, ами... той е мъртъв. Няма да постигнем нищо, ако го замесим в цялата тази бъркотия. – Двамата верни слуги кимнаха. Роухън се обърна. – Майко, готова ли си за лягане?

Тя не отговори.

– Майко? – Уплашен, младият мъж се приближи до нея. Тя плачеше, без да издава звук; сълзите просто се стичаха по лицето й. – Съжалявам, майко, толкова много съжалявам. – Дръпна я да се изправи и я притисна в обятията си. – Всичко е наред. Всичко ще дойде на мястото си, ще видиш. Толкова съжалявам.

Без да престава да говори, тихо и успокояващо, той я полюляваше напред-назад.

Мисис Бийт подсмъркна, опитвайки да сдържи сълзите си. Мистър Фиц имаше вид на готов на убийство човек, като свиваше в юмруци и

разпускаше изкривените си от артрит дла̀ни.

Колкото до Сузана, тя изглеждаше така, сякаш някой я бе стъпкал на земята. Облегна глава назад върху облегалката прекрасното канапе, облицовано със син брокат, и затвори очи. Чуваше нежния глас на съпруга си, който продължаваше да успокоява Шарлот. Бедната. Какъв удар за една майка. Двама от тримата ѝ сина – мръсници. Молеше се Тиболт да не се окаже нещо по-лошо и от това. Но той, разбира се, бе точно такъв. Докосна леко бузата си. Тя все още пулсираше.

* * *

– Как ще успее да довърши на̀зъбената си кула, ако вие двамата продължавате да ме занимавате с вашия лов на съкровища?

– Все още не сме стигнали до търсенето на съкровища. Изгубихме както нашата половина от картата, така и проклетото ключе. А ти познаваш толкова добре Оксфорд, Филип. Ти си съвършения съюзник. Хайде, недей да скимтиш. Не ти отива. Виж колко си блед. Трябва да излизаш повечко. Ние ще те забавляваме.

– Ти познаваш Оксфорд не по-зле от мен, Роухън. Какво точно всъщност искаш?

Сузана постави длан върху ръкава на Филип Мърсър.

– Искаме да посетим епископ Раундтрий. Мислим, че е замесен по един или друг начин в тази работа.

– Епископ Раундтрий ли? Той е един стар проклет урсуз, който мрази всички – особено пък представителките на нежния пол – и смята, че мястото на всички – особено на нежния пол – е в ада. Прави всичко възможно да убеди студентите да се откажат от плътски удоволствия и да се отдадат на книгите. Винаги съм го мислел за побъркан, но безопасен. Наистина ли предполагате, че може да има нещо общо с тази объркана история? Заедно с брат ти, викария? Казахте, че Тиболт се промъкнал в Маунтвейл Хаус и ударил Сузана? Смайвашо.

Роухън кимна.

– Да. Колкото до епископа, засега не разполагаме с никаква друга диря, която да ни води. Един Бог знае къде е отишъл брат ми.

– Ако този епископ е замесен, – обади се младата жена, – ако друга-та половина на картата е в него, тогава Тиболт трябва да е наблизо. Той ще трябва да свърже двете половини, за да получи лелеяната награда, за която ни говореше.

– Да – съгласи се баронът и хвърли поглед към зарастващата дракотина на бузата ѝ и синината около нея, която бе придобила

жълтеникавозеленикав цвят. Всеки път го заливаше гневна вълна при това доказателство за жестокостта и липсата на самоконтрол на родния му брат. – Трябва да го държим под око. Тъй като папа Лъв IX е дал нещо на Макбет, напълно вероятно е то да е от религиозно естество.

– Искаш да кажеш нещо като костта от бедрото на свети Петър, скрита в пещера?

– Нещо подобно – съгласи се лорд Маунтвейл. – Но нямаме представа какво. Тиболт говорил на Сузана за получаване на върховна власт чрез него. – Внезапно на лицето му се изписа умора. – Това не обещава нищо хубаво, нали?

– Не – отвърна искрено съпругата му, – не обещава. Но ние ще намерим истината. Моля се да не е прекалено тежка.

Виконт Деренкорт поглади брадичката си. Заподсвирква си под носа. Беше нещо непознато и за двамата му посетители и доста приятно. Трябваше да научи Джейми на тази мелодийка при следващата си визита в Маунтвейл Хаус. Конярят със сигурност щеше да измисли някое подходящо петостиише.

– С радост ще се присъединя към вас – рече най-сетне Филип. – Честно казано, животът ми изглежда доста еднообразен напоследък. Дори проектирането на кулата вече не ме развлича. – След това се обърна към младата жена. – Като момчета с Роухън учихме заедно в Итън. Защиствахме си гърбовете един на друг. Ако на някой побойник му се приискаше да разбие носа на единия, тогава изведнъж се оказваше, че ще трябва да се справи с двама. Винаги съм вярвал на съпруга ти, както и той – на мен. Да, нека се впуснем в това приключение. Тази перспектива кара духа ми да ликува. Веднага ще напъхам рисунките за кулата обратно в чекмеджето на бюрото си. Нека да хапнем и след това тръгваме при епископ Раундтрий.

– Нямам търпение да видя изражението на този стар глупак, когато се озове лице в лице със Сузана – засмя се баронът. – Освен това имаме да ти казваме още нещо във връзка с тази каша.

– Непременно ли трябва да обядваме тук, Филип? – попита лейди Маунтвейл. – От опит знам, че всичко ще бъде страшно вкусно; сигурно най-накрая ще изгубя съзнание, след като си натъпча някакви невероятни количества храна в гърлото.

* * *

Времето беше приятно, лекият следобеден бриз разклащаше листа на дъбовете. Движеха се към Оксфорд от запад, покрай „Нъфийлд

Колидж“. От „Куийн стрийт“ завиха по „Сейнт Олдейт'с стрийт“, така че „Пембрук Колидж“ им остана вдясно, а великолепият „Крист Чърч“ – вляво.

– С Филип бяхме в „Крист чърч“, – обърна се към съпругата си Роухън, – както впрочем и Тиболт. Наричахме го „Къщата“...

– Не забравяй да покажеш латинския си.

– Добре тогава. „Къщата“ идва от „едес Кристи“, което означава „Къщата на Христос“. И с този израз, горе-долу, се изчерпват всичките ми познания по латински.

– Това не говори особено добре за мозъка ти, тъй като фразата е известна на всички студенти.

Сузана се засмя, но вниманието ѝ очевидно бе привлечено от Грейт Куодрангл, известен също като „Том Куод“, поне така обясни шепнешком в ухото ѝ нейният любим, докато приятелят му продължаваше монолога си. Тя почти не слушаше обясненията му, че библиотеката, превъзходен образец на италианска архитектура, била построена в началото на осемнайсети век.

– Епископ Раунтрий често посещава обширните си владения в катедралата – рече Роухън. – Най-вероятно ще го намерим там.

– Да, там трябва да е. И ако ни остане време, нека заведем жена ти в „Тринити Колидж“. Искам да види книжарницата Блекуел.

Не откряха епископа нито в самата катедрала, нито в кабинета му до нея. Един от облечените в черно помощници на свещеника им каза адреса му.

– Очаквах да дойде тази сутрин, но не се появи – обясни човекът.

Той бе съвсем плешив и главата му блестеше от пот на следобедното слънце.

Монсенъор Раундтрий живееше недалеч от „Крист Чърч“, във висока къща от яркочервени тухли. Районът бе изключително оживен, с къщи от двете страни и непрестанно борещи се за пространство из тясната улица карети, каруци и коне. Домът на прелата бе разположен малко по-навътре и към него водеше тясна алея, постлана с чакъл.

На почукването им се отзова много хубав младеж в черно-бяла ливрея и снежнобяла перука от миналия век. Не можеше да е на повече от двамайсет години. Намръщи се, щом видя Сузана, след което сякаш престана да я забелязва. Затова пък се обърна към Роухън.

– Да, сър?

– Аз съм лорд Маунтвейл. А това тук – лорд Деренкорт. Искаме да се видим с епископ Раундтрий.

– Страхувам се, че епископът ми даде нареждания да не бъде обезпокояван. Подготвя проповедта си.

След тези думи младежът буквално обърна гръб на младата жена и застана лице в лице със съпруга ѝ.

– Става въпрос за нещо изключително важно. Трябва да се видим незабавно с него.

Момчето прехапа долната си устна. Очевидно не знаеше какво да прави.

– Незабавно – повтори Филип. – На часа, нито минута по-късно.

– Ще отида да проверя, дали епископът може да ви приеме, госпо-да. Моля ви, влезте.

Явно му се искаше да затръшне вратата в лицето на Сузана, но знаеше, че не може да си го позволи. Остави ги в слабо осветения вестибюл. По стените бяха окачени потъмнели портрети на предишни епископи, до един с по-строги изражения и от най-безмилостния съдия.

Младата жена потръпна.

– Това място не ми харесва.

– А пък сладкото момче – обади се съпругът ѝ и се наведе, за да я целуне по върха на носа, – което се прави на иконом, не хареса теб.

– Знам, но не разбирам защо. Не съм му казала нищо лошо. Даже се усмихвах. А той е много хубав. Защо е облечен като иконом отпреди двайсет години?

– Не искаш да го разбереш – отвърна Филип и я потупа по ръкава. – Така е, не искаш. Довери ми се за това.

– Страхувам се, че ти никога няма да му се понравиш. Но, моля те, не допускай това да те разстройва. Аз те харесвам неимоверно много. Филип, тъй като не е женен за теб, те харесва, но не чак толкова неимоверно много.

– А – обади се виконтът, – но все пак става дума за харесване. В крайна сметка ти спаси моя приятел. Репутацията, която поддържаше така грижливо, ти тежеше като воденичен камък вече от години. Сега с това е свършено, слава Богу.

– Но... – започна Сузана.

Чу се силен писък.

В следващия миг мъжете се втурнаха по посока на вика, следвани по петите от младата жена. Докато изкачваха тичешком стълбите, въздухът бе разцепен от още три пронизителни писъка. Точно когато достигнаха горната площадка, младежът, който ги бе посрещнал, изскочи от някаква врата в дъното на коридора.

- Моят господар... о, Боже, моят господар! По-бързо!
 Баронът спря на прага и сграбчи за лактите своята съпруга.
 – Ти оставаш тук!
 – Как не – сопна се тя.

Но само секунди по-късно съжали, че не го бе послушала.

Епископ Раундтрий се бе строполил напред стаята, в средата на великолепния килим, с разперени ръце и крака. Някой го бе ударил жестоко по челото, и то неведнъж. От главата му не бе останало много, а всичко наоколо бе опръскано с кръв. Сузана почувства, че ѝ се завива свят и се облегна на стената на кабинета. Направи ѝ впечатление, че стената бе тъмна. Слава Богу, кръвта не бе стигнала чак дотук. В този момент чу някакви гъргорещи звуци. Това бе икономът, който повръщаше в коридора. Успя да си наложи да погледне към епископа. Край тялото му се търкаляше окървавена медна пиростия. О, Божичко, само като си помислеше, че друго човешко същество бе стоварило тази пиростия върху главата на друго... струваше ѝ се недопустимо. Убиецът трябва да е бил разярен. А може да е била убийца. Не, една жена не би могла да стори подобно нещо. Силата на удара издаваше мъжка ръка. Освен това красивият иконом със сигурност не би допуснал жена в къщата, камо ли в кабинета на своя господар.

Роухън се отпусна на колене и затърси внимателно пулса по врата на пострадалия. Най-накрая поклати глава.

– Мъртъв е от известно време. Започнал е да се вкочанява – обясни през рамо на Филип той. Тогава видя съпругата си да се подпира на стената, чу напъните на повръщания младеш. – По дяволите, Сузана, бузите ти са станали по-безцветни от долната риза, която носиш. Няма да повтарям повече, слизай долу и чакай там пристигането на мировия съдия. – Изправи се и попита приятеля си, който се взираше с невидещ поглед в трупа. – Ти ли ще отидеш или аз?

– Боже мой, това наистина е неочаквано. Единственото ми желание бе да построя кулата си, а виж в какво ме набърка. По дяволите, аз дори сам изяхвх желание. Нещо повече, бях даже ентузиазиран. Това ще ми послужи за урок. Аз ще отида. Лорд Балантайн стана мирови съдия само преди една година. Живее наблизко. Освен това го познавам. Не е глупав, опитва се да работи добре. Възпитателите естествено ще се развикат, че той не трябва да се замесва в това, тъй като в техните очи то е проблем на университета. Лорд Балантайн обаче има достатъчно власт, за да прави каквото си иска.

– Това е убийство, Филип, много жестоко убийство. Надявам се, че

бедният човек поне си го е заслужил.

– Скоро ще разберем, нали?

– Тиболт не може да участва в това. Няма да го понесем, ако е така.

Не, няма да можем да го понесем.

Баронът обаче бе уплашен; толкова уплашен не се бе чувствал от деня, в който Ламби Ламбърт бе отвлякъл Сузана.

28

Салонът в дома на епископа бе също така мрачен и безинтересен, както и вестибюлт му. Предшествениците на Раундтрий висяха по стените, мрачни, несъмнено – набожни, и до един с толкова самодоволен вид, че нормален човек не можеше да не потръпне. Точно това бе неволната реакция и на Сузана. Двамата с красивия иконом стояха безмълвни и неподвижни като статуи в очакване Балантайн, Роухън и Филип да се върнат от огледа на тялото на убития.

– Той ми беше господар – промълви младежът. – Аз го обичах.

– Как се казваш?

– Роланд. Нарекли са ме на името на Ролан, прочутия воин на Карл Велики от „Песен за Ролан“. – Икономът въздъхна сърцераздирателно. – Баща ми ме лиши от наследство, когато разбра, че от мен никога няма да излезе приличен необуздан млад мъж, още по-малко воин, ако такова нещо изобщо съществува в наши дни. Е, честно казано, аз пак съм си необуздан, но не по желанието от него начин.

Какво ли трябваше да означава това?

– От колко време работиш за епископа, Роланд?

– Станаха две години. Той ме взе по време на най-голямата ми мизерия. Тогава живеех с една жена, която се канеше да ме изрита, защото не спях с нея. Моят господар ми даде да нося великолепни дрехи от миналия век и тази прелестна перука. Всъщност ми даде три перуки, в напълно различен стил, за да ги използвам в зависимост от ситуацията. Тази, с която съм сега, е предназначена за всеки ден, но днес не е ден като другите, нали? Започна като такъв, но виж какво стана.

И се загледа в стиснатите си длани. Сузана не каза нищо. Най-сетне той вдигна глава и я погледна. По лицето му премина спазма от отвращение.

– Не очаквам да ме разбереш. Ти си само една жена. Но аз обичах господаря си. Той ми даваше всичко. Бях готов да направя всичко за него.

„Защо пък да не разбирам?“ – помисли си тя. И рече колкото се може по-меко, тъй като виждаше, че събеседникът ѝ се разкъсваше от мъка.

– Каза, че пишел проповед в кабинета си. А според лорд Маунтвейл епископът е мъртъв вече от няколко часа – крайниците му започвали да

се вдървяват, нали разбираш.

Роланд преглътна мъчително, после кимна.

– Но след като се е бил затворил в стаята си, а ти си пазел на входа, кой тогава може да го е убил?

Младецът трепна силно, а след това скочи на крака.

– Боже милостиви, ти си само една жена, неприятно дори за очите ми създаване, което епископът порицаваше като напълно ненужна за мъжа приставка, като се изключи утробата ѝ. Въпреки това въпросът ти заслужава внимание. Кой е убил моя господар, след като е бил сам? А аз бях непрекъснато на поста си. Дойдоха двама мъже, но аз ги върнах. Бяха амбулантни търговци. Просто им казах да си вървят по пътя. Не заслужаваха друго.

– Но, Роланд, някой все трябва да е влязъл. Някой се е добрал до кабинета на епископа на втория етаж. Някой го е ударил с пиростията. Трябва да е бил човек, когото е познавал... след като го е ударил по челото. Това означава, че двамата са стоели лице в лице. Ако се е страхувал, щеше да те извика, нали?

– О, да, О, да. – И икономът покри лице с длани. Перуката му се килна вляво. Той я оправи, без да мърда. Най-сетне вдигна глава; по бузите му се стичаха сълзи. – О, Боже! – простена той, като се полюляваше назад-напред на стола си. – О, Боже! Аз изоставих поста си. Сега се сетих. Дойде едно момче – от катедралата, така каза. Та се наложи да отида до ъгъла, за да се срещна с един от младите помощници на свещеника. Щял да ми предаде някакви документи за епископа. Тогава даже не помислих, че подобна молба е доста странна. А трябваше да ми дойде наум. Защо младият помощник просто не дойде сам дотук? Той беше пълна нула, господарят на катедралата бе епископът. Всичко стана по моя вина.

– Не, не е вярно, Роланд. Постъпил си правилно. Разкажи ми за този помощник.

– Той ме чакаше край ъгъла. И беше облечен както подобава за един помощник. Имаше аскетичен вид, ако разбираш какво искам да кажа. А това също е странно, тъй като бузите му не бяха хлътнали, нито беше слаб, както се очаква от един аскет. Изобщо не поставих под съмнение самоличността му. Подаде ми някакъв пакет. Върнах се, но не обезпокоих епископа. Беше ми заръчал да не го тревожа, освен ако Оксфорд не падне в морето. А тъй като някакъв си пакет не беше спешна работа, аз просто не се качих горе. Ох, горкият ми господар. Аз го оставих да умре. Всичко е по моя вина.

– Не – обади се от прага Роухън. – Не е, освен ако ти не си го ударил по главата с онази пиростия.

– Той се казва Роланд – заяви Сузана. – Роланд, пазиш ли още пакета, който ти е дал помощника?

– Ами да, пазя го. Сложих го в подноса, който е върху масата във вестибюла.

– Може би е добре да му хвърлим едно око – рече баронът.

Икономът скочи от стола си, очевидно благодарен, че му се предоставя възможност да свърши нещо полезно, с което да намали вината си. Щом се върна, подаде пакета на лорд Маунтвейл, без да погледне към съпругата му.

– Вижте това – заяви малко по-късно Роухън. – Празни страници, до една.

– О, Боже, само ако бях погледнал, щях да разбера, че нещо не е наред. Но аз не погледнах. Просто го оставих в подноса и, като си подсвирквах, отидох да си правя чай в кухнята. Нищо не ми се стори подозрително тогава.

– Не се самообвинявай, Роланд – обади се Джубилий Балантайн с глас, по-гладък от речен камък. – Очевидно човекът, убил господаря ти, е влязъл, щом те е видял да излизаш. Грешката обаче не е твоя. Ти си направил това, което са очаквали от теб. Изпълнил си нещо, за което са те помолили. Така, а сега ми разкажи за онзи млад помощник. Той явно е участвал в заговора. Неговата задача е била да те изведе от къщата.

Младият мъж се изправи бавно. Наистина бе прекрасен. Ако бе сложил роля, щеше да изглежда като красива жена.

– Милорд, не знам – проплака Роланд и зариде, като покри лицето си с ръце.

Роухън хвърли измъчен поглед към съпругата си.

Тя се смръщи.

– Съжалявам, Роланд, не бързай, първо се съвземи – рече баронът. Гласът му, ако не нежно, прозвуча доста по-сдържано. – Това естествено е голям удар за теб. Но ти сигурно искаш да открием онзи, който е направил това с господаря ти. Моля те, помисли. Само това се иска от теб. Съсредоточи спомените си върху срещата с човека, облечен като помощник на свещеника.

Икономът очевидно размишляваше. Закрачи напред-назад из стаята. На Сузана той й приличаше на някой изключително красив актьор, изпълняващ роля в пиеса от края на миналото столетие.

Младата жена не казваше нищо, просто чакаше. Филип стоеше до

отворената врата, кръстосал ръце пред гърди. Колкото до мировия съдия, той седеше безмълвно до Маунтвейл и наблюдаваше младежа и неговите разходки.

– Беше млад – заяви внезапно Роланд, – не много по-стар от мен самия. Имаше много коса, черна коса, прекалено дълга за един помощник. Помня, че тогава си помислих: „Тоя трябва да се подстриже.“ Беше по-висок от мен, но не много. Беше строен, не слаб, а мускулист. Никога не съм виждал помощник-свещеник с неговото телосложение. О, Боже, аз убих господаря си.

– Роланд, справяш се чудесно – обади се Сузана, – но трябва да продължиш да се държиш. Онова, което ни кажеш, ще помогне да хванем извършителя на това ужасно злодеяние.

Джубилий Балантайн се изкашля, намигна на младата жена и рече:

– Каза ли ти името си?

Икономът поклати глава.

– Не, милорд. Беше любезен, поговори малко за времето, попита от колко време живея в Оксфорд. Какво било мнението ми за епископ Раундтрий? О, Боже! Сега всичко ми става ясно. Той ме е задържал далеч от моя господар, докато неговият съучастник го е убивал. О, Боже!

– Точно така – отвърна мировият съдия. – Но ти не си могъл да знаеш, че това е измама. Хайде, стегни се, както ти каза вече и лейди Маунтвейл. Забеляза ли нещо по-особено в този млад мъж, някаква отличителна черта?

Икономът клатеше глава, кършеше ръце, перуката му се бе изкривила, но това нямаше значение за него, тъй като бе прекалено разтревожен, за да говори.

– Помисли, човече!

– Да, да, сега си спомних. Той носеше този пръстен на лявата си ръка. Епископ Раундтрий има идентичен с неговия пръстен. Понечих да го питам откъде го има, но в този момент той ми подаде пакета и вече нямаше кога да го сторя.

– Опиши ни пръстена.

– Още по-добре е да донеса пръстена на епископа – обади се Балантайн. – Сигурен си, че е идентичен, така ли?

Роланд кимна.

Сузана не завиждаше на мировия съдия за задачата, която го очакваше. Той се върна много бързо и застана на прага, намръщен.

– Той няма пръстен.

Младежът скочи на крака.

– Не, милорд, епископът винаги носеше този пръстен, винаги. Попитах го веднъж за него и той се ядоса много от дързостта ми; помислих си дори, че ще ме удари. Той, разбира се, не го направи. Никога не ме е удрял. Е, направи го само веднъж, но защото му беше приятно.

– Тогава значи убиецът го е взел. Никой от нас не забеляза това преди. Един от пръстите му бе отрязан, вероятно онзи, на който е бил пръстенът. Очевидно убиецът не е успял да го измъкне, затова е прибягнал до това средство.

Роланд се строполи като отрязано дърво, изгубил съзнание.

На Сузана ѝ се искаше да може да го последва. Вместо това тя излезе от салона и се запъти към кухнята, малко, мрачно помещение от задната страна на къщата. Намокри една кърпа и се върна при иконома; той беше все още на пода, само че сега хленчеше като дете. Младата жена се отпусна на колене и внимателно избърса лицето му.

– Всичко ще се оправи – рече тя и дори го повтори, макар да се съмняваше в думите си.

Погледна към съпруга си. Очите му бяха затворени.

Знаеше какво си мисли. Мислеше, че пръстените бяха идентични. И двамата са носили един и същ пръстен? Да не би да е знак за членство в някакъв клуб? В този момент в паметта ѝ изплуваха думите на Тиболт: „И всички онези стари глупци, които защитават тайната...“

* * *

Пръстенът, както обясни най-сетне Роланд, след като погълна чаша богато, незаконно внесено френско бренди, беше от тежко сребро, с гравирани отгоре епископ с митра. Да, отдолу било написано нещо, но той не знаел какво.

– Интересно – рече Балантайн.

– Беше много голям, много тежък – додаде икономът. – Това помага ли за разследването?

– Би могло – отвърна Роухън.

Мировият съдия пусна бедния Роланд, след като му каза със зле прикрито презрение, че ще може да си легне, но първо трябва да напише имената на роднините на Раундтрий. Той самият щял да се погрижи за познатите.

Балантайн погледна замислено виконта.

– Струва ми се, че е крайно време да ми кажеш какво точно става тук, Филип.

После хвърли поглед към барона, но запитаният сви рамене и рече:

– Съжалявам, Джубилий, но нямам почти нищо за казване. С лорд Маунтвейл сме приятели от детинство. Единствената причина да се намирам сега тук, е, че познавам толкова добре Оксфорд. Роухън искаше да посети епископа. Бил приятел на баща ти, нали така ми каза, Роухън?

Младият мъж кимна.

– Точно така. За нещастие посещението ни се осъществи малко късно.

– Разбирам. Предполагам, че не знаеш нищо за този пръстен?

– За пръстена ли? Абсолютно нищо.

Мировият съдия се изправи.

– Каква каша. Всички в Оксфорд ще пожелаят да ме одерат жив, ако не открия в най-скоро време кой я е забъркал. Университетските възпитатели ще претендират, че случаят е техен. Може би е най-добре да ги оставя да правят каквото щат и така да си измия ръцете. Ах, но няма да го сторя. Така, защо не обсъдите тримата случилото се и после да дойдете да поговорите с мен. Наистина се нуждая от вашата помощ.

– Прозорлив човек – отбеляза Сузана, след като той напусна дома на епископа. – Какво ще правим?

– Няма да му кажем истината, това е сигурно – заяви баронът.

– Казах ви, че не е глупав – намеси се Филип. – Искам да напусна това място, имате ли нещо против?

* * *

Филип им даде онова, което нарече „най-доброто легло в Динуити Манър“. Спалнята бе с нисък таван и може би леко влажна, но леглото действително бе великолепно. Минаваше полунощ. Вечерта бяха прекарвали в обсъждане на случилото се, но така и не бяха достигнали до еднозначен отговор. Сузана се бе притиснала в съпруга си, поставила буза върху рамото му, разперила длан върху широката му гръд.

– Наистина нямам представа какво да правя – рече на тъмния таван той. – Само мисля и мисля. Боже мой, Сузана, ами ако убиецът на епископа е Тиболт?

Тя го целуна по рамото.

– Нямаме доказателства за това. Изглежда по-вероятно брат ти да е човекът, отвлякъл вниманието на Роланд. В крайна сметка той е бил с въпросния пръстен. Аз обаче имам идея.

Целуна го отново по рамото, като в същото време поглаждаше с длан гърдите му в посока надолу. Когато пръстите ѝ стигнаха до корема, мускулите му се свиха, а дишането му от бавно и спокойно стана

учестено и неравномерно.

Младата жена продължи да движи надолу ръка, докато достигна слабините му.

Роухън подскочи и едва не падна от леглото. Всички грижи от деня бяха пометени от страст, толкова силна, че го караше да трепери. Пръстите ѝ обхванаха члена му.

– Сузана, знаеш ли какво правиш?

– Не съм сигурна, но мисля, че ще ми кажеш, ако правя нещо не както трябва, нали?

– О, да. Действията ти са напълно приемливи.

Думите му бяха последвани от пъшкане.

Тя го целуна по устата и рече, когато съпругът ѝ разтвори устни.

– Твърде дълго отвличаха вниманието ни. Възникнаха прекалено въпроси, случиха се прекалено много лоши неща. Каза ми, че ще споделяме всичко, Роухън. Сега имам нужда от друг вид споделяне. Желая те.

Не бяха се любили от няколко дена. Баронът не бе забравил и за момент, че тя му е съпруга, но бе държал устните, ръцете и всички останали свои части по-далеч от нея; злощастните събития бяха затормозили достатъчно съзнанието им. Но тя имаше право. Крайно време беше да се слезат отново, както през тяхната първа нощ, както и през онази невероятна нощ в хана.

Обърна се бавно на една страна, за да я погледне. Слава Богу, тя не го пусна.

Започна да я целува. Дланите му се плъзнаха по гърдите ѝ, по корема, обхванаха хълбоците ѝ.

– Проклетата нощница – промълви, без да се отделя от устата ѝ, после я вдигна, за да издърпа дрехата през главата ѝ.

За нещастие Сузана го пусна, за да му помогне да се освободи на свой ред от бельото.

Лорд Маунтвейл се отпусна назад по гръб, като я повлече със себе си.

– Така дори стана по-добре. Вече щях да се намирам в плачевно състояние, ако бе продължила да ме държиш така. Някой път може би ще пуснеш в употреба и устата си, Сузана.

Тя го погледна изненадано и премигна. Беше тъмно, така че виждаше само контурите на лицето му.

– Искаш да те целувам там?

– О, да, и нещо повече.

Младата жена замълча. Никога не си бе представяла подобно нещо.

Мислеше, че поставянето на ръката там бе повече от дръзко, нещо, което една дама не би трябвало да прави. Усещането обаче ѝ бе доставило голямо удоволствие, топлината и твърдостта му ѝ бяха много приятни.

Той я дръпна напълно върху себе си.

– Целуни ме.

Когато устите им се сляха, обхвана с разперени пръсти хълбоците ѝ и започна да масажира меката ѝ плът. Не след дълго разтвори бедрата ѝ. Пръстите му докоснаха чувствителната ѝ плът помежду и Сузана се отдръпна назад, като го изгледа смаяно.

– Не ти ли хареса?

– О, хареса ми, но съм изненадана.

В този момент напъха целия си пръст в нея и тя хлъцна.

– Роухън, сега ме галиш така, както прави и през първата ни нощ заедно, и през нощта в странноприемницата, и през другите ни нощи, но съм забравила усещането. Мина толкова време. Цели три дни.

И тя се размърда. Баронът стисна клепачи. Нямахме да издържи още дълго.

Когато проникна в нея, когато краката ѝ се обвиха около хълбоците му, а дланите обхванаха лицето ѝ с нежност, той прошепна, без да се отдели от устните ѝ:

– Да си направим ли бебе, Сузана?

Тя започна да се движи и промълви във врата му:

– Не ме интересува, не ме интересува. Искам теб, само теб. Роухън...

Той попи удоволствието ѝ в себе си. И на свой ред достигна върха.

* * *

Тримата седяха в трапезарията на следващата сутрин. Разговорът не вървеше дотогава, когато Роухън изгърва парченце хрупкав бекон и рече:

– Ами ако половината от картата е все още в дома на епископа? Дори в кабинета му? Ако убиецът не е успял да я намери? Не е имал чак толкова време. Ако се съди по начина, по който е убил Раундтрий, трябва да е бил вбесен; нищо чудно причината за яростта му да е отказът на епископа да разкрие истината.

Сузана постави салфетката си на масата и се изправи.

– Точно това си мислех и аз. Епископът трябва да е скрил някъде другата половина на картата. Да отидем да видим.

– Никога не съм срещал жена като нея – обърна се Филип към

приятеля си.

– В такъв случай, когато откриеш жена като Сузана, може би ще се ожениш за нея, преди да е успяла да избяга от теб.

Виконтът се загледа със сериозен вид в нея и най-сетне рече:

– Може би. Може би.

– Проклет да съм – възкликна Филип Мърсъро и се изправи изпод бюрото на монсеньор Раундтрий, където бе лежал по гръб. – Вижте. Беше прикрепено към долната повърхност на писалището.

Това бе тясна, платнена книга. Изглеждаше много стара.

Роухън и Сузана се събраха около него. Точно мислеха да се отказват от по-нататъшно търсене на кабинета.

– Струва ми се, че ще се разпадне всеки момент – промълви Филип, като я разгърна бавно. – Само три страници, написани на латински. И това тук.

Усмехнат ослепително, той издърпа внимателно половината на малка карта от един джоб на задната корица.

– Получавах първа награда, Филип. Това прилича на другата половина от картата.

– Първото, което предлагам да направим, господа – рече тихо Сузана, – е да потиснем задоволството си и да напуснем незабавно това място. Не желая Роланд да каже на лорд Балантайн за нашата находка. Или на когото и да било друго. Ще се държим така, сякаш в крайна сметка сме се отказали.

– Тя е права – съгласи се баронът. Целуна я и прошепна в ухото ѝ: – Намерихме я!

– Никакви такива – възкликна Филип. – Това ме кара да завиждам. А не обичам да завиждам. Прекалено е дребно, прекалено е разпространено и просташко. Роухън, никакви целувки по ушите повече. Така, а след като излезем, трябва да бъдем сериозни и дори намръщени. Нищо чудно някой да наблюдава къщата.

Когато слязоха долу, откриха Роланд в кухнята, седнал пред масата, поставил глава върху кръстосаните си ръце, потънал в дълбок сън.

– Какво ще стане с него? – попита младата жена, когато съпругът ѝ помогна да се качи в каретата.

– Ако епископът има роднини и те се преместят да живеят тук, тогава, страхувам се, за него няма да има място – отвърна виконтът.

– Защо не? Той е толкова красив и, макар да не си пада по дамите, изглежда доста работлив и способен. Не вярвам да го вините за възхищението и привързаността му към монсеньор Раундтрий.

– Не е чак толкова просто – отговори Роухън, пое ръката ѝ в своята

и я целуна по кокалчетата.

– Защо не му предложиш някаква длъжност при теб, Филип? – попита младата жена, след като успя да откъсне поглед от красивите очи и даже още по-красивата уста на съпруга си, уста, в която напоследък тя се заглеждаше все по-често.

Никога не бе предполагала, че някой ден ще започне да изпитва към един мъж това, което изпитваше към него. А начинът, по който я караше да се чувства, когато я докоснеше, когато проникнеше в нея? Все едно че бе отворил прозорец пред нея и тя бе излетяла през него. И не искаше този прозорец да се затвори никога. Вече дори не желаше да остави съпруга си. Знаеше, че бе неин и винаги щеше да бъде неин, каквато и репутация да имаше. Колкото до нея самата, тя нямаше избор. Отклони мислите си от устата, която желаше да целува, докато и двамата останат без дъх.

– Ами, Сузана, положението е такова, че... – започна да обяснява Филип, но не довърши, взря се продължително в хубавото й невинно лице и изпъшка. – Не мога.

– Сузана – обади се баронът. – Аз съм ти съпруг. Трябва да ми повярваш, че колкото и лоялен и привързан да е Роланд, Динуити Котидж не е подходящо място за него.

– Добре – произнесе бавно младата жена, извила въпросително на една страна глава. – Ще искам да ми обясниш тази мистерия, когато останем насаме, Роухън. – Притисна се в него, целуна го по ухото и прошепна: – Ще ми кажеш всичко, дори ще ме молиш за милост, когато ми паднеш в ръчичките.

Сега бе ред на барона да изпъшка.

– Чувствам нова вълна на ревност – обади се Мърсър. – За да се разсея, ще погледна през прозореца; така и ще се уверя, че никой не ни преследва.

След час бяха отново в Динуити Манър. Валеше силно, когато картата премина по главната алея, а небето беше мръсносиво. Бе три следобед. Но това нямаше значение. Радостното им вълнение можеше да ги пренесе през цял потоп.

– По дяволите – промърмори Филип, когато влязоха в кабинета му. – Искане ми се да имахме и другата половина на картата.

– Е, добре, имаме я, може да се каже – отвърна Сузана. И се усмихна на съпруга си. – Възнамерявах да те изненадам. Мисля, че сега е най-подходящият момент, не мислиш ли? Прерисувах другата половина от картата. За нещастие нямаше как да направя същото и със златното

ключе. Копието е горе. Връщам се след секунда.

– Ще те удуша, Сузана – провикна се след нея баронът. – Прерисувала я е. Трябваше да се досетя. – Миг след това додаде, вече на Филип. – Тя е превъзходна художничка.

– Оженил си се за много умна дама, Роухън – рече виконтът и подаде чаша бренди на приятеля си. – Питам се кога ще ѝ кажеш истината?

– Когато дойде подходящият момент. Човек с моята репутация никога не насилва нещата. Това съм научил добре по време на разюзданието си години на тази земя.

Лорд Деренкорт се смееше, когато младата жена влетя задъхана в стаята.

– Ето я! Вижте какво съм направила. Искях да бъда сигурна, че пропорциите са възможно най-близки до оригинала, затова я направих толкова малка, нали разбирате.

И тя напасна безупречно двете половини, като ги приглади, за да не се огъват.

– Вижте – рече тя, като отстъпи назад. – Това е Шотландия, тук спор няма. Ето един град на име Дънkelд... „Д“-то е от едната страна на картата, така че не може да се разбере кой е той без другата ѝ част. И вижте тази миниатюрна рисунка на шпиц на църква. Едната му половина е в едната част на картата, а другата – в другата половина. Отново онзи, който не притежава цялата карта, не би могъл да разбере, че става дума за църква. Мислите ли, че съкровището или каквото и да е там, се намира в църквата?

– Напълно е вероятно – отговори Филип.

В това време приятелят му започна да чете написаното в крехката платнена книга.

– Това трябва да е някое войнстващо поучение как да се сдобием с власт и безсмъртие – нищо конкретно, просто общи приказки и твърдения, че доброто става все по-рядко сред човешкия род, а злото цъфти и процъфтява и се превръща в напълно реална опасност. Говори се за „Дяволския съд“, а тук се загатва за нещо като „Чист пламък“, каквото и да имат предвид. А, ето ни на темата. „Чистият пламък“ намеква за Хилдебранд. Тук за него се споменава като за главен поддякон, за управител на папските владения по време на управлението на много папи, онзи, който пазел кораба от крадците и алчните хора. – Роухън потъна в мълчание, докато четеше написаното по-нататък. А след това продължи да говори: – Хилдебранд очевидно е бил здравомислещият стълб през онзи хаотичен период на непрекъснато сменящи се папи, невидимата власт зад

трона. Именно той настоял пред папа Лъв IX да приеме Макбет Шотландски – човек на честта, човек с много достойнства, на когото можело да се вярва. Летописецът казва, че опасността била много близко и Хилдебранд не вярвал, че ще успее да опази съда. Страхувал се за живота на папата. Страхувал се за съдбата на човешкия род, ако съдът попаднел в ръцете на злонамерени хора. Затова го поставил в мощехранителница и го поверил на Макбет, като го заклел да го съхранява така, че „да не може да бъде нито унищожен, нито освободен“. – Баронът вдигна поглед. – Последните думи, „да не може да бъде нито унищожен, нито освободен“, са подчертани. – Поклати глава. – Всичко това е много странно. Човек остава с впечатлението, че се говори за нещо живо.

– Какво е мощехранителница? – попита Сузана.

Искаше ѝ се да може да чете на латински. Без да отделя очи от картата, Филип рече:

– Мощехранителница е малък сандък или кутия, в която се съхраняват реликви, мощи. Обикновено ги пренасят от място на място, за да впечатляват с тях вярващите.

Маунтвейл разгърна последната от разпадащите се страници.

– Гледайте, това е рисунка на мощехранителница, вероятно същата, която папа Лъв IX е дал на Макбет.

Линиите бяха недолягани и лакътушни, но очертаванията несъмнено бяха на сандък. Невъзможно бе да се определи дали бе от дърво, сребро или злато. Той бе четвъртит и стените му се разширяваха надолу, подобно на покрив. На горната страна на кутията, напречно на капака, имаше дълъг прът, с малки овално дръжки от двата края.

– Тази мощеница трябва да съдържа „дяволския съд“ – обади се виконтът. – Очевидно Макбет се е погрижил да я скрие в тази катедрала в Дънкелд. Онези последни думи – „да не може да бъде нито унищожен, нито освободен“ – звучат доста апокрифно.

– Звучат много лошо – каза Сузана и потръпна. – Чудя се какво е уплашило толкова много папата и този Хилдебранд, та да поверят „дяволския съд“ на Макбет? Предполагам, че някой е открил съществуването му. Може би, подобно на Тиболт, въпросната личност е вярвала, че посредством него ще има власт над целия свят.

Роухън кимна.

– Да, напълно е вероятно. Тиболт каза, че ще управлява всичко, което пожелае. Че ще притежава върховна власт. Че ще бъде бог.

– Какво, по дяволите, е това нещо? – възкликна лорд Мърсъро и стовари юмрук върху полицата на камината.

Една дрезденска статуетка на овчарка потрепера и се наложи да спре вибрациите ѝ с длан.

– Не забравяйте също думите на Тиболт за „онези стари глупаци, които пазели тайната“. Пръстенът, който носеше Тиболт, пръстенът, който епископ Раундтрий очевидно е носел преди смъртта си – всичко това навежда на мисълта за някакво отдавна основано тайно общество с цел опазването на „дяволския съд“.

Баронът въздъхна.

– И брат ми е член на това общество. Епископ Раундтрий е бил предводителят. Той е заподозрял опасността. Не може да е подозирал Тиболт, иначе надали щеше да даде точно на Джордж половината от картата. Запазил е другата половина. Убили са го очевидно именно заради нея, но убиецът не е успял да я открие.

– Тиболт – промълви младата жена и потрепера. – Надявам се, че не той е убил стареца.

– И аз – съгласи се съпругът ѝ. – Цялата тази работа не намирисва на добро.

– Кои са другите членове, ако изобщо има други членове? – попита Филип.

– Епископи – отвърна Сузана. – Предимно епископи. Разбира се не всички, след като Тиболт също членува, но очевидно се допускат само такива, които се предвижда да станат епископи или да отидат дори още по-високо в йерархията.

– Целта на брат ми винаги е била да стане архиепископ на Кентърбъри – рече баронът.

– И те носят пръстена, за да се разпознават.

– Съмнявам се, че изобщо се срещат – каза Маунтвейл. Обърна се към своята съпруга, която крачеше напред-назад между камината и прозорците. И произнесе бавно: – Изправени сме пред един проблем. Трябва да вземем решение. Да унищожим ли книжката и половината карта?

Сузана спря като закована.

– Да ги унищожим ли? О, не.

– Роухън има право – обади се Филип. – „Дяволският съд“, каквото и да означава това, е заплаха за човешкия род. Така поне са мислели много хора в продължение на столетия. И все още го мислят. В противен случай епископ Раундтрий нямаше да даде половината карта на Джордж, за да я крие. А е можел да унищожи сам с лекота златното ключе, картата и книгата.

– Но не го е направил – отвърна младата жена. – Трябва да е имал

уважителна причина за това.

– Кой може да каже със сигурност, дали епископът, единствен от членовете на това общество, е имал копие от картата? – попита Роухън. – Със сигурност трябва да има поне по още един екземпляр от книгата и от картата. Ами ако Тиболт стане негов ръководител? Ами ако ръководителят е само един от пазителите им?

Приятелят му поклати глава.

– Слушайте. Вие всъщност вярвате, че този съд – каквото и да означава това – може да придаде сила и власт на онзи, който го притежава, така ли? Че може да превърне човека в бог? Да му осигури върховна власт? Май издигате прекалено много това вълшебно средство.

– Съгласна съм с Роухън – заяви Сузана. – Мисля, че не можем да рискуваме Тиболт да открие „дяволския съд“. – Пое си дълбоко въздух. – Нищо чудно в бъдеще да се появи някой друг алчен човек, който да пожелае да го притежава. Не, мисля, че трябва да го открием и да го скрием на друго място. Тогава ще бъдем сигурни, че свързаната с него опасност, каквато и да е тя, няма да заплашва човечеството в бъдеще.

– Не вдигай така презрително вежди, Филип – рече баронът. – Още Хамлет е казал: „На небето и на земята има повече неща, Хорацио, отколкото може и да си мечтал в твоята философия.“ Не мога да не се съглася с това. Прекалено много неща в живота просто се случват...

Не довърши мисълта си, очевидно смутен.

– Неща – продължи лорд Мърсър, – за които няма логическо обяснение, които не се побират в рамките на разума.

Младата жена разгърна последната страница на книгата.

– А, ето го. Чудех се къде в Дънкелдската катедрала е скрит този съд. Не е писано на латински, значи трябва да е добавено по-късно.

Взря се съсредоточено в избелелите букви. И зачете бавно:

Под надгробния камък на игумена,
Надолу по изгнилите стълби.
Достигни и влез в крещящата стена,
Дяволският съд е помежду.

Маунтвейл подсвирна.

– Това няма да заслужи награда за поетично майсторство, но мисля, че веднъж озовем ли се в църквата в Дънкелд, с негова помощ ще открием тайнствения съд. – Погледна първо към своята съпруга, а след това – към приятеля си. И се усмихна се леко. – Доколкото разбирам, отиваме

в Шотландия?

В отговор двамата само кимнаха.

Виконтът се изправи и измъкна книга с географски карти от библиотеката. Не след дълго откри Дънkelд.

– Той е само на четиринайсет мили от Пърт. – След това се приближи до отсрещната стена и започна да оглежда книгите в другия книжен шкаф. – Най-сетне избра един том и го запрелиства. – А, ето. Дънkelд има катедрала, много голяма и значима. Там ще открием и гроба на въпросния епископ. Както и мощехранителницата. Ако първо успеем да намерим крещящата стена.

– Гледай, Роухън – възкликна Сузана и във възбудата си задърпа ръкава му. – Виж какво е написано с дребните черни буквички от вътрешната страна на задната корица. Хартийката излезе сама и виждам, че на нея е написано нещо.

– Епископско общество – повтори Маунтвейл. – Точно както подозирахме. Представи си само, общество от хора, посветили се на опазването и укриването на този „дяволски съд“. Това говори за огромно уважение, може би дори страх, от силата на това нещо.

– Бих искала да членувам там – обади се съпругата му. – Представете си ги само как се събират някъде в някоя потайна стая със спуснати завеси. Мислите ли, че все още се срещат от време на време?

– Несъмнено – отвърна Маунтвейл. – А ние никога няма да открием кои са те.

– Като се изключи Тиболт.

– Да, като се изключи Тиболт – съгласи се Роухън. – Именно той е причината за нашето желание да открием това древно вълшебство.

– Клуб – промърмори Филип. – Тайнствена организация, съществуваща вероятно от внушителен брой години. Чудно как е оцеляла от единнайсети век досега. Картата е стара, но не чак осемстотин години, нито пък книгата. Не повече от сто години.

– Имаш право – потвърди Роухън и прокара пръсти по подвързията. – Трябва да е била изгубена, после открита отново.

– Мисля, – заяви виконтът, – че преди да тръгнем за Шотландия, за да търсим мощехранителницата и „дяволския съд“, трябва да посетим един от моите учители – мистър Лионайн Бъдсмън. Ако не е член на този клуб, поне ще е чувал за него. Той знае всичко. Мисля, че колкото повече информация съберем за това, толкова по-добре. Може би – додаде той и се намръщи, – може би дори така ще бъдем и в по-голяма безопасност.

Тримата се спогледаха. Сузана разбра, че всеки един от тях мислеше за магията, която бе по-стара отколкото можеха да си представят, магия, която може би твореше злини и която, ако бъдеше открита първо от Тиболт, щеше да му донесе безгранична власт.

* * *

Учителят на Филип не беше просто стар, той беше престарял. Роухън се ръкува със страх с него, да не би да счупи крехките му кости. Старецът се добра, клатушкайки се, до своя стол, и отметна глава – очевидно стара привычка – така че гъстата му бяла коса се разпиля по гърба. „Неговата малка суета“ – помисли си Роухън, очарован. Виконтът разпита любезно мистър Бъдсмън за здравето му. Последният насочи сълзящите си очи към тавана и отвърна, че ако не умрял до сутринта, нямало да бъде по негова вина.

Думите му накараха гостите да замлъкнат за момент.

– Сър, лорд Деренкорт казва, че знаете всичко, което заслужава да бъде научено – започна баронът, след като отпи от чая, сервиран им от извънредно стария иконом. – В такъв случай трябва да сте чували и за Епископското общество. Знаете ли нещо за него?

В този миг, без предупреждение, в салона влезе лорд Балантайн. Той се поклони на младата жена, а след това и на двамата ѝ придружители.

– Интересна среща, няма две мнения по въпроса. Добър ден, сър. Добре изглеждате. Имате повече коса от мен самия. Винаги съм се питал доколко е справедливо това.

За изненада на Сузана старецът се наду, буквално се наду и отметна отново глава.

– Застоялият и много топъл въздух запазват косата, Балантайн. Това не е никаква тайна. А всички вие младите, ходите на открито и нощем оставяте прозорците си отворени, докато спите. Нищо чудно, че ви се случват какви ли не неприятни неща.

– Несъмнено имате право, сър – отвърна Филип. Надмогна недоволствието си от неочакваната поява на мировия съдия и додаде: – Имаме нужда от помощта ви. Казах на моите приятели, че вие знаете всичко. Ще ни кажете ли нещо за Епископското общество?

Старецът се настани отново на стола си, подобно на насекомо – в своята какавида. Обви с крехките си, осяяни със старчески петна ръце чашата с чая.

– Всичко започва горе-долу по времето, когато съм роден; негов

инициатор е някой си епископ Джакспар, отдавна покойник. Не знам как е станало, но той се натъкнал на документация, свързана с тази стара легенда, забравена от векове. Според нея, в много стари времена, папа Лъв IX дал на Макбет, крал на Шотландия, мощехранителница, в която се намирало древно вълшебство, известно като „дяволския съд“. Така и не разбрах какво точно представлява този съд. Дори видът и същността му да са известни на някои от членовете на това общество, те го пазят добре в тайна. „Дяволски съд“. Предизвиква любопитни представи, нали? Кара човек да се сеща за вещици и вълшебни отвари, подивели отшелници с дълги бели коси и магически пръчици. От друга страна, може би е наистина някакъв съд, някаква чаша, нещо, в което се слага течност. Звучи странно, нали? Какво би могъл да представлява подобен съд? Кой знае. Единствената друга информация, с която разполагам, е, че „дяволският съд“ се смята за опасен. Може би действието му е зло. Името му определено е злокобно. Всичко това, естествено, са само предположения.

Тъй като старецът замълча и започна да отпива от чая си, лорд Балантайн рече:

– Предполагам, че всичко това е свързано с епископ Раундтрий. Но не мисля, че някой от вас ще ми каже за какво точно става дума.

– Ние със сигурност не знаем нищо повече от вас – отвърна Роухън.

Мировият съдия изсумтя.

– Познавате ли някои от членовете на епископското общество, сър? – попита замислено Сузана.

– Горкият стар Раундтрий бе един от тях. Кой друг ли? Предполагам, че никой не знае, в това число и много от самите членове. Чувал съм, че се събират на много малки групи. Това бе добър въпрос, млада госпожо – добави мистър Бъдсмън и кимна одобрително към нея. – Аз, въ, предполагам, че сте млада?

– Да, сър. Вярвате ли, че „дяволският съд“ съществува наистина?

– О, да. Защо не? А сега бихте ли ме извинили, време е да си почина.

Както бе говорил ясно и свързано, старецът изведнъж захърка тихичко, отпуснал назад глава, с разпиляна върху раменете прекрасна бяла коса, отворил леко уста, в която се виждаха последните му три останали зъба.

Лорд Балантайн поведе тихо малката група към вестибюла. Там ги пресрещна друг престарял човек, същият, който бе опитал да им сервира чай. Той успя да направи нещо като поклон.

– Господарят ми помогна ли ви?

– Да – отговори Роухън. – А сега си почива.

Икономът кимна.

– Прави го поне двайсет пъти на ден. Мисля, че ще го последвам.

И той кимна към вратата, а след това заситни към салона, където похъркваше мистър Бъдсмън.

– Невероятна двойка – засмя се Сузана. – Питам се отколко ли време са заедно?

– По-дълго, отколкото може да си спомни който и да било – отвърна Филип. – Били са заедно по времето на дядо ми.

Щом се озоваха навън, Джубилий Балантайн заяви:

– А сега ще ми кажете какво става. Младият Роланд дойде при мен и ми каза, че сте претърсили кабинета на епископ Раундтрий. Бас държа, че сте търсили „дяволския съд“.

– За нещастие не намерихме нищо – отговори виконтът. – Съмнявам се, че това изобщо има връзка с убийството на епископа. Съжалявам, Джубилий, но това е положението.

– Предполагам, че нямате някоя нова теория относно неговия убиец?

– Абсолютно никаква – каза Роухън.

Роухън дишаше учестено и тежко. Мислеше, че бе дошъл часът да се срещне със Създателя. Надяваше се, че това щеше да бъде верният Създател. Така трябваше да бъде, след като не бе извършил нищо лошо в живота си. Мислеше, че сърцето му ще се пръсне в гърдите. Успя да се изправи на лакти и сведе поглед към своята съпруга. Тя също като че ли щеше да предаде Богу дух всеки момент, изтегнала прекрасната си бяла плът под тялото му. Косата ѝ бе влажна от пот, устните – леко разтворени, дишането – неравно.

Младата жена успя да отвори едното си око и да го погледне. Внезапно придоби замислен вид.

– Все още си в мен.

– Не беше нужно да ми го казваш, Сузана.

Той изохка, неспособен да се удържи да не напъне отново навътре, още по-дълбоко. Реакцията ѝ го очарова – тя надигна хълбоци, но в следващия миг се отпусна безсилно.

– Не, това е прекалено. Искам, но тялото ми е извън контрол. То се носи като есенен лист от ветреца.

– Страхотна аналогия.

– Поне е опит да опиша физическото си състояние. Не беше чак толкова неуспешен. А и способността ти за преценка не е в най-върховата си форма в момента. Желая да призная обаче нещо, Роухън. Мъжете са по-силни. Погледни се само, застанал си над мен и дори си се надигнал, за да не ме смачкаш под тежестта си. Ако отгоре бях аз, сега щях да съм залепена за теб, все едно че отгоре ми е минал ваяляк.

Баронът пък мислеше, че приказките отнемаха много енергия. А тя не спираше да обяснява. Натисна отново навътре. Сузана изохка, после се надигна леко, обви с ръце врата му и го придърпа надолу към себе си.

– Не искам да те смачкам – промълви той, без да се отделя от устните ѝ.

Усещаше я цялата. О, Боже, беше прекрасно.

– Не ме мачкаш, поне не още. Дюшекът е много мек.

– Вероятно заради това Филип ни даде точно тази спалня. Забелязал е, че те гледам като гладен вълк и се е сетил, че това прекрасно легло ще ни свърши чудесна работа.

– Целуни ме пак. Не мога да поема нищо повече. Знам, че засега не

мога повече.

– Как успяваш да навържеш всички тези думи?

Все пак я целуна, дълбоко и страстно. Колкото и невероятно да му се струваше, но тялото му започваше да се изпълва отново с енергия... цялото му тяло. Проявяваше се като свиня. Дали наистина тя нямаше капчица сила повече? Определено я чувстваше абсолютно омекнала под себе си. Тогава започна да се движи по-дълбоко в нея.

– Роухън?

– Хмм?

– Едва сега си дадох сметка.

– За какво?

Движенията му вече бяха станали ритмични, бавни, дълбоки и отмерени.

– Че те обичам.

– Че „какво“?

– Знам, че се познаваме само малко повече от месец. Мислиш ли, че е възможно да те обикна толкова бързо или това е просто страст, която ме заблуждава?

Тя го обичаше? За Бога, сега вече можеше да понесе цялата земя на раменете си, като Атлас. Обичаше ли го? Намали темпото и поклати глава, вперил поглед в лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени. Не, това бе сладострастие, чисто прелестно сладострастие. Подобна самоизмама не бе чак толкова лошо нещо. Но все пак ако не беше само страст, а нещо повече... Да бъде обичан от Сузана, това бе нещо друго... усети нов прилив на енергия.

– Ела отново при мен, Сузана – промълви той, без да се отделя от устата ѝ, като погълна възклицанието ѝ от изненада и удоволствие, когато проверя ръка между телата им.

Този път разбра, че това бе краят за него. Само след миг вече нямаше да принадлежи на тази земя. Щеше да се превърне в духовно същество. Щеше да се носи над нея в мрака и да ѝ се възхищава като истински призрак.

Ако цената за това щастие бе да се превърне в призрак, той бе готов да я плати. Това означаваше да отдаде всичко от себе си на своята съпруга.

Беше толкова потен, че очакваше всеки момент да се хлъзне от нея. Тя бе не по-малко потна.

– Сузана?

Никакъв отговор, само леко помръдване на два пръста на лявата ѝ

ръка, поставена върху рамото му.

– Нима не си готова да ми изрецитираш някоя пиеса на Шекспир? Беше много добра в това отношение след първия път тази вечер. Говореше красноречиво, с нерв. Какво има?

Отново никакъв отговор, само леко ошипване с двата пръста на лявата ѝ ръка, все така поставена върху рамото му.

– Сладострастието е нещо прекрасно – продължи да обяснява баронът, – наистина прекрасно. Наистина ли мислиш, че е възможно да ме обичаш, че не се заблуждаваш заради изключителното ми майсторство като любовник? Помня като ми каза, че имам красиви очи. Сериозно ли говореше?

Сърцето му със сигурност щеше да се пръсне, ако продължаваше да използва енергията си за образуване и изричане на думи. Дали го обичаше наистина?

Младата жена се надигна на лакът, все така със затворени очи, и го ухапа по рамото.

Маунтвейл сведе глава и я целуна по носа.

– Ще помисля по това, Сузана. Мъж с моята репутация естествено е свикнал да чува дамите да му казват поне на всеки час през половината дни в годината, че го обичат, че го обожават, даже, че го боготворят. Какво ще кажеш?

За свое собствено учудване, младата жена го бутна от себе си, така че той се търкулна на една страна.

– Какъв песоглавец си – рече тя и се притисна в него, като хапеше лекичко и го целуваше по врата, раменете, гърдите. След това се отдръпна, за да го погледне. – Омъжена съм за песоглавец с репутация. Съжалявам, Роухън, но съм мислила много върху това. Реших, че трябва да се отървеш от всички останали жени. Не искам да разочаровам Шарлот, но не мисля, че ще ти позволя да ги задържиш. Ще бъдеш с мен всяка нощ, в противен случай не ти се пише нищо добро. Мога да бъда зла, когато се наложи. Много зла.

– Добре.

– Добре „какво“?

– Никакви други жени повече. – Баронът се прозя, погали едната ѝ гърда, после се почеса по корема. – Как бих могъл да отида при друга жена? Та ти ме изтиска като лимон. Едвам дишам. Физическата ми същност е на края на силите си. Сърцето ми може да спре всеки момент.

– Добре – отвърна Сузана и го целуна по гърлото. – Божичко, мокра съм от теб.

Роухън потрепера, като се сети, че семето му сега се намираше в нейното тяло.

– Не забравяй, че ти участва активно в това незабравимо преживяване. Не цялата мокрота е от мен.

Отпусна се по гръб, като я повлече със себе си. Тя се сгуши в него, поставила длан върху корема му и глава – на рамото му. Обичаше неговия мирис. Съзнаваше, естествено, че той не ѝ се бе обяснил в любов. Но бе изминал само един месец. Той трябваше да скъса с куп лоши стари навици, преди да си даде сметка колко хубаво би било да я има за съпруга, да има само една жена – по-точно нея самата – която ще бъде с него до края на живота му.

Не, не можеше да се очаква от човек с неговата репутация да забрави толкова бързо невероятното разнообразие от прекрасни жени, готови да изпълнят всяко негово желание във всеки миг. Просто искаше отсега нататък да бъде единствената жена за него.

Маунтвейл я целуна по челото, по ухото и измърмори нещо за това, колко красива била и колко задоволен го карала да се чувства. Сузана заспа с усмивка на лицето, изпълнена с надежди. Сънува някакъв шотландски крал с шотландска национална поличка и изрисувано със синя боя лице. Той крещеше на някакви войници, не на своите войници, които бяха внушителен брой, а на някакво друго, огромно множество въоръжени мъже, които стояха на значително разстояние пред него. Огромният широк меч се поклащаше ритмично над главата му. Кралят бе изключително силен. В този момент той внезапно се обърна към нея. По лицето му нямаше вече синя боя. Пред нея вече не стоеше шотландски крал, не стоеше Макбет. Това бе Тиболт.

Молеше се Тиболт да не е убиецът на епископ Раундтрий, но знаеше, че дори да не бе го умъртвил лично, бе запознат с плана и го бе одобрил.

Колко странно, че животът можеше да бъде толкова вълнуващ и същевременно да бъде изпълнен с такава трагедия.

Нямаше търпение да разбере какво представляваше „дяволският съд“.

* * *

Тръгнаха от Динуити Манър на следващата сутрин, преди още да се бе развиделило напълно. Слава Богу не валеше. Денят обещаваше да бъде топъл и слънчев. Щяха да им бъдат нужни пет дена, за да стигнат до Дънкелд. Катедралата в това градче бе построена през 815 година,

както бе прочел предишната вечер в един справочник Филип.

Роухън въздъхна, притисна здраво своята съпруга към тялото си и усети меките ѝ гърди в ръката си. Тя зарецитира тихо:

Под надгробния камък на игумена,
Надолу по изгнилите стълби.
Достигни и влез в крещящата стена,
Дяволският съд е помежду.

– Не мога да си го избия от ума – обясни Сузана. – Непрекъснато си го повтарям. Надявам се, че когато открием нещо, ще разбере какво да направя и къде да отида.

– Аз също го запомних наизуст – рече баронът. – Двамата си приличаме много, Сузана. И това ми харесва.

Виконтът завъртя очи.

– Е, аз пък не приличам нито на единия, нито на другия, но пак запомних проклетото нещо. Така, помолих Рейли, кочияша, да държи очите си отворени и да внимава дали след нас няма да се проточи „опашка“. При последното спиране ми каза, че засега не е забелязал никого.

– Слава Богу – промълви младата жена. И додаде: – Но аз нямам доверие на Тиболт. Никакво доверие.

– За нещастие трябва да се съглася с теб – отвърна лорд Маунтвейл. – Затова трябва да бъдем все така бдителни.

Дънкелдската катедрала, преустроена от църква в катедрала през 1127 година от Дейвид I, както ги бе осведомил Филип, се намираще на „Кътидрал стрийт“ сред дебели дъбове и платани, градини и алеи в близост до река Тей. На отсрещния бряг се издигаха хълмове, покрити с гори. Катедралата имаше остра нужда от реставриране. Както обясни съдържателят на местния хан, проектът за това щял да се осъществи когато му дойдело времето, както ставало с всичко от граждански характер. Роухън огледа добре, за да открие по-старата част на сградата от дванайсети век. Въпросният игумен сигурно лежеше някъде там.

Ханджията притежаваше една от т.нар. „Малки къщи“ по „Кътидрал стрийт“. Те били построени отново след опустошенията, причинени от битката през 1689 година. Страноприемницата разполагаше само с шест малки стаи, с малка трапезария и с бирария.

Сузана бе толкова възбудена, че не я съдържаше на едно място, за да слуша безкрайните обяснения на милия старец, изречени със силен провинциален акцент.

– Сигурно съ чудите к'ва ѝ тъз битка от 1689 година, а? Тя ѝ между планинците и крайните роялисти. Да, планинците си пробиват път до града, но другите опожарили всичко. От града не останало нищо. Изгорен бил до основи, та и по-надолу. Туй бил краят на каузата на Джеймс II. Уилям и Мери си осигурили английския трон.

– А катедралата – попита Роухън, когато ханджията отвори вратата към една миниатюрна, но очарователна стаичка с дървен таван, тясно легло и дълъг тесен прозорец, който гледаше към реката. – Какво е станало с катедралата?

– О, оцеляла ѝ доста добре, както виждати сам, но има да съ върши много работа по нея.

– А кои са най-старите ѝ части, онези от дванайсети век? – заинтересува се баронът, когато възрастният човек отвори вратата към друга една спалня; нейното легло бе достатъчно широко да се съберат двамата със Сузана, но само ако се притиснат силно един към друг.

Тъй като нямаше място за гардероб, на стената бяха сложени редица окачалки. В ъгъла на стаята имаше красив копринен параван. Колкото и очарователно да изглеждаше, младата жена не бе убедена, че би искала да прекара живота си тук.

– Стените на главния кораб са от самото начало, със сигурност съ по-стари от гробовете наоколо. По-голямата ѝ част ѝ от четиринайсетото столетие. Шъ видити, чи главният и страничните кораби нямат покрив от светотатството на дивата Реформация от 1560 година.

Сузана, която вече бе на края на издръжливостта си, се приближи до тесния прозорец, дръпна белите дантелени пердета и се загледа към красивата река, заобиколена от градини и дървета.

Когато най-после бяха пристигнали в малкото градче, Роухън си мислеше, че е уморен до мозъка на костите си. Но сега, като гледаше тази красива стара катедрала със струпани край стените ѝ отломъци, с липсващи части от покрива и въпреки това все още с горд и прекрасен вид, той се запита как ли трябва да е изглеждала преди светотатството от 1560 година. Или може би беше светотатството от 1689 година?

Филип стоеше на прага на стаята им и потриваше ръце, а очите му блестяха.

– Готови ли сте за една разходчица?

Катедралата се издигаше елегантно от засенчените от дървета поляни край Тей. Местните жители оглеждаха тримата млади хора. На някои лица се четеше подозрителност, на други се появяваха усмивки. Градът бе много малък, но оживен. По улиците се движеха домакини с

кошници в ръце, със старомодни рокли и широки шалове, кръстосани пред гърдите и завързани отзад на кръста.

– Не се сетих за това – рече баронът. – Привличаме вниманието. По дяволите, сега вече не виждам как можем да поправим стореното. Дори да сложим местните дрехи, пак ще привличаме вниманието.

– Тогава нека да се държим като младоженци и да посетим катедралата.

Роухън се засмя, постави дланта ѝ върху ръката си и тримата се запътиха към храма.

– А, ти Филип, можеш да ѝ бъдеш брат.

Тръгнаха сред развалините, като гледаха внимателно.

– „Под надгробния камък на игумена“ – рече Маунтвейл. – Ето ви гроба на Волф от Баденох, който и да е той.

Минаха предпазливо през главния кораб от дванайсети век, като внимаваха къде стъпват, тъй като тук бяха свили гнездата си най-различни видове птици, от чиито курешки плочите на пода бяха побелели.

Първа го видя Сузана. Гробът се бе слегнал сред камъните, а името на лежащия в него човек бе почти заличено.

Роухън се отпусна на колене, извади носната си кърпа и избърса внимателно мръсотията, наслоена върху надписа.

– Това е гробът на игумена на Дънкелд, на име Кринън. Умрял през 1050 година, не по-малко от седемдесет и пет години преди построяването на катедралата. Значи тялото му е било пренесено тук по-късно, в знак на уважение. Някой от неговите последователи, посветен в тайната, трябва да е поставил „дяволския съд“ тук. Под гроба сигурно има някакъв проход или катакомби. Да – продължи младият мъж, – и също трябва да има начин да се отмести надгробният камък.

Сега вече и тримата стояха на колене и опипваха внимателно краищата на гроба. Най-сетне Маунтвейл подсвирна.

– Мисля, че открих нещо.

– Не още – прошепна Филип и се изправи припряно. – Имаме си компания.

Група посетители влязоха в храма, водени от един свещеник. Той ги запознаваше с историята на катедралата и с всяко едно светотатство. Не можеха да правят нищо преди тръгването на групата, което щеше да стане не по-рано от половин час.

После пък дойдоха някакви момчета да ловят птици.

Най-после останаха отново сами.

– Хайде – възкликна Роухън, – давайте. – Отпуснат на колене, той

опипваше левия ъгъл на гроба. – Това е нещо като резе, добре скрито. Виждате ли някого наоколо?

– Няма жива душа – отвърна виконтът и клекна до своя приятел.

Сузана се надвеси над него.

Той вдигна пръстена на резето. В началото не се случи нищо. Баронът го хвана по-здраво и дръпна още по-силно. Чу се слаб, пъшкащ звук.

Лорд Деренкорт се присъедини към него и двамата заедно дръпнаха нагоре халката. Бавно се издигна и целият камък.

– А – възкликна Сузана. – Прогнилите стълби бяха споменати в ключа към загадката. Ще им хвърлите ли един поглед? О, Боже, не се сетихме да донесем свещи, а тук е тъмно като в рог.

Мъжете се изправиха и изтупаха прахта от дланите си.

– По-добре да се върнем след като се стъмни – заяви Маунтвейл. – Не желая да рискуваме някой да влезе. Освен това нямаме представа какво ни очаква долу, след като слезем по тези стълби.

– Крещяща стена – подсказа съпругата му и потръпна. – Това определение не дава мира на въображението ми.

– Нямам търпение да разреша тази загадка – обади се Филип и потри ръце.

Върнаха се в хана в третата „Малка къща“ на „Кътидрал стрийт“. Вечерята бе вкусна, но точно сега храната не ги интересуваше особено. Най-сетне стана достатъчно късно.

Мъжете облякоха тъмни дрехи. Сузана се притесняваше заради своята рокля в бледосребрист цвят, която ѝ се струваше ярка като сигнален огън.

– Не, съвсем е добра – успокои я съпругът ѝ, привлече я към себе си и я целуна по устата. – Толкова си сладка – промълви той, без да се отделя от устните ѝ.

С огромно задоволство усети издйническия трепет на тялото ѝ. Виконтът ги наблюдаваше, ухилен до уши.

– Вие наистина ме шокирате. Аз не съм семеен човек. Съвсем сам съм на този свят, абсолютно невинен и неосведомен за тайнствата на брачния живот. Ентузиазмът ви е заразителен. – Въздъхна дълбоко. – Чудя се дали някога ще намеря жена, която да ми угажда така, както угаждаш ти на Роухън, Сузана.

– Ще поговоря с нея, когато я откриеш. Ще ѝ обясня как стоят нещата. Ще ѝ обясня как да прави съпруга си блажено щастлив и доволен.

– Благодаря. – Филип се поклони церемониално. – Така, а сега да

Дивият барон

донесем стълбата от конюшната.

– Добра идея – съгласи се баронът.

31

Минаваше полунощ. На улицата не се виждаше жива душа. Нито пък в катедралата. Лъчите на пълната луна се промъкваха през дупките в покрива и образуваха странни форми. Разтревожени, птиците се размърдаха в гнездата си. Призрачните сенки се движеха без видима причина. Сузана се притисна към своя съпруг.

– Това е място за богослужения, а аз съм уплашена до смърт – прошепна тя.

– Аз също – отвърна баронът и я прегърна силно. – Радвам се да видя, че тук няма друг освен нас и птиците. А, ето го гроба на нашия игумен. Мислиш ли, че е знаел за „дяволския съд“?

– Ако се вярва на историята, игуменът Кригън е един от враговете на Макбет – рече Филип, като подпираше внимателно стълбата на стената. – Макбет убил сина му и след като се възкачил на трона, игуменът се опитал да го свали от власт, но така и не успял. Струва ми се, че неговият гроб е по-скоро удобно средство да се скрие онова, което се намира под него.

– Скоро ще разберем.

Един гълъб излетя шумно точно над главите им. Виконтът изскърца със зъби, когато една курешка се приземи право върху жакета му.

Двамата мъже опънаха халката и след малко, като скърцаше и пшкеше в резултат на стотици години на неупотреба, камъкът, който покриваше гроба, започна да се издига.

– Внимателно – прошепна Маунтвейл. – После ще трябва да го поставим обратно на мястото му.

Под него се издигаше стена от мрак. Младата жена приближи свещите. По изгнилите стъпала заиграха сенки.

– Надявам се, че не е прекалено дълбоко за моята подвижна стълба – каза Филип и я спусна в непрогледната дупка. Тя се удари в дървените стъпала и те се разпаднаха. – Слава Богу. Не е чак толкова дълбоко. Ето, здрава земя.

Двамата мъже се обърнаха като един към Сузана.

– Не си го и мислете – заяви тя, поставила ръце на хълбоците.

– Ти си с тази проклета рокля. Ще се спъваш непрестанно в нея и най-много да си счупиш врата.

– Не, ще си вдигна полите и ще ги завържа. – Измъкна дълга връв

от джоба на пелерината си. – Подготвила съм се предварително. Никакви спорове повече. Това засяга колкото вас, толкова и мен. Дори мен повече отколкото Филип. Няма да успеете да ме държите далече от това приключение.

– Но ние имаме нужда от някой, който да наблюдава, да ни предупреди, ако се появи човек; да внимава камъкът да не падне обратно на мястото си и да ни зазида тук.

– Остави я, Филип. Ще ни позволиш ли поне да минем преди теб, Сузана?

– Ако се закълнеш, че няма да ме оставите тук.

– Кълна се. – Съпругът ѝ съблече жакета си и го постла върху камъните. Слезе пет-шест стъпала надолу по подвижната стълба и рече: – Добре, а сега ми дай свещите.

Преди да му ги подаде, младата жена хвърли за последен път поглед из катедралата. Нямаше никой.

Черният кладенец се освети, но все още не можеше да се види нищо. Просто отвъд светлината се виждаше нова стена от тъмнина.

– Какво виждаш?

– Все още нищо, Сузана. Сега вече съм стъпил на твърда земя. Песъчлива е. Виждам толкова надалеч, колкото ми позволява светлината. Все още нищо. Това прилича повече на пещера, отколкото на катакомба. Бих казал, че сме на около два метра и половина под земята.

– Дръж се, Роухън, идвам.

Скоро лорд Деренкорт също стъпи на земята.

– Боже, ама наистина е тъмно тук.

– Идвам!

Баронът едва не падна, когато видя, че бе привързала полите си над талията. Протегна ръце, за да я обхване през кръста, но тя рече, без да го погледне.

– Аз съм добре. Няма да ви бъда в тежест. Стой настрани. – Щом стъпи на земята, младата жена развърза спокойно полите си и ги пусна. – Надявам се, че няма насекоми или плъхове.

– Ще им викна да се качат по моя крак, ако ги видя – обади се Филип. – Така, а сега накъде? Този коридор изглежда върви в двете посоки.

Роухън замълча за момент.

– Намираме се под главния кораб, приблизително под мястото, където би трябвало да стои парапетът за хора. Мисля, че трябва да вървим към олтара. – Пое свещите от приятеля си и се обърна наляво. – Надявам се, че няма течение. Не би ми било приятно да бъда погребан тук в

мрака.

Коридорът не бе по-широк от метър и осемдесет и по-висок от два метра и четирийсет. На места се разширяваше повече, после се стесняваше отново. Стените бяха гладки. Засега нямаше завой. Почвата под краката им си оставаше все така песъчлива. Движеха се в посока, обратна на реката. Въздухът беше застоял, натежал от непомятливостта на столетия прах. Дишаше се трудно.

– Сега търсим стената, която крещяла – обяви Филип.

Появилата се насреща им паяжини заприлича на деликатни капчици вода. Роухън се отклони от нея, съпругата му го последва.

Внезапно коридорът изви рязко вдясно и пред тях се изпречи стена. Тя бе пълна с черепи – десетки, стотици черепи.

Младата жена хлъцна, но не си позволи да извика. Баронът вдигна по-високо свещите.

– Това е или катакомба, или е било използвано като такава по време на някое от непрестанните опустошения на този град. Питам се дали телата са струпани зад черепите.

– Стената, която крещи – рече лорд Деренкорт и пристъпи по-близо. – Невъзможно е да се каже колко са стари тези неща. Нищо чудно да са дори отпреди опустошенията.

– В указанието се казваше да се бръкне в крещящата стена – промълви Сузана. – О, Боже.

– Дявол да го вземе – възкликна Роухън. Подаде ѝ свещите и започна да навива ръкави.

Приятелят му го последва.

– Аз също ще се включа – обяви твърдо младата жена и постави свещите на земята.

– Няма достатъчно място – възпротиви се съпругът ѝ. – Стой назад, Сузана, и дръж високо свещите. Точно така. Не се оплаквай. Не е необходимо да вършиш всички мръсни неща, за да участваш в приключението. Позволи на мъжете да се повъргаят малко в калта.

Усещането на разпадащи се черепи бе може би най-отвратително нещо, което бяха изпитвали в живота си двамата приятели.

– О, Боже, тук е пълно със зъби, Роухън. Непрекъснато ги избутвам от устите.

Нямаше друг начин. По пясъка започнаха да се сипят части от черепи.

– Охо, това няма край – произнесе баронът, като опитваше да не мисли за онова, което правеше. – Ръката ми е влязла вече цялата. Там са

телата. Очевидно онзи, който е замислил проекта на мястото е сметнал за най-добре да разположи първо черепите, като най-сигурно средство за защита.

Сузана се обади иззад гърба на съпруга си:

– Не забравяйте какво се казваше в указанието:

Достигни и влез в крещящата стена,
Дяволският съд е помежду.

– Интересно между какво? – попита Филип, като продължаваше да бърка колкото се може по-внимателно; това обаче не помагаше и по пода се сипеха непрекъснато натрошени кости. – С това „помежду“ очевидно искат да кажат, че дяволският съд се намира между костите и задната стена, нали? Може ли да означава нещо друго? – Направи пауза и възкликна: – Чакай, чакай, май открих нещо, което не е нито кост, нито череп.

И бавно измъкна някакво сандъче – мощехранителница. Беше напълно идентично с рисунката от платнената книга.

Беше толкова старо, че имаше опасност да се разпадне всеки момент в ръцете му. Постави го безкрайно предпазливо на земята.

Роухън и Сузана вече бяха коленичили до него и се взираха в дървото, невероятно красиво дървено сандъче, обковано отстрани със злато и сребро.

Баронът подръпна внимателно дебелия пръчка, която поддържаше кутията откъм капака.

– Няма да се отвори – промърмори той. – Дявол да го вземе, няма да бъде морално да разбием сандъчето. Искане ми се проклетото ключе да бе в нас.

– Не е нужно да желаш повече, Роухън. Ключето е в мен. Ето го.

* * *

Това бе Тиболт Карингтън. Сузана се изненада толкова много, че се извъртя и се отпусна по задник на земята. Взираше се невярващо в девера си, застанал на не повече от метър от тях, с голям и заплашително насочен насреща им пистолет. В другата си ръка държеше свещ, а на златна верижка се полюляваше въпросното златно ключе. Единствената свещ обясняваше факта, че не бяха забелязали друга светлина освен тази, която идваше от техните свещи.

Баронът се изправи много бавно.

– Тиболт. Не разбрахме, че ни следваш. А при това се оглеждахме.

– Здравей, братко. А това, предполагам, е не по-малко скандалният Филип Мърсър?

Виконтът също се изправи бавно и застава малко встрани от приятеля си.

– Да. А ти вероятно си набожният, благочестив свещеник, обичан безкрайно от стадото си?

– По-благочестив, отколкото който и да е от вас, копелета такива. Роухън, Мърсър спал ли е вече с майка ни? Не, съмнявам се. Той трябва да е на двайсет и шест или на двайсет и седем години, следователно прекалено стар за скъпата Шарлот.

– Ще трябва да питаш нея – отвърна лорд Маунтвейл.

– Може и да го направя. Знаех, че ще очаквате да ви последвам до тук. Затова двамата с Теди бяхме изключително предпазливи. Знаехме също, че идвате в Шотландия. Въпросът бе къде по-точно в Шотландия. А сега искам Сузана да ми подаде ковчежето. Много пъти съм се питал дали то съществува наистина, дали подобно чудо би могло да оцелее, погребано, изгнило. Толкова е старо. А сега е мое.

– И „дяволският съд“ е вътре – произнесе Роухън, вперил поглед в оръжието в ръката на брат си.

– Моля се да е така. Видях ви като отидохте в дома на стария мистър Бъдсмън. Предполагам той ви е разказал всичко, което е знаел за Епископското общество, за епископ Джакспар. Онова, което не може да знаете, е, че въпросният Джакспар очевидно е облекчил последните дни на един стар рицар тамплиер. Та той именно му казал за съда и му дал древните писания, ключето и една разпадаща се карта, като го помолил да ги пази като зениците на очите си, тъй като бъдещето на човечеството отсега нататък се намирало в неговите ръце. Признал, че тамплиерите съхранявали тази тайна в продължение на столетия, но вече не останал човек, на когото да се довери. После умрял... или Джакспар го убил. Кой знае? Та именно епископът ни е оставил платнената книга, в която преписал всичко от разпадащия се оригинал. Вие намерихте книгата, нали така?

– Знаеш, че сме я намерили. Как иначе щяхме да се доберем до ковчежето?

– Разбрах го, когато ви видях да излизате тримата от дома на епископ Раундтрий, като се опитвахте да си дадете вид, че не сте открили нищо. Успяхте да ме развеселите доста, тъй като нито един от вас не успяваше да прикрие възбудата си. Намерихте също така и другата

половина на картата, нали?

– Да, тя е в книгата – отвърна баронът.

– Но нейната половинка е в мен. Как тогава успяхте да се доберете дотук?

– Аз я прерисувах – обади се Сузана.

– Значи човек може да те използва не само за онова, за което вече всички знаем, че ставаш. А сега ми подай ковчежето, Сузана.

– Чакай – възкликна лорд Маунтвейл. – Само един момент, Тиболт. Кажни ни сега какво представлява този „дяволски съд“? Каква е тази негова сила? Въобще каква е цялата тази тайнственост?

– Разказах на твоята съпруга за неговата мощ. С негова помощ аз ще управлявам света. И ще живея вечно. Ще бъда бог. Няма какво повече да ви кажа.

– Напротив, има – намеси се Филип. – Какво е това?

Викарият се изсмя.

– Скоро сами ще се убедите дали съдът е това, което вярвам.

– Къде е Тиодор Миках?

– Чака ме в катедралата. Патрулира.

– Какво ще направиш, след като ти дам ковчежето?

Младият мъж сведе поглед към снаха си.

– Няма да те убия, макар да не заслужаваш. Дори теб, братко, макар да си развратен, порочен и перверзен като нашите родители. Въпреки всичко няма да убия никой от вас; аз съм Божи човек.

Филип направи друга съвсем малка крачка. Сега вече двамата с Рохън бяха заобиколили от двете страни викария.

– Достатъчно, дявол да го вземе. Дай ми ковчежето, Сузана. Бъди много предпазлива с него. По-старо е отколкото можете да си представите.

Младата жена пое съвсем бавно и внимателно кутията. Страхуваше се да не се разпадне в ръцете ѝ. Беше тежко. Направи двете крачки, които я деляха от девер ѝ.

– Не можеш да го вземеш. Нямах свободна ръка.

Той осъзна, че тя имаше право. Сузана бе готова да се закълне, че го видя да се изчервява.

– Дай го до мен и го постави на земята. Скоро ще видите „дяволския съд“. – Подаде ѝ ключето. – Ето, отвори го. И не се опитвай да се правиш на героиня, за да не прострелям съпруга ти.

– Той е също така и твой брат.

– Няма да го убия, само ще го раня в коляното. Няма да може да

ходи никога повече. Може би дори някои от многобройните му любовници ще го изоставят. Кой знае?

Младата жена пое верижката от дланта му. Почувства топлината, която се излъчваше от миниатюрното златно ключче. Беше доволна, че ръцете ѝ не трепереха, макар да бе уплашена до смърт. Как да го възпре? Какво да стори? Забеляза, че Роухън и приятелят му вече бяха на достатъчно разстояние един от друг. Въпреки това ако единият успееше да се добере до натрапника, той щеше да успее да простреля другия.

– Нужна ми е повече светлина – заяви тя, след като известно време плъзга пръсти по дебелия дървен капак. – Не мога да намеря ключалката.

Тиболт се наведе и постави единствената си свещ на земята и заопипва бавно дървената повърхност на ковчежето. Той също не откри търсената дупчица. И въздъхна горестно.

– Всичко в този живот е трудно. Аз съм само на двацет и четири и вече съм го разбрал.

– Почакай да те открия аз – обади се невъзмутимо Роухън, – и тогава ще започнеш да осъзнаваш истински колко труден може да бъде животът.

– Дон Жуанът заговори. Заплашва. О, да, знам, че си бележит член на спортния салон, че малцина се осмеляват да тренират на ринга с теб от страх да не им разбиеш зъбите. Няма да се изненадам, ако науча, че си изпозастрелял някой и друг съпруг, след като си прелъстил съпругите им.

– Нима наистина имаш такова мнение за мен, Тиболт?

Викарият сви рамене.

– Ти си като нашите родители. Те са неморални, порочни. Стариият умря, но тя е още жива. А, намерих я. Пръчката е просто декорация. Ключалката е точно там, където ковчежето започва да се разширява.

И погледна встрани за миг. Младата жена се хвърли отгоре му и го събори с тежестта си на гръб, сграбчила с две ръце дланта, в която той стискаше пистолета.

– Кучка! – Удари я силно с юмрук в челюстта. Тя извика и изгуби съзнание, като се отпусна върху му. – Не, братко, не мърдай, или ще я убия. Стойте настрани, и двамата!

– Не, Роухън, не.

Гласът на Филип беше тих и спокоен.

– Така, нека сега да се освободя от нея и ще видим с какво разполагаме тук. Не се приближавай, Роухън, тя е добре.

Викарият се надигна на колене пред кутията.

– И двамата направете две крачки назад. Точно така, до онези прекрасни черепи.

Тиболт пхна ключето в ключалката. Не се случи нищо. Той изруга, като го въртеше предпазливо напред-назад. Най-накрая то се превъртя.

„Сега или никога“ – помисли си баронът, готов да се хвърли. В този момент брат му вдигна глава, усмихна се и насочи пистолета към гърдите на съпругата му.

– Да, Роухън, само се опитай.

Лорд Маунтвейл вдигна ръце и замръзна на място. Викарият вдигна капака. В този момент Сузана се надигна и впери поглед в девер си.

– Добре ли си, скъпа?

– Да, но малко замаяна.

Сега вече Тиболт не поглеждаше към тях, но държеше оръжието си все така близко до гърдите ѝ.

Взираше се в ковчежето. Очите му се разшириха, лицето му се озари от ликуваща усмивка.

– „Дяволският съд“! – промълви той. – Да, да, точно такъв съм си го представял. – Започна да гали нещо с ръце. – Толкова стар, толкова почернял, точно такъв, какъвто би трябвало да бъде. Никога не съм вярвал, че има нещо общо с дявола, но сега вече ще разбера със сигурност.

– Какво е това?

Баронът направи крачка напред.

32

– Не мърдай, братко!

Викарият извади бавно чаша със столче от мощехранителницата. Беше златна и толкова стара, че изглеждаше черна. По нея нямаше никакви орнаменти, никакви скъпоценни камъни. Беше висока около двадесет сантиметра. Кой знае как успяваше да блести дори в този мрак.

– Това значи е „дяволският съд“ – промълви Филип. – Наистина е съд – чаша, много стара чаша. Но какво е нейното значение? Какво представлява всъщност?

– Скоро ще разберем. Вземи чашата, Сузана. Да, точно така, действай много внимателно. Както казва Деренкорт, тя е много, много стара. – Тиболт бръкна в джоба си и извади оттам плоска бутилка. – Дръж здраво чашата. – Сипа само няколко капки в нея. – А сега ще видим. Изпий съдържанието ѝ, Сузана.

Съпругът ѝ подскочи, все едно че го ужили оса.

– Не, Сузана, не пий!

Викарият вдигна пистолета и го насочи към главата ѝ.

– Това, Роухън, е всъщност светена вода, не отрова. А сега, Сузана, ще пиеш ли или да прострелям Роухън?

– Сузана, няма да ставаш изкупителна жертва. Хвърли чашата.

– Ако наистина държиш толкова много на него, Сузана, ще отпиеш веднага или той ще умре.

Младата жена погледна към своя любим. Той беше преbledнял, готов да скочи върху брат си, удържан единствено от ръката на приятеля си, поставена здраво върху рамото му.

– Всичко ще бъде наред – промълви тя. – Обещавам ти, всичко ще бъде наред.

Усмихна му се и повдигна чашата към устните си. Прохладната вода имаше странно сладък вкус.

– Изпий всичко – възкликна Тиболт. – Веднага, дяволите да те вземат.

Снаха му надигна съда и изсипа и последната капка в устата си. А след това преглътна. Викарият я наблюдаваше безмълвно.

– А сега върни чашата обратно в ковчежето.

Тя се подчини.

– Изправи се, Сузана!

– Отрова беше, нали, проклет нечестивец!

Виконтът сграбчи приятеля си за ръката и го дръпна назад.

– Това бе умен ход от твоя страна, Деренкорт. Не ми се ще да превърна брат си в инвалид. – След това се обърна към снаха си. – Изглеждаш съвсем добре.

Тя от своя страна не отделяше поглед от съпруга си.

– Нищо ми няма, Роухън. Не се притеснявай.

Тиболт имаше право – тя изглеждаше наистина добре. Очите ѝ блестяха решително. Тогава баронът произнесе наум една молитва; един Бог знаеше каква бе тази течност.

Без да каже нищо, виконтът отстъпи заднишком и се облегна на стената на коридора, с все така насочен към снаха си пистолет. И внезапно се развика:

– Аз бях прав! За Бога, онези стари глупци са разбрали погрешно всичко. В продължение на столетия са мислили грешно! Аз спечелих!

Другите трима го изгледаха неразбиращо.

– Какво искаш да кажеш с това, че ти си имал право, а старите глупаци се били объркали? – провикна се Роухън. – За какво говориш?

– Това – отвърна брат му, като стисна под мишница мощехранителницата, – не е „дяволският съд“. О, не.

– Какво е тогава? – попита младата жена. – Каква е тази чаша? Защо ме накара да пия светена вода от нея?

– Накарах те да изпиеш светената вода, за да се убедя, че не е оръжие на дявола, предназначено да унищожи всеки, който пие от него. Така поне разказва легендата – че всеки, който пие от тази чаша, умира от страшна смърт. Но това е само една лъжа, препредавана от старите глупаци, за да убият желанието на другите да я търсят. Но ти не умря, дори не ти стана зле. Ти оживя. Изглеждаш дори по-здрава, отколкото преди да пиеш от нея. Светлината в очите ти я нямаше досега.

– Това са глупости, Тиболт – обади се баронът.

В отговор викарият се засмя. Изгледа мълчаливо подред тримата си събеседници.

– Това божествено вълшебно средство не е ни най-малко опасно. То ще ме дари с безсмъртие. И ще ми даде най-голямата власт на земята. – Засмя се отново и в същия момент сграбчи снаха си за ръката и я завъртя към себе си. – Искаш да знаеш, нали? Искаш да знаеш какво представлява. Повечето от вас са прекалено глупави, за да го осъзнаят. Никой от вас няма нужната прозорливост, за да подозре за какво всъщност става дума, още по-малко да го разбере. Всички указания бяха там,

всички до едно, но вие не ги видяхте. Сега вече това е без значение. Тя е моя, тя е моя!

– Какво е това, по дяволите? – развика се Филип.

Без да му обръща внимание, Тиболт рече:

– А сега, Сузана, двамата с теб тръгваме. Не мърдай, Роухън! Тя идва с мен. Ако имате намерение да ме нападнете, първо си помислете още веднъж.

Младата жена не помръдна.

– Ставай и тръгвай, или ще застрелям проклетия ти съпруг! Ще го убия, да знаеш.

– Сузана, любов моя, добре ли си?

Беше я нарекъл „любов моя“. Тя вдигна глава и му се усмихна ослепително.

– Да, добре съм. Не се тревожи за мен.

– Както гледам, май трябва да се тревожи за теб, Сузана. Ако не направиш точно каквото ти кажа, ще те нараня много лошо. Изобщо няма да ме притесни да убия една малка развратница като теб. Сега вече си се убедил в това, нали, братко?

Баронът кимна.

– Да, но ми е много трудно да го приема. Кога се промени, Тиболт?

Чудеше се дали щеше да му отговори. Нуждаеше се отчаяно от време, от частици време, през които брат му можеше да отклони поглед или да се разсее достатъчно, за да му даде възможност да се хвърли върху него. За негова изненада, викарият се засмя и поклати глава.

– Не съм се променял, глупак такъв. Просто се спотайвах под земята и чаках. Знаех, че трябва да има нещо за мен и то се появи. И сега то е само мое, на никой друг – заяви шепнешком той. После поклати глава и погледът му се проясни. – Вече всяко мое желание ще се осъществи.

– Няма ли да ни кажеш какво е това?

Знаеха, че Тиболт си играе с тях, че ги измъчва. Той само се усмихна, като очевидно се забавляваше безкрайно.

– Ти ли уби епископ Раундрий?

Божият човек хвърли поглед към Филип. Изсмя се отново и поклати глава.

– Не. Няма да повярвате, но го уби малкият му иконом, Роланд. Аз се появих, след като глупавият развратник вече го бе ударил по челото. Цивреше като заблудило се момченце, жалкият мръсник. Люлееше се напред-назад над тялото му и ридаше в събраните си длани. Казах му, че ако си държи устата затворена, може и да си спаси кожата. После

запетърсвах кабинета на епископа. Така и не намерих нищо, както вече знаете, тъй като вие направихте откритието. Напуснах минути преди вашето пристигане. Предполагам, че Роланд е измислил някоя чудесна историйка за пред вас и мировия съдия.

– Не ти вярвам – възкликна Сузана. – Не, Роланд бе истински покрусен от смъртта на своя господар. Откри тялото му и повърна. Плачеше неспирно. Беше разстроен. Не, не е бил Роланд, не може да е бил той.

– Раундтрий – заяви с безкрайно презрение Тиболт, – беше проклет педераст. Роланд задоволяваше известно време фантазиите му, така че той го прибра при себе си. Но тогава откри Теди, естествено в резултат на грижливото ни планиране, и бе готов да изпрати хубавичкия Роланд да си върви по пътя. И досега не мога да разбера как Теди успяваше да флиртува с онзи дъртак, без да повърне, но явно се справи чудесно. Епископът го желаше неистово. И когато го каза на Роланд, несретното копеле го уби в пристъп на ревност. Достатъчно по този въпрос – додаде викарият. – Дватама си оставате по местата. Сузана, вземи свещите. Аз ще вървя след теб.

Духна самотната свещ, която бе донесъл. Скоро Роухън и Филип потънаха в мрак.

– Стойте край черепите, господа, или ще застрелям малката курва.

Баронът събу незабавно ботушите си. Взе ги в една ръка и тръгна безшумно след брат си. Филип побърза да го последва.

Обратният път до подвижната стълба им отне като че ли само един миг. Внезапно се чу вик и Сузана полетя върху съпруга си, а двамата заедно събориха виконта.

Чуха Тиболт да говори на човека отгоре – очевидно Тиодор Миках. Чуха издърпването на стълбата, скърцането на дървените куки в ръбовете на отворения гроб.

– Какво представлява проклетата чаша? – провикна се след него Филип.

Викарият се засмя. Звукът им се стори нереален. Той беше вече над тях.

– Сбогом, Роухън.

А след това надгробният камък се стовари над тях по-оглушително от гръмотевица.

Тримата потънаха в непрогледен мрак.

– Никак не си падам по тъмнината – обади се виконтът. – Още като дете го ненавиждах. Наистина.

– Сузана, добре ли си?

– Да, но съм съгласна с Филип. Никога не съм виждала толкова черно черно. Ужасяващо е.

– Това е моята ръка, Роухън, не на жена ти.

– О, извинявай. Поне всички сме тук живи и здрави.

– Играеше си с нас – произнесе замислено съпругата му. – Той не е нормален, Роухън. Трябва да се измъкнем оттук и да го открием. На всяка цена. Трябва да спасим чашата.

Не можеше да я види, но гласът ѝ звучеше напрегнато, устремено.

– Да, права си. Доказа, че е напълно побъркан. Добре ли се чувстваш, Сузана?

Усети пръстите му по лицето си. Целуна дланта му.

– О, да, прекрасно.

– Тогава да се измъкваме оттук. Вече проверихме какво има в една-та посока и видяхме, че коридорът свършва със стена от черепи. Сега трябва да тръгнем в другата посока.

– Не ми се вярва, че ще мога да те вдигна на раменете си, Роухън, и че ти ще успееш да избуташ надгробния камък.

– Нищо не пречи да опитаме, но се съмнявам.

– Ако не открием друг начин да излезем оттук, тогава ще опитаме – обади се младата жена, все така здраво вкопчена в ръкава на барона. – Аз съм много силна. Ще видите.

Тримата се хванаха за ръце, като Сузана беше в средата. Движеха се допрени до стената, като лорд Маунтвейл опипваше пътя със свободната си ръка.

– По дяволите! – промърмори той, след като усети паяк да полазва по кокалчетата на дланта му. – Ще ми се да бях с ръкавиците си.

Стори им се, че вървяха така цяла вечност.

Започнаха да усещат наклон под краката си. Внезапно Роухън се натъкна на стена от пръст и камъни. Трескаво заопипваха повърхността ѝ.

– Нищо – рече най-сетне лорд Деренкорт. – Страхувам се, че сме хванати в капан.

– Не – заяви непоколебимо младата жена, – не сме.

– Знам, че се опитваш да поддържаш духа ни, любов моя, но...

– Не – повтори тя, а въодушевеният ѝ тон все едно че ги заля с ослепителна светлина. – Хайде, да се връщаме към крещящата стена.

– Но ние вече бяхме там – възпротиви се Филип. – Мисля, че по-скоро трябва да отидем под гроба на игумена. Роухън ще опита да ме

вдигне, а аз ще се напъна да отместя камъка.

– Не, той е прекалено тежък. Идвайте с мен!

И тя ги изостави. Чуа само леките ѝ стъпки, които я отнасяха нататък по коридора.

– Ама тя бяга ли? – учуди се виконтът. – Но тук е съвсем тъмно.

– Ще се нарани – провикна се Роухън и се спусна след нея, като се спъваше и проклинаше, но не намаляваше темпото. – Сузана! Почакай ме!

Тя обаче не се спря. Намериха я в другия край на коридора. Беше се подпряла над стената срещу черепите.

Странно, но сега вече не бе чак толкова тъмно.

– Очите ни очевидно привикнаха с мрака – произнесе бавно баронът. – Започвам да различавам нещата.

– Да – отвърна съпругата му. – Сега наистина е доста светло. О, Боже, не мога да достигна резето.

Лорд Маунтвейл я привлече в обятията си.

– Всичко е наред, любов моя. Ще се измъкнем оттук. Не се притеснявай.

– Изобщо не се притеснявам. – Отдръпна се и му се усмихна. – Цялото ти лице е изцапано.

– Нима можеш да ме видиш така ясно?

– О, да, и Филип също, косата ти е посивяла от прахта. А сега, Роухън, застани право срещу стената с черепите. След това протегни колкото се може повече ръка към стената. Ще откриеш едно малко резе. Дръпни го към себе си.

Баронът впери поглед в нея; едвам различаваше очертанията на главата ѝ.

– За какво говориш? Да не си болна?

– Не, направи го, моля ти се. Искам да изляза от това ужасно място.

– Но аз не разбирам... – започна виконтът.

Едва сега лорд Маунтвейл осъзна, че нещо в нея се бе променило. Около нея се излъчваше някакво сияние. Той поклати глава. Не, сигурно се заблуждаваше. Но как тогава успяваха да виждат? Тя му се усмихваше с абсолютно спокойствие. Никога не бе му се струвала по-красива.

– Можеш да виждаш всичко, така ли? – попита предпазливо той, уплашен до мозъка на костите си.

– Да. Не се притеснявай. Издърпай ръчката към себе си, Роухън. Използвана е само веднъж, преди много столетия, но все още работи. Напълно гладка е, така че няма опасност да се нараниш с нея.

Значи тя знаеше тези факти и виждаше въпросната ръчка. Младият мъж се приближи до стената от черепи. Опипом намери пътя до края ѝ и с мъка провря ръка. Не усети нищо освен сухата прахообразна консистенция на стената. Абсолютно нищо друго. Въпреки това бе убеден в правотата на своята съпруга. Натисна още по-дълбоко, почти нос в нос с един череп.

Внезапно почувства някаква изпъкналост. Пръстите му я обхванаха и бавно я дръпнаха към него.

– Намери ли нещо, Роухън? Откри ли го? – вълнуваше се зад гърба му Филип. В гласа му прозвуча недоверие. – Не, не може да си намерил нещо. Сузана няма откъде да знае тези неща, нали?

– По-бързо – извика младата жена. – Скачайте назад!

Никой не се усъмни в думите ѝ. Едвам успяха да отстъпят бързешката назад, като се препъваха, когато се разнесе звук на нещо, което се чупи, последван от силен трясък, от триещи се едни в други и чупещи се кости.

– Боже мили, какво става? – възкликна виконтът и се спусна отново към стената от черепи. Протегна напред ръка. – Черепите ги няма. Боже милостиви, изглежда под тези скелети е имало някаква врата. Когато дръпна ръчката, Роухън, вратата се е отворила и те са изпопадали през нея. Но къде?

Сузана се обади невъзмутимо зад гърбовете им:

– Просто на пода под нас, на не повече от метър и половина по-ниско. А сега върни ръчката на място, Роухън, бързо, бързо.

Той се подчини. Отворената врата се върна на мястото си. Пред тях зееше черна дупка.

– Какво е това? – попита той. – Какво стана?

– В края на отвора има врата, през която ще можем да се измъкнем. Всички ще успеем да преминем през нея, не се притеснявай. По-бързо, трябва да напуснем това място.

Баронът се обърна към нея. Виждаше я ясно, сякаш се къпеше в облак светлина. Усети, че го изпълва някакво спокойствие, че паниката от неизвестното отстъпва. В този момент разбра, че и тримата щяха да оцелеят от това изпитание. Разбра, че онова, което бе станало с неговата съпруга, каквото и да бе то, вероятно щеше да отзвучи, но онази част от нея, която бе извадила на показ вътрешната ѝ сила и доброта, никога нямаше да си отиде. Прие този факт с огромна благодарност. И се усмихна широко.

– Елате, мадам, нека да се махаме от това място.

Вдигна я и я постави в отвора. Двамата с виконта я последваха. Мястото бе достатъчно високо, за да не се налага да се навеждат. Маунтвейл се огледа назад към коридора. В него се носеше слаба, призрачна светлина, но в отвора, където скелетите бяха лежали в продължение на столетия, бе по-тъмно от най-тъмния кладенец.

– А, ето го – рече в този момент Сузана. – Отдръпни се само малко, Роухън. Да, така е добре. – Миг по-късно се отвори някаква ниска, тясна врата. Тя водеше към друг коридор. – Не се притеснявайте – рече през рамо младата жена. – Този води към реката. Всички мислят, че това е просто пещера, не по-дълбока от четири-пет метра.

Внезапно усетиха свеж полъх по лицата си. И тримата си поеха дълбоко въздух.

– Ето – рече Сузана. – Помогнете ми да преместя тези камъни и клони. Те прикриват само частично отвора.

Беше все още тъмно, луната висеше високо в небето, когато приятелите се озоваха на брега на реката, мръсни до уши, но изпълнени с безкрайно облекчение.

Роухън придърпа своята съпруга към себе си и двамата седнаха на земята. Филип ги последва, като кръстоса крака. После се изкашля неловко, изкашля се отново и, въпреки това, гласът му прозвуча като грачене.

– Не разбирам какво стана, Сузана. Знаеше какво да правиш, виждаше всичко. Не разбирам.

Баронът я притискаше към гърдите си, стискаше я в обятията си.

– Аз също не разбирам – отвърна тя. – Просто изведнъж всичко ми стана пределно ясно. – Сви рамене. – Трудно е да се обясни. Така или иначе, виждах всичко и знаех, че ще оцелеем. В съзнанието ми нямаше просто капка съмнение.

– Знаем какво изпитва Филип – произнесе съпругът ѝ. – Всеки човек се притеснява, когато не може да обясни нещо логически. Ако не може да го види, пипне или разбере.

Младата жена се наведе и го целуна по мръсната буза.

– Знаем, но не можем да стоим повече тук. Трябва да открием Тиболт. Честно казано не ми се иска, но знам, че трябва да го направим. Трябва да му отнемем съда. Той не трябва да остава в него.

– Той ни остави да умрем долу, Роухън – промълви лорд Деренкорт. – Много съжалявам.

– Аз също. Роухън сведе поглед към изцапаната си до ушите съпруга, към разкъсания ѝ десен ръкав, привлече я отново към себе си и я

целуна, а след това я целуна отново, този път вече по-сериозно.

– Причината е в чашата, нали? – попита виконтът; гласът му прозвуча сковано от страх, страх от неизвестното, от онова, което никой от тях не разбираше.

– Да – отвърна ликуващо тя. Вече само дето не танцуваше и не се смееше. – В чашата. Но сега вече знам какво представлява тя... поне така мисля.

Двамата мъже се извъртяха и я погледнаха.

– Това беше Свещеният Граал – произнесе спокойно тя.

Единственият звук, нарушил последвалото вцепенено мълчание, бе квакането на една жаба, недалеч от ботуша на Филип.

– Но тя е само един мит, една легенда – рече най-сетне Роухън, като се мъчеше да осмисли току-що казаното, да го сравни и напасне с онова, което вече знаеше по въпроса. – Не може да е истина.

– Да, истина е. Точно заради това Тиболт ми даде да пия само няколко капки. Страхувал се е, че ако ми сипе повече, тогава силата ще придобия аз, а не той. – Отдръпна се от барона и скочи на крака. – Трябва да побързаме. Трябва да му отнемем Граала. Знаете добре, че ще злоупотребява вечно с неговата мощ.

Съпругът ѝ се изправи бавно, изтупа прахта от бричовете си, поскоро за да си даде време за размисъл, време да възприеме случилото се, което не можеше да разбере, камо ли да приеме.

– Да – каза най-после той. – Трябва да го намерим.

– Трябва да се върнем в странноприемницата и да се измием и преоблечем.

Младата жена поклати глава, като едва се съдържаше на едно място от притеснение.

– Не, на кой му пука дали сме чисти или мръсни? Искам да открием Тиболт. Непременно трябва да го открием. Преди да се е измъкнал. Не можем да му позволим да избяга със Свещения Граал.

– Съжалявам за Тиболт, Роухън. Той ни остави долу да умрем, но тогава, добре де, Сузана някак си започна да вижда неща, които ние не виждахме и онази скрита врата ни спаси. Но няма причина той да напусне Дънкелд преди зазоряване. Нека да отидем да се измием. После ще намерим и него.

Двайсет минути по-късно се срещнаха отново пред хана, дотолкова чисти, доколкото можеха да станат с помощта на леген хладка вода.

Но къде бяха Тиболт и Тиодор Миках?

Минаваше три часа през нощта, когато се добраха до Дънкелдската конюшня.

Това бе стара, разпадаща се сграда със сламен покрив, измазана с глина. Миришеше на застояла пот, кожа, безир и конска тор. Щом влязоха, отнякъде изцивили кон. Не виждаха почти нищо, макар да бяха оставили широко отворени вратите на постройката.

– Надявам се собственикът да не се появи с оръжие в ръка – прошепна Филип. И погледна мрачно към Сузана. – Предполагам, че ако това все пак стане, тя просто ще махне с ръка към него и той в миг ще забрави, че сме тук. Или пък дори ще ни предложи с усмивка услугите си. Това не ми харесва, Сузана. Целият изстивам, само като си помисля.

– Аз също, Филип – отвърна младата жена.

– Ще се справим – заяви баронът. – Хайде, крайно време е да запазите тишина.

В същия момент Роухън се сети за видението на майка си, в което той бил в някаква пещера с млада дама и двамата били много изплашени, само че тази нощ Сузана не бе изобщо изплашена.

Влязоха в конюшната.

– Няма празни места – обяви виконтът, след като прегледаха сградата. – Една от старите кранти едва не ме ухапа по ръката, а после ми се усмихна. Интересно дали тук някъде няма овес, за да дам на старото момиче. Струва ми се, че съм влюбен.

Маунтвейл въздъхна.

– Оттук не можем да получим никаква информация. Дори някой от тези коне да принадлежи на Тиболт, аз не го познавам. В града трябва да има и други странноприемници. Главната улица е само една. Ще трябва просто да я извървим от край до край. Ако е все още тук, трябва да бъде в някой хан.

Изчакаха лорд Деренкорт да даде от една полускрита торба, която очевидно е трябвало да бъде напълно скрита, малко овес на милата стара кобила, която го бе ухапала, а след това му се бе усмихнала. Чуха го да говори:

– Ще изпратя да те вземат, миличка. Ти си създадена да бъдеш моя. Роухън казва, че трябвало да си намеря съпруга. Струва ми се, че за да привикна с тази мисъл, ще трябва да започна с кобила. Интересно дали

и съпругата първо ще хапе, а после ще се усмихва. – Обърна се към своите приятели. – По дяволите, увлякох се и изгубихме няколко минути. Свещения Граал – додаде почти шепнешком той, – ако съществува, има сила, която един човек не може да приеме и въпреки това е реална. Добре, да вървим.

– Да. Незабавно – обърна се към своя приятел Роухън, когато той се присъедини към тях, като бършеше ръце в бричовете си.

След десет минути стояха пред „Хана на игумена“, последната постройка на „Кътидрал стрийт“. Тя се намираше малко по-навътре, много стара, триетажна сграда, напълно притъмняла, ако се изключи...

– О, Божичко, вижте – прошепна Сузана, – светлина. На третия етаж, ей там, в ъгъла.

Виконтът погледна към пистолета, който бе издърпал току-що от джоба си.

Роухън изруга и рече тихо:

– Това трябва да са те. По дяволите, няма никаква надежда. Брат ми е мръсник, повече от мръсник. Щеше да напусне Дънкелд по-бързо от змия, ако мислеше, че имаме и най-малката надежда да се измъкнем. Това е прекалено много, за да го понеса. Но нямам друг избор. Трябва да вземем чашата.

Даде си сметка, че му е много трудно да нарича чашата с истинското ѝ име: „Свещения Граал“. Беше прекалено невероятно, прекалено фантастично, прекалено неземно. Беше напълно съгласен с Филип: не беше лесно да се възприеме този факт, макар да го бяха видели със собствените си очи.

Главната порта на странноприемницата бе заключена, също както и вратата на хана, в която бяха отседнали те. Намериха един открянат прозорец, който водеше към голяма кухня, цялата в петна и сажди, нечистени поне толкова години, колкото бе сборът от възрастите на тримата.

– Трябва ни свещ – промълви младата жена, щом се озоваха в кухнята, която миришеше на остаряла мазнина, пресни моркови и кисел ейл. – Не можем да рискуваме да се блъснем в нещо и така евентуално да разбудим собственика.

Баронът изсумтя и започна да търси свещ.

– Аха, ето я.

И вдигна свещта, за да я видят. Щом я запалиха, той прикри с длан пламъчето и тримата се запътиха към вътрешното стълбище на хана. То бе тясно, много старо и при всяка стъпка буквално крещеше по-силно от

няка истерична леля – стара мома.

Слава Богу този шум не привлече никого. Маунтвейл вече започваше да се пита дали в странноприемницата изобщо има жива душа. Дори миришеше на празнота, ако се изключи ароматът на моркови в кухнята.

Тръгнаха към стаята в края на коридора. Под старата врата се процеждаше тънка струйка светлина. Роухън си пое дълбоко въздух. Привлече своята съпруга към себе си и промълви в ухото ѝ:

– Ти ще стоиш тук. Няма да се съглася в никакъв случай да влезеш в тази стая. Много ще се ядосам, ако направиш опит да не ме послушаш. Ще се вбеся. Закълни се, че ще останеш тук.

Беше трудно. Виждаше желанието ѝ да спори, тъй като ѝ се искаше много да бъде в онази стая, да застане лице в лице с Тиболт и Тиодор Миках. Беше участвала във всичко от самото начало, докато той самият – не, поне що се отнася до първите три претърсвания на Мълбъри Хаус. Гледаше я, без да премигне. Най-накрая тя се предаде и кимна.

– Добре, оставам тук, но само защото стаята най-вероятно е малка и ако се съберем прекалено много хора в нея, ще настане истински хаос.

– Точно това имах предвид и аз – отвърна баронът. – Притискай се непрекъснато до стената.

Погледна към Филип; той се усмихваше мрачно.

Подаде свещта на съпругата си. И кимна. Приятелят му завъртя предпазливо дръжката на вратата. Глупациите дори не се бяха заключили. Толкова бяха сигурни в себе си и в своята безопасност. Това вбеси дотолкова лорд Маунтвейл, че му идеше да завие на глас. Вратата щеше да бъде заключена, ако бяха очаквали някакви евентуални неприятности и усложнения. Трудно му беше да приеме този факт, но нямаше друг избор. Тиболт го бе оставил да умре – бе оставил и тримата да умрат – без никакви угризения.

Отвориха съвсем тихо вратата и замряха, заслушани в донеслия се до слуха им спор.

– Ти очакваше бляскави скъпоценни камъни, но това е без значение. Пред нас е Свещеният Граал, глупак такъв! Чрез него ще имаш толкова скъпоценни камъни, колкото пожелаеш.

Тиодор Миках помълча за момент, после произнесе замислено:

– Струва ми се, Тиболт, че не искам да бъда твой лейтенант, твой лакей. Искам аз да държа Граала, аз да пия светена вода от него. Аз искам силата, безсмъртието. Каза, че на курвата на Джордж не ѝ станало нищо, след като пила от чашата. Доказа, че всичките тези приказки за „дяволски съд“ са просто измислица, пренасяна през вековете, за да я

предпазят от евентуални крадци. Доказа, че това действително е вълшебният Граал.

– Не мога да те оставя да го направиш – отвърна бавно викарият. – Той е мой, само мой.

– Той не е на никой от вас. Не мърдайте или ще ви пръсна мозъците.

Тиболт и Тиодор Миках стояха наред стаята, вперили погледи в ковчето, което бе поставено на масата помежду им.

– Роухън? – промълви викарият и отстъпи крачка назад. – Не може да бъде. Онази катакомба нямаше друг изход. Лично проверих. Тиодор също оглежда дълго. Нямаше как да се излезе!

– Очевидно сте се излъгали, и двамата. Изход имаше и ние го открихме.

Тиодор се спусна към пистолета си, захвърлен върху леглото. Филип спря устрема му с ритник. Не му пукаше, даже да му бе счупил някоя кост. Миках изви от болка.

– Сузана, влез и затвори вратата – провикна се баронът. – Да, сега вече всичко е наред. Така, застани до вратата. Имаше право, стаята е много малка.

Колкото до брат му, той не помръдваше, единствено погледът му се местеше ту към лорд Маунтвейл, ту към съпругата му, облегла гръб в затворената врата. В това време Теди се превиваше от болка. Мърсъро бе счупил ръката му с ритника.

Най-накрая се обърна към Роухън.

– Нямаше изход навън. Освен това ви оставих в пълен мрак. Как се измъкнахте?

Баронът нямаше намерение да му обяснява, че Сузана бе прогледнала през тъмнината, че бе видяла малката ръчка в стената с черепите и скелетите, че бе видяла дори древната врата, която ги изведе към свободата. Не, първо искаше да получи Граала.

Тиодор Миках хленчеше от болка.

– Гаден глупав педераст! – развика се насреща му викарият. – Млъквай веднага!

– Не съм гаден глупав педераст. Аз съм един нещастник, защото повярвах на лъжливо копеле като теб. Значи не можели да се измъкнат, а? А какво ще кажеш за благословения си Граал? Той сигурно няма по-голяма сила от книжен нож.

– Филип, защо не претърсиш набързо тези двамата?

Виконтът се наведе към ранения. Откри привързан към глезена му

нож.

– Мръсно предметче – рече той, издърпа го от кайшката и, след като се изправи, го пхна в колана си. – Тиболт – продължи спокойно младият мъж, – не мърдай. С прекалено голямо удоволствие бих те накълцал.

Макар да бе ранен, Миках имаше други планове. Спусна се светкавично към вълшебната чаша и я хвърли към ръката на барона, като избди оръжието от дланта му. После се хвърли към Сузана, завъртя я с гръб към себе си и допря едно ножче в гърлото ѝ.

– Проклет да си, откъде се взе този втори нож? Как можеш да мърдаш скапаната си ръка? Филип ти я счупи.

– Нали знаехте, че съм артист? – изсмя се Тиодор. – Един артист научава много неща, милорд. Не – прибави припряно той, като се обърна към виконта, – не мърдай или ще ѝ прережа гърлото. Първата жена, на която клъцнах врата – продължи замислено той, – живееше в Хонфлър. Бях занесъл доста обемист пакет на един приятел-контрабандист. Тя се заслуша в разговора ни. Никога няма да забравя гъргорещия звук, който издаваше и яркочервения цвят на кръвта. Така че внимавайте, господа, тъй като съм напълно сериозен. Можете да вземете проклетия си брат, милорд, на мен ми е нужен само Свещения Граал. Той е на пода. А ключето е до него. Подайте ми ги.

Роухън дишаше тежко, на края на самообладанието си. Трябваше да върже Сузана и да я остави при кобилата на Филип в конюшната. Проклетие! Как бе допуснал това да се случи на два пъти за няколко часа? Наистина беше страхотен покровител. Не виждаше никаква надежда.

– Не ѝ прави нищо.

– В такъв случай по-добре побързайте, милорд. Дайте ми ковчезето.

Баронът дори не отвори капака му, просто го взе и се изправи бавно.

– Подай ми го и бъди предпазлив.

Младата жена хлъцна. По шията ѝ се плъзнаха няколко капчици кръв.

– Ако ти го дам, какво ще направиш? – попита лорд Маунтвейл.

– Ще трябва да я отведа със себе си, но се кълна, че няма да я убия, ако ме оставите на мира.

– Кълнеш ли се? – провикна се Филип. – Проклето копеле. Как да ти повярваме? Ти си престъпник до мозъка на костите. И си по-низше

същество и от презрения плужек.

– Кълна се, че няма да я убия. Дайте ми ковчето или смятайте съпругата си за мъртва, милорд.

Роухън му подаде кутията. Беше доста тежка. Как можеше да тежи толкова, след като в нея имаше само една очукана златна чаша, притежаваща повече сила, отколкото можеше да си представи човек?

– Не! – извика Тиболт. – Той не може да притежава Граала!

И стиснал пистолет в ръка, пристъпи към Тиодор.

– Няма да го имаш, мръсник такъв!

Внезапно Сузана се строполи на пода. Това свари Миках напълно неподготвен, така че той я остави да падне. В следващия миг викарият стреля и куршумът прониза доскорошния му приятел в гърлото. Разнесе се отвратителен гъргорещ звук, последван от шепота на ранения:

– Какъв глупак бях да се доверя на един Божи човек. Виж се само, ти приличаш по-скоро на Дявола.

Бяха изминали само секунди, но ризата му вече бе подгизнала от кръв. Внезапно и той се просна като отсечено дърво на земята.

– Добре, копелето е мъртво. Връщайте се в стаята, до един. Досега нямаше как да ви убия, колкото и да ми се искаше. Предполагам, че всеки момент ще се появи нежелана компания. Връщайте се, дяволите ви взели!

Тиболт блъсна грубо брат си обратно в спалнята и припряно затвори вратата след него. Чу се вик, последван от втори. Някъде с трясък се отвори врата.

– Какво става тук?

Викарият натъпка пистолета в джоба на жакета си.

– Заклучих крадците в стаята си. Те простреляха приятеля ми. По-бързо, къде е мировият съдия?

– Добре – обади се някакъв дребен човек с огромна нощна шапка и тънки крака, подаващи се изпод дълга и обемна бяла нощница. – Аз шъ доведа въпросната особа. Има голяма вероятност обаче да съ й натряскал с бренди, както му й обичай.

– Не, не, аз ще го доведа. Вие само дръжте крадците в стаята ми. И не рискувайте излишно!

В следващия момент баронът отвори бурно вратата. Четиримата новодошли, до един с нощници и двама от тях – с нощни шапки на глава, се ококориха срещу вбесения мъж с пистолет в ръка, който изглеждаше по-разярен дори от току-що измамен при игра на карти мъж.

– Проклятие – провикна се Роухън. – Той избяга! Бързо, трябва да го хванем. Той отнесе Свещения Граал!

След него от стаята изскочиха един мъж и една жена, без да обръщат внимание на облечените в спални дрехи гости на странноприемницата. Те още дълго останаха да гледат втрещени над мъртвия човек в краката си, потънал в локва от собствената си кръв.

* * *

– Той няма повече от десет минути предимство пред нас – извика виконтът, докато приятелят му наместваше съпругата си върху седлото.

– Слава Богу собственикът на конюшните го е видял да отпрашва по източния път – рече младата жена, като увиваше полата около краката си.

Миг по-късно се носеха в галоп по осветения от ярката луна път. Не говореха помежду си, само пришпорваха конете, докато най-сетне Роухън ги спря и каза:

– Трябва да ги оставим да си починат малко. Сузана, добре ли си?

– Да, но трябва да го намерим. Трябва да вземем Граала от него.

– Ами ако вече е пил от чашата? – попита лорд Деренкорт. – В такъв случай сме изгубени. А и защо да не го е направил? Може да е пил още с излизането си от хана. И сега нищо чудно да ни очаква на следващия завой, за да ни унищожи.

– Не – промълви едва чуто младата жена. – Не, сега си дадох сметка, че все още не е пил от Граала. Не може да го направи, разбирате ли?

Двамата ѝ спътници се обърнаха, за да я погледнат.

– И защо да не може, дяволите го взели? – почти изкрещя Филип.

– Защото не успя да вземе светената вода – отвърна невъзмутимо тя. – Току-що си спомних, че зърнах шишенцето върху леглото му.

– Тя е права – възкликна съпругът ѝ. – Мили Боже, тя е права. А това означава, че той ще трябва да открие светена вода, за да може да пие от чашата.

– А това значи църква – допълни приятелят му. – В Дънкелд имаше църква. Защо просто не отиде да си вземе светената вода в нея?

– Защото знае, че ще го последваме – отвърна Роухън. – Не е искал да рискува. Оставете ме да помисля. Така, намираме се почти на крайбрежието. Пред нас се намира малкото градче Монфийт. Сигурно е решил, че е най-безопасно да спре в него и да открадне малко светена вода.

– Нямаме много време – възкликна Сузана и скрита кобилата си в

хълбоците. – По-бързо! Не можем да го оставим да пие от Граала.

* * *

Оказа се, че в Монфийт няма църква. Затова пък малко извън града имаше древен манастир, разположен върху скалите над Бъдън Нес. Небето започваше да изсветлява, луната – да избледнява. Скоро щеше да се зазори.

Щом направиха големия завой по тесния, изровен от колелата на колите път, въздухът замириса силно на вода. И тогава пред погледа им внезапно се извиси старият манастир, целият в развалини, разположен върху малък скалист нос на самия край на канарите. Видяха и коня на Тиболт да пасе на поляната на братята монаси.

В нито едно от прозорчетата не се виждаше светлина.

В този момент младата жена зърна девера си. Той носеше под едната си мишница ковчежето, а в другата си ръка – чаша с вода и бързаше към развалините, намиращи се на най-високата точка. Точно тогава той се обърна и ги забеляза.

Чуха смеха му.

– Елате – провикна се викарият. – Елате!

Беше се качил върху някаква паднала греда. Наблюдаваха го как налива водата в Свещения Граал.

– Не! – извика Сузана. – Не!

Тиболт вдигна пълната чаша, изсмя се победоносно и я пресуши.

Сега вече вървяха бавно към него със съзнанието, че вече нямаше надежда. Той бе победил. Светът бе изгубен.

– О, Боже – промълви Филип, вперил поглед във викария; той се бе изправил, висок и безмълвен, потънал в очакване също като тях. – Какво ще направи сега?

Тогава Тиболт изведнъж започна да трепери. Постави припряно Граала върху един камък. Тресеше се толкова силно, че стъклената чаша падна на земята. Извика, хвана се за гърдите, после затъкна с всичка сила ушите си с длани. Младата жена понечи да хукне към него, но съпругът ѝ я стисна за ръката и я дръпна обратно.

– Не – рече той. – Не мърдай. О, Боже, какво направи той? Какво става пък сега?

Брат му вдигна треперещите си ръце към небето и ги разтвори.

– Господи, пих от свещената чаша. Дай ми сила. Дай ми безсмъртие. – Внезапно спря да трепери. Сега вече потръпваше, цялото му тяло се движеше нагоре-надолу. Като че ли се смаляваше. – Дай ми силата и властта, които ми се полагат! – провикна се отново към смълчаните небеса той.

Тримата се приближаваха бавно, много бавно, без да отделят очи от него.

Хоризонтът бе яркорозов, а небето над главите им – сивосиньо. Слънцето изгряваше зад Тиболт и лъчите му се промъкваха сред развалините на древния манастир.

Внезапно викарият замря, сякаш се бе превърнал в камък, сякаш бе замръзнал на място. Бавно, много бавно започна да се променя. Затресе се отново, така че цялото му тяло затанцува от силата на конвулсиите.

И тогава Тиболт започна да изчезва. Светлините и сенките си играеха над него и като че ли изтриваха образа му. Все едно че някаква гигантска ръка го моделираше и пре моделираше, правеше вдлъбнатина там и издатина – тук. Той се променяше.

Изведнъж пред тях се появи Сузана. Тиболт се бе превърнал в Сузана. Всичко това нямаше никакъв смисъл. И беше ужасно.

– Не! – промълви Роухън при вида на страшния образ на своята съпруга, който се люлееше напред-назад върху гредата насреща им. – Не!

Фалшивата Сузана се обади от мястото си върху скалите.

– Сега вече знам как сте се измъкнали от катакомбите. Цялата тази сила сте я получили само с онези няколко капчици от Граала. Сега вече проумях.

Фалшивата жена изведнъж започна да се дави, хвана се за гърлото, но тогава започна да се променя отново; този път се превръщаше бавно в много стар човек, облечен в някаква поне стогодишна дреха. Гласът му прозвуча древно като скалата, върху която стоеше.

– Трябва да предам на тебе Свещения Граал. Пази го добре, епископе. Пази го добре. Не казвай на никого какво представлява в действителност. Наречи го „дяволския съд“. Казвай на всички, че онзи, който пие светена вода от него, ще умре от ужасна смърт.

– Старият рицар тамплиер – промълви с вкочанените си от ужас устни Филип.

След малко старият рицар също изчезна и на неговото място се появи здрав мъж в разцвета на силите си, облечен странно, с корона на главата. Той отметна назад глава и заговори гордо:

– Да, приемам Граала. Ще го пазя като зениците на очите си. Ще го отнеса у дома в Шотландия. Никой никога няма да го намери там.

– Макбет – прошепна Сузана. – Това трябва да е Макбет, когато приема Граала от папа Лъв IX.

– Тиболт се превръща в хората, докоснали Свещения Граал – отвърна баронът, макар все още да не можеше да повярва на очите си, а в същия този момент кралят на Шотландия се променяше отново.

Сега пред тях стоеше старец, облечен като древните ученици, поне както Роухън ги бе виждал изобразени в книгите. Бе целият в бяло. На краката си имаше сандали. Пред гърдите му висеше дълга брада.

– Кой е това? – попита шепнешком младата жена.

– Не знам. Може би някой от приближените на Христос след Тайната вечеря?

– Аз съм Йосиф Ариматейски – провикна се към тях непознатият с изтънял от възрастта глас. – Иисус ми даде светения съд, след като пи от него. Каза ми да събирам кръвта му в него. Аз го погребях и взех чашата.

И Йосиф Ариматейски също изчезна. После пред тях се появиха и други хора, всичките в библейско облекло, като образите им се преливаха от един в друг.

Бяха общо дванайсет.

И накрая настана пълна тишина. Тиболт вече нямаше човешка

форма. Чертите, които го бяха правили човешко същество, бяха изчезнали от лицето му, изгладени, сякаш се бе превърнал в камък. Ръцете и краката бяха замръзнали край тялото му, изгубили очертанията си. Той приличаше на стълб, неподвижен, безжизнен. А миг по-късно и самият стълб изчезна. Пред тях нямаше нищо.

Свещеният Граал стоеше все така върху камъка. Внезапно иззад него изпъзля змия, зелена и люспеста, с огромна глава, с разтворена паст и засъска насреща им. Започна да обвива бавно чашата с дебелия си тяло, като правеше навивка след навивка, първо около съда, а след това около самата себе си. Накрая подпря голямата си глава върху чашата. Устата се отвори. И от нея се чу гласът на Тиболт.

– Той ви пощади. Сега вече знам защо ви пощади. Сега вече знам всичко, но това не променя нищо, тъй като вече не съществувам.

Небето, което само допреди миг бе проблясвало от настъпващото утро, притъмня. Затрещяха гръмотевици. Светкавици прорязаха мрака и езерото под тях се разпени. Изведнъж над змията се появи кратер от светлина – широк, бездънен. А след това отново настана непрогледна тъмнина, сякаш бе полунощ.

Не се виждаше нищо.

Сузана обърна лице към гърдите на своя съпруг. Усети напрежението му от току-що видяното. Чу се тихо буботене. То започна да се засилва и продължи дотогава, докато скалите не започнаха да се тресат. Една стара арка се срути и падна в езерото под скалите. Масивната скала, върху която бе стоял Тиболт и върху която отвратителната змия бе увила огромното си тяло около Свещения Граал, бе празна.

Нямаше нито змия, нито Свещен Граал.

Тримата приятели потрепераха. Появи се бяла светлина и много бързо започна да се разпространява, да става все по-силна, докато ги заслепи.

Скалата изчезна в ослепителната бяла светлина.

Буботенето спря рязко.

Нямаше нищо.

Появи се слънцето, денят продължи да настъпва. В тишината се чу чуруликане на врабче.

Тримата тръгнаха като по команда към мястото, където бе стоял огромният камък. Всичко изглеждаше така, сякаш поне в продължение на едно столетие не се бе случвало абсолютно нищо. Нямаше я дори мощехранителницата.

Сузана изви глава на една страна и посочи натам. После се приведе

и вдигна нещо. Обърна се безмълвно към своя съпруг и разтвори длан. В средата ѝ лежеше златното ключе.

– Ключето за мощехранителницата. Оставили са ни го.

– Не, Сузана, оставили са го на теб – поправи я Роухън.

Филип впери поглед първо в ключето, после към мястото, където бе стоял камъкът. На земята лежах парчетата от счупената стъклена чаша, в която Тиболт бе донесъл светена вода.

Младата жена се взря в далечината, зад манастирските развалини, отвъд езерото. Преглътна с усилие, стисна златното ключе в дланта си.

– Свещеният Граал не познаваше нищо друго, освен добро, докато не попадна в ръцете на Тиболт.

– Всички образи, които придоби той – промълви бавно лорд Маунтвейл, – бяха на хора, които са го държали или пили от него. Ти не пострада, защото си добра. Именно това видя ясно преди самия си край Тиболт.

Виконтът се отърси, сякаш се събуждаше.

– Искам да се махна от това място. Няма какво да правим повече тук.

– Прав си – съгласи се Сузана. – И доброто, и злото си отидоха.

– Това не е съвсем вярно – възпротиви се Роухън и привлече своята съпруга към себе си. – Тримата сме още тук. Ние оцеляхме.

И я притисна в обятията си. Стори му се, че усеща топлината на миниатюрното златно ключе, което тя продължаваше да стиска в дланта си.

Почувства от дълбините на душата си, че никога повече нямаше да говорят за случилото се. Почувства също така, че миниатюрното ключе щеше да свърже в здрава връзка тримата до края на живота им.

* * *

– Нека аз първо да гушна това ангелче – рече Сузана и вдигна на ръце пискащата от щастие Мариан.

Колкото до момиченцето, след като се наслаждава не повече от петнайсетина минути на цялото внимание на майка си, след като бе люляна и хвалена, и след като чу вълнуваща история, която обаче нямаше нищо общо с действителната, то бе готово да стъпи на земята и да се види с Роухън.

Баронът я взе на коляното си. Щом се умори, детето се облегна на гърдите му и напъха пръсти в устата си.

– Опитах да я науча да не си лапа пръстите – обади се Тоби. – Но

всеки път, когато ги измъквах от устата ѝ, надаваше такъв вой, че накрая се отказах. Шарлот каза, че ушите ѝ не можели да издържат подобно наказание. Ще опитам отново, Сузана, но трябва да бъдем сами. Тя не реве, когато сме сами. Не е ли странно това?

– Ни най-малко – отвърна младата жена. – Защо да реве, щом няма публика?

– Роухън!

– Да, прекрасна моя принцесо?

– Лондон. Искам да отидем в Лондон.

– Ще отидем – отговори бавно лорд Маунтвейл. – Ще отидем съвсем скоро там.

– Не мисля, че приказчицата, която току-що съчини за дъщеря си, има нещо общо с истината – обади се Шарлот.

– Не, майко – отвърна младият мъж. – Съжалявам, но трябва да ти кажа – Тиболт е мъртъв. Това бе злополука. Опита да ме спаси, но сам падна от една скала. Нямахме никакво съкровище. Всичко е било само една легенда, един мит, както ти харесва. Нямахме нищо, освен предателство. Но никога не забравяй, майко, че Тиболт умря така, както бе живял. И бих предпочел с Тоби да не говорите повече по този въпрос.

Сузана кимна безмълвно.

– Това не ми харесва – промълви Шарлот и изведнъж избухна в плач, разбрала, че нито прескъпият ѝ син, нито снаха ѝ смятат да кажат нещо повече. Знаеше, че има още, но резултатът бе смъртта на Тиболт. Той бе умрял, опитвайки да спаси брат си. Както бе казал Роухън, той бе умрял така, както и бе живял. Баронесата преглътна отново и рече: – Олекна ми, че Тиболт не се оказа подобен на Джордж. Това, струва ми се, шеше да разбие сърцето ми.

* * *

След месец лорд и лейди Маунтвейл тръгнаха към Лондон, като взеха и дъщеричката си. Горедолу толкова време бе нужно на Мариан, за да се научи да нарича Роухън „татко“.

През един топъл, слънчев ден, украсен с дъга след падналия лек дъждец, полковник Нимисис поиска ръката на Шарлот. Всички мислеха, че тя ще приеме, но сгрешиха. Вместо това тя замина за Венеция, като взе със себе си Огъстъс, лакея от Уелс, за да ѝ бъде телохранител, а и някои други неща.

* * *

Прислугата в градската къща на семейство Маунтвейл в Лондон научи с огромна изненада за петгодишния брак на барона и плода на тази връзка, малката му дъщеричка.

Реакцията обаче бе нищожна сравнена с тази на обществото. Новината предизвика безконечни разговори, обсъждания, страховити предвиждания за бъдещето на този очевидно обречен брак, създаден по времето, когато баронът бил още почти юноша. Ами да, да си кажем истината, той бе все още див и невъздържан млад човек, но сега вече бе и много по-дискретен. Нали така? Докато преди пет години бе само див, невъздържан, вироглав и импулсивен.

Въпреки това лейди Сали Джързи, неоспорван лидер на висшето общество, изказа предположението, че баронът може би си бе поживял достатъчно. И може би точно това бе причината да изведе от заточение своята съпруга и дъщеря. Бе се превърнал в поправил се дон Жуан.

Никой не се съгласи с това; в него нямаше нищо весело, никакво обещание за нещо порочно. Но и никой не се възпротиви открито, поне не пред лейди Сали Джързи. На никой не му стискаше да го направи.

Всички зачакаха жадно да видят новата баронеса. Да видят колко време щеше да мине, преди съпругът ѝ да я зареже отново в някое забутано местенце в Англия и да поднови буйните си похождения. Всичките му любовници – на брой сигурно цял легион – несъмнено страдаха по него.

Пулвър, секретарят с измъчената физиономия, заяви пред приятеля си Дейвид Плъми:

– Тук са вече четири дни. И не разбирам нищичко. Баронът не си е подал носа вечер, освен ако не трябва да придружи някъде своята съпруга. По нищо не личи, че възнамерява да поднови стария си начин на живот. През цялото време докато бяхме в Маунтвейл Хаус, той бе образец на съпруг. Това ме потиска безкрайно.

На което Дейвид Плъми бе отвърнал:

– Кураж, Пулвър! Очаквам да се върне към старите си привычки всеки момент. Баронът обича жените, нали така? И е първородният син на своите родители, нали? Освен това е сатир и се нуждае от нескончаемо разнообразие. Мъж с такава репутация няма да ни кара да чакаме още дълго. Просто в провинцията не се е намерила нито една жена, която да пожелае.

Подобно предположение наистина не бе за вярване.

Секретарят изобщо не бе чак толкова сигурен, колкото своя приятел. Беше виждал неведнъж заедно барона и баронесата. Тя не бе и

наполовина така красива както повечето жени, с които бе контактувал съпругът ѝ. Е, не беше грозна, но не бе и ослепителна, като свекърва си например. В нея обаче имаше нещо много мило, нещо неуловимо, някаква съобразителност и начин на изразяване може би, които караха Роухън да се смее повече, отколкото го бяха чували да се смее когато и да било досега. Освен това двамата като че ли прекарваха през деня подозрително дълго време в спалнята на барона.

Това бе пълна загадка за всички.

Колкото до Мариан, тя си бе внушила, че не е безразлична към Пулвър. Това бе объркало окончателно бедния човечец и го караше да тича да се крие в кухнята.

– Та тя е още дете – обясняваше той на Тинкър, камериера на негово превъзходителство, – дете, но той я оставя да седи в скута му, да докосва лицето му с малките си пръстчета, които почти не вади от устата си. Тя пици – пици от смях и това като че ли му доставя радост. Понякога пък крещи от недоволство. Тогава баронът само я целува и ѝ казва да млъкне, а тя изпълнява. Това е смайващо, Тинкър. А сега пък взе да се заглежда по мен. Не мога да го понеса, Тинкър. Не ми е в природата да търпя малки деца.

Но само след седмица Пулвър бе истински щастлив, когато момченцето докоснеше бузата му с мокрите си пръстчета. А първия път, когато го целуна, едва не изгуби съзнание от радост. Но ако се случеше Мариан да затропа с крака и да завика, той се озоваваше много бързо в коридора и хукваше да търси барона. Онзи, на когото се възхищаваше най-много обаче, бе Тоби, макар последният да бе още само едно момче. Двамата четяха заедно и посещаваха Британския музей. Роухън сподели със своята съпруга, че никога досега не бе виждал толкова въодушевен подобния си на мъртвец секретар.

Колкото до Сузана, всеки път, когато трябваше да стъпи в дома на един или друг представител на висшето лондонско общество я за бал, я за прием или парти с игра на карти, тя се чувстваше уплашена до смърт. Знаеше всеобщото убеждение, че бедният барон бе извършил страшна грешка и я бе задълбочил още повече, като ненадейно бе извадил на бял свят своята съпруга и момиченце. Знаеше също така, че всички очакваха той в най-скоро време да ги зареже отново в изгнание и да поднови стария си разюздан начин на живот. Тази мисъл я депресираше безкрайно.

– Горе главата – казваше неизменно Роухън, преди да ѝ помогне да слезе от каретата.

През тази сряда вечер на приема на „Кинг стрийт“, тя бе вдигнала

толкова високо глава, че той вече се опасяваше да не си удари темето в горната рамка на вратата. Лорд Маунтвейл ѝ се усмихна, обхвана я през кръста и я свали бавно на земята; не пропусна да забележи, че очите ѝ потъмняха в резултат на неговия допир. Искаше му се да ѝ каже, че се чувства като крал, когато го погледнеше по този начин. Вместо това произнесе дрезгаво:

– Казах ли ти, че тази вечер си особено прелестна? Харесвам косите ти, хванати по този начин, с всичките сини панделки преплетени в плитките ти.

– Да, но не го мислиш сериозно. Панделките са избрани, за да бъдат в тон със синята ми рокля. Ах, Роухън, знам, че просто опитваш да ми повдигнеш духа, за да не побягна да се скрия в стаята за почивка на дамите.

– Разкрихме те – отвърна той и я целуна. – Откога си станала толкова цинична?

– Просто съм реалистка.

– Не, ти си само едно глупаче – промълви баронът и я целуна по върха на носа.

Сцената се наблюдаваше от съвсем малко разстояние от Синджън Кинрос, графиня Ашбърнам, която изобщо не бе способна на каквато и да било проява на съдържаност.

– Роухън! – провикна се тя. – Това ли е твоята съпруга?

– Това, любов моя – обърна се младият мъж към Сузана, загледана в красивата дама, която бързаше към тях, – е Синджън Кинрос, една от най-приятните особи сред моите познати. А господинът, който крачи след нея, е Колин Кинрос, съпругът ѝ. Съмнявам се, че някога изобщо успява да я догони, освен ако тя самата не пожелае. – Усмихна се на новодошлата и пусна съпругата си. – Е, малката – провикна се към високата млада персона той, – изглеждаш в чудесна форма както винаги. Колин, ти все още дишаш равномерно.

– Не би трябвало да оставям Синджън да се доближава до теб – отвърна мистър Кинрос, като оглеждаше с интерес Сузана. – Тя обаче заяви, че след като си женен, вече няма опасност от любовните ти аванси; не че си спомня някога изобщо да си правил подобни аванси, което, естествено, я разочарова. Дори започна да мисли, че е грозна и безинтересна. Беше ми нужна почти една седмица, за да я разубедя.

– Сузана – обади се графинята, – на теб сигурно не ти е много лесно, особено като се има предвид репутацията на Роухън. Струва ми се, че трябва да се отправим към това мрачно място и да шурмуваме

драконите. Какво ще кажеш?

За радост на барона Синджън взе съпругата му под своето крило и започна да я развежда като майка, горда да представи пиленцето си.

След като бе запозната с лейди Маунтвейл, лейди Сали Джързи рече:

– Кажи, скъпа, срещна ли се вече с твоята несравнима свекърва?

– Да, мадам. Голяма съм щастливка. Шарлот е най-милата, най-сладка и красива жена, която съм виждала. Държа се чудесно както с мен, така и с Мариан, дъщеря ни.

Лейди Джързи очевидно не бе очаквала толкова ентузиазирани отговор. Той помрачи донякъде усмивката ѝ. Шарлот мила? И сладка? Е, Шарлот бе много неща. Това може би беше още една страна на тази невероятна жена.

– Хмм! А какво мисли скъпата Шарлот за факта, че е станала баба?

– Двете с Мариан – нашата дъщеря – са големи приятелки.

– Представяте ли си – възкликна Сали, – скъпото ни момче станало баща. Бил е съвсем млад, когато се е оженил за вас и е създал детето.

– Аз бях още по-млада от него, мадам – отвърна Сузана, вдигнала гордо брадичка. – Но аз ви питам, – продължи тя, широко усмихната, – кой би отказал на Роухън? С неговата чаровна, порочна усмивка? За мен е, и винаги е било, голямо удоволствие да бъде негова съпруга.

Лейди Дръмонд Бъръл, друга видна особа сред висшето общество, каза:

– Шарлот със сигурност не би позволила да бъде превърната в баба. Прекалено е красива, прекалено свършена... а, тя е толкова много неща. Но баба? Трудно е да се приеме. Тя несъмнено не може да го приеме благосклонно.

– Може би за всяка дама е трудно да приеме новото поколение. Това означава, че всички остаряваме, една определено неприятна мисъл. Същност, мадам, Мариан я нарича „Шарлот“. Това изглежда устройва и двете.

И младата жена се усмихна на лейди Бъръл – изключително грозна дама с език на пепелянка и топлота на гущер, която поради неизвестни никому причини бе станала една от водещите особи сред лондонското висше общество.

– Историята ви е толкова романтична – обади се лейди Джързи, впила жадно очи в лицето на Сузана. – Нашият скъп барон яздеше в галоп, за да отиде да ви навести, когато не навестяваше някоя от своите приятелки в Лондон.

– Предполагам, че скъпият барон ще бърза чак толкова само още месец-два – обади се, присвила устни, лейди Бъръл. – Този брак е изтраял близо пет години. Посещенията му със сигурност не са били особено редовни, особено пък след раждането на детето. Джентълмените не си падат по бременни дами и невръстни деца.

Роухън, благословен да е, изглежда винаги усещаше кога съпругата му бе на края на силите си в неравната борба със светските змеици. Сега той застана до нея и заяви невъзмутимо, с обичайния си чар:

– Когато става въпрос за Сузана, винаги съм бързал. Странно, но конят ми Гъливер я обича не по-малко от мен самия. Дори да заспивах на седлото, той продължаваше да препуска с пяна на уста към нея. – Обърна неподражаемата си усмивка към лейди Бъръл. – Всъщност, когато видите дъщеря ми, няма да искате нищо така силно, както да почувствате мокрите ѝ пръстчета – тя си смуче пръстчетата, нали разбирате – на бузата си. Много е миличка.

Дори мисис Бъръл се усмихна, събитие, което както обясни по-късно Роухън на съпругата си, трябвало да бъде записано, за да се знае и от идните поколения, тъй като иначе никой нямало да повярва.

На другата сутрин Тоби влезе в трапезарията с Шиши, състезателното коте на Сузана.

– Готвачката му даваше парченца печено свинско – обясни той. – Обясних й, че Шиши е състезателна котка и трябва да бъде слаба, здрава и жилава, но тя само се засмя и рече, че животинчето щяло да тича, само ако усетело храната като награда.

– Идеята не е лоша – заяви Роухън и взе котето, което вече не беше коте. Вдигна го и го погледна право в очите. – Вярно ли е? Само заради храната ли ще бягаш?

Животинчето го удари с лапичка по носа.

– Шиши би трябвало вече да се тренира, Сузана – подхвана Тоби. – Би трябвало да се обучава при братя Харкър. Те и двамата мислят, че има заложби на първокласен състезател.

– Какво ще кажеш, Роухън?

– Аз с удоволствие бих се върнал в Маунтвейл хаус. В Лондон сме вече цели две седмици. Започва да става уморително. Можем да се върнем в провинцията за месец-два, да осигурим всички необходими състезателни уроци на Шиши, да посетим някое и друго надбягване, може би дори да поплуваме с кораб, да си направим няколко пикника.

– Ами аз, Роухън? Вчера получих писмо от мистър Бийм. Пише, че трябва да продължа обучението си, ако искам да отида по-скоро в Итън.

– Струва ми се, че решението е взето. В петък тръгваме.

Бъдецият котешки шампион измяука гръмогласно и заби нокти в бричовите на лорд Маунтвейл.

* * *

Баронът най-последно заминаваше без съпругата си. Пулвър си отдыхна, че нещата се връщат към нормалното, но в същото време почувства разочарование. Голямо разочарование.

Баронът вече бе женен човек. Имаше дете. Шурейт му беше прекарасно момче. Баронът не би трябвало да посещава някоя от многобройните си любовници. Но той бе тръгнал, след като бе вечерял в компанията на своята съпруга и на Тоби и бе поиграл половин час с дъщеря си.

Секретарят влезе в кабинета на своя господар и измъкна някакви сметки, но цифрите танцуваха пред очите му. Беше разсеян. Чудеше се

какво ли прави бедната баронеса, какво ли си мислеше. В крайна сметка му стана съвсем непоносимо.

Излезе от стаята и се насочи към салона с намерението да утеша горката съпруга. Изведнъж дочу тих смях. Обърна се и видя младата си господарка да слиза по стълбите, наметната с пелерина, очевидно готова на свой ред да излезе.

Нима негово превъзходителство в крайна сметка наистина се бе оженил за подобна на скъпата си майка дама? Да не би тя да отиваше на среща с някой любовник? Не, не още. Все още не бе родила Наследника. Не може да не знаеше това правило.

– А, Пулвър. Мариан спи дълбоко. Тоби чете. Аз излизам, както виждаш. Но ще се върна, както, сигурна съм, ще направи и баронът.

И излезе.

Кочияшът дръпна юздите пред очарователната къща на „Грейс стрийт“, само четири улици по-нататък от „Кавендиш Скуеър“. Очите на младата жена светнаха. Сведе поглед към парчето хартия в ръката си. Сградата очевидно не бе непозната на кочияша.

Нямаше представа какво щеше да открие. Роухън ѝ бе оставил бележка върху тоалетката, за да я помоли да дойде на този адрес. Невъзможно бе да я очаква тук с някоя любовница, нали? Къщата беше очарователна. Но кой се нуждаеше от втора къща, ако не трябваше да държи любовница в нея? Въпреки това почука усмихнато на входната врата.

Отвори ѝ сам той.

– Добър вечер, скъпа моя. Щастлив съм, че откри бележката ми и дойде дотук.

– Здравейте, милорд. Да не би да има някоя гола жена в спалнята? Или пък в салона, разположена прелъстително в някое канапенце? А защо не в кухнята, просната върху масата?

Баронът замълча разочаровано.

– Никъде нямаше нито една жена последния път, когато огледах. – Целуна я леко, после свали пелерината ѝ и я хвърли върху облегалката на един стол в малкия вестибюл. – Ела, Сузана.

Хвана я за ръката и я поведе в уютния салон, осветен от безброй свещи. Доминиращата мебел в стаята бе голямо бюро, отрупано с книга. Книжа бяха разпръснати и на пода около него.

На канапето нямаше гола жена.

Нямаше дори портрет на гола жена над камината от италиански мрамор. Тапетите бяха бледосини, а не вулгарно червени.

– Реших, че е по-добре да ти покажа, отколкото да ти кажа.

– Да ми покажеш какво? Какво да ми кажеш?

Баронът изглеждаше странно смутен.

– Всъщност – започна бавно той, – време е да ти кажа истината. – Филип ме мъмри отдавна, повтаря, че е време, но аз исках да изчакам, докато дойде подходящият момент.

Какво ставаше с безупречния ѝ съпруг?

– Е, както знаеш, според мен истината обикновено е най-подходяща, поне в повечето случаи.

Маунтвейл си пое дълбоко въздух. Беше му трудно да продължи.

Сузана не каза нищо, само му се усмихна, очакващо. Най-сетне не издържа и рече:

– Знаеш ли, че си по-красив в този момент, отколкото бе само преди два часа по време на вечеря?

– Няма да улесниш задачата ми, нали, Сузана?

– Определено. Не бих искала да ме помислиш за някоя трудна и нежелана да сътрудничи съпруга. И така, съпруге мой, защо, по дяволите, ти е тази очарователна къщичка? Не виждам каква нужда имаш от втора къща само на четири пресечки от другия ти дом. И какво е това голямо бюро наред салона? Какви са тези книжа?

Той си пое отново дълбоко въздух.

– Надявам се, че няма да се разочароваш, Сузана, но истината е следната: аз не съм женкар. Нямам абсолютно никакви развратни наклонности. Не съм спал с всички лондончанки.

Е, това не го беше очаквала! Младата жена го гледаше, неспособна да проговори.

– Но човек с твоята репутация... – успя най-сетне да възвърне донякъде дар слово тя.

– Точно така – отвърна Роухън. – Това е моята репутация, не аз самият.

– Но защо? Защо са били нужни тези преструвки? Защо е трябвало да караш хората да те мислят за сатир, за женкар, за... за...

– Не се сещаш за други определения ли? Има още, но би могла спокойно да забравиш и тези, които вече изрече.

Баронът сведе глава, целуна я и взе ръката ѝ.

– Много е просто – не исках да разочаровам родителите си. Те желяха отчаяно да бъде като тях. И, можеш да ми вярваш, репутацията и на двамата е напълно истинска. Когато разбрах, че Джордж и Тиболт не възнамеряват да вървят по техните стъпки, просто нямах друг избор – оставах само аз. Но, нали разбираш – всъщност това не бях аз, не

истинският аз.

– Но ти ме любиш така, сякаш си го правил много повече пъти, отколкото се полага за един мъж... о, Боже.

Тя се взря в него, натъжена от думите, излезли сами от устата ѝ.

– Е, да, но това е по-различно. Тогава ти казах истината. Баща ми действително ме предаде в ръцете на една от своите любовници, щом навърших четиринайсет години. Приготвих се за борба и се постарах да се представя добре. Честно казано се забавлявах доста. Но никога не съм изпитвал силно желание да легна с всяка жена, която зърна. Единствено с теб. Всеки път, когато те погледна, ми се иска да те метна на рамо и да те отнеса в леглото си. Но само теб, Сузана, само теб.

Докато говореше, лорд Маунтвейл наблюдаваше съпругата си внимателно и за притеснения му поглед тя му се стори нещастна.

– О, по дяволите, съжалявам, ако съм те разочаровал. Съжалявам, ако си искала сатир. Извинявам се, ако си гледала на мен като на предизвикателство.

Младата жена се усмихна сияйно.

– О, не, Роухън, ти ме направи най-щастливата жена в Англия. Но, знаеш ли, някак си не съм изненадана. Ти просто никога не си се държал така, както се очаква от човек с твоята репутация. Обичам те, обичам те целия, без значение точно кой или какво си.

– Покажи ѝ проклетите си рисунки, Роухън. А на сутринта, ако небето не се продъни пак да вали, я разведи из градините, които си проектирал.

Сузана се обърна. На прага стоеше закръглена и много красива жена. Тя се усмихна и се поклони.

– Аз съм Лили, икономката на негово превъзходителство. Поддържам чиста и спретната малката му къщичка.

В този момент баронесата вече бе решила, че нищо повече на този свят не може да я изненада.

– Здравей, Лили. Аз съм Сузана Карингтън.

– Да, много добре знам коя сте. Е, най-последно изповяда всичките си липсващи грехове, Роухън. Той няма нито една грешна костичка в тялото си, миледи. А сега, бихте ли желали чай?

Докато икономката носеше чая, младият мъж показва своите рисунки на любимата си.

– Това ще бъде градината на лорд Дакъри за дома му в Съмърсет. Както виждаш, няма да бъде терасовидна както нашата градина в Маунтвейл Хаус. Ще се простира на едно ниво и високи плетове ще

преграждат отделните ѝ части. Там ще има естествено езеро, планирам го по-големичко, с много водни лилии и тръстика, за да изглежда естествено. Лорд Дакъри е любител на розите, затова съм предвидил много беседки, заобиколени с рози – ето виж тук една, другата е десетина метра по-нататък, по-голяма, с прелестна пейчица и няколко стола. От нея човек ще може да се наслаждава на следобедното слънце. Освен това теренът е леко наклонен на запад. На всичкото отгоре през повечето летни и пролетни дни тук полъхва приятен ветрец. Какво ще кажеш?

Сузана го съзерцаваше невярващо.

– Посетил си имението на лорд Дакъри?

– Естествено. Започваме работа след две седмици.

Младата жена обви врата му с ръце. И го целуна.

– О, обичам те. Ти си създаден за мен, точно за мен. Искам и аз да участвам. Знаеш, че съм много добра с цветята, че те се развиват като подивели под моите грижи, защото, също като майка си, имам слабост към растенията. О, моля те, остави ме...

Баронът се разсмя, а след това я прегърна силно.

– Какво щеше да стане с мен, ако не те бях открил? – Целуна я по ухото, по гладката линия на челюстта, после – по устата. – Знаеш ли, че ти също си създадена за мен?

Лили се изкашля от прага.

– Мъж с вашата репутация, милорд, не би трябвало да показва чак толкова любов към съпругата си. Майка ви ще получи конвулсии.

– Майка ми, както добре знаеш, е направена от здрав материал. Препледня само леко, когато разбра, че има внучка.

Икономката се засмя.

– В такъв случай ви оставям. Добре дошла, Сузана. Наслаждавайте се на съпруга си. Той е действително прекрасен човек. Добрият Господ знае, че такива като него не са много.

Щом тя излезе, младата жена завря лице във врата на любимия си и прошепна:

– Откога познаваш Лили?

– Хмм, чакай да видя. От около седем години, струва ми се. Беше ми любовница, а след това просто свикнахме един с друг. Тя е много добра приятелка и ми помага да поддържам репутацията си на сатир.

– Роухън, ще кажеш ли някога на Шарлот, че не си женкар?

– Мислил съм по този въпрос и реших, че е по-добре да не го правя. Защо да я правя нещастна? И без това я споходиха предостатъчно беди покрай другите ѝ двама сина? Няма да имаш нищо против, нали,

Сузана?

Младата жена въздъхна дълбоко.

– Ще поддържам тази измислица. В крайна сметка Шарлот може би ще започне да се възхищава на твърдостта ми, тъй като ще се убеди, че очевидно си щастлив с мен. Знаеш добре обаче, че тя ще те утешава за дето нямаш десетина любовници. Ще трябва да не се смееш, Роухън.

– Никога – отвърна лорд Маунтвейл. – Така, а сега нека ти покажа къде се намират ирисите, кентърбърийските камбанки и традесканциите? А, би ли искала ибериси? Те са прекрасни цветя...

– Точно на тях се възхищавах, когато ти се появи за първи път в Мълбъри Хаус? О, Боже, Роухън, ще бъде толкова забавно? Надявам се, че моите ибериси все още цъфтят.

– Най-вероятно не цъфтят. Те имат нужда от много грижи. Ако искаш, може лично да надзираваш засаждането им. Как мислиш, нашите деца на нас ли ще приличат или на моите родители?

– Може би, милорд – отговори тя, като го целуна по брадичката, – ако имаме късмет, ще приличат по малко и на едните, и на другите. О, Роухън, ще опитаме ли да засадим и мирта? Никога не съм успявала с нея, но може би в имението на лорд Дакъри...

– Ако ли не, ще видим дали няма да се хване пък в Маунтвейл Хаус.

Сузана се притисна към него и прошепна, завряла лице във врата му.

– Интересно как ли я кара Шарлот с Огъстъс?

– Ако има късмет, той все още не е умрял от изтощение.

**Ежемесечни котешки надбягвания
Писта Макколтри, недалеч от Ийстбърн
Слънчев съботен следобед, август 1811**

Шиши се изпъна, за да се откопчи от ръцете на Сузана. Тя го целуна по темето и прошепна:

– Не, не, не още, не още. Бъди търпелив. Скоро ще можеш да се надбягваш колкото си искаш.

До нея стоеше скуайер Битл и държеше на каишка котката си, Орнъри, която изглеждаше доста отегчена. Затова пък Битл бе явно разтревожен.

– Нямаше никакъв апетит – оплака се той на младата жена; тя, макар да изглеждаше натъжена, всъщност бе доволна да чуе тази новина.

Мисис Лавлейс, собственичка на хан „Гордостта на долината“, толкова широка, колкото и висока, бе натъпкала своя сив тигров котарак Луис между огромните си гърди. Сузана се чудеше как изобщо успяваше да диша бедното животно. Мисис Лавлейс му тананикаше под носа си.

Хорейшо Блъмър, местният месар, притискаше до крака си черната, мускулеста котка Гленда, обвинил с длан врата ѝ.

Мистър Гудгейм, който можеше да проследи родословното си дърво до самия Уилям Завоевателя, подсвиркуваше възможно най-силно на Хорас, за да отвлочи вниманието му, така поне предполагаше Сузана. Хорас бе дълга, мършава бяла котка, която приличаше повече на оръдие; тя бе готова за бягане.

Братя Харкър се притесняваха повече за Хорас, отколкото за всички останали негови събратя.

– Старият Хорас има многу гулям опит – рече Ози, като поклати глава. – Малък бързоходец ми ѝ той.

– Да, ама забрави ли странния му нос? Все надушва разни неща и не можи да съ удържи да ни види от'де идат тез' миризми. И туй вечно го отклонява от пистата. Обикновено все тъй прави.

– Е, поне Блайнкър няма да съ състизава днес – заяви Ози. – Горкичкият си изкълчи задния крак. Прекалено го натегна да тренира тез' дни Гримсби. А откога му повтарям да не кара Блайнкър да прави

повичи от десет обиколки на пистата дневно. Крачетата му са много къси.

– Шиши ще ги изпревари всичките – обади се Тоби. – Почакайте само и ще видите. Ние имаме тайно оръжие.

И двамата братя вдигнаха рунтавите си вежди. Тайно оръжие ли? Какво беше пък това? Та нали бяха надзиравали тренировките на Шиши. За какво тайно оръжие ставаше дума тогава? Момчето само се ухили насреща им и не каза нищо повече.

Пистата бе дълга една трета от милията и много широка – цели три метра – тъй като котките имаха навика от време на време да се разхождат напред-назад по време на надбягването. Днес тълпата зяпачи бе по-голяма от обикновено, тъй като това щеше да бъде първото състезание на Шибой, представителя на Маунтвейл Хаус, и заради него се правеха сериозни облози. Братя Харкър, това се подразбираше от само себе си, бяха тренирали лично животното. Дамите се прикриваха с чадъри от следобедното слънце; господата правеха залози, пушеха пури и обсъждаха силните страни на всеки участник. Всички очакваха с нетърпение първото надбягване.

Тъй като се говореше, че понякога при подобни състезания се вихрели корупция и измама, братя Харкър държаха строго под око процедурите около залаганията, готови да се разправят начаса с всеки злосторник. Единственият опит за измама, който бяха разкрили до този момент, бе опитът на стария мистър Бабл да нахрани една от състезателките с пресен костур, така че да се подуе и да не може да бяга бързо. Това бе станало преди шест месеца.

Лейди Донтри председателстваше от една тясна платформа. Тя бе церемониалмайсторка вече от пет години и никога не пропускаше кошешко състезание, дори в лошо време. Сезонът на тези надбягвания беше от април до октомври.

Лейди Донтри измуча с цяло гърло – което впрочем не бе кой знае колко трудна задача за нея.

– Всички готови!

Собствениците и треньорите подготвиха животните си.

– Никой да не мърда вече!

Котките се дърпаха и напругаха. Собственици и треньори замръзнаха, готови за действие.

– Пуснете котките!

Надбягването започна.

Орньри подскочи цял метър над земята, когато мистър Битл плесна

звучно с ръце точно край ушите му. Спусна се напред, пробяга цели шест метра, след което спря да огледа крещящите хора наоколо. Мистър Битл, задъхан, зачервен, най-после го настигна. Отново плесна с длани точно над ушите му. Орнъри хукна и услужливо пробяга този път дори десет метра.

Луис на мисис Лавлейс препускаше след дребния Чарлс Лавлейс, който тичаше колкото може по-бързо, като размахваше една мъртва риба на парче канап. Тъй като животното при желание можеше да изпревари момчето, то трябваше да се надига на пръсти, за да опази рибата.

Дългият мършав Хорас на мистър Гудгейм маршируваше наперено, вперил неотлъчно напред зелените си очи, без да обръща внимание нито на останалите котки наоколо си, нито на тълпата и шума. Движеше се равномерно, без промени в скоростта. Мистър Гудгейм просто стоеше на финалната линия, като се усмихваше и потриваше ръце.

Гленда, котката на Хорейшо Блъмър, пробяга половината писта, непосредствено след Хорас и много преди другите. Тогава внезапно спря и се загледа в една обемна жена, която подскочаше радостно и окуражаваше състезателите. Най-неочаквано, бърза като светкавица, Гленда се шумгуна под полите ѝ.

Колкото до Шиши, той незабавно се измъкна от ръцете на Сузана. Но спря почти веднага и се обърна, за да я погледне; тя подскочаше и викаше:

– Бягай, Шиши, бягай!

Тогава животното погледна към Роухън, който държеше Мариан и викаше:

– Никаква вечеря, ако не се разтичаш с всичка сила!

– Никаква вечеря! – крещеше като ехо Мариан.

Но Шиши не помръдна. Ако една котка можеше да се намръщи, то Шиши със сигурност го направи. А след това облиза дясната си лапичка.

В този момент, най-неочаквано, от средата на пистата се понесе мек, красив баритон:

Имало едно време един младеж, който бил ухапан
от двайсет и две котки и едно коте.

– Ясно е – провикнал се той,

– краят ми е близо.

Няма значение! Ще умра като истински англичанин!

Това бе Джейми. Шиши се изправи на задните си лапи, козинката му настръхна, ушичките му щръкнаха напред. Миг след това вече летеше към гласа, който повтаряше песничката си, само че този път по-силно и по-високо, вече на фалцет, все едно че пееше ангел.

Тъй като конярят бе започнал изпълнението си на достатъчно разстояние, сега имаше възможност да продължава да тича напред и същевременно да пее ясно и силно.

Засега обаче начело си оставаше дългият, слаб бял котарак на мистър Гудгейм. Джейми запя още по-силно. Шиши тичаше. Вече настигаше Хорас.

Сузана викаше като обезумяла.

– Проклетият Хорас – възкликна към Тоби тя. – Той действа по-бързо и от Мариан, когато откъква парче торта от чинията на Роухън.

– Той ще се справи – отвърна братчето й.

– Никаква вечеря! – продължаваше да крещи Мариан.

– Тайното оръжие! – промълви със страхопочитание Ози Харкър, като дръпна ръкава на брат си. – Ново изобретение за тренировки.

– Тоз' Хорас е в чудесна форма – поклати глава Том. – Виж само как си изтяга дългото тяло. Не знам дали Шиши шъ има достатъчно време да гу догони.

Шиши вече дишаше в бялата опашка на своя съперник. Джейми вече пееше толкова силно, че цялата тълпа отмерваше с пляскане ритъма на петостишието му.

Хорас и Шиши бягаха глава до глава. И изведнъж, съвсем ненадейно, Хорас се изви на една страна, ухапа съседа си по врата и се обърна в обратна посока. Сега вече тичаше към старта. Целта му бе мъртвата риба, която се поклащаше на канапа на Чарлс Лавлейс. Блъсна се в Луис, събори го, скочи и грабна рибата. Измъкна канапа от ръката на Чарлс, който изгуби равновесие и падна по задник. След това хукна по-бързо от вятъра сред публиката, стиснал плячката между зъбите си; в това време мисис Лавлейс и мистър Гудгейм си деряха гърлата след него.

Луис също си бе плюл на петите и летеше след Хорас и своята риба.

– Нивгъж не съм виждал Луис да бяга толкоз бързо – рече Ози, като засенчваше с длан очите си от блясъка на слънцето. – Няма да съ учудя, дори ако хване стария Хорас. Това е неговата риба, в крайна сметка.

– Не – отвърна Том. – Мисис Лавлейс ще хване Хорас преди това. И тогаз шъ има да лети пух и перушина.

В това време Шиши не забавяше темпото. Не, той дори тичаше още

по-бързо.

Джейми го очакваше на финала. Когато Шиши го пресече като неоспорван победител, изпреварил Гленда с не по-малко от шест дължини, конярът точно пееше:

– „*Няма значение! Ще умра като истински англичанин!*“

Последваха гръмки аплодисменти.

– Вечеря за Шиши! – крещеше Мариан.

– Вечеря за Джейми! – викаше Роухън.

Сузана бе готова да се закълне, че чу Гъливер да цвили.

Братя Харкър клатеха глави. През годините бяха виждали какви ли не методи на тренировка, но за такова нещо не бяха и чували. Хумористично петостише.

Конярът продължаваше да пее, но сега вече съвсем тихо. Шиши се бе настанил гордо върху рамото му и младият мъж се движеше бавно и внимателно към кръга за победителя.

Гъливер успя да си пробие път през тълпата, за да се приближи до Джейми. Навря глава в рамото му. Шиши изфуча и скочи върху гърба на коня. Голямото животно присви очи. Отчаян, конярът запя нова песничка.

Мариан, толкова възбудена, че подскачаше нагоре-надолу, се подмокри и така намокри и рамото на баща си, където се бе настанила.

За първи път в историята на състезанието с котки в Южна Англия, и губещите котки, и техните тренъори и собственици се смееха, аплодираха и мяукаха в чест на победителя, който се пъчеше гордо върху гърба на огромен кон, цвилещ в ритъма на една хумористична песничка.

ЕПИЛОГ

Шарлот Карингтън прочете последните редове, които бе написала. Как най-изкусно да завърши посланието си, чудеше се тя. Това бе наложително. Трябваше да опита. Задъвка замислено върха на перото. „...прескъпи мой, чрез най-различни източници до слуха ми достигна вестта, че двамата със Сузана сте си верни един на друг. Приветствам това. То говори за уважение и обич, които свързваха и нас с баща ти. Но, прескъпи мой, говори се също така, че не си подновил старите си навици, че Сузана е непрекъснато с теб, заедно с Мариан, която, естествено, е прелестна, но...“

– Красавице моя.

Тя се завъртя на стола си към леглото. Огъстъс се бе събудил токущо. Бе седнал в леглото, завит само до кръста с чаршафа, разрошен и неустоим. Тя обичаше мъже с черни косми по гърдите, обичаше черната, копринена нишка от косъмчета, която водеше надолу по корема им към слабините.

– Красавице моя – повтори сънено той. – Какво пишеш?

Шарлот се изправи и се приближи до леглото.

– Писмо до Роухън.

– Нали не го поучаваш отново, а?

Баронесата се изсмя, качи се отгоре му, приглади тъмните му вежди и целуна красивата му уста.

– Е, опитвам се да не го правя, но той се е променил до неузнаваемост. Станал е семеен човек в пълния смисъл на думата. Не че баща му не бе олицетворение на всичко, което едно дете би желало да има като баща, но в него имаше нещо повече, много повече. – Спря да говори и въздъхна. Целуна го отново, после се загледа в колоната на леглото и смръщи вежди. – Възможно ли е да съществува друг начин на живот?

– Какво искаш да кажеш?

– Започвам да се питам дали Роухън и Сузана не са открили нещо, което може би не е чак толкова отвратително.

– И какво е то?

Младият мъж прокарваше пръсти през косите ѝ. Господи, бяха толкова гладки и копринени. Никога не му омръзваше нито ароматът на тези коси, нито сладкото ухание на тялото ѝ.

– Че все пак е възможно един мъж да бъде щастлив с една-

единствена жена.

Спря и го погледна, за да види дали щеше да се засмее.

Огъстъс не се засмя. Широката му длан замря върху косите ѝ. Тя натисна бузата си в тази длан.

– Че е възможно една жена да бъде щастлива само с един мъж.

Огъстъс все така не се смееше. Другата му широка длан поглаждаше атлаzenia ѝ пеньоар.

– Защо да не бъде нормално подобно нещо? – попита той и я целуна по носа.

– Не знам. То е коренно различно от начина, по който изживях живота си аз, от начина, по който мислех за себе си и за другите.

Младият мъж я дръпна в обятията си. Не я целуна страстно. Вместо това я привлече към себе си така, както се утешава разплакано дете.

– Животът – промълви в косите ѝ той, – животът те даде на мен, моя красива Шарлот. Не мога да си представя по-голяма благословия от това, да бъдеш винаги с мен. Може би ще помислиш върху това.

– Може би – отвърна баронесата и подаде лице за целувка.

Докато се целуваха, до слуха им долитаха подвикванията на гондолиерите под отворените прозорци, които гледаха към Канале Гранде. Венеция се събуждаше. Звукът на вълните, които се разбиваха в каменните сгради и тротоарите, приличаше на нежна музика. Целувките му ѝ се струваха прекрасни. Все едно че най-последно се прибираще у дома.

КРАЙ

© 1997 Катрин Каултър

Catherine Coulter
The Wild Baron, 1997

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и редакция: Сергей Дубина
Редакция и форматиране: maskara, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9448>]